

Kevin J. Anderson

STAR WARS

MOS EISLEY MESÉK

VALHALLA

**Edited by Kevin J. Anderson
Tales from Mos Eisley Cantina
Copyright (c)1996 Lucasfilm Ltd.**

**ISBN 963 9039 08 X
első kiadás**

**A borítón az eredeti címkép látható
Tipográfia: Szikszai Gábor
Fordította: Hoppán Eszter**

**Minden jog fenntartva,
beleértve az egész vagy
részletek reprodukálásának
jogát!
All rights reserved!**

**Szerkesztő: Gáspár András
Műszaki szerkesztő: Zölley Imre**

**A kötetet terjeszti a
TóthÁgas Könyvterjesztő Kft.
(1047 Budapest, Perényi
Zsigmond u. 15.) és a
Valhalla Páholy
Könyvesbolthálózat
(Központ: 1063 Budapest,
Szinyei Merse Pál u.1.)**

**Kiadja a Valhalla Holding Kft.
Felelős kiadó: a kiadó ügyvezetője.
Szedés és tördelés: Valhalla DTP.
Nyomta: Kaposvári Nyomda Kft.
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 160 681
Felelős vezető: Mike Ferenc**

KATHY TYERS

MI NEM JÁTSZUNK LAGZIKON

A zenekar meséje

**Jabba, a hutt barlangszerű, füstös fogadótermének levegője
kiömlött intoxikánsoktól és páncélba bújtatott, izzadt testek
bűzétől volt terhes. Örök és csatlósok, táncosok és
fejvadászok, emberek, javák, wikék és arconák heverték ott,
ahol éppen összerogytak a boltívek alatt, a félprivát
bokszyokban vagy épp a nyílt tér közepén.**

Újabb egész éjszakán át tartó tivornya Jabbánál.

**Ez a felvonórács eléggé zavar - mi van, ha sietve kell távozni?
-, de legalább távol tartja a csőcselék legrosszabbját.**

**Elnézést, helyesbíték. A csőcselék legrosszabbja - azaz Jabba
- jól megfizetett minket. Alvilági fejes, műpártoló és kritikus
volt; csupasz, foltos farka ritmusosan lengett, amikor
játszottunk. Csak éppen nem a mi ritmusunkra, hanem a
sajátjára.**

**Mi vagyunk Figrin D'An és a Modális Csomók, a Zenészek
Intergalaktikus Szövetségének oszlopos, megbecsült tagjai, és
mi vagyunk - vagy voltunk - Jabba bentlakó, állandó
házizenekara. Bár a hutt fülét sosem láttam, tudtam, hogy**

értékeli a jó szvinget. Védelmi pénzt begyűjteni és fájdalmat okozni is szeret: ezek, ha lehet, még a mi zenénknel is jobb hatással vannak rá.

A színpad hátuljában kuporogva eltettük kürtjeinket, miközben Jabba vendégei szorgosan hortyogtak. Az én fizzem - a zeneértő tojásfejűek doréniai beshinkelnek neveznék, de ez tiszta fizza - hamarabb a tokjába került, mint amennyi idő alatt egy birodalmi revizor zsebeit ki lehet üríteni.

Bithek vagyunk. Szórtelen, boltozatos koponyánk magas fejlettségi szintet jelez, szájredőink elhelyezkedése pedig különösen alkalmassá tesz minket fúvóhangszerek használatára. Ezenkívül oly pontosan érzékeljük a hangokat, mint más fajok a színeket.

A zenekarvezetőnk, Figrin Da'n fáradtan csomagolta el klookürtjét (itt van egy jó kis vicc, de aki nem beszél bithiaiul, úgysem értené). Ez egy hosszabb duplasíp, mint az én fizzem, és gazdagabb pasztell hangzásokban, de nem olyan édes. Tech és Ickabel a fanfár-táskáikon veszekedtek. Nalan elkezdte lekapcsolgatni a kürtcsengőket a bandfilljéről, Tech pedig - a nem-bithek számára mind egyformának tűnünk, de Techet fel lehet ismerni a szeme üveges csillogásáról - az omni-doboza mellé roskadva kuporgott. Az éjféli vadulásból visszamaradt vakolatdarabok borították az omni receptor-tányérját. (Az omni levágja a csúcsokat, felhossa a mélyeket, visszhangosítja és erősíti a teljes hangzást. Ezen még a bithek közül is csak a legtehetségesebbek tudnak játszani. Tech utálja Figrint. Figrin a tavalyi szezonban nyerte az omnit szabakon.)

- Hé, Doikk! - Figrinnek csillámlott a feje. Ma is a szokásos tatuini kánikula ígérezte, Jabba légkondicionálójára pedig már ráfért volna egy kis javítás.

Lecsuktam a fizzt. Az én fizzemet.

- Mi az? - Kicsit morcos voltam, ahogy az emberek mondanák. Nem volt kedvem hülyéskedni.

- Mit szólnál egy barátságos szabak-játszmához?

- Tudod, hogy nem szoktam hazardjátékot üzni, Figrin.

Figrin letörölte a csillogó nedvességet a fejről.

- Termál vagy, Doikk.

Te meg kényszeres.

- Minden zenész termál.

- De te még a zenészekhez képest is az vagy. Ki hallott már

olyan muzsikusról, aki nem játszik?

Én vagyok a banda belső kívülállója, az egyszerű, megbízható alak. Hat rendszeren vittem keresztül az én kicsi fizemet.

**Összerögzítem; ha repedezik, és meghúzom, ha csattognak a billentyűk. Magam faragom a hangnyelveket. Nem szívesen tettem volna fel egy szabak-partira. Még azért sem, hogy a kedvében járjak a Tüzes Figrin Da'nnak, a zenekarvezetőnek, aki megkritizál minden melléfogott hangot, aki tulajdonosa mindenki (más) hangszerének, s aki nem rest parancsolgatni.
- Nem játszom, Figrin. Tudod, hogy...**

Füstös sziluett bukkant elő a központi boltív alól.

- Figrin - súgtam -, fordulj hátra, de lassan...

A droid darázsdereka, hatalmas válla és szögletes feje akkor égett bele az emlékezetembe, amikor Jabba megkötötte velünk az exkluzív szerződést: ez a robot volt a Hutt régi jó E522-es Bérgyilkosa. E-öthuszonkettő megmentette az irhámát, amikor Jabba egyik siklófuvarozó-embere azzal vádolt, hogy megdézsmáltam Jabba csemegevarangy-állományát. Szerencsére azonban E-öthuszonkettő igazolta az alibimet. Akkor megint csak megfogadtam, hogy a szükségesnél több közöm soha nem lesz az emberekhez. Jabba azonban égett a vágytól, hogy valakit föletessen a rankorral. Az igazság azt diktálta volna, hogy emberi vádlórisat dobják le a verembe, de Jabba és az igazság már nagyon rég nincsenek egymással beszélő viszonyban. Így hát E-ötöt dobták le a Jabba trónja előtti csapóajtón, húslével bemázolva. Mire Jabba hatalmas, nyáladzó mutánsa kiköpte, már menthetetlen volt.

Legalábbis akkor azt hittem. Vajon most visszatért bosszút állni?

Nem volt rajta visszatartópecek. Egy lövésektől perzselt oszlopot megkerülve egyenesen felénk indult.

Kétségbeesetten néztem körül. Úgy tűnt, senki sincs éppen ébredőfélben, hogy megmentsen minket tőle.

A droid felemelte felső végtagjait. Mind a kettő könyökízületben végződött. Valaki leszedte a munkatestrészeit - de azért korántsem volt tehetetlen. A gyilkosrobotoknak mindig vannak tartalékaik.

- Figrin Da'n? - kérdezte rezes szopránban.

- Mit csinálnál... ha megtalálnád? - Figrin közelebb húzódtott hozzám, és igyekezett színtelen hangon beszélni. Én sose

hordtam lőfegyvert, de most szerettem volna, ha akad nálam egy.

- Üzenete van - fuvolázta a droid. - Ne félj! Kitörölték belőlem a gyilkolóprogramozást, és amint láthatod, fegyverem sincs már. Új munkaadóm megkímélt a beolvasztástól azzal, hogy így alkalmaz.

- Nem emlékszik ránk - súgta Figrin bithiaiul. - Úgy látszik, a memóriáját is kitörölték.

Miközben igyekeztem lassítani a légzésemet, felszínre tört bennem régi vélekedésem a gyilkosrobotokkal kapcsolatban: Sose aggódj olyasmi miatt, amit láatsz. Nem lőtt, még mielőtt egyáltalán észrevettük volna, tehát biztonságban vagyunk. Különben is, én mindig jobban kijöttem a robotokkal, mint az értelmes lények többsége. Főleg az emberek.

De hogy E-ötnek elvették a fegyvereit... ez olyan, mintha nekem úgy mentenék meg az életem, hogy levágnák minden ujjamat.

- Ki az új tulajdonosod? - kérdeztem.

A droid sziszegett, és fehér zajt zúdított rám.

Lejjebb vettem a hangom.

- Ki? - ismételtem a kérdést halkán.

- Valarian úrnő - jött a halk válasz.

Hohó! Valarian - a barátainak csak Val - Jabba legfőbb riválisa Mos Eisley úrvárosában: agyaras szájú whiphid, aki nemrég érkezett csak a Tatuinra. Szerencsejáték, fegyverkereskedelem, információ-eladás, satöbbi - a szokásos móka. Csak éppen neki nagyon ment a bolt. Nem csoda, hogy reciklált postást küldött.

Most, hogy túl voltam a közvetlen veszély érzésén, hátradőltem a színpad falánál.

- És mit akar?

- Szeretné igénybe venni a szolgálataitokat egy esküvőn, ami Mos Eisley-ban lesz, a Szerencsés Despota Hotelben.

Hallottam mára Szerencsés Despotáról. Figrin a szájredőit babrálta.

- Mi nem játszunk lagzikon - feleltük egyszerre.

Logikus: egy lagzi legalább két nap (egyes fajoknál három, plusz az új dalok betanulásának ideje). Úgy kezelik a zenészt, mintha hangfelvétel lenne. Lehetetlen frázi sokat kell ismételtetni, meg kell nyújtani a számokat, és ki kell tartani az utolsó akkordot addig, amíg az ideges főszereplők elő nem

kerülnek... ha ugyan előkerülnek egyáltalán. Mindig akad visító újszülött is. Aztán jön a fogadás, ahol aztán addig isznak, amíg már úgysem hall senki semmit. S mindez félgázsiért, meg az erkölcsi elégtételért, hogy segítettük egy faj fennmaradását. E-öt Figrin felé fordította lapos fejét. Felismerő áramkörei tehát nem hibásodtak meg.

- Valarian úrnő társat hozott magának az otthoni világról - jelentette ki.

Még jó, hogy nem ittam éppen, mert biztosan fuldokolni kezdtem volna. A huttoknál már csak a whiphidek ocsmányabb szerzetek. Próbáltam magam elé képzelni egy másik hatalmas, buja szőrzetű, sárgaagyarú whiphidet, amint éppen a Tatuinra érkezik. Valarian nyilván luxuslakást és jó vadászatot ígért neki. De ha meglátja Mos Eisleyt...

A droid folytatta mondókáját:

- Csak a fogadásról lenne szó. Valarian úrnő háromezer hitelegységet adna a zenekarnak. A közlekedés, a szállás, valamint a korlátlan étel- és italfogyasztás biztosítva, amíg ott vagytok. Ezenkívül öt szünetet tarthattok a fogadás alatt. Háromezer kredit? A részemből akár saját zenekart is alakíthatnék... a legjobb helyen lakhatnék...

Figrin előrehajolt.

- Szabak-asztalok lesznek? - kérdezte.

Sajnos, későn tértem magamhoz mohó álmodozásomból. Exkluzív szerződés köt minket Jabbához! Nem tetszene nekik, ha fellépnénk Valariannál, és ha Jabbának valami nem tetszik, akkor valaki meghal.

Ne, Figrin!, gondoltam magamban. Zizzentettem egyet a számmal, hogy magamra vonjam Figrin figyelmét, mindhiába. Már javában benne volt a tárgyalásban.

Elsőalkonyon repültünk be Mos Eisley-ba: az egyik nap épp akkor bukott a szürkés láthatár mögé. Viharvert kis szállítónk átvágott a rothadó déli szektoron; egy narancsszín szolgárobot vezette. Mint az előző gyilkos, ő sem viselt visszatartópecket, amitől már látatlanban megkedveltem a gazdáját. Értelmes lények árnyai osontak a sötét sikátorokban körülöttünk. Mos Eisleyben - ami úgy néz ki, mint egy sűrűn lakott homokdűnesor - az álcázás a kulcsszó. Ha nem látnak, nem is lönek le. És nem tanúskodnak ellened a bíróság helyi megfelelőjében. Mos Eisley névtelen utcái felett három szinttel ikerfények

villogtak hajólámpákként, és sárga ragyogás áradt kifelé egy nyitott zsilipen. A droid közelebb manőverezett. Hosszú, íves rámpa és egyenes lépcsősor vezetett fel az utcaszintről a megemelt főbejárathoz. A lépcső alatt megpillantottam a hotel legjellegzetesebb elemét: a lőrések hármassorát.

Néhány befektető, aki elég esztelen volt ahhoz, hogy pénzét a Tatuinra szórja, idevontatott egy kiszuperált teherhajót, és negyedrészt beásta a homokba. A felénk eső jobb oldali rész mellett nemrég lezajlott vihar törmeléke hevert takaros halmokban. Antennaforma roncs kornyadozott a hajdani pilótafülke felett. Lélekben az űrjárótól a más hajójának kijáró elismeréssel tisztelgettem: Micsoda ócskavas!

Siklónk a hosszú rámpa aljánál állapodott meg.

- Itt szálljanak ki, uraim - búgta a robot.

Kipakoltuk a szerkót a csomagtartóból egy repulzor-kocsira. Csak egy váltás ruhát hoztunk a fellépőholmin kívül, minden mást Jabba palotájában hagytunk. Mos Eisley - üzemanyag, állott étel, gép- és érzéktompító, forró homok - szaga lebegett a fojtó levegőben.

Az előcsarnokban kissé hunyorognunk kellett, mire alkalmazkodott a szemünk. Narancssárga ruhás emberi biztonsági őr kornyadozott az egyik sarokban. Lady Valnak nyoma sem látszott. Kénytelen voltam módosítani a róla alkotott véleményemet: lehet, hogy megbízik a robotjaiban, de a zenészeket körülbelül annyira tartja, mint a konyhaszemélyzetet.

- Erre! - Droidunk elvezetett minket egy rendkívül vonzó recepció mellett - a fajtája számomra ismeretlen volt -, akinek összetett szeme nagyon szépen csillogott. A hajdani hajó felső fedélzetének jó harmadát hatalmas terem foglalta el. Tükörfényes fekete falak és csillámló padló, több tucat félig üres asztal, de az asztalok itt-ott billegtek, a hámló fekete burkolat alól pedig helyenként fehér csíkok kandikáltak ki. Itt - a híres Csillagkamra Cafében - összeraktuk a cuccot, és belekezdünk egy számba, hogy kipróbáljuk az akusztikát. A korai vacsoravendégek a csápjaikat, karmaikat csattogtatták. Elégedetten raktuk el a szerkót, és letelepedtünk az egyik üres asztal mellé.

A show perceken belül elkezdődött. Üstökös süvített el Figrin feje mellett. Csillagképek jelentek meg a mennyezet alatt, visszatükröződve a levesemben. Holografikus szabaktáblák

jelentek meg egyes asztalokon. Hirtelen eszembe jutott, amit még hallottam: Jabba gondoskodott róla, hogy a Despota sose kapjon szerencsejáték-engedélyt a helyi birodalmi korrupcióbajnokoktól, ezért Valariannak sötétedésig rejtegetnie kellett játékberendezéseit. Jabba állítólag előre figyelmeztette Lady Valt a készülő rendőrségi razziákról - jó pénzért persze. Figrin kapkodva evett. Elővette a pakliját, és elment. Ma este veszteni fog. Szándékosan. Többi társam kis tétben menő shickele-partiba állt be.

Találtam egy unatkozni látszó kubaz biztonsági őrt, és szóba elegyedtem vele. A kubazok kiváló biztonságiak. Hosszú fogóorruk épp oly finoman különíti el a szagokat, ahogy a bithek felismerik a hangokat, ezenkívül zöldesfekete bőrük miatt jól bele tudnak olvadni a homályba. Egy pohár ital és némi csevegés után megtudtam, hogy az őrt Thwimnek hívják, a Kubindin született, és hogy Valarian úrnő jövődöbelije, D'Wopp kiváló vadász - ami náluk eléggé általános foglalkozás. Ismerős, háromszögletű arcot pillantottam meg. Nem barátságost, csak ismerőst. Kodu Terrafin bonyolítja Jabba futárszolgálatát a palota és a városi ház között. marcona: úrhajós kezeslábásban jár, és olyan, mint egy földbarna kígyó, aminek karmos keze-lába és nagy, üllőforma feje van. Tovább társalogtam Thwimmel, miközben Kodu asztalról asztalra járt, és vadul tekergette üllőfejét. Oda-oda pillantottam, aztán hirtelen összetalálkozott a tekintetünk. Azonnal felém vette az útját.

Összetéveszt valami másik bith-tel, gondoltam csüggedten. Thwim hátrahúzódott, hogy helyet csináljon Kodunak.

**- Figrinhez van ssszerencsém? - A kidudorodó szaglószer
Kodu két összetett szeme között rándult egyet.**

- Nem egészen - morogtam.

**- Ó, Doikk. Elnézzéssst... - Legalább a hangomat felismeri. -
Eladó információm van. Hol van Figrin?**

Figrin irizáló szabak-asztala felé pillantottam. Zenekarunk vezetője görnyedten szorongatta lapjait, részegséget tettetve. Nem örülne, ha most megzavarnák. Ki miatt lett Doikk Na 'ts a banda menedzsere? - tűnődtem.

Kodu közelebb nyomakodott.

**- Nem ssszeretnék ssokáig maradni - sziszegte. - Kell azzz áru?
Jobban jártok, ha kell - vigyorgott önelégülten.**

- Tíz - mondtam az ajánlatot. Figrin kifizeti, ha az információ

érdekesnek bizonyul. Thwim az uvide-kereket figyelte. Fogóorra megremegett, amikor egy csapat java sietett el mellettünk vad karattyolással.

- Ssszázzz - vágta rá Kodu habozás nélkül. Három perc leforgása alatt sikerült megegyeznünk harmincötben. Összeillesztettük a kreditkártyáinkat, és nyélbe ütöttük az üzletet. - Jabba - csattogtatta a karmait Kodu. Mérgesss. - Mérges? - pillantottam körbe. - Most éppen kire? Miért? - Rátok. Megszegtétek a ssszerzzzódéssst.

Gyomraim egymásnak ugrottak.

- Van egy másik banda, aki helyettesít minket! Nem olyan jók, mint mi, de...

- Jabba éssszrevette.

Ez volt az elképzelhető legkínosabb bók. Ki gondolta volna, hogy az a hájpacni így odafigyel?

- És mit csinált?

Kodu vállat vont.

- Feletetett két őrt a rankorral, és megfogadta, hogy... - Vállat vont megint; csontos vállalai barna nyaka mellé emelkedtek. Megfogadta, hogy busás fejpénzt fizet annak, aki visszacibál minket a palotába. Ég veled, békés öregség!

- Kösz, Kodu - Próbáltam úgy mondani, mintha komolyan gondolnám. Szentimentális anyát hagytam magam mögött a Clak'dor VII fortyogó rózsaszín mocsarai mellett. Hiányozna neki muzikális fiacskája.

Kodu a fegyverét babrálta.

- Viszlát, Doikk. Sok szerencsét.

Méghogy szerencse! Vagy gyorsan elpucolunk Jabba körzetéből, és akkor Kodu soha nem lát viszont, vagy...

Átmanőveztem a tömegben Figrin asztalához. Szerencsére Figrin épp vesztőben volt. Egy duro keverte a szabak-paklit fürge szürke ujjáival: Megrángattam Figrin gallérját.

- Hagyd abba. Rossz híreim vannak.

Lankatagon elnézést kért, és felállt. Kétszer annyi ideig tart átmenni egy helyiségen, ha minden lépésnél hátra kell nézni. Jabba jól fizeti az orgyilkosait.

A bárban aztán találtunk egy nyugodtabb helyet.

- Mi az? - Figrin szeme mintha besüppedt volna: be volt löve, vagy jól színlelte.

Rázúdítottam a friss híreket.

- És itt állunk két váltás ruhával, meg a hangszerekkel -

fejeztem be.

- Én meg vesztésben vagyok.

Meglebbentettem a szájredőmet. Minden pénzünkre szükség lesz addig, amíg nem találunk új munkát -, vagy amíg Jabba meg nem bocsát. Ezt Figrinnek is elmagyaráztam. Ahogy a fejét rázta, ide-oda siklottak rajta a bár fényei.

- Elmegyünk a bolygóról - mondta.

- És mi lesz a... dolgaiddal, amik Jabbanál maradtak?

- Nincs ott semmi pótolhatatlan. Holnap délután indulunk, az esküvő után. Rég játszottam már ekkora közönség előtt.

Ebben egyetértettünk. Mindig voltak rajongóink, de attól még nincs mit ennünk.

- Odakint vastagabbak az asztalok is - tette hozzá. - Jobb lenne, ha valaki fennmaradna ma éjszaka. Jól hallottam, hogy önként jelentkezel?

Tehát csak megjátszotta a kábaságot.

- Vállalom az első váltást.

Másnap reggel álomittas szemekkel kezdtünk a Csillagkamra Caféban. Reggeli után az esküvő vendégei lassan elkezdtek szivarogni és tántorogni a Szerencsés Despota társalgójába. Mi a kávézóban maradtunk, hangolni. Megpróbáltam elképzelni egy whiphid esküvőt - csókolóznak, összeakasztják az agyaraikat, vagy vadászkiáltásokat hallatnak a csúcsponton? Két turbóliftet láttam: egy konyhai bejáratot meg egy főbejáratot, és egy köralakú zsilipet, ami valaha vészkiárat lehetett. Köpönyeges, hosszúorrú Thwim barátom a bárpultot támasztotta. Tíz bankettasztalnál Lady Val személyzete rakosgatta az ételeket, programozta a pincérrobotokat és aggatta fel a dekorációt. Igyekeztek a kissé lerobbant termet a lehető legelegánsabbá varázsolni.

A terjedelmes asztalok mögött tucatnyi kisebb állt. Szinte éreztem, hogyan rándul majd össze Figrin szája az ünnepi hangulatú, jómódú sokadalom láttán. Vörös-reszelős ujjongás csapott fel a társalgóban.

- Biztos most esküsznek - morogta Figrin. Lények kezdtek feltűnedezni a kávézóban. Figrin belekezdett a nyitászamba. Még be sem fejeztük, mikor már izzadtam... de nem a melegtől. Jabba keménylegényei közül nem egyet láttam beszivarogni a terembe az ünneplők között. Vajon meghívott vendégek, vagy Jabba tervez csak-oda utat nekünk Karkun Nagy Gödrébe?

**Megint felmértem Valarian biztonsági személyzetét. E-
öthúszonkettő a hátsó zsilip mellett állt. Az ünnepi alkalomra
új lézereket és tűvetőket kapott... meg egy csillogóan új
visszafogópecket a mellkasa közepére. Valarian láthatólag
csak ennyire bízott a robotokban.**

**Egy fiatal emberi lény mászott fel a színpadra tiszta,
makulátlan ruhában, görnyedten.**

**- Játsszátok az "Aquanna könnyei"-t! - rángatta meg Figrin
nadrágszárát a csizma fölött. Figrin elrántotta a lábát. Az
ember megismételte kívánságát, aztán felém fordult. Nem
szerettem volna, ha kinyúlik a nadrágom.**

**- Rendben - mondtam neki, aztán nagy levegőt vettem, és
belefogtam E-félhangos belépőmbé.**

**Honnan tudhattuk volna, hogy egy helyi geng épp a mi egyik
nótánkat választotta indulójának? A görnyedt alak és cimborái
összesereglettek a színpad előtt, és teli torokból üvöltöttek az
általuk átköltött szöveget. Több más ember is a színpad felé
bámult. Megböktem Figrint: melléfogott. Mi már rég befejeztük
a számot, amikor a banda még mindig dajdajozott. Többen
dühösen meredtek ránk.**

**Egy újabb vendég, egy barnára sült nőstény jött oda, félretolva
egy nem éneklő nézelődőt.**

**- Most a "Féregdoboz"-t játsszátok - morogta a bőre színéhez
illő hangon. - Fixernek és Camie-nek.**

- Rendben - mondta Figrin.

**Van egy hat taktusos belépőm a "Féregdoboz"-ban, de
lerövidítettem négyre. Ha valaki már hatszázszor eljátszotta
ugyanazt a dalt fejből, hatszázegyszer már elveszti a
fonalat, most azonban remekül szórakoztunk: ugrattuk
egymást. Ez a csapat nem próbálkozott énekléssel.**

Thwim meg egy másik őr elvezette mind a két csoportot.

**Keresni kezdtem a szememmel Jabba legényeit. Megvoltak: a
bárnál vártak a jelenésükre... egyelőre.**

**A szünetben Figrin egy szabak-asztal felé vette az útját. Én a
színpadon tébláboltam, a sűrűfüst- és szag-elegy fölött. Egy
ember - ilyen csúnyát még sosem láttam, csak egy keskeny
vízszintes vonal volta szája - tántorgott hozzám, két pohárral.**

**- Szomjas vagy? - kérdezte mogorva, fekete hangon. - Az egyik
lum, a másik esküvői puncs.**

**- Köszönöm. - Minden undorom ellenére elvettem az egyik
poharat, és ledöntöttem a felét.**

- Kérlek. - A csúfság leült a tükrös zenekari emelvény szélére, és szemügyre vette a tömeget. A világért sem fordított volna hátat nekik. Nyilván idevalósi. Azon tűnődtem, udvarias dolog lenne-e megkérdezni a nevét, vagy inkább leütne érte. - Jól játszotok - motyogta. - Mit kerestek itt a Tatuinon?

Letettem az ibrikem az ommni mellé.

- Jó kérdés - feleltem mereven. - Hat rendszeres körzetben mi játszunk a legjobb palládiumokat.

- El is hiszem. Elsőrangúak vagytok. De a kérdésekre nem válaszoltál.

Kezdtem felengedni vele szemben.

- Láthatja - bökte Figrin asztala felé. - Átutazóban voltunk, és ittragadtunk. Maga itt dolgozik?

- Ja. - Kékesszürkére vált a hangja, magához vette a poharamat. - Csapos vagyok itt az utcában. Nehéz kenyér, de valakinek tartania kell a frontot a droidokkal szemben.

Halkan elfütyentettem magam az emberek számára nem hallható tartományban. De hát a droidok jobba teszik az életet! Már éppen emlékeztetni akartam erre, amikor az ember megszólalt:

- Tartsd nedvesen a gigád, haver!

És elment. Vajon ő a megközelíthető egyének ritka csoportjába tartozik? Vagy talán ez figyelmeztetés akart lenni? Keresni kezdtem Thwim zöld köpenyét, roppant orrát, de egyiket sem láttam sehol. Figrin viszont nemsokára visszajött az emelvényre.

- Vesztettél? - morogtam, mikor bedugta a kürtjét.

- Naná. Adj egy Á-t! - Visszalendültünk a munkába. Az alattunk lévő asztalnál valami szinte észrevehetetlen, mikronper-szekundumos sebességgel gazdát cserélt: tipikus Mos Eisley üzletmenet.

Valami más - valami nagy - bukkant fel aztán a láthatáron. Két hatalmas whiphid - két és fél méter agyar, karom és halványsárga szőrzet, import zöldféleségek girlandjával - táncikált színpadunk felé, szőrös karral összeölelkezve. Én ugyan emelvényen álltam, az ő fejük mégis magasabban volt az enyémnél.

D'Wopp elragadtatva bámult arája széles, børszerű, agyaras képébe. A Despota tulajdonosa meg a hivatásos vadász egy-egy üres székre telepedett, és kezdték magukat kibogozni a zöldségekből.

Úgy tartottam a fejem, mintha elnéznék a táncparkett felett, de igazából Jabba egyik fogdmegjét figyeltem: egy anémiás, szürkebőrű durót, aki felénk lopakodott... egyedül.

Három pappfak keringett el előttünk, türkiz csápjaikkal sajátos ölelésbe főnődva. Majdnem átestek egy keresődroidon, ami Lady Val felé tartott. A droidot megpillantván a háziasszony elnézést kért párjától - megveregette hatalmas fejét -, és követte a droidot a konyhába.

A duro szeme felizzott. Végigaraszott a táncter mellett, odament D'Wopphoz, és meghajolt.

- Jó a vadászat, whiphid? - rikkantotta Jabba durója gumyszerű ajkával, és kinyújtotta vékony, göcsörtös kezét.

D'Wopp masszív mancsa ráfonódott a duro karjára: levelek csüggtek róla.

- Magyarázd meg ezt a megjegyzést, duro, vagy reggelire tálalom, fel a bordádat a hölgyemnek, sütve!

- Jaj, ne - ingatta fejét a duro. - Nem lennék méltó gyönyörű pároddhoz. D'Wopphoz, a híres fejvadászhoz van szerencsém, nemde?

D'Wopp kissé kiengesztelődve elengedte a szürke kart.

- Igen - billentette hátra a fejét. - Valakit ki akarsz nyíratni, duro?

Én is megkönnyebbültem egy kicsit, nem csak a duro. A memóriajáték néha unalmas, de időnként az életet jelenti.

Játszottam tovább, és hallgatóztam.

- Ajánlott már valami prédát a szép menyasszony? - kérdezte a duro.

D'Wopp megpöccintette az egyik agyarát.

- Mire akarsz kilyukadni?

Nagyon füleltem, hogy, halljam a duro válaszát.

- Van egy nagyobb főnök a Tatuinon, kiváló vadász. Lady Valarian fizet neki védelmi pénzt. Egy olyan whiphid, aki tényleg szeret vadászni, nem elégszik meg kis zsákmánnyal. Munkaadóm éppen most ajánlott fel rekord fejpénzt.

Valószínűleg éppen munkát keresel, és ilyen lehetőség ritkán adódik.

Tehát a keményfiúk a vőlegényén keresztül akarnak Lady Valhoz férközni - és nem hozzánk! A húrokba csaptam, és emlékeztettem magam, hogy Jabbának még rengeteg ideje van értünk is eljönni.

D'Wopp összekulcsolta mancsait az asztalon.

- Mi a zsákmány?

A duro vállat vont.

- Solo a neve. Piti csempész, de már sok fejfájást okozott a munkaadómnak. Jabbának jóval több ellensége van, mint Lady Valariannak, nemes D'Wopp - rebtent a duró vörös szeme. -

Beajánlhatnak a hatalmas Jabbának?

A whiphid orra megrezzent.

- Rekord fejpénz?

A duro csak most fogta vissza a hangját. Nem hallottam a számokat, de D'Wopp felpattant.

- Mondd meg a munkaadódnak, hogy D'Wopp el fogja vinni neki a hullát! Majd akkor találkozunk.

Solo. Figrin már emlegette: szerinte ember létére égész tűrhető szabak-játékos. Most pedig velünk együtt ott van Jabba listáján.

- Nem várod végig az ünnepséget? - vonyította a duro.

- Majd később egybekelünk, ha visszajöttem. A párom is whiphid, meg fogja érteni.

Lady Val tűnt fel a tömegben. A duro úgy tűnt el, mint jégkocka a homokdűnén. Visszatartottam a lélegzetem. Figrin újabb dalba kezdett, amit nem ismertem olyan jól.

Koncentrálnom kellett. Valami mozgalmasság támadt a színpad alatt. Egy mély hang "megbízhatatlant" emlegetett alapnyelven, egy másik hang pedig azt mondta: "becstelen".

Sivített a hangszerem. Két ordítás csapott fel, azonosíthatatlan nyelven. A szerelmespár agyarral-karommal tépte egymást, épp a színpad előtt. Hátraléptem, és majdnem átestem Tech ommniján. Figrin is csak milliméterekkel hibázta el a fanfárt.

Azonnal összeverődött a tömeg. Mos Eisley nem hiába volt az, ami, és Jabba hangadói is kitettek magukért: a verekedés villámgyorsan terjedt. Kihasználtam a kis intermezzót, és leadtam a vészjelet.

- Napnyugta. Napnyugta, Figrin!

- Még mindig vesztésben vagyok - sziszegte Figrin. - Még nem mehetünk el.

A színpad bal széle előtt Lady Val éppen a nézelődők közé repült. Mikor visszanyerte egyensúlyát, három szájtátit magával rántotta bunyóba. D'Wopp kettőt füttyentett. Két fiatal whiphid rontott be. Jabba legényei hátulról taposták le a tömeget, menekülőben. Lady Val felsivített. Minden külbolygói

gengszter, és azok, akik nem tartották túl nagyra Jabbát, odasiettek hozzá. Székek röpködtek. Az egyik a színpad mellett vágódott a falba.

Figrin az omni fölé hajolt.

- Vége a második résznek, köszönjük - jelentette be hatástalanul a zűrzavarban. Tech - aki kivételesen teljesen magánál volt - lekapcsolta az omnit. Én sehogyse találtam a fizsem dobozát. Miközben kétségbeesetten keresgéltem, fehér páncélt láttam megvillanni a bejáratnál.

Rohamosztagosok? Még Valarian sem hívhatott ilyen gyorsan erősítést! Minden szabak-kivetítő azonnal, egyszerre lekapcsolódott, az uvide-asztal játékosai azonban lebuktak: tovább pörgött a kerék. Jabba talán most az egyszer nem szólt előre Lady Valnak. Még az sem volt elképzelhetetlen, hogy ő maga küldte a rohamosztagosokat.

- A hátsó ajtón! - szökkent le Figrin a színpadról, épp csak elkerülve egy testes ember gyilkos csapását. Követtük Figrint a fal mentén, hangszereinket - a megélhetésünket - féltve. Észrevettem új barátomat, Thwimet: verekedett.

- Segíts! Fegyvertelenek vagyunk! - kiáltottam oda neki. Az orra felénk lendült. Egyenesen ránk emelte a fegyverét, és tüzelt. Tedn felsikoltott, és elejtette a fanfár dobozát. Elképedve buktam le.

- A hangszereket! - kiáltotta Figrin. Nalan belevetette magát a tülekedésbe, és amikor felbukkant, furcsán tartotta a karját: ott volt nála a két fanfár doboza. Én megragadtam Tedn ép karját, és vonszolni kezdtem a zsilip felé, miközben magamban mindenféle fogadalmat tettem mindenféle isteneknek, amennyiben megmenekülök ép kézzel és sértetlen fizzel. E-öt az őrhelyén posztolt: nyugodtan lelődözött mindenkit, aki felé tartott. Figrin olyan hirtelen torpant meg futtában, hogy Tech majdnem keresztülesett rajta. Visszapillantottam a hátam mögött. Nem volt értelme erre jönni. Birodalmi. és engedély nélküli fegyverek kerültek elő az egész teremben. Nos, nyugtatgattam magam, mindig is jobb volt a kapcsolatunk a droidokkal, mint a többi értelmes lényel. Megindultam egyenesen E-öt felé.

- Doikk! - ordította Figrin. - Gyere vissza! El onnan...

E-öt nem lőtt. Amennyire el tudom képzelni, talán még benne voltunk a felismerő áramköreiben.

- Engedj ki minket! - kérleltem. Valami elsüvített a fejem

mellett hátulról.

- Csukj átok be a zsilipet magatok mögött - intett bennünket.
- Gyerünk! - kiáltottam Figrinre, és intettem, hogy jöjjön. Figrin lebukott a karom alá, és kinyitotta a zsilipajtót. Én voltam a hátvéd. Amikor az ajtó mögött feltűnt a szabad terep, a nappali fény, mindenféle kinézetű és méretű lény rohamozta meg. Észrevettem közöttük a kedélyes csapat is. Habozni kezdtem. Ha másért nem, azért a punciért az adósa vagyok. - Jöjjön! - kiáltottam, aztán odaszóltam E-ötnek: - Azt az embert ne lödd le!

E-öt talán felismert, de parancsot már nem fogadott el tőlem. Egyenesen a kocsmárosra szegezte tüvetőjét. A csúfság a padlóra vetődött, meglepően fürgén ahhoz képest, hogy mekkora ember.

- Magas regiszter! - kiáltotta. - Fújj egy futamot! Órültségnek hangzott, mégis felemeltem tokjavesztett fizemet, és megfújtam rajta a lehető legmagasabb hangot. Valahol a futam közben nyilván eltaláltam a vadonatúj visszatartópecek frekvenciáját: a droid lehalt. Az ember felpattant, és elrohant mellettem. Együtt nyomultunk be a zsilipbe.

- Rohadt droidok - törölgette a vért az orráról. - Rohadt szemét droidok!

Keskeny durbeton párkányra értünk, három emelet magasságban. A kocsmáros hátradőlt, fizemet sűrűkeöves dereka és a hajófal közé szorítva.

- Vigyázzon! A kürtöm! - kiáltottam, és szédelegve néztem lefelé. Figrin lemászott a fém tűzlétrán, és elrohant, a homokdűnéket és szemétdombokat kerülgetve.

Üllőforma, marcona fej bukkant elő a zsilipből. A fizt egyik kezemben szorongatva elindultam lefelé a létrán. Az ember majdnem a fejemre lépett sietségében.

- Gyerünk - morogta. - Mozogj már! - A létra elhajlott a súlya alatt. Alig tudtam megkapaszkodni. Azt kívántam, bár soha ne került volna az utamba ez a fickó. Ahogy egyre szaporodtak a menekülők, a létra ijesztő oszcillációba kezdett.

Másztam tovább. Odalent újabb féltucat rohamosztagost láttam alakzatban felfelé csörtetni a rámpán. Újabb forró reggel Mos Eisley-ban. Futottunk, mögöttünk a menekülők áradata.

- Most mi lesz? - jajdult fel Nalan, karját a mellkasához

szorítva. - Pénz nélkül hogyan megyünk el innen?
- Háromezer kredit - nyögött fel Tech fényes, boltozatos fejét csóválva. - Háromezer kredit!
Szemügyre vettem a fizemet. Sértetlennek tűnt.
- Nem csak erről van szó. Figrin eljátszotta a tartalékainkat. Beetette az asztalokat, hogy ma nyerjen. Nem igaz, Figrin? A kocsmáros fürgén cikázott ide-oda, majdnem lemaradtam.
- Erre! - kiáltotta.
- Nem tudunk fizetni a segítségért - rohantam a nyomában. - Köszönjük, de le vagyunk égve.
- Erre - ismételte. - Majd én szerzek nektek munkát.
Végigvezetett minket egy utcán, aztán egy sikátoron.
Követtem, miközben arra gondoltam: Bármire hajlandó vagyok - homokot lapátolni, banthanyerget fényesíteni - de embernek nem dolgozom!
A fickó főnöke azonban nem ember volt. A kantintulajdonos, egy bézs-szürke vuki, Chalmun nevezetű, két évados szerződést ajánlott nekünk.
Nem, küldtem a gondolatot a vuki irodájában Figrin felé. Ez túl feltűnő, és túl hosszú. Jabba ránk fog találni.
- Jól hangzik - felelte Figrin, aztán bithiaiul hozzátette: - Ha valahogy el tudjuk hagyni a bolygót, a vuki megtarthatja a bánatpénzt. Mondj igent!
Majdnem otthagytam az egészet, de hát a hűség az hűség. Találtunk szállást Ruillia Szigetelt Szállójában. Nap mint nap fellépünk a kantinban, ahol egyetlen ember-barátom, Wuher a csapos. Solo megverte Figrint szabakban, tehát még él, D'Woppot viszont darabokban vitték haza. Lady Val újra facér, és úgy tűnik, az is marad.
Valahányszor hangolni kezdünk, végignézek a közönségen. Épp most vettem észre Jabba lengőfülű, zöld rodiaiját... Greedo. Nem valami észlény, de fegyver, az van nála. Nem árt szemmel tartani.

TOM ÉS MARTHA VEITCH

A FEJVADÁSZ VÉGZETE

Greedo meséje

1. A menedék

- Oona goota, Greedo?

A félve feltett kérdésre irizáló bo-varangyok gúnyos kiáltásai adtak választ a fojtó-zöld dzsungel hegyi barlangjából.

Pqweeduk megvakarta a tapírszerű ormányán viszkető rovarcsípést, és merész, huhogó hangot hallatott. Fülelt, ahogy a hang végigvisszhangzott a sötét üregeken, ami elnyelte a bátyját.

Pqweeduk csontos háta megborzongott: Felkattintotta kézi-fáklyáját, jobb keze tapadókorongjai pedig szorosan a csillogó vadászkesztre fonódtak, amit Nok bácsitól kapott a tizenkettedik születésnapjára.

Pqweeduk belépett a sötétben ásító barlangnyílásba.

A barlang azonban nem barlang volt ott a dzsungel mélyén: a szikla és föld nyitott acélajtóban végződött.

Pqweeduk meghajolva átbújt a szögletes nyíláson, és feltartotta fáklyáját. Hatalmas kupolában volt a hegy belsejében. Az ifjú rodiai három ezüstös hajót pillantott meg.

- Greedo!

- Nthan kwe kutha, Pqweeduk! - Ez a bátyja hangja volt.

Pqweeduk látta Greedo fáklyajelét, és megindult feléje.

Meztelen talpa sima, hűvös sziklapadlót érzett.

Greedo az egyik nagy hajó ajtajában állt.

- Gyere, Pqweeduk! Nincs mitől félni! Gyere csak be, és nézd meg!

Kidülledő, összetett szemük még nagyobbra tágult, miközben felfedezték a hajó belsejét. Mindenfelé különös, ismeretlen fémalakzatok sorakoztak csillámlón a táncoló fáklyafényben, vagy épp sötét, szögletes árnyakként. De le lehetett ülni, voltak ágyak, és volt miből enni.

Greedónak az a furcsa érzése támadt, mintha már járt volna itt. Ez azonban csak valami megérzés volt, amihez nem kapcsolódtak emlékek.

Valójában csak arról voltak igazi emlékei, ahogyan a dzsungelben élt, ahol anyja kacsdit termel, nagybátyjai pedig fán élő bottot tenyésztenek tejért és húsert. Körülbelül kétszáz rodiai élt együtt a hatalmas kacsfák alatt. Mindig is itt éltek, Greedo csak ezt az életet ismerte, és élete tizenöt évét az öccsével együtt a dzsungelben bóklászva töltötte.

A rodiaiaknak nem volt természetes ellenségük itt a manka macska kivételével, ami néha erre vándorolt át a távoli hegyek felé a párzási időszakban.

A fiatalabb rodiaiak az évnek ebben a szakában nem igen merészkedtek ki otthonról. A mankák vad üvöltése mindenkit jó előre figyelmeztetett a veszélyre, és a rodiai férfiak előszedték fegyvereiket a titkos rejtekhelyekről, hogy őr álljanak a falvak szélén.

A manka-időszakban Greedo hallotta a fegyverek zaját, miközben álmatlanul forgolódott az ágyában. Másnap reggel hatalmas manka teteme lógott a falu közepén álló fán, hogy mindenki láthassa.

A manka-gyilkolástól eltekintve a rodiaiak békésen, elégedetten éltek. Az öregebbek sem beszéltek másfajta életről - legalábbis a gyerekek előtt nem. De Greedo néha kihallgatta őket, amikor azt hitték, hogy egyedül vannak: ilyenkor olyan dolgokról meséltek, amik a csillagok közt történtek.

Greedo olyan szavakat hallott, mint Birodalom, klán-háborúk, fejvadászok, csillaghajók, Jedi lovagok. A hallottak furcsa képzeteket keltettek az elméjében - de persze érteni nem értette, hisz ő csak a fákat, a vizeket, a játszadozást ismerte. Az öregek titkos beszéde azonban megmagyarázhatatlan vágyódással töltötték el. Valahogy tudta, érezte, hogy ő nem ebbe a zöld világba való. Valahová máshová tartozik, a csillagok közé.

És az ezüst hajók éppen ennek a bizonyítékai lettek.

Csalhatatlan bizonyossággal tudta, hogy ezek azok a "csillaghajók", amiről az anyja és a nagybátyjai beszéltek egymás közt. Az anyja majd biztos elmondja, miért vannak ezek a hajók elrejtve a hegyek mélyén.

Pqweeduk még nem elég nagy ahhoz, hogy megtudja... de én már igen.

Greedo anyja, Neela a konyhójuk előtt ült a tűz mellett, és csápdíót hámozott. Fürgén járt a keze, ahogy a vastag héjat hasította csontkésével. Halkan dúdolt magában munka közben. Greedo a közelben guggolt, és egy darab fehér csápfából próbálta kifaragni az ezüst csillaghajót. Amikor kész lett a mű, feltartotta, és megcsodálta, de úgy, hogy az anyja is lássa.

- Anya - kérdezte aztán hirtelen. - Mikor mesélsz nekem az ezüst hajókról, amik a hegyekben vannak?

Az anyja keze mintha egycsapásra megbénult volna. Nem nézett a fiára, csak érzelmektől fűtött hangon felelte:

- Szóval megtaláltad a hajókat.

- Igen, anya. Pqweeduk meg én...

- Megmondtam Noknak, hogy tömjé be a nyílást a hegyoldalban. De Nok túlságosan ragaszkodik a múlthoz.

Mindig felszökik megnézni a hajókat... - Felsőhajtott, és tovább hámozta a méretes diókat.

Greedo közelebb húzódott az anyjához. Érezte, hogy az asszony most hajlandó lenne elmondani, amit tudni akar... amit tudnia kell.

- Anya, kérlek, mesélj a hajókról!

Az anyja összetett szeme rámeredt.

- Azok a hajók... hoztak ide minket... erre a világra... két évvel a te születésed után, Greedo.

- Hát nem itt születtem... a dzsungelben?

- Odakint születél - mutatott az anyja az éjszakai égboltra, a fák fölé, ahol már feltűnően voltak az első csillagok. - A mi népünk bolygóján, a Rodián. Akkoriban rengeteg öldöklés volt. Apádat is megölték, amíg az öcséddel voltam viselő.

Eljöttünk... mert különben meghaltunk volna.

- Nem értem.

Az anyja felsóhajtott. Láttá, hogy most már mindent el kell mondania. Vagy majdnem mindent. Greedo már elég idős ahhoz, hogy megismerje a tényeket.

- A mi népünk, a rodiai, mindig vadász és harcos nép volt. Elevenen élt bennünk a halál szeretete. Sok évvel ezelőtt, amikor a zsákmányállatok elfogytak, megtanultuk magunk megtermelni az élelmünket. De közben elkezdtünk egymásra vadászni, szórakozásból.

- Megölték egymást a rodiaiak?

- Igen, szórakozásból. Gyilkos sport volt ez. Egyes rodiaiak örültségnek tartották, és nem voltak hajlandók részt venni benne. Apád is közéjük tartozott. Ő nagy fejevadász volt... de nem akart csatlakozni ehhez az örült gladiátorharchoz.

- Mi az a fejevadász, anya? - Greedo beleborzongott abba, ahogy a választ várta.

- Apád bűnözőket és törvényenkivülieket vadászott le... vagy olyanokat, akiknek díj volt kitűzve a fejükre. Nagy becsben

tartották az ügyessége miatt. Gazdaggá tett minket.

- Ezért kellett meghalnia?

- Nem. Volt egy gonosz klánvezér, a Vörös Navik, akit az arcán lévő vörös anyajegyéről neveztek el így, és aki a gladiátorharcot ürügyül használta fel arra, hogy ne kelljen háborúznia más klánvezérek ellen. Apádat meggyilkolták. A vagyonunkat elvették, a klánunkat, a Tetsust pedig majdnem kiirtották. Szerencsére néhányunknak sikerült megmenekülnie abban a három ezüsthajóban, amit találtál.

- Miért nem beszéltél soha se nekem, se Pqweeduknak a hajókról... és a népünkről?

- Megváltoztunk. Nem lett volna értelme megbolygatni a sötét múltat. Itt békére leptünk. A fegyverek csak akkor kerülnek elő, amikor a manka macskák erre járnak. Fogadalmat tettünk a tanácsban, hogy a gyerekek sosem fogják megismerni a szörnyű múltat, amíg fel nem nőnek. Most megszegem a fogadalmat azzal, hogy mindezt elmondtam neked. De te már... majdnem olyan magas vagy, mint amilyen az apád volt. Az anyja tekintete mintha magába ölelte volna Greedót. Az asszony bőre kellemes szagot árasztott: erős rodiai illatot. Greedo csodálkozva meredt rá. Mindenáron tanulni akart... mindent meg akart tudni.

- Mi az a Birodalom, anya?

Az anyja összeráncolta a homlokát, és behúzta rugalmas ormányát.

- Már épp eleget mondtam neked, Greedo. Egy nap talán majd minden kérdésedre válaszolok. De most menj lefeküdni, fiam!

- Igen, anya. - Greedo az anyja kéz-korongjához érintette a magáét a hagyományos üdvözlés rítusa szerint, aztán bement a konyhába, ahol az öccse már mélyen aludt.

Greedo órákig hevert álmatlanul, és a hajók jártak a fejében, meg az apja, a fejdázó... és a csillagok.

2. Vörös Navik

Egy hónappal és egy nappal azután, hogy Greedóék rátaláltak a hajókra, a Vörös Navik, a hatalmas Chattza-klán vezére, rábukkant a Tetsusokra.

Greedo és öccse éppen a magas kacsfákon mászkált, amikor villanást láttak az égen. Csendes kíváncsisággal figyelték,

ahogy a villanás kivirágzik, és csillámló alakot ölt, majd egyre nagyobb és nagyobb lesz. Ekkor látták, hogy egy hajó az, talán hússzor akkora, mint a barlangban látott ezüsthajók.

Izgatott hangok szűrődtek fel letről. Greedo felajzottan felkiáltott, s gyorsan csúszni kezdett lefelé a sima fatörzsön, tapadókorongjaival ügyesen fékezve az iramot. Öccse szorosán a nyomában járt.

Lent mindenki kifelé özönlött a kunyhókból, és az égre mutogatott. Nok bácsi, Teeko bácsi meg a többiek rohantak a fegyverekért. Greedo érezte a félelmüket.

- Gyere, Pqweeduk! - ordította, amikor földet ért. - Meg kell védenünk anyát! Nem hagyhatjuk, hogy megöljék! - Miről beszélsz, Greedo? Nem akar itt senki senkit megölni! - Pqweeduk is a földre szökkent, s kételyei dacára engedelmesen követte bátyját.

Ahogy a fák közt rohantak; a hajó lejjebb ereszkedett, kieresztette landoló lábait, és tüzes füstfelhő közepette talajt ért a falu szélén.

Két ikerzsilip nyílt fel sziszegve. Greedo megtorpant, megfordult, és tátva maradt a szája elképedésében, amikor páncélos rodiai harcosok kezdtek előnyomulni a hajóból - több százan, ízelt páncélban, veszedelmesnek tűnő fegyverekkel. A gyilkosok látványa teljesen lenyűgözte a fiatal rodiait. Egy perc is beletelt, mire tudatára ébredt, hogy az öccse rángatja az ingujját. Aztán meghallotta anyja kiáltását, hogy fusson. Mielőtt az erdő felé fordult, még megpillantott egy magas, fenséges külsejű rodiait, akinek vörös folt éktelenkedett az arcán. Az anyajegyves harcos elordította valami parancsot, mire a többiek felemelték fegyvereiket.

A lézertűz sistergése elvegyült a halódók sikolyaival, miközben Greedo, az öccse és az anyja az erdőbe vetette magát.

Nok bácsi, Teeku bácsi, meg még vagy huszan eljutottak a barlangig. Csikorgás hallatszott, majd földcsuszamlás döreje, és a hegy teteje felnyílt, lehányva magáról a kövek és a föld terhét. Greedo visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy a három ezüstös hajó megcsillan a déli nap sugarában. A hajtóművek már felzúgtak. Nok bácsi üdvözölte Greedo anyját, és mindenkit betelgetett a hajóba.

- Neela! Most már láthatod, miért jöttem el mindig ide a

hajókhoz. Egész eddig gondosan karbantartottam őket. Greedo anyja megölelte a bátyját, Nokot, és köszönetet mondott neki. Mindnyájan beszálltak, az erdőből érkező menekülőkkel együtt. A két ezüsthajó könnyedén felemelkedett repulzorenergia-oszlopain. A hasadóanyag-hajtóművek sívítása olyan tartományokba csapott, ahol Greedo már nem is hallotta. A harmadik hajó még várta az utolsókat... a mézárulás túlélőit. Egy Skee nevű testes mankavadász rontott elő az erdőből, és azt ordította, hogy mögötte már mindenki halott.

- Menjetek! Vigyétek a hajókat, amíg még lehet!

A harmadik hajó ónak már nem sikerült becsuknia a zsilipeit. Egyetlen ionenergia-sugár szétolvasztotta a stabilizátorait, majd egy pillanattal később lézertalálat érte az energiamagot. Miközben az első két hajó feljebb emelkedett, a dzsungelből vakító fénygomba nőtt ki, elhomályosítva a napot is. A harmadik hajó nem létezett többé.

Greedo már nem hallotta a robbanást. A Radion pilótafülkéjében volt, és tátott szájjal bámulta a csillagcsíkokat, ahogy Nok bácsi hajója átszökkent az ismeretlenbe.

3. Nar Shaddaa

Számítva a vészhelyzetre, Nok úgy programozta be előre az ugrást, hogy a galaxis egy forgalmasabb régiójába érjenek, ahol a kicsiny törzs túlélői elvegyülhetnek a csillagközi kereskedelmet bonyolító miriádnyi faj között.

Így kerültek a Nar Shaddaára, a Nal Hutta körül keringő kikötőholdra, a féregszerű huttok egyik fő világára.

Itt állandó volt a nyüzsgés: hatalmas transzgalaktikus teherhajók, hutt gengszterek yachtjai és korvettjei, zsoldosok, fejvadászok, kalózok viharvert bárkái, utasszállítók tucatjai járkáltak ki-be. Na meg persze a mindenütt jelenlévő csillagcirkálók és karcsú járőrhajók a Birodalmi Flotta részéről.

A Nar Shaddaa felszíne mérföldmagas városok és dokkállomások egymásba fonódó hálómintáját mutatta. Mindez évezredek alatt alakult ki. Az egymásra épülő raktárak, javítóműhelyek régi utakkal voltak összekötve, amelyek az

egész bolygót átszelték, kanyonok fölött haladva át az élettől nyüzsgő felső részeken, majd lefutva az izzó mélységekbe, ahol mindenféle alfajok tengődtek a magasból lehulló szeméten.

Greedóék és a többi zarándokok megérkeztek Nar Shaddaára, elvegyültek a hold forgalmában, s végül sikerült menedéket találniuk egy nagyobb szektorban, ami koréliei csempészek irányítása alatt állt.

A korélieiak eléggé kézben tartották a dolgokat a saját birodalmukban. A szerencsejáték bevételük fontos forrását képezte. Minden faj szabadon járhatott az itteni fényesen kivilágított utcákon, nézelődhetett, ehetett-ihatott kedvére, valamint elveszíthette a pénzét a szabak-asztaloknál. Nem volt ritkaság a pisztolypárbaj vagy a fejpénzes gyilkosság, a kisszerű lopásokat pedig nagyvonalúan elnézték errefelé. De volt egy íratlan törvény itt, a Koréliei Szeletorban, amit a Kikötőirányítás is megerősített: ha nagy bajt akarsz csinálni, csináld valahol másutt.

A rodiai menekültek beleolvadtak a 88. szint raktárkörzeteinek lakosságába. Az elkövetkező hónapok során még munkát is találtak, leginkább rakodóként vagy háziszolgaként. Az élet ment tovább.

Nok mindenkinek értésére adta, hogy maradjon távol a látogatottabb szintektől, a főutaktól és a kaszinóktól, nehogy egy Chattza vadász felismerje őket. Nok megnyugtatót mindenkít, hogy csak ideiglenesen lesznek a Nar Shaddaán, míg nem találnak egy másik dzsungelvilágot, ahol békében élhetnek tovább.

A felnőtt rodiaiak számára ez nem volt boldog időszak - nagyon hiányzott nekik a buja zöld világ, amit maguk mögött hagytak. Greedóék előtt viszont egy egész univerzum izgalmai tárultak fel.

Négy évvel később Greedo népe még mindig a Nar Shaddaán élt és dolgozott. Greedo tizenkilenc éves lett, az öccse tizenhat. A zöld ifjak teljesen beleszédültek a galaxis határtalanságának csodájába.

4. Fejvadászok

- Jacta nin chee yja, Greedo!

Greedo hátraugrott: három repulzorcikli süvített el mellette, átugratott egy félig leomlott fal fölött, majd eltűnt az egyik olyan forgalmas úton, amitől Nok bácsi annyira tiltotta őket. Greedo nézte, ahogy az öccse és barátai ide-oda cikáznak repulzorciklijeikkel a siklók, régimódi kerek kocsik, huttszállítók között, ügyesen kerülgetve a sétálgató szerencsejátékosokat, kalózokat, hajléktalanokat... és fejdázásokat.

- Nőj már fel, Pqweeduk! - Greedo a falnak támaszkodott, és várta barátját, Anky Frempet, a sioniai kkp biomorfot, aki megtanította őt az utca titkaira.

Greedo a felnőttkor küszöbén állva már maga mögött hagyta a gyermekjátékokat. Elcserélte repulzor-ciklijét egy pár remek csizmára, aztán lopott hozzá egy prima rankorbőr dzsekit.

Megtanulta, hogyan kell termikus pumpákat és pajzsszabályzókat leszedgetni a hutt siklókról, amíg a siklók gazdái a koréiai fürdőházakban szórakoznak, vagy üzleteltek csillagközi ügyfeleikkel.

Anky Fremp megmutatta Greedónak a feketepiac fortélyait - hogy ki fizeti a legtöbbet a lopott holmiért...és hogy ki adja a legolcsóbban a csillámport, a bőrdzsekit és a Yerkzenekockát.

Fremp és Greedo igazi csapatot alkottak, immár két éve. Pqweeduk még mindig ostoba gyermek volt, aki értelmetlen játszadozással töltötte az idejét.

"Ska chusko, Pqweeduk!" Nőj már fel, Pqweeduk!

Amíg Frempre várt, Greedo az utcát figyelte. Mindenféle szerzet járkált Nar Shaddaa utcáin. Talán a felük volt törvényes kereskedő és szállítmányozó, a többiek pedig valahol a jogszerűség peremén tevékenykedtek.

Az a csoport azonban, ami Greedót olyannyira érdekelte, nem az aranyat és az izgalmat hajhászta, és viszonylag ritkán mutatkozott az utcán. Ok voltak az úgynevezett lázadók - olyan politikai kívülállók, akik szembeszálltak Palpatine császár zsarnoki uralmával, és a gonosz katonai diktátorral, Darth Vaderrel.

Lázadók ezen a holdon is akadtak - Greedo jól tudta ezt. Egy régi raktárépületben rejtőzködtek a 88. szinten, ugyanott, ahol a rodiai menekültek éltek. A lázadók rengeteg fegyvert halmoztak fel itt - olyan fegyvereket, amelyek nemesfémek és fűszerek egzotikus szállítmányaiba rejtve érkeztek... aztán az

éjszaka legsötétebb óráiban indultak útjukra blokádtörő hajókon, amelyek különféle távoli állomáshelyekre tartottak. Fogadni mernék, hogy a Birodalom jó pénzt fizetné, ha megtudhatná, mit csinálnak a lázadók Nar Shaddaán. De hogyan juttathatnám el hozzájuk az információt? Nem ismerek senkit, aki a Birodalomnak dolgozna.

Greedo csak ekkor hallotta meg a lézernyalábok zizzenését, és ösztönösen lebukott. Összekuporodott az omladozó fal mögött, amit az öccsének épp az előbb ugrattak át.

Mikor óvatosan kikukucskált a fal teteje fölött, egy férfit látott a birodalmi fűszerellenőrök jellegzetes zöld ruhájában. A férfi előbukkant a homályból, és a forgalmas út felé futott. Újabb lézertüskék visszhangoztak, a tömeg pedig villámgyorsan visszahúzódott a környező sikátorok és játéktermek menedékébe.

Greedo vakító energianyalábokat látott lepattanni a házakról és járművekről. A futó embert eltalálták, alig három méterre Greedo rejtekhelyétől.

Két tiszteletet parancsoló figura lépett elő az árnyak közül a jól megvilágított útra. Határozott léptekkel közelítettek a fekvő emberhez.

Kettejük közül a nagyobbik, aki rozsdás, koponya alakú sisakot és teljes ithulli páncélzatot viselt, megpiszkálta az áldozatot a csizmája orrával.

- Meghalt, Goa.

A kisebbik alak a test fölé hajolt, és Greedo megpillantotta a foltos, barna, széles arcot.

- Nagy kár, Dyyz, mondta az alacsonyabbik. - Én csak meg akartam ijeszteni. Elve kétszer ennyit ért volna.

Fejvadászok, gondolta Greedo. Éppen zsákmányt ejtettek... és aztán elveszik a jutalmat. Fogadni mernék, hogy egy vagyon. Biztosan gazdagok.

A nagyobbik, a Dyyz nevezetű lehajolt, felnyalábolta a halott fűszerellenőrt, és a vállára vetette.

- Az egész megvolt egy nap alatt, mi, Goa? Egyszer-kétszer én magam is lefizettem ezt a mocskot az évek során... de amikor a birodalmiak valakit feltesznek a fejpénz-listára, csak egy út marad. Csomagoljuk össze, rekkentsük el, aztán igyunk valamit!

- Tőlem... Olyan szomjas vagyok, mint egy tatuini kisbéres. Greedo csak most vette észre, hogy Goának egy hatalmas

lézerpisztoly lóg a hátán. Még sosem látott ekkora lézert. A fegyvert csőszerkezet és elektronika borította.

Micsoda munka!, gondolat Greedo. Micsoda fegyver! Fogadni mernék, hogy ez a fickó mindig elkapja, akit akar.

Azt várta, hogy a két fejavadás ugyanarra távozik, mint amerről érkezett, de ehelyett egyenesen feléje indultak. Minél közelebb értek a falhoz, annál ijesztőbbek lettek. A nagyobbik, Dyyz korrodált para-acél sisakot viselt, ami az egész fejét befedte. Az arcmaszkjából - keskeny szemrésekkel ellátott, stilizált halálfej - halálos, megmagyarázhatatlan fenyegetés sugárzott. A kihalt ithulli fajta páncélja volt rajta; Greedo tudta, hogy a harcias ithulliakat több száz éve kipusztították a hasonlóan agresszív mancralorok.

Ahogy ez a páncél kinéz, gondolta Greedo, biztos valami birodalmi múzeumból lopták...

A másik fejavadás, Goa szedett-vedett szerelésben volt, amin látszott, hogy sosem cseréli vagy veti le - legfeljebb néha pótolta az elvásott, leszakadt darabokat, amíg a végén szinte két lábon járó ruha- és fegyver-kiállítás nem alakult. A legérdekesebb a feje volt: valami intelligens madárfaj tagja, vagy madarak származéka lehetett. Foltos, bőrszerűen tollatlan barna irha, apró, átható szemek - és széles, forradásos csőr.

Dyyz és Goa elérték a falat. Greedo meglapult. Hirtelen egy harmadik, reszelősen gonosz hang mordult fel:

- Megeszem a fejem, ha ez nem Dyyz Nataz és Warhog Goa! Hol a fenében voltatok, fiúk? Nem szép dolog megvárakoztatni egy ilyen régi jóbarátot.

- Nyugi, Gonn, megkapod a részed. Épp ezt a feketelistás fűszerellenőrt visszük. A birodalmiak egy csomót fognak fizetni, és szívesen beveszünk a buliba téged is.

- De még mennyire, Dyyz! - Ez Goa hangja volt. - Mi ketten vagyunk, Gorm meg egyedül. Ő várhat a pénzére.

- Én egyedül felérek hat olyan kalitkatisztítóval, mint te...

Lézertűz villant, és vörös energianyálábok csaptak át Greedo feje fölött. Még jobban összehúzta magát: dulakodás zaja hallatszott. Aztán egyszerre Goa lézerfegyvere repült át a falon, és csattanva Greedo mellé esett a járdára.

Ahogy reflexszerűen a fegyver felé nyúlt, Greedo hallotta, ahogy a Gorm nevű utasítja Dyyzt, hogy adja át neki a fűszerellenőr testét.

- Add ide... és akkor élhetsz még egy napot.

Greedo megint bátorságot gyűjtött, hogy kikukkantson, s egy igencsak ijesztő alakot pillantott meg, aki két fejjel magasabb volt még Dyyz Nataznál is, és súlyos lemezpáncélt viselt sisakkal. A maszk szemei elektronikus fénnel izzottak. Biztos droid, gondolta Greedo. Hallottam már olyat, hogy renegát gyilkosrobotok fejjavadászok lettek. De lehet, hogy nem is droid...

Hirtelen támadt egy ötlete. Amilyen zajtalanul csak tudta, remegő kezének tapadókorongjai közé vette a fegyvert, és tüzelőpozícióba emelte. Megkereste a biztosítópecket, kiélesítette a pisztolyt - aztán azzal az összpontosított figyelemmel, ahogy Nok bácsi szokta várni a manka-macskát, a fal teteje fölé emelte a fegyver csövét. Pont Gorm hátába célzott.

Greedo látta, hogy Goa szeme a fegyverre villan, majd továbbvándorol. Greedo meghúzta a ravaszt.

A fegyver felsistergett, és a Gorm nevű fejjavadász egy hördüléssel előrebukott, a hátában füstölgő fekete lyukkal. Ahogy Greedo felállt, Goa eszelős, károgó hangot hallatott, és a fegyverre vetette magát. De Greedo a feje felé fordította a csövet.

- Hohó, gyerek! Nyugi! Nagyon érzékeny a ravasz!

Dyyz szortyintott, aztán felnevetett.

- Kösz, kishaver. Megmentetted az irhánkat. Örökre adósaid vagyunk. De most add vissza a társamnak a fegyverét, hadd menjünk innen a fenébe.

Greedo óvatosan átmászott a falon, de Goát nem tévesztette szem elől a pisztollyal. Közelebb ment Gorm testéhez, és megcsodálta a jókora lyukat. Megolvadt vezetékek, szétzilálódott elektronika.

- Droid volt? - kérdezte Greedo.

- Az - felelte Goa. - De ami a fegyvert illeti... mit szólnál, ha bevinnénk az ellenőrös buliba? Megérdemelted.

- Nekem jobb ötletem van - kontrázott Greedo. - Azt hiszem, meg tudom oldani, hogy nagyon sok pénzt keressetek.

5. A csempész és a vuki

- Spurch Warhog Goa? Miért hívják Warhognak?

Anky Fremp, Greedo utcai barátja egy parkolóállvány szélén üldögélt, lábai a mérföldnyi mély város-kanyon fölött lógáltak. Anky sioniai skup volt, egy majdnem emberi faj tagja. Apró, közel ülő szemei voltak, merev szálú haja, és dianoga-sajt színű bőre. Anky egyik palackot a másik után dobálta a mélységbe.

Az úrkikötő legmagasabb tornyától a Nar Shaadda felszínéig akkora volt a távolság, hogy sosem hallották a csörömpölést. De néha az üveg nekiment valami hajának, és az jó buli volt. - Minek csinálod ezt? - kérdezte Greedo undorral. - Az öcsém is pont ilyen hülyeségekkel szórakozik. Ha a Koréliei Kikötőirányítás elkap, kényszermunkára kerülünk valami ércszállítóra.

- Ja... igazad van. Kezdek már túl öreg lenni az ilyesmihez. Jó, ez az utolsó.

Hangárdereglye tűnt fel az aknában hét szinttel lejjebb, és Fremp lövedéke épp sisakon találta a pilótát. A fickó felpillantott, ordított egyet, és az öklét rázta.

Amikor a dereglye sebesen emelkedni kezdett feléjük, Greedóék úgy döntöttek, hogy már eleget üldögéltek a peremen, és sietve megindultak Ninx garázsa felé; itt lógtak a legtöbbet.

- Oké, akkor mondd el a bulit, Greedo! Ezek a fejdázók, akikkel találkoztál, gazdaggá fognak tenni?

- Ja. Elmondtam nekik, hogy a lázadók fegyverrel kereskednek a 88. szinten. A Birodalom hatalmas pénzt fizet az ilyesfajta információért. Dyyz és Warhog azt mondják, bevesznek az üzletbe.

- Húha! És te osztozni akarsz velem?

Greedo egyszerre fensőbbes lett.

- Hát... megdobhatlak éppen egy-két kredittel, Fremp. De a javát megtartom magamnak, hogy saját hajót vegyek rajta. Ninxnek van egy jópofa kis Incom kalóza, és nekem tizennégyezerért odaadná. Csak egy pár energiacsatolás kell bele.

- Az semmi. Azt bármikor lelopjuk valahonnan.

- Hát igen. Én le tudom lopni. - Greedo jellegzetesen leereszkedő rodiai pillantást vetett izgatott barátjára. Megérkeztek Ninx garázsának titkos ajtajához. Csak ne gondolja Fremp, hogy az a hajó az övé is lesz.

Shug Ninx segédje mind a két kezével egyformán ügyes koréliei hiperhajtómű-szerelő volt, akit Warbnak hívtak. Warb azonnal felismerte a két ifjút a bejárati monitoron.

- Hé, Anky, Greedo... Ma is hoztatok termo-pumpát?

- Sajna, Warb, ma nincs semmink.

- Oké, akkor viszlát holnap! Ne lábatlankodjatok itt, mert dolgom van.

- Szeretném megmutatni Ankynak azt a kis Incom kalózt, amit meg akarok venni.

- Hmmm... hát jó. Gyertek be! De ha eltűnik valami szerszám, tudni fogom, kit kell keresnem.

Warb beeresztette őket a garázsba, aztán visszatért a munkájához: egy csempésznek segített megbütykölni a viharvert YT-1300-as teherhajó hajtóművét, amit a fickó szabakon nyert.

A tágas műhelyben alkatrészek hevertek szerteszét, és minden olajos volt - helyenként egész hajódarabok lógtak. Ionhegesztők fényei villantak fel időnként egy állványzaton, amin szerelődroidok szorgoskodtak egy masszív Kuat Csillagzavaró-IZX körül. A hatalmas hajó a garázs felét elfoglalta.

Greedo és Anky rakodóládák közt vágott át az Incom Kalózhhoz, ami landolólábain állva úgy csillogott, mint valami drágakő. Szinte újnak látszott.

- Hát itt van - szólt büszkén Greedo. - Mankavadász lesz a neve. Jó, mi?

Anky csak nyeldekelt.

- Vacak tizennégyezer, ezért? El sem hiszem. Shug biztos kicseréli valami lerobbant vacakra, ha már megkapta a pénzt.

- Ugyan, az én Shug barátom nem tesz ilyet. Tudja, hogy fejdadász akarok lenni, és tudja, hogy egy fejdadásznak jó hajó kell.

- Te tényleg fejdadász akarsz lenni?

Greedo kidüllesztette a mellét.

- Naná. Warhog Goa barátom azt mondta, kitanít a szakmára. Azt mondja, a rodiaiak a legjobb fejdadászok közé tartoznak. Anky azonnal belelkésedett.

- Gondolod, hogy engem is tanítana?

Greedo huhogni kezdett.

- Nem hinném, hogy a skupoknak valaha is köze lett volna a fejdadászathoz.

Anky csalódottnak tűnt. A sionai világot, ahonnan ő jött, leginkább ügyes tolvajairól ismerték.

- Gyere, Anky, nézzük meg belülről is!

A Kalóz azonban zárva volt. Mivel Shug nem volt sehol, Warbot kellett megkérniük, hogy nyissa ki. Visszamentek a ládák között, és az YT-1300-as felé indultak, ahol Warb meg a csempész ténykedtek. Már majdnem odaértek, amikor Greedo észrevett egy pár Dekk-6-os energiacsatolót egy munkapadon, Shug recézőgépe mellett.

Azonnal felismerte, hogy Dekk-típusúak. A Dekk-6 volt a legjobb. Régen a Modog csatolók jelentették a csúcst, de a csillaghajó-technológia gyorsan fejlődött, hála a Birodalom csillapíthatatlan fegyverkezési éhségének.

Frempp is észrevette a Dekkeket, és mind a ketten megálltak megcsodálni a csillogó alkatrészeket. Egy pár Dekk-6-os húszezer kreditet is megért - ez mutatta, milyen jók.

- Fogadni mernék, hogy Warb ebbe a vacak teknőbe akarja beletenni, amin dolgoznak - mondta Greedo. - Meg kell recéznie a házat, hogy illeszkedjen a konverter-bordákhoz ezen a vén bárkán.

- Épp ilyenek kellenének az új Kalózodra - tapogatta Anky a drága berendezéseket. - Pont illenének rá.

Igen. Greedón máris erőt vett a vágy, hogy eltulajdonítsa a Dekkeket. Vadonatújok voltak, gyönyörűek, és a hutt siklókról ilyet sosem lehetett volna szerezni.

Egy fejtámasznak gyors hajó kell. És az én hajóm a legjobb lesz. Minden alkatrészt a legjobbra cserélek ki rajta, amit meg tudok venni vagy el tudok lopni. A Mankavadászt senki sem fogja megelőzni!

Greedo óvatosan körülmélt a garázsban. Warb és a csempész éppen egy súlyos energiacellát toltak fel a bárkájukra. Hamarosan eltűntek odabent.

Senki sem figyelte Greedóékat.

Greedo kibújt rankordzsekijéből, és belebugyolálta az öklömnyi csatolókat.

- Gyere, Anky, menjünk! Húsz perc múlva találkozóm van Goával.

- Oké, menjünk.

Greedo hirtelen azt érezte, hogy hatalmas, szőrös mancsok ragadják meg a derekánál, és a levegőbe emelik. Elejtett a dzsekit, miközben kapálózott és vergődött. A Dekk-csatolók

megcsörrentek a földön.

- HNUUUARRRN!

- Te kalya skrek, grulla woska! Tegyel le, te szőrös hegy!

A vuki megfordította Greedót, hogy belenézhesen a zöld arcba.

- NNHGRRRAAAAGH! - Greedo kivicsorított fogakat és dühös, szemeket látott, és Mába szállt a bátorsága. Anky Fremp már az ajtónál volt.

- Mi van, Csubi? - A szálas koréiai csempész bukkant elő Warbbal együtt. A csempész jobb keze egy lézerpisztolyon nyugodott.

- HNNRRRNNAAWWN! - A vuki hördülései csak ijesztő zajok voltak az ifjú számára, a csempész azonban tökéletesen értette őket.

- Dekk-6-ost lopkodunk, mi? Hát ez frankó. Miféle műhely ez, Warb? Tudod, mit fizettem ezekért a Dekkekért?

- Bocs, Han. Én mondtam Shugnak, hogy nem kéne megbízni ezekben az utcakölykökben, de megkedvelte ezt a zöldet itt. Ismered a szabályokat, Greedo. Kénytelen leszek elmondani ezt Shugnak. Ha jót akarsz, akkor most eltűnsz innen, és soha többet nem jössz vissza... már ha a vuki nem töri ki előbb a nyakadat.

A hatalmas vuki még mindig szorongatta a rémült rodiaiat fél méterrel a föld felett, mintha barátja, a csempész jelére várna.

- Várj csak egy percet - szolt a csempész. - Ne bánts, Csubi! Megleckéztetem egy kicsit ezt a kis csúszómászót... Hova titted azokat a kiégett Modogokat, Warb?

A vuki letette Greedót, de el nem engedte. Warb kotorászni kezdett egy hulladék-kocsiban a munkapad mellett.

Nemsokára ki is emelt két megfeketedett, elkorrodált Modog csatolóval. Odaadta őket a csempésznek, aki viszont Greedo kezébe nyomta.

- Tessék. Ha energiacsatoló kell, hát itt van. Most szedtem ki a Millennium Falconból. Prima családfájuk van, kölyök. Csak a rankor-dzsekidet kérem értük cserébe. Mit szólsz hozzá? Áll az alku?

A csempész elmosolyodott, mire a vuki facsart egyet Greedo vállán.

- Te... te jacta! Ezért még elkaplak.

- Tényleg azt mondta, amit hallani véltem? - kérdezte a csempész.

- Azt mondta - nevetett Warb.
- Remek. Ez a kölyök aztán tudja, mi a jó üzlet! - A csempész parolára nyújtotta a kezét, de Greedo nem fogadta el, hanem pattogó hangokat hallatott tapadókorongjaival, és a földre vágta a kiégett csatolókat, majd sarkon fordult, és az ajtóhoz rohant.
- HWARRNNUNNH!
- Igen, Csubi, lehet, hogy egy kicsit túl kemény voltam hozzá, de addig kell helyretenni őket, amíg még fiatalok. Különben ki tudja, hol végzik... Kell a dzseki, Warb? Szülinapi ajándék.
- Kösz, Han. Honnan tudtad, hogy épp ma van a születésnapom?

6. A tanár

Spurch Warhog Goa egymagában üldögélt, és egy halom kreditet számolgatott a Meltdown Café egyik sarkában.

Amikor Greedo belépett, intett neki.

- Hé, kölyök! Ide gyere!

Greedóban még mindig forrt a düh és csalódottság, de próbált tapasztalt úrrókanak látszani, ahogy átvágott a zajos sokaságon. Egy kicsit kezdte jobban érezni magát, amikor egy ősz vén twi'lek elugrott az útjából.

- Szia, Spurch.

- Tedd le magad, kölyök. Kérsz valamit inni...? Ülj egy kicsit messzebbre. Diolli orral nincs valami jó szagotok. Greedo helyet foglalt új mentorával szemben. Goa egy üveg Tatuini Napszúrást rendelt neki.

- De hát ez rengeteg pénz, Spurch! - méregette idegesen a halmot Greedo. Remélte, hogy Ninx azért eladja neki a Kalózt, ahogy megígérte, a történetek után is.

- Hívj csak Warhognak, kölyök. Nem szeretem azt a másik nevet. Anyám nagyon aranyosnak találta, mert ami nyelvünkön "bátor bogárfogót" jelent - szortyintott Goa. Levett valamennyit az előtte tornyosuló halomból. - Tessék, ez a tiéd. Kösz a lázadás tippet. Jól fizetett.

- Cthn rulyen stka wen! Hú, ez klassz! - Greedo felmarkolta a pénzét, és átszámolta. Kis címletek voltak... sokkal kevesebb annál, amire számított. Kezdek szertefoszlni a saját Kalózról szőtt álmai.

- Öööö... kétszáz kredit. Hát, kösz, Warhog.

- Mi a gond, kölyök? Mintha csalódott lennél... - Goa új védencére meresztette fényes madárszemét.

- Öööö... azt hittem, egy kicsit több lesz.

- Jaj, kölyök! Fejvadász akarsz lenni, nem? Hát nem mondtam, hogy a rodiaiak a legjobb fejvadászok? Nem mondtam? Greedo ünnepélyesen bólintott.

Persze hogy fejvadász akarok lenni. De a fejvadásznak hajó is kell.

- Azt hiszed, hogy ingyen képezek ki fejvadászokat? Mi? Azt hiszed? Igyad azt a Napszúrást, kölyök. Finom.

Greedo engedelmesen megfogta az üveget, és beleivott a sűrű folyadékba. Keserű volt. Greedo zavarba jött: Warhognak igaza van.

- Öööö... azt hiszem... ööö... hogy erre nem gondoltam - mondta végül.

- Naná. Ez meg sem fordult abban a mohó kis fejecskédben. Goának fizetni kell azért, hogy megtanítsd téged vadászni! Most pedig idenézz... - Goa belenézett az egyik zsebébe a sok közül, és kimarkolt egy sokkal nagyobb kredit-köteget. - Ez mind a tiéd, ha kell... húszezer. Ez a harmada annak, amit a birodalmiak fizettek a lázadókról szóló információért.

Greedo szeme elhomályosult, zsigereit mohó vágy rántotta össze, ahogy a halomnyi pénzt bámulta. A Mankavadász álmképe kezdett visszatérni.

Goa előredőlt, és vizenyős szemeit Greedóra meresztette.

- De ha elveszed ezt a pénzt, akkor annyi, érted? Soha többet nem akarok látni. Döntened kell, kölyök. Meg akarsz tanulni a szakmát egy profitól... vagy akarsz egy pár bulis éjszakát, meg egy vacak bárkát, ami úgyis lerobban alattad egy hét múlva? Warhog Goa a galaxis második legnagyobb fejvadászát faraghatja belőled, kölyök... mert Warhog Goa az első.

Greedo egy percig emésztgette Warhog szavait: összeillettek legmélyebb vágyaival. Mindennél jobban akarta azt a Kalózt, de még mélyebben gyökerezett benne a vágy: vadászni... hogy olyan legyen, mint az apja volt. És fejvadászkodással nagyon sok pénzt lehet keresni. Egy gazdag fejvadásznak lehet saját holdja, rengeteg hajója akár még csatahajója is!

- Tényleg megtanítsz nekem a titkokat? - kérdezte félénken.

- Méghogy megtanítsz? Lenyomom a torkodon! Megegyeztünk, kölyök? Hidd el, nem tenném meg bárkinek. De te

megmentetted az életemet... és rodiai vagy, a Cron Áramlatra is! Én mondom neked, a rodiaiak született fejdászok. Greedóban feltámadt a büszkeség. Született fejdász. A rodiaiak született fejdászok. Igen, érzem. Mindig is éreztem. Apám fejdász volt. Én is az leszek. Az vagyok.

- Megegyeztünk, Warhog - nyújtotta a kezét Greedo.

Goa a tapadókorongos ujjakra nézett, és undor suhant át az arcán. Ennek a kölyöknek még. a keze is szaglik! Óvatosan megfogta Greedo kezét.

- Megegyeztünk - mondta. - Gyere, veszek neked még egy Napszúrást a pultnál... és bemutatlak egy pár srácnak.

Bedőlt a hülye kölök, gondolta, miközben a pult felé nyomakodott. Megtartottam a teljes részét, és ezért csak egy pár "titkot" kell neki elmondanom... aztán pár hónap alatt ügyis megöleti magát. Vagy ki tudja; talán a végén még jó fejdász lesz belőle... bár a rodiaiak legfeljebb undibundikat bírnak öldösni.

7. Vader

Tizenötezer kilométerre a kikötőholdtól a fényes hutt bolygó árnyékában a csillagos úr egyszer csak felhasadt, és hatalmas, háromszögletű hadihajó bukkant elő a hiperútból: egy birodalmi csillagromboló.

Ahogy a masszív hajó stacionárius pályára állt a Nal Hutta körül, birodalmi rohamosztatok feleltek a hívó szóra, felöltve fehér testpáncéljukat, előszedve lézerfegyvereiket a töltőállványokról.

A katonák csizmáinak csattogása végigvisszhangzott a főhangáron: rohantak, hogy alakzatba rendeződjenek a két álcázott Gamma támadóhajó mellett, ami majd a kikötőholdra viszi őket.

Magasan fenn a Bosszúálló csillagromboló negyed-fedélzetén a küldetés parancsnoka végső utasításait kapta egy tetőtől talpig fekete páncélba öltözött, tiszteletet parancsoló alaktól. A fekete figura mély hangja elektronikus légzőmaszkon szűrődött át.

- Foglyokat akarok, kapitány. Halott lázadók nem tudják elmondani, hová szállítják azokat a fegyvereket. - A groteszk maszk fenyegető sziszegése messze elmaradt a hang és

szavak súlyossága mellett.

- Igenis, Vader nagyúr. Úgy lesz, ahogy kívánja. A datari incidens szerencsétlen véletlen volt. A lázadók az utolsó emberig harcoltak.

- Elvesztettük a meglepetés erejét, kapitány. Slenn admirális-helyettes az életével fizetett ezért a hibáért. Ezúttal nem lesz semmiféle hiba. A lázadók ezúttal nem fogják tudni, hogy jövünk. Készen állnak a leszállóhajók?

- Igen, Vader nagyúr. Könnyű teherhajóknak álcáztattam őket. Ügynökeink megszerezték a szükséges kiváltságos dokkoló kódokat a Kikötőirányítástól. Szabadon beléphetünk Nar Shaddaa koréiai szektorába, amikor csak akarunk.

- Remek. Induljon azonnal, találja meg az ellenség fészket, és ejtsen foglyul annyi lázadót, amennyit csak tud. Én biztos helyről fogom követni az eseményeket.

- Rendben, uram. Az osztagok azonnal indulnak.

Amikor a lázadó Speciális Erők őrszeme, Spane Covis megpillantotta a két viharvert teherszállítót elhúzni az aknában a 88. szint felé, nem tulajdonított a dolognak különösebb jelentőséget.

Az Egyes Kaputoronyban bérelt őrhelyéről Covisnak kellett riasztania a-parancsnokát, ha gyanús hajó jelent meg a környéken. Unalmas munka volt. Semmi érdekes nem történt. Covis figyelme körülbelül harminc százalékos szinten működött. Csak később kapott észbe: valami nem stimmel. A raktérajtók túl kicsik. A hűtőtornyok rossz helyen vannak. Soha nem láttam még ilyen kialakítású teherhajókat.

Beleordított az adóvevőjébe:

- Csillagkutya Egy, itt Harmatfű!

- Igen, Harmatfű, mi a probléma?

- Vigyázzatok, Csillagkutya! Rankor van az előszobában!

- Értettem, Harmatfű.

Húsz lázadó kommandós foglalta már el a helyét a raktár belsejében, felderítőszenzoraik már az utcát pásztázták, amikor az álcázott Gammák megjelentek. A tágas épület hátuljában a Speciális Erők gyalogosai rakodtak egy masszív Z-10-es szállítóhajóba, hogy a lehető legtöbb dolgot kihozzák a raktárból még a tűzharc előtt. A raktár közepén, nehéz pajzs mögött egy C4-CZN ionmező-ágyút toltak a helyére.

A meglepetés, amiben a birodalmiak reménykedtek, elmaradt:

a 88. szinten kirobbanó tűzharc heves volt, de hamar - s nem a császár nagyobb dicsőségére - ért véget.

Greedo anyja, Neela remegésszerű dőrejt hallott, és azonnal az ablakhoz szaladt az átalakított szellőzőkürtőben, ahol a fiaival lakott a raktárnegyed szélén.

A Gamma támadóhajók egyike ekkor bomlott izzó gőzzé, majd tűzgömbbé tágulva lánggra lobbantotta az utcát. A zöld fényjelenség megperzselte Neela szemét. Az asszony megfordult, és sikoltozva rohant vissza a lakás belsejébe.

A másik Gamma tüzelni kezdett ikerlézereivel: a lázadók raktárházának eleje darabjaira robbant. A csapatszállítók rámpái lecsapódtak, és birodalmi rohamosztagosok rohantak elő lövöldözve.

A C4 ionagyú ismét felvillant, és a második Gamma is történelemmé vált. Lézernyalábok cikáztak ide-oda; hatvan rohamosztagos meghalt, a többi megadta magát.

Greedo Goával és Dyyzzel lógott más fejedelmek társaságában a 92. szinten. A fejedelmek úgy tudták, hogy a leghatalmasabb hutt gengszterbáró új fejpénz-listát adott ki. Ilyenkor az kapta a munkát, aki elsőnek érkezett, szerződéses alapon.

Hirtelen vész-szirénák vijjogtak fel; és Greedo koréliei tűzoltó hajókat látott vörös villogással leereszkedni az aknában.

- Úgy tűnik, a birodalmiak megkapták az üzenetünket - jegyezte meg Warhog cinkos kacsintással.

Greedo igyekezett hányavetinek tűnni.

- Meglehet. De talán csak tűz ütött ki a Homálylakók között... -

Füst kezdett felfelé gomolyogni az aknában, és Greedót aggodalom fogta el. Amíg nem szólt Goáéknak a lázadók fegyver-ügyleteiről, eszébe sem jutott, hogy a saját népét is veszélybe sodorhatja. A rodiai menekültek a 88. szinten éltek és dolgoztak - és könnyen a birodalmiak útjába kerülhettek.

- Öööö.... azt hiszem, most el kell mennem, Warhog. Sziasztok. Van egy kis dolgom.

Goa felvonta a szemöldökét.

- Menj csak. Mi Dyyzzel valószínűleg átugrunk a Tatuinra ma este - úgyhogy ha addig nem találkozunk, sok szerencsét! Tatuin! A hutt szerződések! Greedo dühös volt és csalódott, amiért Goa nem hívta. Eddig amúgy se sokat tanított neki.

A részemet bezzeg elvette a jutalomból!

Már majdnem visszafordult, hogy elkönyörögje magát a Tatuinra Goáékkal, amikor hirtelen megjelent előtte sikoltozó anyja képe. A legközelebbi repulzorlift felé rohant. Beugrott a liftbe, és megnyomta a 88-as számot. A lift zuhanni kezdett, mint a kő, és néhány pillanattal később zajtalanul megállt a 88-as szinten. Riadójelzés csendült fel, és az ajtó nem volt hajlandó kinyílni. Az automata érzékelők lezárták a liftet ezen a szinten.

Az átlátszó ajtón kipillantva Greedo azt is láthatta, miért - az utca füst- és lángfelhőkbe veszett. Koréliei tűzoltóhajók küzdöttek a lángok ellen kémiai permetekkel.

Greedo próbált átlátni a füstön, hogy lássa, az ő háztömbjük is ég-e. A rodiaiak hátrébb laktak. Greedo olyan messzire nem látott el, de úgy sejtette, nincs baj. Csak a lázadók raktára és a környező házak égnek.

Greedo kissé megnyugodott, és már-már élvezte az eléje táruló jelenetet. Felismerte a tűzoltóknak segédkező lázadókat, és elgondolkodott azon, vajon mi is történhetett pontosan. Rohamosztagos csak földön heverve volt látható. Greedo csak ekkor hallotta meg a széthasadó fém csikorgását, és látta, hogy a tűzoltók mind a repülőakna felé fordultak, amit Greedo innen nem láthatott. A tűzoltók arcára hirtelen félelem ült ki, és hamarosan masszív fekete harci gépezet bukkant elő, lézertüzet köpködve tíz különböző fegyveréből.

A gép monstrumszerű gyilkológépezet volt, rákforma, kétoldalt karmokkal, elől-hátul tűzfegyverekkel, középen pajzsokkal védett pilótafülke, körülbelül a rák szájának a helyén. Az egész repulzormezőn siklott, nagyon fürgén, és megölt mindent, ami az útjába került.

Greedo dörömbölni kezdett a liftajtón, ami továbbra sem nyílt. Greedo kicsit talán örült is ennek: valami azt diktálta neki, hogy meneküljön. Ez a valami nyomatta meg vele a 92-es gombot.

A családommal minden rendben lesz. Csak a lázadók fognak meghalni.

Ahogy a lift elindult fölfelé, Greedo még egy utolsó pillantást vethetett a gyilkológépre, ami izzó fehér energianyálábokat lövellt a lázadók raktárházába. Aztán felért a következő emeletre, és már nem látott semmit.

Egy pillanat múlva az egész szektor megremegett, mintha aszteroida-találat érte volna.

Greedo kitámolygott a 92. szintre, és azonnal elterült. Az utca rengett és rázkódott, borzalmas dörej töltötte be a levegőt.

Emberek rohagáltak, vagy kapaszkodtak járműveikbe, miközben a repülőakna felé menekültek.

Miután feltápáskodott valahogy, Greedo látta, hogy a fejudászok a fenntartott parkolóplatform felé tartanak, ahol a hajóikat tartják. Dyyz Natazt látta, de Goát nem találta.

Kesztyűs kéz ragadta meg Greedo vállát. Amikor felpillantott, a fiatal rodiai barátja csőrös arcát pillantotta meg.

- Hajót akarsz, kölyök, akkor eljössz velünk. A birodalmiak valamiért morcosak lettek. Azt hiszem, a lázadók jobban tartották magukat, mint gondolták.

- A népem... nem hagyhatom itt a családomat! A rokonaim...

- A család miatt ne aggódj, kölyök! Ha fejudász akarsz lenni, előbb-utóbb le kell mondanod róluk. Most épp itt az alkalom. Különben is, nyilván nem lesz semmi bajuk.

Goa kérdő pillantást vetett Greedóra, aztán elindult Dyyzzel közös hajója felé.

Greedo felállt, és Warhog után nézett. Próbálta elhatározni magát, próbálta eldönteni, hogy mit is akar tulajdonképpen. Aztán úgy döntött, hogy fejudász szeretne lenni.

A Nova Viper cirkáló felemelkedett a többi fejudász-hajó között, ami kifelé tartott, sorban állva az ugrási engedélyekért. De nem jöttek az engedélyek. A Kikötőirányítás el volt foglalva.

Greedóék utoljára azt látták, ahogy a Koréliai Szektor egy egész negyede összeomlik, egyik szint a másikra, vakító villanás és őrjítő robaj kíséretében.

- Hú! Legalább húsz szintnek annyi - kiáltotta Dyyz. - Jó sokan meghaltak most, Goa.

- De mi élünk... nem igaz, Greedo?

Greedo nem felelt, csak bámulta a pusztulást, a lángokat, a fekete füstfelhők gomolygását.

A navigációs számítógép ráállt a Tatuinra.

És már ugrottak is.

8. Mos Eisley

Masszív, lemezpáncélos alak állta homályos, zajos kocsmá ajtajában, és izzó, elektronikus-vörös szemekkel pásztázta a vendégsereget.

- Hé! Ez nem Gorm, a Megsemmisítő? Mi a fenét keres itt? Én azt hittem, hogy kinyírtuk.

- Naná az én Greedo barátom megtizedelte a motivátorát - de Gonnban hat különböző idegen biokomponensei vannak. Csak úgy lehet megölni, ha szétolvasztjuk az egész mindenséget. Dyyz Nataz felnyögött.

- Ezt mondhattad volna előbb is, Goa. Akkor elintéztem volna. Most meg félhetünk, hogy rajtunk üt a kreditek miatt, amikkel tartozunk neki.

- Nyugi, Dyyz! Jodo Kast épp most mondta, hogy Jabba Gormnak adta a legfinomabb falatot a listáról: ötvenezer kredit Zardráért.

- Ne ne. Zadra fejedés! Mi a franc baja van vele Jabbának? A három cimora Mos Eisley kantinjának füstös homályában üldögélt zöld Pikai Viharfelhőt szopogatva, és a galaxis minden részéből érkező fejedészeket méregetve: vikvék, aqualiak, arconák, defelek, kauroniak, fneebek, orsófejűek, bomodonok, alferidiek... és az elmaradhatatlan gankok. Greedo még egy pár rodiait is látott. Amazok odabiccentettek, de az ifjú nem viszonzta az üdvözlést. Már rég megtanulta, hogy az ismeretlen rodiaiak veszedelmesek lehetnek. Egy hetyke koréliei és egy hatalmas vuki lépett be. Megálltak a lépcsőn egy pillanatra, hogy felmérjék a társaságot. Greedo azonnal felismerte a csempészt, aki úgy elbánt vele Ninx javítóműhelyében. Ahogy meglátta a két alakot, fojtogató gyűlölet fogta el.

Ekkor a koréliei sarkon fordult, és kiment, a vuki pedig követte. Dyyz Nataz felfortyant:

- Bizony, Solo. Rossz helyre jöttél, haver.

- Han Solo? Itt? - Warhog Goa körbefordult a székével, és a szemét meresztgette.

- Ja. Solo meg a vuki haverja, Csubakka bejöttek, körülnéztek, és kimentek. Tudod, Solo rajta van Jabba listáján. Én a helyében úgy csinálnék, mint az úrbéka, és átugranék egy másik galaxisba. - Dyyz jókorát húzott a pikai koktélból. - De mi van azzal a Zadra-dologgal? Mit csinált az a csaj, hogy megér ötven rongyot Jabbának?

Goa visszafordult társai felé, és felkapta a poharát. Csontszáraz bolygó létére a Tatuin a galaxis legjobb italait produkálta - drága volt a pia, viszont nagyon finom. Zardrára - mondta Goa. Ivott, aztán megtörölte a száját kesztyűs kezével. - Zardra és Jodo Kast vadászaton voltak a Stenness rendszerben. Két fűszeres srácot kerestek, a Thig Testvéreket. Thigék azonban állig fel voltak fegyverkezve birodalmi lézerekkel, amiket egy katonai depóból loptak. Jodo azt mondja Zardrának: "Miért nem oszlunk két csoportra? Én elterjesztem a kikötőkben, hogy a két Thig után megyek... te meg meghúzod magad. A Thigek alig várják majd, hogy harcolhassanak: ismerem a fajtájukat. Elkezdenek majd keresni engem. Produkálok egy kis ál-csatát, te meg közben lecsapsz hátulról. Csak kábítsd el őket: élve kellenek..."

- Jodo tudta, hogy számíthat Zardrára. A csaj nem félős, és jól bánik a kábítólézerrel.

- Ja. Láttam már akcióban. (5 a legjobb. Na de mi történt ezután?

Greedo egész végig hallgatott. Dyyznek azon a megjegyzésén rágódott, hogy Solo rajta van Jabba listáján. Rögtönzött bosszútervek suhantak át az agyán. Megelégedett azzal, hogy ült, hallgatta a barátait, és figyelte a fejvadászokat. Én is közéjük tartozom, gondolta. Fejvadász vagyok. Spurch el fog vinni Jabbához... Jabbának pedig most szüksége van jó vadászokra... sok jó vadászra. Rám.

Gorm, a Megsemmisítő ekkor állt fel az asztalától, és végigpásztázta a termet elektronikus szemével. Greedo összehúzta magát, és a kezét az arca elé tartotta. Két ujjá közt kipislogva nézte, ahogy a hatalmas fejvadász megfordult, és a kijárat felé indul.

- Elmegy Gorm - figyelmeztette a barátait Greedo.

- Aha... mi? Annál jobb. Biztos Zardrát megy keresni. Remélem, belebukik.

- Talán figyelmeztetnünk kéne a csajt, Warhog.

- Ne aggódj, Zardra érti a dolgát. Sok barátja van a szakmában. Egy jó krayt-rostélyosba le merném fogadni, hogy Jodo már szólt neki.

- Igazad lehet... de hogy van tovább a sztori? Miért fizet Jabba, a hutt ötvenezer rongyot Gonnak, hogy megölje Zardrát?

- Egyszerű. Zardra megölt egy huttot, azért! Amikor a Thig testvérek elkezdtek keresni Jodót, a Vörös Árnyban találták

meg - abban a bisztróban a Tabun. Szemét kis bolygó az, csak 'nessik élnek meg ott. A gond az volt, hogy egy Mageye nevű hutt éppen arra járt, hogy nyélbe üssön valami üzletet az öreg BolBollal, egy másik huttal, aki gyakorlatilag a tulajdonosa az egész Stenness rendszernek.

- Aha, értem. Mageye belekerült a keresztútba?

- Rosszabb. Mageye-t gyaloghintón vitte a bisztróba öt erős vikve. Aztán kezdődött a buli: Thigék elkezdtek összevissza lövöldözni, két vikvét eltaláltak, azok elejtették a hintót, a féreg meg legurult... éppen Zardrára.

- Hajjaj! Szegény Zardra!

- Szegény Mageye. Zardrán teljes páncélzat volt, de így is kezdett összenyomódni, és a bűz is fojtogatta... ezért előszedett a zsebéből egy hatos termálbombát, és belepottyantotta a hutt szájába!

Goa hatásszünetet tartott, hogy hallgatói el tudják képzelni, ami ez után jön. Greedo huhogásszerű hangot hallatott, Dyyz pedig olyat, mintha fojtogatnák. Goa felemelte a poharát, és ivott egy kortyot.

- Egy hónapig takarítottak utána. - Goa meghúzta a Viharfelhőt, aztán elégedetten csettintett.

- Huh. Jó kis történet volt, Warhog - nevetett Dyyz. - De mikor kell Jabbához mennünk?

Goa a kronométereire pillantott.

- Már el is vagyunk késve - felelte. - Indulás.

9. Jabba

Jabba, a hutt, az elsőszámú gengszter mos eisley-beli városi rezidenciáján fogadta a kérelmezőket, nem messze a kantintól.

Kemény szélvihar tombolt a környező sivatagban, porfelhőt vonva Mos Eisley fölé. Az úrkikötő keskeny utcái homokban és homályban fuldokoltak. A három fejvadász védelemül a köpenyét húzta az arca elé, miközben a hutt háza felé siettek.

- El nem tudom képzelni, hogy tudják itt működőképesen tartani a robotokat - mondta Dyyz. - Nekem már most három centis homok van a vizorom alatt.

- A párafarmerek sok droidot is fogyasztanak - mondta Goa. - A homok kikészíti az ízületeket, eltömi a hűtőket, kiég az

elektronika. A népesség fele abból a szemétből él, ami a fő terméke ennek a vacak, forró golyónak.

Két zömök gamorreai vadkan állta el a súlyos vonórácst, ami Jabba házának udvarát védte. A disznóforma dögök fenyegető morranásokat hallattak, és lengetni kezdték harci fejszéiket, ahogy a fejavadászok felbukkantak az utcán. De Warhog Goa nem habozott: eldörögte a korábban kapott jelszót. A gamorreaiak azonnal elhúzódtak az útból.

A hegyes csúcsokban végződő rácsozat nyikorogva felhúzódott rejtett szerkezete segítségével, és Goa kevélyen bemasírozott a fenyegető nyársak alatt. Dyyz és Greedo hátramaradtak, hogy lássák, mi fog történni. Goa visszafordult, és felkacagott.

- Mi a gond, Dyyz? Csak nem félsz az öreg Jabbától? Ő a vadászok barátja! Gyere, Greedo. Megmutatom, hogy kell meggazdagodni.

Hirtelen négy rosszkülsőjű nikto bukkant elő az udvar felől, és lézerpisztolyt szegeztek Goára.

- Nudd chaa! Kichawa joto! - kiáltotta az egyik.

- Ugyan, mit tudsz te! Épp időben vagyunk. Jabba vár minket. - Goa ügyet sem vetett a fegyveresekre, hanem zavartalanul ment tovább Jabba szállásának bejárata felé. A niktók leengedték fegyvereiket, és valami érthetetlen szitkot vicsorogtak.

Dyyz és Greedo óvatosan Goa után indultak.

Fülsüketítő volt a galaktikus csöcselék karattyolása Jabba fogadótermében. Száznyi faj tagjainak ábrázata torzult itt el a mohóságtól, csalódottságtól. Szinte csak úrruhát vagy katonai öltözetet lehetett itt látni.

Minden tekintet az újonnan érkezettekre szegeződött. Greedo szemügyre vette a groteszk társaságot, és eltűnődött - alig néhány fajt ismert fel a Nar Shaddaán töltött évek után.

- Ezek mind fejavadászok? - kérdezte ordítva Goát.

- Nem. Talán a banda fele. A többiek csak nyálkás csúszómászók, akik szeretnek Jabba bűzének és korrupciójának közelében lenni.

Goa nem viccelt. Greedónak feltűnt, hogy áporodott bűz tölti be a termet, és néhány pillanat múlva már a szag forrását is sejteni lehetett: a hatalmas féreg, Jabba, a hutt ott trónolt emelvényén, és vízpipát szívogatott.

Greedo sok huttot látott már Nar Shaddaa utcáin, de még

sosem volt összezárva eggyel sem. A gyomra felkavarodott a roppant gengszter látványától és szagától, akit hízelgő twi'lekek, orsófejűek... és rodiaiak vettek körül. Igen, ugyanaz a két rodiai volt az, akiket a kantinban látott; úgy hajlongtak Jabba előtt, mint holmi lakájok. Ezüstszín protokoll-robot fordította talpnyaló megjegyzéseiket a bűzhödtt Jabbának.

- Talán azért csinálják, hogy elkábuljanak - mondta Dyyz, mintha olvasna Greedo gondolataiban.

- Ugyan honnan ismernék fel a különbséget? - szolt Goa. - Ezek a zöld gazemberek majdnem úgy bűzlenek, mint maga Jabba. Greedo elképedve meredt Goára. Ezt meg miért mondta? Én is csak egy zöld gazember vagyok neki? Végül úgy döntött, hogy Goa csak egy durva viccet engedett meg magának.

Ahogy a két rodiai visszaolvadt a tömegbe, Bib Fortuna, a háznagy gyanakvó pillantást vetett a jövevényekre. Szinte észrevehetetlen biccentéssel jelezte Greedóéknak, hogy lépjenek előbbre.

A zsongás elhalkult, ahogy a három vadász a hatalmas féreg elé állt. Mindenki mindent látni akart, ha esetleg kivégzés lenne kilátásban. Amikor kiderült, hogy csak újabb fejevadászokról van szó, a karattyolás újult erővel folytatódott.

- Vifaa karibu uta chuba, Jabba! - kezdte Goa tökéletes hutt nyelven. Tudta, hogy Jabba számos nyelvet beszél folyékonyan, a protokoll-droid pedig lefordítja neki a többit, de szeretett volna minden lehetséges módon jó benyomást kelteni.

- Moja jpo chakula cha asubuhi! - durmogta a hutt, szemlátomást elégedetten, amiért megadják neki a kellő tiszteletet.

- Mit mondott? - kérdezte Dyyz. - És mit mondtál te?

- Azt mondtam, hogy ő a legundorítóbb mocsári iszapkupac az egész galaxisban. Ő pedig köszönetet mondott, amiért megalázkodom puffadt, nyálkás, bűzös teste előtt.

- Tényleg... ezt mondtad? - suttogta Greedo.

- Goa szórakozik veled, kölyök. Már rég rankorkaják lennének, ha bármi ilyesmit mondott volna.

Goa minden figyelmét a huttnak szentelte. Remélte, hogy Jabba nem hallotta meg a suttogó eszmecserét.

De ha meg is hallotta, nem adta jelét. Egészen jóindulatúan nevetett, és tekergőző homoklárvát dobott a szájába. Greedo kis híján elhányta magát a nyáltól csöpögő duzzadt nyelv

láttán. Jabba leheletének még ebben a távolságban is - másfél méterre - átható ereje volt.

A hutt hájas teste szabályos időközönként mintha olajos váladékot eresztett volna, ami újra és újra rothadó bűzfelhőt lökött Greedo érzékeny orra felé.

- Ne subul Greedo, pombo gek fultrh badda wanga! - Goa Greedo vállára tette a kezét, amikor bemutatta védencét az illusztris gengszternek. Greedo idegesen meghajolt, amikor a hatalmas szemek feléje fordultak, és egyetlen pillantásukkal úrporrá omlasztották.

Jabba és Goa még váltott pár mondatot, aztán Jabba hosszabb monológba fogott, ami a következő szavakkal végződött: - kwa bo noodta du dedbeeta Han Solo?

Goa a társaihoz fordult.

- A féreg úgy látja, hogy felajánlhatja nekünk zsákmányul az egyik legmegrögzöttebb adósát, azt a kalóz Han Solót. Solo azt állítja, hogy elveszett az utolsó fűszerszállítmánya, amikor a birodalmiak átszálltak a hajójára. De Jabba szerint Solo eladta az árut, és megtartotta a pénzt. Ez beszédéses meló - Jabbának a pénz kell.

- Én inkább nem vacakolok Solóval - mondta Dyyz. - Túl sok eszköze van arra, hogy bosszút álljon... még a halála után is.

- Én elbánok vele - szólt Greedo. - Piti kis koréliei fűszercsempész, aki nagy fejnek képzelet magát. Elszedte a rankordzsekimet. Elintézem Solót.

Warhog Goa egy pillanatig Greedót nézte, aztán hátba veregette.

- Oké, kölyök. Ez a beszéd. Éppen jó feladat, hogy próbálgathasd a karmaidat, mert Solo a Tatuinon van. Láttuk a kantinban, emlékszel? Ha nála a pénz, könnyen megszerezheted.

Dyyz szortyintott.

- Hát ez remek. De majd te segítesz a kölyöknek, mert én ugyan bele nem keveredek... De velünk mi lesz? Nekünk is szerzel üzletet, vagy csak a kölyök miatt jöttünk ide?

- Oké, ezt is elintézem. - Goa ismét beszélt egy kicsit Jabbával, aztán Fortuna három tekercset adott át a fejtáncosoknak: a hivatalos szerződéseket, amelyek "kizárólagos vadászati jogot" biztosítanak két tatuini hónap erejéig. A Solo-tekercs sokkal rövidebb időre szólt amiatt, hogy Jabba hamar hozzá akart jutni régóta esedékes kintlevőségéhez.

Fortuna jelére a három fejudász szertartásosan meghajolt, és hátrahúzódott, hogy helyet adjon a következő folyamodóknak - egy Csontkarú Dace nevű ocsmány embernek meg az IG-gyilkosrobotjának.

Greedo észrevette, hogy elszakadt Goáéktól, akik elvegyültek a hatalmas fogadóteremben. Greedo egy üres sarok felé vette útját, a bár mellett. Az aquali csapos kérés nélkül odavetett neki egy poharat, Greedo pedig nagyon büszke volt magára, ahogy a falnak támaszkodva szürcsölgette a Tatuini Napszúrást.

Aztán a terem másik végében megpillantotta Dyyzt, aki egy Dengar nevű fejudász mellett álldogált - Dengarra Greedo még a Nar Shaddaáról emlékezett. Mind a ketten a tekercseiket tanulmányozták, s néha egymással is konzultáltak.

Warhog Goa elmerülten csevegett az egyik rodiaival.

Greedóban némi féltékenység támadt, hogy pártfogója egy másik rodiai fejudászt tüntet ki kegyeivel.

Fejudász vagyok, gondolta. Becserkészem a zsákmányt, megkapom a pénzt, és híres leszek. A legkeményebb rodiai fejudász leszek, aki valaha is élt.

Vajon miről beszélget Goa meg a rodiai? Láta, hogy Goa feléje pillant, aztán a rodiaival is összetalálkozott a tekintete, és rájött, hogy róla tárgyalnak. Először kényelmetlenül érezte magát, hogy kiszúrta őt egy ismeretlen rodiai, de aztán Goa intett, a rodiai pedig tapadókorongokkal kifelé, a testvériség jelével feltartotta a kezét.

Greedo sugárzott a büszkeségtől.

Hát igen, rólam beszélgetnek - Greedóról, a fejudászról!

10. Solo

- RRUUUARRRNNN! - A vuki szőrös ökle lesújtott a Falcon pajzsgenerátorára. Csubakka hátratólta hegesztőmaszkját.

- Nyugi, Csubi. Én is már nagyon szeretnék elkerülni erről a porgolyóról. De hárítók nélkül könnyű zsákmányai lennének a birodalmiaknak meg a fűszervadászoknak.

- Hwuarrn? Nnrruuahhhn?

- Bizony. Jabba a szektor legnagyobb fejudász-buliját rendezi

- a nevünket pedig körbeadták a desszert közben. Ez még egy ok arra, hogy megpattanjunk. De mint már mondtam, ha a hajó be lett volna fedve a homokvihar alatt, most nem lennénk ilyen szarban.

Han Solo befejezte a homok kiporszívózását a hőszabályzóból, aztán az ingujjába törölte a homlokát. Egy magamfajta szabad és romlatlan fickó miatt végzi mindig ilyen ócska bolygókon, amikor az univerzum bármelyik szerencsejáték-paradicsomának napfényes tengerpartján is sütkérezhetne? Azért, mert nem szabakozom elég jól, gondolta. Na jó, néha szerencsém van, de azért annyiszor nem. Sok általam ismert fickótól eltekintve én kénytelen vagyok dolgozni a megélhetésért.

Csubakka halk, figyelmeztető morgást hallatott, mire Solo fölemelte a fejét, és körülnézett. Két düledt összetett szem meredt rá egy zöld arcból. A zöld ábrázat bőrruhás testben, és lézerpisztolyt markoló, tapadókorongos kezekben folytatódott.

- Han Solo? - A hosszú zöld ormányból érkező hang elektronikus fordítókészüléken szűrődött át.

- Ki kérdezi? - Han persze tudta, ki kérdezi. Egy lézerfegyverrel hadonászó rodiai csak fejavadász lehet... vagy díjbeszedő.

- Greedo. Jabbának, a huttnak dolgozom.

- Greedo... ó persze, emlékszem rád. A kölyök, aki el akarta lopni az energiacsatolómat. Oké, remek, tehát most Jabbának dolgozol. De ha már itt tartunk, értek rodiaiul, úgyhogy nyugodtan lekapcsolhatod azt a vackot.

Han a lehető leglezserebben szökkent le a szerelőállványzatról, és egy rongyba törölte a kezét. A rongyba rejtve persze ott volt egy apró Telltrig-7-es lézerpisztoly, épp ilyen esetekre. Szerencsére nem kellett bevetnie - a nyelve volt a legjobb fegyvere.

- Hát idefigyelj... mondd meg Jabbának, a huttnak az igazságot: csakis azért jöttem ide a Tatuinra, hogy őt kifizessem.

Greedo lekapcsolta a fordítógépet. Goa azt mondta, hogy a gép azért kell, hogy a kliens biztosan felfogja a helyzet komolyságát.

De ha Solo tényleg ért rodiaiul, akkor használhatok lefordíthatatlan rodiai fenyegetéseket.

- Neshki J'ba klulta ntuz tch krast, Solo. Jabba nem fogja elhinni, hogy egy ilyen előgerinchúros parazita, mint te, igazat

mond.

- Ugyan már, mit tud az a tútláplált féregfajzat? Te tényleg azt hiszed, hogy akár csak a közelébe is jöttem volna ennek a helynek, ha nincs nálam a pénz?

Greedo keze a fegyverére feszült. Nem volt biztos benne, hogy a munkaadó sértegetése különleges reakciót követelne egy fejjavadásztól. Viszont amit Solo mondott a Tatuinról, abban volt valami. Ha valakit üldöznek, akkor az nem az üldözője főhadiszállására megy.

- Skak, trn kras ka noota, Solo. Rendben, akkor ide a pénzt. Vnu sna Greedo vorskli ta - és akkor Greedo már megy is.

- Mondok én neked valamit, Greedo. Ennyire azért nem egyszerű a dolog. A cucc bele van téve a Falconba, egy rejtekhelyre. Ha holnap reggel visszajössz érte, odaadom és kész. Mi a véleményed?

- Nvtuta bork te ptu motta. Tni snato. Nem, szedd csak elő most! Megvárom.

Nem hagyom, hogy ez a csúszómászó kicsússzon a kezem közül, gondolta Greedo. Főleg így, hogy Warhog figyel az árnyékból...

- Nem szedhetem elő most azonnal. Figyelj, ha tudsz várni holnap reggelig, még rá is teszek egy kicsit - pár ezer kreditet, csak neked. Na, ez hogy hangzik?

Jól hangzott.

- Prog mnete enyaz ftt sove shuss. Legyen négyezer kredit.

- Négyezer? Te megörültél...? Oké, oké, nálad a puska, haver. Úgy lesz, ahogy akarod. Négyezer neked, reggel ez lesz az első. Áll az alku.

Solo további szó nélkül hátat fordított a fejjavadásznak, és tisztogatni kezdett egy csavarkulcsot. A kis pisztoly még mindig nála volt, arra az esetre, ha a zöld kölök meggondolná magát. De egy perccel később Csubi leadta a "tisztá a levegő" mordulást, és Solo lazíthatott egy kicsit.

- Hát ez frankó, Csubi. Volt lélekjelenléte a fickónak. De most aztán még ma éjszaka be kell fejeznünk a javítást! Ha ez a srác megjelenik holnap reggel, csak egy jó nagy olaj foltot találjon a hangárpadrón!

Warhog Goa egy Csillagfényes Meglepetést szopogatott, és nézelődött a Mos Eisley kantinban. A fejjavadász-közönség kezdett ritkulni. Sokan már megkapták a szerződésüket, és

leléptek. Némelyik talán már a préda nyomában is több ezer parszekre innen.

- Solónak esze ágában sincs fizetni neked - nézett a védencére. - Hát nem érted? Ez csak csel.

Warhog észrevette, hogy a két rodiai ott ül a bejárathoz közeli egyik bokszban. Amazok odabólintottak neki, ő meg vissza.

- Meg kéne ismerkedned azzal a két rodiaival, Greedo. Jó vadászok. Fogadni mernék, hogy tőlük olyasmit is tanulhatnál, amit én nem is tudok. Akarod, hogy bemutassalak nekik?

Greedo a poharába bámult.

Goa nem tud a klánháborúkról. Sosem beszéltem neki erről.

Nem tudja, milyen volt, amikor eljöttek azok a hajók a Tetsusmenekültekért. És a Tetsusoknem beszélgetnek idegen rodiaiakkal. Goa nem tudja ezt, mert sosem mondtam el neki. De hát mi értelme ennek? Most már fejevadász vagyók, csak ez a fontos. A fejevadászok pedig együtt lógnak, együtt isznak, beszélgetnek egymásnak, kiségitik egymást. Úgyhogy ha már meglesz az első zsákmányom, miután Solo fizet, és én átadom a pénzt Jabbának, miután a világ forogni kezd... akkor összebarátkozom azokkal a fickókkal. Tisztelni fognak, együtt iszunk, történeteket mesélnek nekem, én pedig elmondom, hogyan mentettem meg Dyyzt és Goát.

- ...tehát, amint már mondtam, Greedo, Jabbánál mindennek két oldala van. Ez a mai leckéd. Ha beszeded a pénzt, akkor jó leszel Jabbánál. De ha cserben hagyod, tekintsd halottnak magad.

Greedo próbált megvetőnek tűnni.

- Ne aggódj, Warhog. Solo fizetni fog. Először is arról kell megbizonyosodni, hogy nála van-e a pénz. Aztán ha nem adja oda, megölöm, és elveszem tőle... Még mindig ott akarsz lenni, ha esetleg a vuki próbálkozna valamivel?

- Persze. Hát ez a terv, nem?

- Wknuto. Kösz, Goa.

Han Solo hajója, a Millennium Falcon még mindig a dokkhangárban vesztegelt, amikor másnap reggel, röviddel napkelte után Greedo besétált.

Han Solo sehol sem volt látható. Greedo próbálta kinyitni a hajót, de a zsilip kódzárának bizonyult.

Greedo és Goa végül egy kis étkezében találták rá Solóra meg a vukira, reggelizés közben.

Greedo a pisztolya tokján tartotta a kezét, de nem élesítette ki, mert Goa az utca szemközti oldaláról puskával szemmel tartotta a prédát.

- Rylun pa getpa gushu, Solo? Ízlik a reggeli, Solo? - Próbált keménynek és nyugodtnak tűnni, de igazából nagyon is izgult. Ha Solo ma átveri, mi lesz? Jabba nem fog örülni, ha az adósság behajtása nélkül öli meg Solót. A szerződés a pénzre szólt, nem holttestre.

- Greedo! Már mindenhol kerestelek! Elaludtál? - Han magában kuncogva harapott a sültjébe. Csubakka felvonta a szemöldökét, és félrebillentette a fejét. Nyílvetője ott volt a lába mellett, élesre töltve.

- Fna ho korus gep, Solo. Kras ka noota. Ne szórakozz velem, Solo. Ide a pénzt!

- Hát persze. A pénzt. Örömmel. De nem ennél előbb valamit? Úgy látom, rádérne valami jó kaja.

Greedo csak most jött rá, hogy Solo felültette, és hirtelen harag pezsdült fel a vérében. Hirtelen lenyúlt, és megragadta Solo ingét.

- Ka noota! Grot pleno ka Jabba spulta? A pénzt! Vagy inkább személyesen akarsz magyarázkodni Jabba előtt?

- NNRRARRG! - Csubi már talpon is volt, és egyik szőrös karját Greedo nyaka köré fonta, a másikkal pedig elkapta a fejevadász fegyveres kezét.

- Nfuto...!

- Kösz, Csubi. - Han felállt, és nyugodtan megtörölte a száját egy szalvétával. Elvette Greedo fegyverét, felpattintotta a házat, és kiszedte az energiatelepet. Ezek után visszaadta a használhatatlanná vált pisztolyt Greedónak.

- Tudod, kölyök, szinte már megkedveltelek, de most elbizonytalanodtam. Hadd adjak egy okos tanácsot. Tartsd távol magad az olyanoktól, mint Jabba. Keress magadnak valami becsületes munkát... gngedd el, Csubi.

- Hnnnnmannhh! - Csubi enyhített a szorításán, Greedo pedig előreesett. Han ellépett az útból, Greedo pedig egy asztalnak zuhant, csörömpölő terítékektől kísérve.

- Hát ez szép. Honnan szedi össze Jabba ezeket az alakokat! Mi van azzal a másikkal ott az utca túloldalán, Csubi?

- Hwaarrunnn!

- Eltűnt, mi? Nyilván egy másik zöldfülű fejevadászocska. Az ember azt hinné, hogy rám a legjobb srácait állította Jabba.

- Hurrrwann nwruuh.
- Igen, szerintem is. Veszélyes lenne tovább maradni. A Falcon kész. Már ma reggel is indulhattunk volna, ha Taggart betartja, amit ígért. Ha holnapig nem kerül elő azzal a csillámporral, amit el akar szállíttatni, eltűnünk, oké?
- WHHUARRN!
- Gondoltam.

Jabba, a hutt nem örült.

- Kubwa funga na jibo! Te mondtad, hogy ez a tapasztalatlan giliszta be tudja, szedni a pénzt Solótól! Be kéne löketni titeket a pincémbe, hogy ott rohadjatok meg!

Vagy valami hasonló. A hatalmas féreg háborgott, és csak úgy ontotta a bűzt. A trónemelvén két oldalán vikvék és niktók markolászta vészjóslóan fegyvereiket. Jabba fogadó-tenne szokás szerint most is tele volt mindenféle fajú csöcseléssel. Warhog Goa nyomorultul érezte magát. Szégyentelenül megalázkodott a püffedt, nyáladzó gengszter előtt. És miközben ezt tette, már sajnálta, hogy idehozta Greedót a pénz nélkül. De kénytelen volt újabb kihallgatást kérni, hogy meggyőzze Jabbát: Greedónak meg kell ölnie Solót, még ha nincs is meg a dohány. Ez volt a lényeg. A szavak egyszerre buktak ki belőle - mindent el kellett mondania, mielőtt még Jabba az ő halálukat hirdeti ki!

- Ó, páratlan Jabba, mint te is jól tudod, Han Solo, az a hitvány dianoga-trágya nehéz ügyfél. Kérlek, engedd meg védencemnek, hogy egyszerűen végezzen Solóval, és a hajójával kárpótoljon téged az adósságért!

Jabba felmordult, és elgondolkodva pöfékelt vízpipájával.

Aztán mintha felderült volna.

- Ne voota kinja. Jabbának tetszik a javaslatod, és megkíméli védenced értéktelen életét.

Egyenesen Greedóra meredt, mielőtt folytatta volna. Jabba jelére az ezüst protokoll-droid, K-8LR előrelépett, és Jabba minden gonosz szavát lefordította rodiai nyelvre:

- Elhozhatod nekem Solót, hogy én öljem meg - de te magad is elintézheted, és aztán idehozod nekem a hajó papírjait. Jabba nagy bölcsességében látja, hogy ennek így kell lennie. Greedo megkönnyebbülten sóhajtott, és szolgálai módon meghajolt.

- Köszönöm, hatalmas Jabba. Bölcsességed...

- Na kungo! De jobb, ha sietsz! Mostantól nyílt fejpénzt hirdetek Han Solóra. És százezer kreditre emelem az összeget!
 - Százezer kredit! - lehelte Goa. - Minden fejavadász a...
 - Igen. Így igaz. Ha a védenced nem intézi el Solót, valaki másnak biztosan sikerülni fog!
- Ekkor Jabba előrehajolt, és ismét Greedóra függesztette rosszindulatú tekintetét.
- És ha nem teljesíted a megállapodásunkat, akkor te is futhatsz, mint egy kis zöld rovar! Hozd el nekem Solót - élve vagy holtan!

11. A kantin

Aznap este élőzene volt. A vendégek körében csúfos hangulat uralkodott.

Greedo és Goa a bejárat melletti bokszban ücsörögtek. Amikor Solo és a vuki beléptek, Solo úgy tett, mintha nem venné észre őket, de Csubakka mély morgást eresztett meg, amikor elment Greedo mellett.

- Tudják, hogy itt vagyunk, Warhog.
 - Hát persze. De ez beleillik a tervbe. Készen állsz?
 - Nchtna zno ta. Fnrt pwusko vtulla pa. Nem vagyok biztos benne. Rossz előérzetem van.
 - Hát, ha nem vagy készen, akkor már indulhatsz is a hiperúrbe, mielőtt Jabba rájön. Nekem dolgom van.
 - Hol van Dyyz?
 - Ma reggel elment. Elvitette magát 4-Lommal és Zuckusszal. Dyyz zsíros szerződést kapott - egy hadurat, aki úgy döntött, kisöpri a huttokat a Komnor rendszerből.
 - Elég nehéz munkának tűnik.
 - Nagyon nehéz. De Dyyz Nataz épp a megfelelő szakember. És te is megfelelsz Han Solóhoz, Greedo, kisfiam. Készen állsz? A pultnál épp ekkor zűrzavar támadt. Kiáltozás, dulakodás, majd hirtelen villanás, és egy fénykard zömmögése. Egy levágott kar repült át a helyiségen, és nem messze Greedótól esett a földre. A zene abbamaradt.
- Greedo és Goa látták, amikor az öregember és a fiú bejöttek, és hallották, ahogy a csapos kidobja a droidokat. Goának már akkor feltűnt az öreg csendes ereje, és át is futott rajta a gondolat: Öreg, de mégse szeretnék szembekerülni vele egy

lézerharcban.

A. teremben halotti csönd támadt. Greedo visszafojtott lélegzettel figyelt.

**- Szép munka egy ilyen öreg embertől - mondta aztán.
- Biztosan Jedi - felelte Goa. - Pedig azt hittem, már rég kihaltak.**

Greedo még sosem látott Jedit.

Aztán lassan megint megindult az élet, a zenekar a húrokba csapott, a csapos segédje pedig összeszedte az elhullott kart. Valaki rendelt egy kört az egész ivónak.

- Ezt nézd, Greedo! Az öreg meg a kölyök Solóval beszélget. Úgy látom, várnod kell a sorodra.

Greedo nem felelt. A vérében még ott pezsgett az események izgalma.

A két rodiai fejevadász lépett be, Goa pedig az asztalhoz intette őket. Greedo a sörét bámulta, és arra koncentrált, hogy mit fog majd mondani Solónak.

- Fiúk... ismerkedjete meg Greedóval... a tanítványommal. Greedo, ez Thuku és Neesh. Elsőrangú fejevadászok. Greedo felpillantott, és két kíváncsi szempárt látott magára szegeződni. Vajon ellenséges fény csillant volna az összetett pillantásokban? A Thuku nevű kinyújtotta tapadókorongos kezét: - Wa tetu dat oota, Greedo.

- Ta ceko ura nsha - felelte Greedo, és hagyta, hogy tapadói röviden összekapcsolódjanak Thukuéval. Ezután a három rodiai beszélgetett egy kicsit, Goa pedig figyelt. Neesh elmondta Greedónak, hogy hallotta: Jabba neki adta Solót. Thuku figyelmeztette Greedót, hogy "Solo már Jabba két pénzbeszedőjét ölte meg. Légy óvatos, testvér. Lehetsz te is a következő."

- Köszönöm a jótanácsot - mondta Greedo gőgösen. - Nem félek. Itt van Warhog, aki segít, ha Solo vagy a vuki valami ostobasággal próbálkozna.

A két rodiai összenézett Goával, és Greedo úgy érezte, mintha magukban kinevetnék őt. Hát persze, azt hiszik, hogy csak egy kis fiatal bolond vagyok. De hát valahol el kell kezdeni. Majd én megmutatom nekik!

Birodalmi rohamosztagosok rontottak a bárba, és amikor Greedo egy kicsivel később Solóék felé pillantott, látta, hogy már egyedül ülnek az asztaluknál. Az öreg és fiú eltűntek. Miután a birodalmiak elhaladtak az asztaluk mellett, Goa

elővette a fegyverét, és kitette maga elé az asztalra.

- Oké, kölyök. Itt az alkalom. Ha a vuki megpróbál közbeavatkozni; szétrobbantom.

Eljött a pillanat. Greedo félelemmel vegyes izgalmat érzett.

Lehunyt a szemét, és összeszedte minden energiáját.

Elmájában hirtelen ragyogó dzsungel képe jelent meg, nedves zöld levelek, kicsi kunyhók és félmeztelen zöld testek. Greedo látta magát és az öccsét, Pqweedukat a hatalmas csápfák alatt szaladni a fiú felé. Az anyja ott állta tisztás szélén: rájuk várt. Látta magát és az öccsét, amint odarohannak, és átölelik az anyjukat. Aztán belekerült a saját látomásába, és egyenesen az anyja szemébe nézett. Az anyja sírt. "Mi van, anya? Miért vagy szomorú?" "Szomorú is vagyok meg boldog is, Greedo. Szomorú vagyok amiatt, aminek történnie kell. És boldog vagyok, mert hazajössz."

Greedo felrezzent transzából, és különös érzés futott át rajta. Hát ez meg mi volt?

Goa bosszankodva meredt rá.

- Gyerünk már, kölyök! Most lépsz, vagy nem? Solo és a vidd mindjárt elmennek.

A vuki, Csubakka elment az asztaluk mellett, ki az előcsarnokba. Elérkezett a tökéletes pillanat. Greedo felállt.

- Oona goota? Hová-hová, Solo?

- Ami azt illeti, éppen a főnöködhöz indultam. Megmondhatod Jabbának, hogy megszereztem a pénzt, amivel tartozom neki.

- Sompeetalay. Vere tan te nacht vakee cheeta. Jabba warin cheeco wa rush anye katanye wanaroska - recsegte Greedo. - Chas kin yanee ke chusko! Most már késő, akkor kellett volna fizetned, amikor még lehetett volna. Jabba vérdíjat tűzött ki a fejedre, úgyhogy mostanra a galaxis minden fejevadásza téged keres.

- De értsd meg, most már tényleg megvan a pénz!

- Enjaya kul a intekun kuthuow. És én találtalak meg elsőnek.

- Most nincs nálam. Mondd meg Jabbának...

- Tena Hoko ruya oolwan spa steeak gush shuku ponoma three pe. Ha most azonnal ideadod, akkor talán elfelejtem, hogy láttalak. Jabbának elege van belőled. Nincs szüksége olyan csempészekre, akik eldobálják az árut, ahogy meglátnak egy birodalmi cirkálót.

- Néha még hozzám is átszállnak. Gondolod, hogy volt más lehetőségem?

- **Tlok Jabba. Boopa gopakne et an anpaw. Ezt meséld Jabbának. Ő már inkább a hajódat akarja.**
- **Csak a holttestemen át.**

Goa látta, hogy az asztal alatt előkerül Solo lézere. Lazán hátradőlt, és tovább szopogatta Napszúrását. Szegény Greedo.

- Ukle nyuma cheskopokuta klees ka tlanko ya oska. Ezen ne múljon. Régóta várom már ezt a pillanatot.

- Igen, ezt hiszem, igazad van.

Vakító fény kíséretében Solo fegyveréből energianyaláb csapott ki az asztalon keresztül. Amikor a füst eloszlott, Greedóból nem sok maradt.

- Elnézést a rendetlenségért - dobott Solo egy kis aprót a pultra.

Spurch Warhog Goa és a két rodiai a 86-os dokkban találkoztak. Goa éppen felszállni készült hajójára, a Nova Viperre.

A magasabbik rodiai, Thuku egy ládika frissen vert színarany rodiai pénzermét nyomott Goa kezébe. Minden érmén a Vörös Navik képmása ékeskedett.

- Köszönjük a rodiaiak nevében, Goa. Mi magunk is végeztünk volna vele, de hát nem jó, ha kiderül, hogy a saját fajtánkat gyilkoljuk.

- A klánja halálra van ítéelve - mondta Neesh szortyogó hanggal. Goa kézbe vette az egyik érmét, és nézte, hogy csillog a forró tatuini napsütésben.

- Ja... de meg kell mondjam, hogy nem vagyok túl büszke erre a zsákmányra. De legalább nem nekem kellett csinálnom. Tudtam, hogy Solo majd elintézi.

TIMOTHY ZAHN

HAMMERTONG

A Tonnika-nővérek meséje

- Ez komoly dilemma - mondta Dr. Kellering azon a precíz birodalmi-egyetemi nyelven, ami oly jól illett fiatal, felsőbb osztálybéli arcához. Kevésbé illett viszont ahhoz a lerobbant csap-kávézóhoz, ahol ő meg a két nő ültek. - Másfelől viszont

ott van a biztonság kérdése - folytatta. - Főleg a szektorban észlelhető lázadó tevékenység miatt. És biztosíthatom önöket, hogy nem Dr. Eloy meg én vagyunk az egyetlenek, akik aggódnak. - Homloka finomkodó ráncokba gyűrődött. - Másfelől viszont Drome kapitány rendkívül heves természetű, ha az általa személyes területnek tartott régióról van szó. Ha tudná, hogy akár csak beszélek is erről a telepen kívül, nagyon dühös lenne. Főleg, hogy ilyen emberekkel váltok szót, mint... önök.

Kellinggel szemben Shada D'ukal belekortyolt a csészéjébe: a bor íze régi keserűséget és szégyent idézett fel benne. A legtöbb olyan lányhoz hasonlóan, aki háború dúlta világon nőtt fel, a Mistryl volt reménye támpillére. Az árnyharcosok voltak népe utolsó hősei, a titokzatos szekta tagjai, akik világuk érdekében szembeszálltak a Birodalom gondatlan, utóbb ellenséges hivatalnokaival. Shada azonnal jelentkezett, ahogy hajlandók voltak bevenni, és évek veritékes munkája, kínládása után végre méltónak találtatott arra, hogy Mistrylnek hívják. Bekerült egy csapatba, és elindulhatott első küldetésére.

Csak hogy rájöjjön: a Mistrylek többé nem a legendák hős harcosai - zsoldosok mindössze. Akiket olyan haszontalan, unalmas emberek bérelnek fel, amilyen Kelling.

Ismét beleivott a borba, és csak fél füllel hallgatta Kelling szócséplését. Hagyta, hogy emlékei lassan elhalványuljanak. Mostanra - egy évvel és hét küldetéssel később - a szégyen tompa fájdalommal fakult benne. Remélte, egyszer teljesen elenyészik majd.

A Shada mellett ülő Mand D'ulin, a csoport vezetője felemelt kézzel belefojtotta a szót Kellingbe.

- Megértjük a problémáját, doktor - mondta. - De ha nem tévedek, már döntött, különben nem lennénk itt.

- Természetesen - sóhajtott Kelling. - Bár azt hiszem, még mindig... de ez ostobaság. A Mistrylek talán egy kicsit... viszont a legjobbak az ajánlásaik. Amikor az unokatestvérem megemlítette önöket, azt mondta, hogy...

- A lényegre, doktor - vágott közbe Manda. - Beszéljen a küldetésről!

- Hogyne. - Kelling nagy levegőt vett, és idegesen pillantott körül a zsúfolt helyiségben, mintha azt hinné, hogy minden vendég birodalmi kém. De talán csak azon csodálkozott, mit is

keres ő idekint, távol a maga steril, tudományos világától. Zsoldosok társaságában. - Kapcsolatban állok egy Hammertong nevű kutatási programmal - mondta olyan halkán, hogy Shada alig hallotta az alapzajban. - A felettesem, Dr. Eloy a csoport rangidős tudósa. Néhány hete a császár hozzánk kirendelt megbízottja közölte, hogy mindannyiunkat átvisznek egy új helyre. Három napon belül indulunk.

- És úgy gondolja, hogy Drome kapitány nem gondoskodik megfelelően a biztonságról?

Kellering feszengve vállat vont.

- Dr. Eloy így látja. Már sok vitájuk volt emiatt.

- Egész pontosan mit vár tőlünk?

- Azt hiszem... nos, valójában nem is tudom - vallotta be Kellering, zavartan nézve egyik nőről a másikra. - Azt hiszem, úgy gondoltam, szólnánk Drome kapitánynak, hogy maguk adnak pár biztonsági embert az útra... - Elhalt a hangja: nyilván most vette észre Mand arckifejezését.

- Hadd mondjak el valamit a Mistrylről, doktor - mondta a nő udvariasan, de némi kioktató éllel. - Az unokatestvére nyilván azt mondta önnek, hogy mi egyszerű zsoldosok vagyunk. Nem így van. Valószínűleg azt mondta, hogy ahhoz szegődünk, aki a legtöbbet kínálja, mindenféle kérdés vágy erkölcsi megfontolás nélkül. Ez sincs így. A Mistrylek egy elfeledett ügy harcosai, és ha eladjuk magunkat ideiglenes biztonsági erőként a magafajta embereknek, az azért van, mert a világunknak és a népünknek pénz kell a fennmaradáshoz.

Birodalmi erőkkkel sosem fogunk együtt dolgozni. Soha.

Kemény szavak voltak, de tényszerűek. A Mistrylekben ott lappangott az izzó gyűlölet a Birodalom iránt, mely tönkretette világukat, s utóbb később teljes közönnyel elfordult tőlük. Ám a fennmaradás peremén tengődő néppel a háta mögött a Mistryl nem engedhette meg magának, hogy bármit elutasítson - a legundorítóbb emberek legundorítóbb ajánlatait kivéve. Manda beszélhetett akármilyen fennköltén, mind tudták, hogy a végén úgyis elfogadják Kellering megbízását.

És ahogy eddig hétszer, Shada most is mindent elkövet majd a szerződés teljesítése érdekében. Mert a másik kegyetlen igazság az volt, hogy nem mehetett máshová.

Kellering persze nem tudta ezt, és olyan arcot vágott, mintha Mand épp egy üllőt ejtett volna a fejére.

- Jaj, ne - lehelte. - Kérem! Szükségünk van magukra. Nem

vagyunk azonosak a Birodalommal; ők adják a pénzt, de valójában független kutatócsoporttól van szó.

- Értem - morogta Manda. Úgy tett, mintha keményen tusakodna magában, amíg meghozza a döntést, részben azért, hogy elejét vegye Kelling tiltakozásának az ár közlésekor. Egy Birodalom által pénzelt tervnél nem lesz alacsony a díj. - Hát jó - mondta végül. - Kihagyhatjuk a dologból ezt a maguk Drome kapitányát, és olyan elővéd-hálót biztosíthatunk, ami kiszűri a lázadók által mostanság használt csapdákat. Azt mondja, három nap van az indulásig; lesz időnk iderendelni még néhány osztagot. Minimum tíz hajó lesz a hálóban, plusz egy kéthajós hátvéd, ha a lázadók valami ravaszsággal próbálkoznának. - Felhúzta a szemöldökét. - Harmincezer lesz az ára.

Kellingnek kigúvadt a szeme.

- Harmincezer? - hebegte.

- Pontosan - mondta Manda. - Nem muszáj elfogadnia.

Shada figyelte Kelling arcát, ahogy a férfi átesett az első sokkon, az idegességen, majd a bosszúságon. De ahogy Manda rámutatott, ha nem hozta volna már amúgy is a döntést, nem lenne itt.

- Rendben - sóhajtott Kelling. - Rendben. Dr. Eloy nál lesz a pénz délután, amikor találkozunk.

Manda gyors oldalpillantást vetett Shadára.

- Mi is legyünk ott, amikor találkoznak?

- Természetesen. - Kellinget mintha meglepte volna a kérdés. - Hisz ő aggódik legjobban a biztonság miatt.

- Jó, de... hol találkozunk vele? Itt?

- Nem, a telepen - felelte Kelling. - Szinte soha nem teszi ki a lábát onnan. Ne aggódjanak, bejuttatom magukat.

- És mi lesz Drome-mal? - kérdezte Manda. - Hisz maga mondta, hogy eléggé érzékeny a kívülállókra.

- Nem Drome kapitány irányítja a tervet - szögezte le Kelling -, hanem Dr. Eloy.

- A birodalmi tisztakat ritkán zavarják ilyen apróságok - vetette ellene Manda. - Ha elkap minket odabent...

- Ugyan! - nyugtatta meg Kelling. - Még csak tudni sem fogja, hogy ott vannak. Különben is látniuk kell, hogyan vannak felrakva a Hammertongok a hajóra, ha megfelelően akarják megvédeni.

Manda nem lelkesedett, de azért bólintott.

- Jól van - mondta, és kezével szinte észrevehetetlenül jelzett valamit. - El kell intéznem itt pár dolgot, aztán örömmel tartok önnel. Shada is elmehet helyettem összeszedni a többieket.

- Rendben - bólintott Shada. Persze a csapatot egyáltalán nem kellett összeszedni - mind a hatan ott voltak a kricsmiben, álcázott vadászgépeik, a Skyclaw és a Mirage pedig a város két átellenes pontján várakoztak. De ez jó ürügy volt arra, hogy Shada eltűnjön szem elől.

- Remek - mondta Manda gyorsan. - Alkonyatra legyen itt mindenki! Most pedig... - intett az ajtó felé - ...még megbeszélünk néhány részletet, aztán találkozunk a maga Dr. Eloyával.

- Közelednek a kapuhoz - reccsent Pav D'armon hangja a Shada gallérjára erősített kommunikátorból. - Két őrt lehet látni, de mozog valami a kapusházban a kerítés mögött. Akár hatan-heten is lehetnek odabent.

- Vettem - mormolta Shada, miközben nyugtalanul simogatta a fegyvere csövét. Szerette volna, ha Pav nem ilyen bőbeszédű az éterben. A Mistryl-kommunikátorokat kódolták ugyan, de nem akadályozhatták meg a birodalmiakat, hogy bemérjék a jelforrást - különösen itt, a bázis közelében nem.

A bázis.

Shada felemelte tekintetét a kanyargó útról - ahol Manda és Kelling fog megjelenni, ha átjutnak a kapun -, és szemügyre vette a hullámszó dombokat, melyek jócskán a távolba nyúltak a biztonsági kerítésen túl. Valóban úgy festett, mintha az a mezőgazdasági kísérleti telep lenne, melynek nevét a kapun feltűntették, s nem birodalmi fegyverkutató bázis. Stratégiai elhelyezkedése azonban - ötven kilométeren belül a gornói úrkikötőhöz és a négy nagyobb szerelő- és szállítóközpontoz - kétségtelenné tette valódi természetét.

Talán túl kétségtelenné. Talán ezért költöztetnek ki mindenkit. Shada eltűnődött, hogyan fogják mindezt megoldani: óvatosan, teherhajókkal, vagy nagyképűen, birodalmi csillagrombolókkal. Kelling utalt rá, hogy azt a Hammertong nevű micsodát már bepakolták. Manda arra gondolt, hogy látnia kéne a hajót - és többet kéne tudnia arról az izéről, hogy eredményesen védelmezhesse.

- Átjutottak - jelentette Pav. - A kapu most záródik. Feléd tartanak.

- Vettem - ráncolta a homlokát Shada. Volt valami Pav

hangjában, amit nyugtalanítónak talált. - Baj van?

- Nem tudom - mondta Pav lassan. - Látszólag minden rendben, csak valahogy... rossz érzésem támadt.

Shada megmarkolta lézerpuskáját. Pav ugyan fecsegő természetű volt, de soha nem válhatott volna a jobbkezévé, ha nincsenek kiváló harci ösztönei. - Hogyhogy?

- Nem is tudom - felelte Pav. - Mintha egy kicsit túl simán jutottak volna át ahhoz... - Hangja e ponton statikus recsegésbe fulladt.

Shada átkozódva tépte le a kommunikátort gallérjáról; és olyan messzire hajította, amennyire csak tudta. Ennyit Kellering naiv biztonsági elképzeléseiről! Egy pillanat alatt felbolydult minden... és ők nyakig ülnek a szószban.

A kerítésen túli dombsor mögül tucatnyi fehér páncélzatú rohamosztagos került elő légrobogókon. Egyenest Shada felé tartottak.

Shada megint káromkodott egyet, és jobb kezével célra emelte a puskaét, miközben a ballal tartalék kommunikátora után tapogatózott. Ha szerencsénk van, lesz még egy percük, mielőtt a birodalmiak megtalálják, és lezavarják a frekvenciát. Megtalálta a kapcsolót, benyomta....

- ...csapda, ismétlem, csapda! - sziszegte Pav. - Elkapták Mandát. Valószínűleg el is intézték. És most felém jönnek.

- Pav, itt Shada - vágott közbe Shada, miközben hunyorogva célzott és tüzelt. Az első rohamosztagos robogója szikraesőt vetve robbant szét, majdnem leütve a mellette haladókat is. - Két percen belül ott vagyok, hogy fedezzelek.

- Ne gyere - dünnyögte Pav. Hangjából eltűnt a feszültség, csak a belenyugvás maradt - Shada megborzongott tőle. - Túl közel vannak. Tudom, mit tegyek, hogy feltartsam őket. Te meg Karoi menjetek vissza a hajókhoz, és tűnjetek el! Sok szerencsét, és...

Reccsenés hallatszott, majd csend lett.

A robogók kitérő manőverbe kezdtek. Shada megeresztett négy gyors lövést, és eltalált még egy rohamosztagost.

- Karoi! - szólt bele a mikrofonba. - Karoi! Ott vagy?

- Végük, Shada - mondta Karoi D'ulin. Szinte fel sem lehetett ismerni a hangját. - Végük. A rohamosztagosok...

- Elég! - vicsorogta Shada, és beindította a puska csőre szerelt Vipera-gránátvetőt. A lövés keményen nekilökte a puska agyát a vállának, a karcsú henger a közeledő rohamosztagosok felé

suhant. - El tudsz jutni a robogóig?

Rövid csend támadt, és Shada el tudta képzelni Karoi becsületes arcát, ahogy magához tér meglepetéséből.

- Persze. Visszavonulunk?

- Dehogy - szúrte összeszorított fogai közt Shada, aztán görnyedten a bokrok felé indult, ahol a robogója volt elrejtve. - Indulás! Bemegyünk.

A rohamosztagosok végre ráláttak célpontjukra, s tüzet nyitottak. A gránát tíz méterre előttük szinte ugyanekkor hullt a földre, és haragoszöld felhővé robbant.

- Bemegyünk? - visszhangozta Karoi hitetlenkedve. - Shada...

- Világosan beszéltem, nem? - vágott közbe Shada. Vállára vetette puskáját, és berúgta a robogót. A motor zúgása fölött hallotta, ahogy támadói a földre hemperednek. A különleges hatású füst kiégette a robogók energiacsatlóit. - Hívd Cait és Sileent! Mondd meg nekik, hogy hozzák a hajókat segítségnek!

- De hát hová megyünk?

Shada megfordult a robogóval. Mandának és Pavnak vége; tudta, hogy még nem is érzi át a veszteséget a maga teljes valójában. Most csak egyetlen érzésnek van helye.

A dühnek.

- Megleckéztetjük egy kicsit a birodalmiakat - mondta Karoinak. Rákapcsolt, átugratott a kerítésen, megkerülte a zöld felhőt, és megindult befelé.

A kerítést több mint tíz kilométer választotta el a fő bázisterülettől. Az első nyolc kilométeren Shada alacsonyan siklott a dombok felett, és azt találgatta, mi ütött a birodalmi védelembe. Vagy hirtelen ötlöttek ki a rajtaütést, amikor Kelling kocsija megjelent a kapunál, vagy arra számítottak, hogy az ellenség megfutamodik, és a kerítésen túlra koncentrálták erőiket.

Vagy Karoira csaptak le...

Shada pislogott az arcát korbácsoló szélben, és próbált nem gondolni arra, mit tehetnek csapattársával. Robogott tovább. Már csak két kilométerre volt az épületektől, mikor a birodalmiak magukhoz tértek, és felfogták, hogy behatoló jár köztük. Az utolsó két kilométer hosszabb volt, mint az előző nyolc. Három Mekuun légfelderítő emelkedett ki a semmiből Shada előtt, két újabb szakasz robogós rohamosztagos társaságában. Oldalt két domb nyílt fel, két Comar légelhárító löveg bukkant elő. A levegő hirtelen megtelt cikázó

sugárnyalábokkal. Vagy célt tévesztettek, vagy lepattantak a pajzsról - amit, sajnos, nem efféle ösztűzre terveztek. Shada keményen, fájdalmasan összeszorított foggal suhant tovább, reflexszerűen manőverezve és lövöldözve. Balra egy másik birodalmi csoportosulás ténykedett: arra kellett jönnie Karoinak.

Aztán a felderítők és a robogók egyszeriben elkezdtek kitérni az útból. A Comar-lövegek elfordultak Shadától, és...

Sivító dőrejjel a Skyclaw húzott el a lány fölött, pusztító lézertüzet zúdítva a birodalmiakra.

- Kan si manis per tam, Sha! - robbant Sileen hangja a Skyclaw alsó hangszórójából. - Mi nazzh ko!

- Sha kae! - ordította vissza Shada, s tizenöt fokkal balra fordult, ahogy Sileen utasította. Engedélyezve magának egy villanásnyi elégtételt: a birodalmiak megzavarhatják az adást, feltörhetik a kódokat, de hogy fogalmuk sincs a Mistryl harci nyelvről, az egyszer biztos. Balról már látta Cait és a Mirage-t, ami Karoít fedezte. Próbálta megbecsülni a találkozási pontjukat. Talán ott, a következő dombor fölött? Lejjebb ereszkedett, és felkészült a második utasítás teljesítésére. Átjutott a dombokon. Odébb, a széles völgyben körülbelül húsz épületből álló telep lapult. Némelyik ház apró irodablokk volt, de akadt egy hatalmas, hangárméretű csarnok, ami csakis a Hammertong-bázis lehetett.

S középütt, pusztá jelenlétének váratlanságával uralva a terepet, ott terpeszkedett egy lironai cirkáló karcsú teste.

- Sha re rei som kava na talae! - dörrent megint Sileen hangja odafentről. Válaszra sem várva mindkét vadász jobbra kanyarodott.

Shada valami mozgást látott balról: Karoi robogója érte be.

- Jól vagy? - kiáltott át hozzá.

- Igen! - ordította vissza Karoi. Még mindig idegesnek tűnt, de legalább nem fenyegetett a veszély, hogy elhagyja magát. - Mit mondott Sileen? Nem értettem.

- Újabb birodalmiak jönnek - felelte Shada. - Ő meg Cai megpróbálják feltartani őket.

- És velünk mi lesz?

Shada a cirkáló felé bökött.

- Egy kicsit megpiszkáljuk a birodalmiakat. Az orrszilip nyitva van - próbáljuk elérni, mielőtt becsukják!

Hamarosan rájöttek, mire való a telep két szélső épülete,

amikor felnyíltak a falak, és négy újabb Comar-löveg került elő mögülük. A légvédelem azonban elkésett a beavatkozással: a fürge robogóknak sikerült elhúzniuk a lövegek mellett, s folytatták útjukat a cirkáló felé. Csak a pajzsuk égett ki, más bajuk nem esett.

- Vacak itt a biztonság... - morogta Karoi, ahogy a zsilip felé tartottak. Egy pillanat múlva már szívhatta is vissza, mert a landolórámpa mellől, a földről tucatnyi rohamosztagos nyitott tüzet rájuk lézerpuskákkal. A robogók szerencsére mind tűzerő, mind pontosság dolgában felülmúlták őket - még csak a cirkáló hosszának felénél tartottak, mikor elnémult az újabb tűzfészek.

- És most? - kérdezte Karoi, amikor lefékeztek a rámpa aljánál.

- Csinálunk egy kis kárt - mondta Shada, és gyorsan körülnézett. Még mindig volt némi ellenállás, leginkább a Comaroktól és a maroknyi robogós rohamosztagos részéről, akiket még nem robbantottak le az égről. Shada úgy vélte, lesz elég idejük eljutni a cirkáló hídjáig, eldobálni egy-két gránátot ott, ahol a pusztító zöld füst a legtöbb kárt okozza, aztán elhúzni a csíkot. Ám ekkor a távoli dombok mögül új birodalmi csapat bukkant fel, és széleseben feléjük tartott.

- Húha - sóhajtotta Karoi. - Visszavonom, amit a biztonságukról mondtam. Jobb lenne eltűnnünk, amíg még lehet!

Shada nagy levegőt vett. Manda meg Pav arca jelent meg lelki szemei előtt.

- Addig nem, amíg valami kárt nem okozunk nekik - mondta, és megindult fölfelé a rámpán a robogójával. - Maradj addig, míg le nem adod a kétperces figyelmeztetést, aztán tűnés!

Karoi a fogát szívta.

- Akkor mozogj - sziszegte. Lerakta a robogót, levette válláról a lézerpuskát. - Fedezlek. De siess!

- Azon leszek - mondta Shada, s miközben felfelé siklott, próbálta maga elé idézni a cirkáló belső elrendezését. Körülbelül tíz métert kell megtennie a folyosón, aztán jobbra, aztán megint húsz métert előre a hídig. A szabvány cirkálószemélyzet több mint kétezer főt jelent. Ha ennek a létszámnak csak a töredéke tartózkodik a hajón, és útját akarja állni... de hát meg kell tenni, amit lehet.

Shada elérte a rámpa tetejét, kitért oldalra, hogy a bejárat után a falnak ne ütközzön - és hirtelen fékezett.

- Szentséges...

- Mi az? - hallatszott Karoi hangja az adóvevőből. - Shada! Mi az?

Shada pár pillanatig megszólalni sem bírt a döbbenettől. Ott, ahol a vezérlőszekcióknak, légénységi szállásoknak, harcállomásoknak kellett volna lenniük, hatalmas úr tátongott, talán háromszáz méter hosszú és ötven méter átmérőjű, az orrtól egészen a hajtóműszekcióig. A hatalmas terem aljára megerősített fedélzetet építettek, mely támgerendák és oszlopok bonyolult hálójával kapcsolódott a hajótesthez. A terem közepén pedig, annak háromnegyed hosszát elfoglalva egy három méter átmérőjű henger feküdt, amiből ezernyi cső, színes energiavezeték és drót ágazott ki. A szerkezetet gondosan beburkolták, és lerögzítették: útra készen állt.

A Hammertong.

- Shada... - szólt megint Karoi.

Shada nyelt egyet, és körülnézett. A terem elhagyatottnak tűnt; nyilván az itteni személyzet övöldözött odakint. Bal felé, a terem túlsó végében a szokásos cirkálóhíd helyett teherhajó stílusú pilótafülke szerénykedett, szintén üresen. Az állapotkijelzőkből - meg abból, ahogy a hajtóművek zúgtak, amikor Karoival elhaladtak mellettük - úgy tűnt, mintha éppen aktív státusz-ellenőrzést végeztek volna a repülési rendszereken, amikor a Mistryl támadása megzavarta őket. Ami azt jelenti, hogy a hajó nagyjából repülésre kész.

- Megváltozott a terv - közölte Karoival, és a pilótafülke felé indult. - Gyere be, és csukd be az ajtót magad mögött!

Mire Karoi odaért, Shada már az indítási programot futtatta a cirkáló pilótafülkéjében.

- Szentséges téridő - lehelte Karoi a másodpilóta ülése felé hátrálva. Döbbenet méregette a termet. - Ez az a Hammertong, amiről Kelling beszélt?

- Mi más lehetne? - vetette oda Shada, és merészen beindította a repulzoremelőket. Egy ekkora hajónak nem lett volna szabad ilyen mély gravitációs kútba ereszkednie... de mintha menne a felemelkedés. A birodalmiak nyilván plusz repulzorokat szereltek rá, amikor kibebezték. - Átállítanád a kommunikációt a mi frekvenciánkra?

- Persze. - Karoi fél szemmel hátra-hátrasandítva leült, és munkához látott. - Mi a terved?

- A birodalmiak rengeteg munkát öltek ebbe a dologba, és még

egy hajót is módosítottak miatta. - Shada végignézte a kijelzőket. A birodalmiak minden kevélységük ellenére sem ostobák, főleg ha olyan jelentős berendezésről van szó, mint a Hammertong. Ha a földi védelem ilyen silány, az űrbéli nyilván kitesz majd magáért.

De ha volt is űrvédelem, a képernyőkön semmi sem látszott belőle. Talán a horizont mögött rejtőznek? Vagy a Mistryl ellentámadása az egész bandát készületlenül érte? Akár így, akár úgy, nem akarta megvárni, míg magukhoz térnek.

- Befogtad Cait és Sileent? - kérdezte Karoitól.

- Majdnem - szorgoskodott Karoi. - Osztott frekis csomagot futtatok... megvan!

- Shada? Karoi? - hallatszott Sileen hangja. - Mi a jó francot csináltok?

- Egy kis fejfájást okozunk a Birodalomnak - felelte Shada. A cirkáló felemelkedett a bázisról, és egyre gyorsulva hagyta maga mögött a robogós csapat maradékát.

- Shada, nézd, mindnyájunkat megrázott, ami Mandával és Pavval történt... - kezdte Sileen óvatosan. - De ez örülség. A nyakunkra hozod az egész birodalmi flottát!

- Rá kell ébreszteni őket, hogy nem öldöshetnek csak úgy Mistryleket - vágott vissza Shada. - Drágán meg kell fizetniük érte! Ha ti el akartok menni, boldogulunk ketten is Karoival. A hangszóróból sziszegésszerű sóhaj tört elő.

- Nem, jobb lesz, ha együtt maradunk - mondta Sileen. - Különben is, mit tehet velünk a Birodalom, amit eddig meg ne tett volna?

- Én is benne vagyok - szólt Cai. - Csak egy kérdés: most, hogy megvan a Hammertong, mit kezdünk vele?

Shada hátrapillantott a hatalmas hengerre. Csak most kezdte felfogni a dolog horderejét. Tényleg, mit is kezdenek a Hammertonggal? Karoival egy darabig el tudják vezetni a cirkálót, de ez minden. A manőverezés, harc... de még az alapvető karbantartás is meghaladja képességeiket.

- El kell rekkenteni a hajót - mondta a többieknek. - Valahol a közelben. El kell rejteni, aztán meg kell nézni, hogy szét lehet-e szedni valahogy a Hammertongot, hogy átrakjuk valami teherhajóra.

- Húzás - dünnyögte Karoi. - Van valami ötleted?

- Társaságot kapunk! - vágott közbe Sileen, mielőtt Shada válaszolhatott volna. - Birodalmi csillagromboló bal felől, a

hipertérből!

- Rajta vagyok - pásztázott végig Karoi a pult szenzor-szekcióján. - Egy birodalmi csillagromboló megerősítve. TIE vadászokat bocsát ki.

- A bázis valószínűleg segítséget kért... - Shada vadul dolgozott a navigációs számítógépen. Most már eldőlt: nem szállhatnak le, nem menekülhetnek át a vadászokra. Elkötelezték magukat. - Cai, Sileen, itt a pályatervetek! Kód: Keserűség. Csináljátok meg az ugrást, amilyen hamar csak tudjátok; megyünk mi is.

Rövid csend támadt.

- Biztos, hogy oda akarsz menni? - kérdezte Sileen.

- Nincs sok választásunk - felelte Shada. - Közel van, nincs ott túl nagy birodalmi jelenlét, és a helybéliek nem kérdezősködnek. - Elképzelte, ahogy Sileen végignéz a cirkálón, és eltűnődik, vajon meddig terjed a helybéliek közönye.

- Rendben. - Sileen csak ennyit mondott. - Mind a ketten menjünk veled, vagy én menjek előre, és próbáljak felhajtani valami teherhajót?

- Jó ötlet - mosolygott Shada. - Menj csak előre! Cai, Karoi meg én majd tartjuk a frontot.

- Oké. Sok szerencsét!

A Skyclaw villant egyet, és eltűnt a hiperűrben.

- Na, indul a banzaj - morogta Shada. Betáplálta a pályaadatokat, és forrón remélte, hogy a birodalmiak nem szedték ki a hiperhajtóművet is a felszállás előtti ellenőrzés keretében. A TIE vadászok kezdtek kényelmetlen közelségbe kerülni, hibának pedig nem volt helye. - Minden készen áll, Karoi?

- Úgy tűnik - nézett végig a saját paneljén Karoi. - Lennél szíves beavatni a nagy titokba, hogy hová megyünk?

- Nem titok - nyúlt Shada a hiperhajtómű kapcsolókarja után. - Egy Tatuin nevű vacak kis porgolyóra.

A leszállás inkább irányított zuhanásra emlékeztetett, és mire a cirkáló zöttyenve megállt egy homokdűne aljában, Shada világosan látta, hogy ez a hajó innen többet nem száll fel. Legalábbis jókora segítség nélkül nem.

- Remek kis landolás volt - jegyezte meg Karoi, és kissé nehezen lélegzett, mikor lekapcsolta a hajtóművet. -

Gondolom, benned is felmerült, hogy olyanok vagyunk itt, mint

egy kivilágított vuki.

- Már nem sokáig - nézett a kijelzőkre Shada. - Az a felhő ott nyugat felé egy homokvihar frontja. Még egy óra, és az életben nem talál ránk senki. Gyere, nézzük meg az új szerzeményünket!

Mire Cai csatlakozott hozzájuk, már lehántották a védőburkot a Hammertong első pár méteréről.

- Gond van? - kérdezte Shada.

- Nem hinném - lépett Cai a Hammertonghoz. Alaposan megnézte magának. - Szerintem még azt se vették észre, hogy jövök. Háborgatni egyáltalán nem háborgattak.

- Senki sem foglalkozik azokkal a hajókkal, amik nem Mos Eisleybe tartanak - mondta Shada. - Rengeteg csempészárú halad át a Tatuinon, és ilyenkor mindenki másfelé néz.

- Örülök, hogy van köztünk tájékozott ember - mondta Cai szárazon. - Szóval ez az a Hammertong? Szerintetek mire jó?

- Még nem tudom - felelte Shada. - Hogy van az asztromechanikus droidod?

- Dénég? Kicsit összerázódott, de működik. Idehozzam? Shada bólintott.

- Legalább valami technikai információt kell szereznünk róla. Felkészítetted a Mirage-t a homokviharra?

- Amennyire lehetett. - Cai kifelé indult. - Úgy állítottam le, hogy szabad utat biztosítson mindkét hajóhoz, és be tudjuk kapcsolni a zsilipvédő pajzsokat. Mindjárt jövök.

A homokvihar körülbelül tíz perccel azután kezdett teljes erővel tombolni, hogy Cai és a droid visszatértek, és Shadának is alig tíz percébe telt, hogy rájöjjön: talán nem is volt olyan jó az ötlet. Még a vastag burkolaton át is hallották a fémet csiszoló homok surrogását - percről percre harsányabbá vált. Az volt a céljuk, hogy elrejtsek a cirkálót a birodalmiak elől, de tudták, nem sokra mennek, ha közben benne rekednek.

Cainak nyilván ugyanez járt a fejében.

- Ezzel végeztem - mászott ki a Hammertong alól, és odaállta hidrocavarkulcsát Karoinak. - Megyek, és megnézem, milyen magasan áll a homok. Tenni kéne valamit, hogy el ne temessen.

- Szívemből szólsz - felelte Shada, és kilazította a maga csavarjait. Karoi is végzett a maga részével, aztán együtt leemelték a masszív védőpanelt.

A Hammertong belső szerkezete korántsem volt olyan

bonyolult, mint azt a rengeteg cső és vezeték alapján várták. Az energia- és vezérlőkábelek egy sornyi többcsigás prizmakristályhoz vezettek, meg egy csoport jelöletlen, de egyforma fekete dobozhoz; a csövek alighanem a hűtést szolgálták.

- Talán valami újfajta energiablokk - vélte Shada. - Moduláris szerkezetű. A konnektorok mintázata megismétlődik minden öt méteren. Ott szét lehetne szedni.

- Talán. - Karoi elgondolkodva piszkálta az egyik fekete dobozt. - Dénég, lássuk, be tudsz-e csatlakozni valahol! El is kezdhethetjük a technikai felmérést; minden adatra szükségünk lesz erről a micsodáról.

- Hé! - kiáltotta Cai a pilótafülkéből. - Shada, Karoi! Ezt nézzétek meg!

Cai a központi kijelző fölé görnyedt, és a finombeállítót csavargatta, amikor a többiek odaértek.

- Mi az? - kérdezte Shada.

- Nem tudom biztosan - felelte Cai. - Nehéz megmondani ennyi homokon keresztül, de mintha csata folya odafönn. Egy birodalmi csillagromboló meg valami teherhajó között. Shada dobogó szívvel támaszkodott a pultra. Ha Sileen ilyen gyorsan ideért a teherhajóval...

- Nem tudod élesíteni a képet?

- Már így is a határon vagyok - felelte Cai. - Ez a fránya homokvihar... várj csak, most alábbhagy. Egy koréliai korvett az.

Shada halkán felsóhajtott. Akkor hát nem a Mistryl hajója.

- Kíváncsi lennék, mi történik.

- Nem tudom mondta lassan Cai. - Várj csak! Két újabb csillagromboló jött ki a hiperűrből.

- Elég nagy tűzerő egy ilyen kis bolygóhoz képest - vélte Karoi.

- A Hammertongot csak egy csillagrombolóval őriztették.

- Talán ezek is ott voltak - tűnődött Shada. - Lehet, hogy a koréliait üldözve jutottak ideig.

- Mindenesetre elég fontos lehet nekik az a teherhajó - dünnyögte Cai. - Lehet, hogy valami komoly dologba csöppentünk.

Shada visszanézett a Hammertongra és a mellette szorgoskodó kis robotra. Cainak igaza van. Hirtelen úgy érezte, egy perc vesztegetni való idejük sincs.

- Cai, szerinted ki tudjuk szedni a Hammertong egyik modulját?

- Meg lehet próbálni. Beletelhet pár napba úgy is, ha Dénegygyel együtt mind dolgozunk rajta. Miért?
- Nem hinném, hogy megvárhatjuk, amíg Sileen visszajön értünk azzal a hajóval - mondta Shada. - Ha nem ér ide, mire leszereljük az egyik modult, akkor jobb, ha fogjuk a cókánkunkat, és megyünk.
- Egy ekkora modult az életben nem teszel fel a Mirage-ba - ellenkezett Karoi. - Túl nagy.
- Tudom - mondta Shada. - Ezért megyek be Mos Eisley-ba. Kentek egy teherszállítót. Rajta, lássunk munkához!

- Ott - mutatott Shada egy lapos épületre a poros Mos Eisley utcán, majd az adattáblájára pillantott. - Az a kocsma.
- Nem valami nagy szám - fordult arrafelé Karoi a Mirage avított siklójával. - Gondolod, hogy tényleg találunk itt jó pilótát?
- Valaki a Mistrylnél úgy gondolta - vont vállat Shada. - Ez az elsőszámú hely a tatuini listán.
- Minden viszonylagos - morogta Karoi, és megállította a siklót.
- Nekem ez nem tetszik, Shada. Tényleg nem.
- Brea, nem Shada - javította ki Shada. - Te meg Senni vagy. Ezt bent ne felejtse el, különben bukunk.
- Csinálhatod egyedül is - vágott vissza Karoi. - Nézd, csak azért, mert pár közlekedésrendészeti rohamosztagos bevette ezt az álcát... - mutatott csicsás úrruhájára és tornyos parókájára - ...még nem fog, mindenki bedőlni, aki ismeri az igazi Tonnika-nővéreket. Ők aztán nem.
- De hát az igazi nevünket és igazolványunkat nem használhatjuk - mutatott rá Shada. Igyekezett leplezni, hogy ő is elég ideges az álcázás miatt. - Amúgy mindenhol hemzsegnek a rohamosztagosok, és ha még nem vagyunk a listájukon, akkor hamarosan rajta leszünk. A Mistryl már régóta csinálja ezt az álca-előegyeztetési rendszert, és még sosem hallottam, hogy kudarcot vallottak volna. Ha azt mondja, hogy mi ketten elmegyünk Brea és Senni Tonnikának, akkor úgy is lesz.
- Úgy kinézni és úgy viselkedni két különböző dolog - vetette ellene Karoi. - Különbözik is, bűnözőket utánozni az én fogalmaim szerint nem számít éppen rejtőzködő életmódnak. Shadának el kellett ismernie, hogy ebben van valami. Brea és Senni Tonnika hivatásos csalók voltak - méghozzá elsőrangúak -, akik jelentős pénzszegektől szabadították

meg a galaxis krémjének számos elismert tagját. Normális körülmények között az ő személyazonosságuk felvétele nem éppen okos dolog, ha valaki nem akar gyanúba keveredni. A mostani körülmények azonban nem voltak normálisak.

- Nincs más választásunk - mondta Shada eltökélten. - A vadidegenek automatikusan figyelmet keltenek, és egy ilyen Mos Eislej-féle helyen nyüzsögnek a besúgók. Főleg most. Csak úgy tarthatjuk távol magunktól a birodalmiakat, ha elhitetjük velük, hogy idevalósiak vagyunk. Velük, és mindenki mással. - A kantin felé pillantott. Karoinak igaza volt: a hely nem tűnt túl hívogatónak. - Ha akarsz, kint maradhatsz, de figyeld az ajtót! Majd keresek egyedül pilótát.

Karoi sóhajtott.

- Egyszer még majd beszélünk kell az ilyen meggondolatlan rohamaidról. De most gyérünk, ne vesztegessük az időt. Shada reménykedett benne, hogy sok más bűnbarlanghoz hasonlóan ennek a kocsmának a belseje is szöges ellentétben áll a külsejével, de csalódnia kellett. A sötét, füstös előcsarnoktól a villogó droid-detektoron át a félköríves pultig és fal menti bokszkig a kantin épp olyan lerobbant volt, mint Shada világán az ócskább csap-kávézók. Karoinak igaza volt: a Tatuinon elsőnek lenni nem sokat. jelent.

- Nézz a lábad elé - mormolta Karoi.

- Kösz - felelte Shada, miközben igyekezett nem leesni a lépcsőn, ami az előtérből az ivóba vezetett. Egészen eddig nem is tudatosult benne, hogy mennyire át kell állnia a szemének a kinti világosságról a benti sötétségre. Valószínűleg szándékosan alakították így a dolgot, hogy a bent ülők alaposan szemügyre vehessék az újonnan érkezőket. De a vendégek, ha kíváncsiak voltak Shadáékra, hát remekül titkolták. Emberek és a legkülönbélebb idegen szerzetek üldögéltek az asztaloknál, a bokszkban, változatos italféleségek és meghitt csevegés mellett. Ügyet sem vetettek az új jövevényekre. A Tonnika-nővérek nyilván elég ismertek voltak errefelé. Vagy csak nem akartak beleavatkozni más dolgába. Shada mindenesetre örült az általános közönynek.

- És most? - kérdezte Karoi.

- Menjünk a pulthoz - biccentett Shada egy üres hely felé. - Onnan jobban látjuk a bejáratot, mint egy asztaltól vagy bokszból. Rendelünk egy italt, és megnézzük, akad-e valaki a listáról.

Átvágtak a sokadalmon a bárpulthoz. A terem másik végében bith zenekar adott elő egy pattogós, de amúgy jellegtelen számot, ami nem tudta túlharsogni a beszélgetők moráját. A pult mellett magas, emberszerű lény pőfékelt furcsa alakú hurokpipából, s közben merengőn a levegőbe bámult. Mögötte egy aquali és egy csúf, forradásos képű ember iszogatózott, és nézegette a többieket, mögöttük pedig egy másik magas ember beszélgetett csendesen egy még magasabb vukival.

- Mit kértek? - kérdezte egy reszelős hang.

Shada a csapos felé fordult. A fickó arckifejezése jól illett az arcához, a közöny maszkja mögött azonban mintha a felismerés vigyora derengett volna.

- A szokásosat - próbálkozott Shada.

A csapos mordult egyet, és munkához látott az üvegekkel.

Shada a döbönt Karoira pillantott, bátorítóan rákacsintott, aztán visszafordult a csapos felé, aki két karcsú poharat tett eléjük. A fickó mordult még egyet, aztán elment.

Shada felemelte a poharát: szerette volna, ha egy kicsit kienged benne a feszültség.

- Fenékig - emelte poharát Karoira.

- Megörültél? - sziszegte vissza Karoi.

- Jobb lett volna, ha rendelek valamit, ami abszolút nem illik a szerepünkhöz? - kérdezte Shada, és óvatosan kortyintott.

Sullusti bor. - Kezdjük!

Karoi előszedte a letapogató-adattáblát, és bekapcsolta.

- Oké - mormolta, és hol a táblát, hol a vendégeket leste. - A fickó a hurokpipával... nem, ő bérgyilkos. Az a két duro ott... nem, ők nincsenek a listán.

- De a ruhájuk túl rendes ahhoz, hogy csempészek legyenek - vélte Shada. A pult másik végén egy barnaköpenyes, ősz öregember lépett a vukihoz és magas társához. A két ember rövid eszmecserét folytatott, aztán a magas férfi a vuki felé intett, s elsétált. - Es az az aquali ott?

- Épp most nézem - meredt Karoi a letapogatóra. - Ponda Baba a neve, és-biztos, hogy csempész. Az a forradásos ott mögötte...

- Hé! - vakkantotta a csapos.

Shada megdermedt, keze reflexszerűen elrejtett kése felé mozdult - a csapos azonban nem rá nézett.

- Ilyeneket nem szolgálunk ki itt - mondta emelt hangon:

- Tessék? - jött a válasz Shada mögül.

A lány hátrafordult. A lépcső tetején egy vele egykorú fiú állt bő fehér ruhában, és zavartan meredt a csaposra. Mellette két robot: egy protokoll-modell meg egy asztromechanoid, olyasmi, mint Cai Dénégyese.

- A robotjai - morogta a csapos. - Küldje ki őket, ott várjanak. Ilyeneket itt nem szolgálunk ki!

A srác mondott valamit a robotoknak, akik megfordultak és kisiettek. A fiú lement a lépcsőn, odalépett a pulthoz, és ügyesen befúrta magát az aquali és a öregember közé.

- A forradásost Dr. Evazannak hívják - mondta Karoi. - Itt tíz halálos ítélet van felsorolva ellene.

- Csempészésért? - bámulta Shada a barnaköpenyes öreget. Volt valami különös ebben a férfiban: valami nyugodt éberség és önuralom, amitől Shadának felállt a szőr a hátán.

- Nem - felelte Karoi lassan. - Tiltott sebészeti kísérletekért. Piha!

- Végső megoldásnak talán még jó lesz - dünnyögte Shada, de gondolatai még mindig az öreg körül forogtak. Bárki volt, nagyon nem illett az itteniek közé. Talán birodalmi kém? - Az az öreg ott. Nézd meg őt is - mondta Karoinak. A fiú még mindig ott állt a pultnál, és tátotta a száját, mint egy turista. Vajon együtt vannak? Nagyapó meg az unokája, akik vidékről jöttek fel körülnézni?

Ekkor az aquali hirtelen meglökte a fiút, 6 valamit odavicsorgott neki. A kölyök üres tekintettel meredt rá, aztán visszafordult a pulthoz. Dr. Evazan egy táplálkozó készülő ragadozó mosolyával ellépett a pulttól, és megveregette a fiú vállát.

- Nem tetszik neki a pofád.

- Végtelenül sajnálom - lehelte a fiú, és megpróbált elfordulni. Evazan megmarkolta a kölyök ruháját, és visszapenderítette.

- Nekem sem tetszik a pofád - vicsorogta, és torz arcát közelebb tolta a fiúéhoz. Körülöttük kezdett elhalni a társalgás, a fejek feléjük fordultak. - Jobb lesz, ha vigyázol magadra - folytatta Evazan. - Mindkettőnket köröznek.

- Ajaj - suttogta Karoi.

Shada némán bólintott. A kölyök aztán jól megcsinálta Shada látott már épp elég kocsmai verekedést.

- Maradjunk ki belőle - figyelmeztette Karoit.

- De ha letartóztatják őket...

Shada egy mozdulattal elhallgattatta. Az öregember sima

mozdulattal, kecsesen, mint aki kezdettől fogva tudatában van az eseményeknek, elfordult vuki beszélgetőtársától.

- Nem éri meg a felhajtást a srác - mondta csillapítólag Evazannak. - Gyertek, gyerekek, inkább fizetek nektek egy kört...

Shada még nem látott ennél elegánsabb becsületmentő gesztust. Evazan és az aquali némi acsargás és pózolás után nyugodtan elfogadhatja az italt, és senkinek a becsületén nem esik csorba.

Az öreg pechjére azonban Evazan nem volt békés hangulatban. Rámeredt az idős férfira, ragadozóképen ocsmány vigyor. Ekkora már szinte mindenki elhallgatott az ivóban, s minden tekintet a várható csetepaté felé fordult. A zenekar tovább játszott a fülkéjében, nem zavartatta magát az eseményektől. Evazan velőtrázó ordítással nekilökte a kölyköt az egyik asztalnak, aztán előkapott egy lézerpisztolyt. Mellette az aquali szintén fegyvert rántott. A csapos "Csak semmi verekedés!" kiáltása visszhangtalan maradt; a fegyverek az öreg felé fordultak.

Találatra azonban nem került sor: a barnaköpenyes kezéből hirtelen kékesfehéren izzó fénynyaláb szökkent elő, és sebészi pontossággal csapott le két támadójára. Egy pisztolylövés fény sugara a mennyezetről pattant vissza; sikoly és gurgulázó hörgés hallatszott...

...majd, épp oly hirtelen, ahogy elkezdődött, véget is ért a dulakodás. Evazan és az aquali lerogytak, de nyögéseik jelezték, hogy élnek, legalábbis egyelőre. Shada a helyéről látta, hogy az aquali pisztolya a földön hever, a tulajdonosától elválasztott karral együtt.

Az öreg egy pillanatig a helyén maradt, és izzó fegyvere fenyegető zümmögése mellett végignézett a kantonon, mintha további ellenfelekre számítana. Felesleges volt fáradnia: abból, ahogy a vendégek visszatértek poharaikhoz, kitetszett, senki sem kedveli a póru jár csempészeket - legalábbis annyira nem, hogy az őket ért bántalomért bárkit felelősségre vonjanak.

Shada csak ebben a pillanatnyi szünetben tudta azonosítani az öreg fegyverét.

Fénykard!

- Még mindig kíváncsi vagy rá, kicsoda? - kérdezte Karoi szárazon.

Shada megnedvesítette az ajkát. Valami borzongásféle futott végig rajta, miközben az öreg lekapcsolta fegyverét, és felsegítette a fiút. Egy Jedi lovag. Egy valódi, eleven Jedi lovag! Nem csoda, hogy kezdettől valami furát látott benne. - Kétlem, hogy fel lehetne bérelni - mondta Karoinak. Nagy levegőt vett, és igyekezett megint a feladatra koncentrálni. Ha a Régi Köztársaság lovagjai még léteztek volna, mikor szülőbolygója veszélyben forgott... - Nos, ez kizárja Evazant és az aqualit - közölte Karoival. - Keress tovább!

Néhány percig az italukat szopogatták, és gondosan végigpásztázták a termet, aztán szóba elegyedtek a legesélyesebb jelöltekkel. Mindhiába. A csempészek közül kettő már foglalt volt, bár az egyik hajlott rá, hogy utasként elvigye őket, némi természetbeni szolgáltatás fejében. A harmadik csempész - egy független - kész volt tárgyalni, de világosan megmondta, hogy nem mozdul a hajójával, amíg a birodalmiak hirtelen érdeklődése a Tatuin iránt le nem csillapodik.

- Hát ez remek - zsémbelt Karoi, amikor visszatértek a pult mellé. - És most mi lesz?

Shada körülnézett. Feltűnt néhány új arc a kázinóban a keresés megkezdése óta, de látszott rajtuk, hogy nem szeretnék, ha zavarnák őket. Shada végignézte a boksztalokat, hátha nem vettek észre valakit.

Aztán megállt. A Jedi és a kölyök épp mögöttük tárgyalt a vukival meg egy férfival, akit Shada nem látott bejönni.

- Nézz utána - biccentett Karoinak.

Karoi a kijelzőre pillantott.

- Han Solo a neve - közölte. - Csempész. Sok üzlete van Jabbával, a huttal...

- Tedd el azt a vackot! - sziszegte Shada hirtelen, és a bejárat felé pillantott. - Gyorsan!

Karoi követte a tekintetét, és megdermedt. A lépcsőn két fegyveres rohamosztagos csörtetett lefelé. Szemlátomást nem egy italra ugrottak be.

- Nincs itt valahol egy hátsó ajtó? - mormogta Karoi.

- Nem tudom - felelte Shada, és végigsimított karcsú borospoharán, miközben a birodalmiak magukhoz szólították a csapatot. A rohamosztagos sisakrostélyának hajított pohár eléggé lelassítaná a fickót ahhoz, hogy közben késsel a kritikus helyre lehessen szúrni...

A csapos valahová mögéjük mutatott. Shada a homlokát ráncolta, aztán megértette a dolgot.

- Biztos a Jedi után érdeklődnek - pillantott a bokszt felé. Néhány vendég haladt el előtte, egy pillanatra eltakarva előle a látványt... s mire odébbálltak, az öreg Jedi eltűnt. Akár a kölyök. A rohamosztagosok odaléptek a boksztához, szemügyre vették Solót és a vukit, aztán továbbmentek. Miközben körülnéztek, páncélmászkos pillantásuk mintha egy pillanatra megállapodott volna Shadaékon, de semmit sem szóltak, mentek tovább a kantine hátsó része felé.

Karoi oldalba bökte Shadát.

- Itt az alkalom. Menjünk, beszéljünk vele!

Shada hátrafordult. Solo és a vuki már otthagyták a boksztot; Solo a kijárat felé tartott, a vuki a rohamosztagosok után ment. Talán arra van a hátsó ajtó - ez megmagyarázná a Jedi és a fiú eltűnését.

- Jó - felelte Shada. Utolsót kortyolt a borból, aztán visszatette a poharat a pultra. Hátrafordult...

...s látta, ahogy Solo egy boksztba hátrál holmi rodiai fegyvere elöl.

- Hohó - mormolta a lány. - Vajon a barátja az a gyík?

- Kétlem - tapogatta Karoi a műszert. - Várj csak... Greedo a neve. Fejvadász.

Shada figyelte a szóváltást a boksztban, próbálta kitalálni, mit tegyen. Ha cselekszik, azzal veszélybe sodorja álcáját, csempész meg van elég a kantineban, de...

De volt valami Solo viselkedésében, ami tetszett neki. Vagy talán csak azért találja rokonszenvesnek, mert az imént egy eleven Jedivel beszélt?

- Elintézem - mondta Karoinak. - Fedezz!

Shada keresni kezdte a kését, de mire megtalálta, Solo magától is megoldotta a problémát: a boksztban lézerlövés villant, a rodiai füstölögve az asztalra borult. Solo óvatosan kicsusszant a boksztból, eltette a pisztolyát, és megint kifelé indult, mentében odavetve némi aprót a csaposnak.

Karoi kifújta tüdejéből a levegőt.

- Még szerencse, hogy nem érdekelt minket ez a Greedo. Nem valami egészséges itt lógni.

- Ne hülyéskedj - torkollta le Shada. - Értjük utol Solót, mielőtt eltűnik!

Ekkor izzadt mancs kulcsolódott hátulról Shada csuklójára.

- Nocsak, nocsak - szólt egy hang. - Mit látnak szemeim?
Shada hátrafordult. Az izzadt kéz egy izzadt birodalmi ezredeshez tartozott, akinek poros egyenruhája felett rosszindulatúan elégedett mosoly ült. Mögötte ott állt a két rohamosztagos.

- Brea és Senni Tonnika, ha nem tévedek - folytatta az ezredes.

- Milyen kedves maguktól, hogy előkerültek! El sem tudják képzelni, milyen szomorú volt Argon nagymoff, amióta eltűntek. Biztos vagyok benne, hogy örül majd, ha újra láthatja magukat - húzta fel a szemöldökét. - Meg azt a huszonötezret, amit elloptak tőle. - Kegyetlen mosollyal intett a rohamosztagosoknak. - Vigyétek őket!

A rendőrségi fogda hűvösebb volt a kantinnál, de több érv nem is szólt mellette: a szegényesen bútorozott, homokfoltos helyiség körülbelül annyira tűnt otthonosnak, mint egy lestrapált konténer belseje.

- Hallottál valamit arról, mikor visznek tovább? - kérdezte Karoi a falnak támaszkodva.

- Nem egyhamar - felelte Shada. - Az ezredes valami olyasmit mondott, hogy előbb végeznek a kereséssel, csak aztán szállítanak a hajójára.

Karoi ajka megrándult. Ő is értékelte az iróniát: a Birodalom keresése már véget ért, csak a birodalmiak még nem tudnak róla.

Vagy mégis? Talán az ezredes csak belement az álca-játékba, míg a vallatószerszámokért küldet?

Shada körülnézett a szobában. Egyetlen ágy, falra rögzített lámpa, primitív mosdóalkalmatosság, rácsos ajtó, vele szemben egy túloldalról átlátszó megfigyelőablak. Korlátozott lehetőségek, semmi magánélet. Maradt a harci kiképzés - s a remény, hogy a birodalmiak még mindig nem tudják: Mistrylekkel állnak szemben.

- Remélem, előtte még adnak valamit enni - jegyezte meg a lány. - Éhen halok.

Karol szemöldöke megrándult.

- Én is - nézett körbe. - Talán csörömpölni kéne a rácson, hátha felfigyel valaki.

- Rajta - nyúlt végig a priccsen Shada. Megtapogatta az olvasólámpát a feje fölött. A falhoz volt erősítve, de némi munkával és az övcsat segítségével le lehet szedni. Mögötte nyilván energiakábelek vannak. - Megpróbálhatnád ott az

ablaknál is - intett fejével a kémablak felé. - Valaki nyilván figyel.

- Oké - felelte Karoi. Odalépett az ablakhoz, arcát az üvegnek szorította, eltakarva a belátást a cellába. - Hé! Van ott valaki? Shada villámgyorsan lerántotta az övét, és munkához látott, miközben Karoi zajt csapott a kiáltásával. A három rögzítő közül egyet meglazított, aztán a másodikat, és elkezdte a harmadikat...

- Elég már ebből a zajongásból! - vakkantotta valaki.

Shada abbahagyta a munkát, öklébe szorította az övcsatot; az ajtónál sűrű egyenruhás férfi jelent meg az ajtónál.

- Éhesek vagyunk - mondta a lány.

- Kár - morogta a fickó. - A kaja csak két óra múlva jön. De most pofa be, különben leszíjaztatlak benneteket!

- Még két óra? - jajdult fel Shada. - Addig nem bírjuk ki! Nem tudna hozni valamit addig?

- Kérem! - mosolygott esdeklően Karoi.

Az ő szája már-már visszavágásra nyílt, amikor egy fiatal, civilruhás férfi jelent meg.

- Valami gond van, Happer?

- Gond mindig van - morogta a másik. - Azt hittem, estig szabad vagy.

- Vagyok is - méregette a fiatalabbik elgondolkodva Shadának. - De hallottam, hogy teli vagytok foglyokkal, és gondoltam, megnézem őket. Kik ezek?

- Brea és Senni Tonnika - vetett dühös pillantást a lányokra Happer. - Parq ezredes különleges, foglyai. Szerintem nekünk semmi közünk hozzájuk. Ha a birodalmiak le akarják csukni fél Mos Eisleyt, legalább lennének saját börtöneik!

- És csinálják meg maguk az azonosítást, mi?

- Jaj, ne is mondd! - jajdult fel Happer. - Tizenöt van itt, és még vagy harminc a siklóban. - Ismét a rabokra meredt. - Figyel ide, Riiij, tegyél meg nekem egy szívességet, jó? Menj le a boltba, és hozz egy pár kajarudat ezeknek; nekem le kell mennem az ellenőrzőterembe. Mára állandóan a rostára kellett ügyelnem, és a rohamosztagosok folyton szemétkednek.

- Majd én elintézem - nyugtatta meg Riiij. - Érezd jól magad! Happer felmordult, és eltűnt.

- Szóval - meredt rájuk Riiij - Brea és Senni. Melyikötök melyik?

- Én vagyok Brea - mondta Shada óvatosan. Volt valami a férfi pillantásában, ami nem tetszett neki.

- Aha. Én Riij vagyok. Riij Winward, Tudjátok, meg mertem volna rá esküdni, hogy ti ketten egy szállítóra kerülnétek, ami Jabbához, a hutthoz indult három órával ezelőtt.

Shada gyomra összeugrott. A Tonnika-nővérek itt vannak? A Tatuinon? - Visszajöttünk - mondta kiszáradt torokkal. - Talán nem kellett volna.

- Szerintem sem. - Riij elhallgatott. - De hallottam valami más érdekeset is, épp azután, hogy a birodalmiak elkezdtek ezt a nagy droid-keresést Mos Eisley-ban. Úgy tűnik, a Birodalom egy ellopott cirkálót is keresgél.

- Egy cirkálót? - ismételte Shada, a lehető legtöbb megvetést sűrítve a hangjába. - Na persze! Az emberek csak úgy lopkodják a cirkálókat!

- Igen, szerintem is furcsán hangzott - helyeselt Riij. - Úgyhogy elmentem, és beszéltem egy haverommal az irányítótoronyból, hogy megtudjam, lehetséges-e egyáltalán. Tudjátok, mit felelt?

- Megöl a kíváncsiság.

- Azt mondta, hogy a csillagromboló megjelenése előtt úgy egy órával látott valamit osonni a Dűne-tenger felé. Valamit, ami épp akkora volt, mint egy cirkáló. - Riij felvonta a szemöldökét.

- Érdekes, nem?

- Rettentően - mondta Shada, leküzdve hirtelen támadt ijedelmét. Szóval mégis észrevették a cirkálót. És Cai nagy bajban van. - Örültek a hírnek a birodalmiak?

- Még nem szólt nekik - felelte Riij. - A barátom éppen végzett a szolgálattal, és nem volt kedve egy csomó rohamosztaggal vacakolni. Amikor meg elfoglalták a tornyot, még kevésbé volt kedve ilyesmikre emlékezni. Van ez így a Tatuinon.

- Értem - mormolta Shada. Továbbra is bajban voltak, de legalább volt még egy kis mozgásterük. - Talán megbocsátja, de pillanatnyilag nem a Birodalom elveszett dolgai érdekelnek minket. Van ennél nagyobb gondunk is.

- Ez biztos - mondta Riij ünnepélyesen. - Például az, hogy hogyan jussatok ki innen, mielőtt Happer rájön, hogy nem a Tonnika-nővérek vagytok.

Shada teste megfeszült. Sejtette, hogy a férfi átlát a szitán, de remélte, hogy téved.

- Ez nevetséges.

- Hát jó - sóhajtott Riij. - A mikrofonok ebben a cellában három hónapja nem működnek. Pár perce a biztosítékot is kiszedtem belőle, a biztonság kedvéért.

Shada Karoira pillantott, aki épp olyan zavartnak tűnt, mint ő. - Rendben - nézett vissza végül Riijre. - Öntsünk tiszta vizet a pohárba; mondja meg, mit akar!

Riij összehúzta magát.

- Kiengedlek titeket mondta -, cserébe valamiért, ami azon a cirkálón van.

Shada a homlokát ráncolta.

- Mi csinál maga, stikában csempésszolgálatot vezet?

- Nem csempészésről van szó - rázta meg a fejét a férfi. - Információról. Bizonyos érdekelt feleknek.

- Miféle felek ezek?

- Az nem fontos. - Riij halványan elmosolyodott. - A Tatuinon egyébként sem szokás ilyesmit kérdezni.

- Mi újak vagyunk itt - felelte Shada, s közben lázasan gondolkodott. Ez lehet valami birodalmi trükk is, hogy elárulják, hol rejtették el a Hammertongot. Ámbár ez egy kicsit túl finom módszer olyanok részéről, akiknek vallasdroidjaik vannak, és nem is haboznak használni őket. - Rendben - felelte. - De csak ha szerezz egy olyan teherhajót, amibe belefér egy háromszor öt méteres rakomány.

Riij felvonta a szemöldökét.

- Háromszor...

- Hé, Riij! - hallatszott Happer hangja a folyosóról. - Mennem kell. Valami gáz van a 94-es dokkban. A birodalmiak odacsődítették az egész állományt. Vigyáznál addig itt egy kicsit?

- Naná - felelte Riij.

- Kösz!

Happer elrohant. Dobogó lépteit ajtócsapódás követte.

- Nos? - kérdezte Shada.

- Szerzek teherhajót - ráncolta a homlokát Riij. - A gond csak az, hogy milyen gyorsan. A Dűne-tengernek azon a részén homokvihar tombol, még hozzá jókora. Néhány óra, és betemeti a hajókat.

- Akkor nincs sok időnk - szólt Shada. - Eresszen ki minket, és induljunk!

Szél süvöltött a dűnék között, amikor Riij ügyetlenül letette a teherhajót a cirkálóhoz vezető rögtönzött alagút mellett.

- Mennyi időnk van? - kérdezte Shada ordítva, hogy hallani lehessen a szélben, miközben félig futva, félig kúszva

igyekeztek a zsilip felé.

- Nem sok - kiáltotta Riij. - Fél óra, vagy még annyi sem.

Shada visszabólintott, kinyitotta az ajtópanelt, és belépett. Az ajtó mögött ott hevert a Hammertongnak az a darabja, amit leszereltek, emlőszerkezettel együtt. A hatalmas helyiség túlsó végében Dénégy motyogott magában, miközben a hatalmas henger körül tett-vett, újabb információkat keresve. Cainak nyoma sem volt.

- Cai! - kiáltotta Shada. - Da mala ci tri sor kehai!

- Sha ma ti - felelte Cai. Előbújt rejtekhelyéről a támpillérek mögül, és eltette pisztolyát. - Már kezdtem azt hinni, hogy nem értek vissza időben.

- Lehet, hogy nem is értünk volna - felelte Shada komoran. - Nyakunkon egy újabb vihar. Van kinn egy teherhajó; fel kéne vinned rá azt a modult Karoival.

- Oké - felelte Cai. - Karoi! Te fogd meg azon a végén!

Együttes erővel kicipeltek a Hammertong darabját a zsilipen, Shada pedig előrement a Cirkáló pilótafülkéjébe. A röpködő homok most is zavarta az érzékelőket, és Shadának többször kellett állítania a műszereken ahhoz, hogy jobban lásson. Amennyire meg tudta ítélni, nem maradtak csillagrombolók a Tatuin fölött. Nyilván úgy gondolták, a szökevényeknek sikerült elhagyniuk a bolygót. Shada visszament Riijhez, aki Hammertong hengerének végénél guggolt, arcát az egyik nyíláshoz nyomva.

- Hát itt van - mondta a lány. - Mi a véleményed?

A férfi kovászfehér arccal pillantott fel.

- Tudod, mi ez itt? - suttogta. - Van fogalmad róla?

- Nincs - felelte Shada óvatosan. - Miért, neked van?

- Ide nézz! - mutatott Riij egy lapra. - Látod? "HCS KETTES JELZÉS. Hetes Modul, Prototípus: B. Eloy/Lemelisk"

- Látom - felelte Shada. - De mit jelent?

Riij fölegyenesedett.

- Azt jelenti, hogy ez a Halálcsillag szuperlézer-prototípusának egy darabja.

Shada borzongva meredt rá.

- Mi az a Halálcsillag?

- A császár legújabb játékszére. Semmi sem fogható hozzá. -

Riij végignézett a Hammertongon. - És most itt van egy darab a fő fegyveréből.

- Egy darab? - követte a férfi tekintetét Shada. - Azt akarod

mondani, hogy ez nem az egész?

- Szerintem nem - felelte Riij. - Hetes Modul, nem emlékszel? - Shadára pillantott. - Kell az a darab, amit levágtatok.

Létfontosságú.

- Felejtsd el - szólt Shada. - Ha ez tényleg fegyver, akkor az én népem jobb hasznát veszi, mint te.

- Bármit megadnánk érte.

- Azt mondtam, felejtsd el - vetette oda Shada, és elfordult tőle. Cainak segítség kell, és...

Hirtelen egy erős kéz perdítette vissza a karjánál fogva.

Reflexszerűen le akarta rázni a kezét... aztán megdermedt, ahogy meglátta a lézerpisztolyt, ami a semmiből termett Riij jobbójában.

- Hát így tartod be az ígéreteidet? - kérdezte a férfit.

- Oda kell adnotok - mondta halkán Riij. - Kérlek! Mindent meg kell tudnunk a Halálcsillagról, amit csak lehet.

- Miért?

Riij nagyot nyelt.

- Azért, mert valószínűleg mi leszünk az első célpontjai.

Shada a férfira meredt. A Tatuin lenne az első célpont?

Nevetséges.

Aztán egyszerre megértette.

- Lázadó vagy, ugye?

Riij bólintott.

- Igen.

Shada a lézerpisztolyra koncentrált.

- És ez a dolog elég fontos ahhoz, hogy hidegvérrel megölj miatta?

Riij nagy levegőt vett, majd sziszegő hanggal kiengedte.

- Nem - vallotta be. - Nem igazán.

- Én is úgy gondoltam - szólt Shada. - Mish kom!

Egy szempillantás alatt megfordult a helyzet. Cai hátulról rontott a férfinak, megszerezte a fegyverét, és harcképtelenné tette.

- Mit csináljak vele? - kérdezte, ahogy átadta a pisztolyt Shadának.

Shada a férfira pillantott, aki félig meggörnyedt Cai szorításában.

- Engedd el - mondta. - Most már nem állíthat meg minket.

Különben is, voltaképp a mi oldalunkon áll.

- Ha te mondod... - mondta Cai, és elengedte Riijt. - Ha

gondolod, indulhatunk.

- Jó - szívta be a száját Shada. - Riij, meg tudod előzni a vihart azzal a siklóval, ami a teherhajón van?

A férfi bólintott.

- Ha pár percen belül elindulhatok, igen.

- Remek. Cai, pakolj ki! Aztán vigyétek fel Dénégyet, és készüljétek az indulásra!

- Értettem. - Cai még egy utolsó pillantást vetett Riijre, azzal kiment.

Riij csak állt; és Shadát nézte.

- Sajnálom; hogy nem jött össze az üzlet - mondta a lány, némi homályos büntudattal. Ez a fickó sokat kockáztatott értük, és végül itt áll a nagy semmivel. - Nézd, ha vissza tudsz jönni idea vihar után, vihetsz mindent, ami a Hammertongból maradt.

- Hadd tegyek egy viszontajánlatot - szólt Riij. - Csatlakozzatok hozzánk! Hisz te magad mondtad, hogy egy oldalon állunk.

Shada a fejét rázta.

- Egyedül is alig boldogulunk. Nincs se időnk, se erőnk ahhoz, hogy magukra vegyük még a galaxis problémáit is. Most semmiképp.

- Ha túl sokáig vártok, már nem lesz kivel harcolnotok - figyelmeztette a férfi.

- Tudom - felelte a lány. - De azt hiszem, ezt a kockázatot vállalnunk kell. Viszlát. És sok szerencsét!

Mire Shada mindent ellenőrzött, és felért a teherhajó hídjára, a homok már rázta az egész járművet.

- Minden kész? - kérdezte Karoit, amikor beszíjazta magát.

- Igen. Riij rendben elindult?

Shada bólintott.

- Úgy tűnik, még épp időben.

Karoi féloldalasan rápillantott.

- Nem biztos, hogy jó ötlet volt elengedni.

- Ha elkezdünk mindenkit megölni, aki az utunkba kerül, semmivel sem leszünk jobbak a többi zsoldosnál - mondta Shada. - Különben is, ő sem szereti jobban a Birodalmat, mint mi.

- Készen vagyok - hallatszott a hangszóróból Cai hangja.

- Mi is - mondta Shada. - Dénégy be van kötve?

- Dénégy? - kérdezett vissza Cai. - Hát nem Karoi vitte el?

- Én azt hittem, nálad van - mondta Karoi.

Egy hosszú pillanatig csak meredtek egymásra Shadával,

aztán Shada fojtott szitok kíséretében rácsapott a kompanelre.

- Riiij! Riiij, jelentkezz!

Statikus, szemcsés sziszegés hallatszott, aztán egy távoli hang szólalt meg a hangszóróban:

- Itt Riiij. Kösz, hogy kölcsönadtátok a droidot. A piroketi bothahajóstársaságnál fogom hagyni, ott visszakapjátok a teherbárkáért cserébe.

Újabb statikus reccsenés, és a hang elhallgatott:

- Menjek utána? - kérdezte Cai.

Dénégý, a Hammertong teljes tapasztalati dokumentációjával.

- Ne - mondta Shada, és akarata ellenére elmosolyodott Riiij ügyességén. - Semmi gond. Ennyivel tartoztunk neki. És ha igaza van, akkor a barátainak minden segítségre és információra szükségük van.

Lehervadt a mosolya. "HCS KETTES JELZÉS" - ez állt a Hammertong tábláján. Talán a kettes számú Halálcsillagot jelenti? A második generációját annak a fegyvernek, amitől Riiij úgy tartott?

Lehet. És ha így van, akkor a Mistrylnak komolyan fontolóra kell vennie, hogy csatlakozzon a Felkelők Szövetségéhez.

Ha az egész Mistryl nem is, Shada maga mindenképp meg akarta tenni ezt a lépést. Talán ott talál majd valamit, amiben hinni érdemes. De pillanatnyilag más dolga volt.

- Repulzort be - adta ki a parancsot. - Hazamegyünk.

A. C. CRISPIN

JÁTSZD ÚJRA? FINGRIN D'AN

Muftak és Kabe meséje

Muftak beleszimatolt a hús, nedves levegőbe rövid, csőszerű ormányával. Próbálta eldönteni, biztonságos-e a terep.

Miközben szaglászott, a hatalmas termetű négyszemű alsó pár - hőlátó - szemével infravörös árnyképeket keresett az utcán.

Szörös ábrázatára feszült kifejezés ült. Itt, Mos Eisley óvárosában szinte teljes volt a sötétség, csak az égen derengő szürke félhold világított valamelyest.

A szörös óriás intett kis társának, Kabének, hogy maradjon

hátra, azzal előbbre kúszott egy jobb helyre, egy nagy szemétdobó mögé. Miközben figyelt, négy fekete gömbszeme megcsillant sötét arcában. Szaglószerve automatikusan kiszűrte a bomló szemét bűzát, a mosdatlan testek áporodott szagát, és chadra-fan barátja átható, fűszeres illatát. Megállapította, hogy mostanában senki sem járt erre. Hátraintett a társának.

- Gyere - morogta. - A homokosztagosok már elmentek. Kabe előmászott. Vitorlaszerű fülei, kicsiny orra megrándultak. - Én már rég megmondhattam volna - zsémbelt sipító hangján. - Te olyan rettentően lassú vagy, Muftak! Még egy banthánál is lassúbb. Nem érünk haza hajnalig se! Pedig olyan fáradt vagyok...

Muftak lepillantott a kis nőtényre, és türelmesen végigvárta a tirádát. Kabe minden utcai tapasztalata ellenére gyerek volt még. Muftak örökbe fogadta, amikor az utcán bóklászva találta a kis chadra-fant.

- Nagyon óvatosnak kell lennünk - figyelmeztette most: - A birodalmiak mindenütt ott vannak. Minél hamarabb hazaérünk, annál nagyobb biztonságban vagyunk. Indulás! Kabe elhallgatott, és elindult a társa mögött.

- Én csak azt szeretném tudni, hol vannak. Te tudod, Muftak? - Nem várt választ, a négyszemű pedig csak ment tovább. Muftak sokat tudott Mos Eisley-ről, de általában csak jó pénzért osztotta meg ezt a tudását másokkal. - Egész éjjel szálltak le a hajók! - panasolta Kabe. - Mi a fene folyik itt? Biztos a hutt bérelte fel őket. Kikészít minket. És majd még nekünk kell könyörögni, hogy vegyen vissza. Muftak zümmögő hangot hallatott.

- Ebben nincs benne a Püffedt. Ez birodalmi dolog. Kabe éles kis arca felizzott Muftak hőlátó szeme előtt, de az is nyilvánvaló volt, hogy megváltozik a kifejezése.

- Nem mehetnénk ma a kantinba? - kérdezte, hirtelen témát váltva. - Oda úrhajósok járnak, részeg úrhajósok, teli zsebbel. Múltkor is egy hétig azon éltünk, amit elemeltem. Na, Muftak...!

- Kabe - sóhajtotta Muftak, mintha valami zúgna a sötétben. - Én nem vagyok ennyire ostoba. Tudom, hogy sosem hagysz ki egy jó zsebet, de inkább a juri-lé miatt akarsz a kantinba menni - A négyszemű szórakozottan fürkészte a sikátorokat. - Két pohár, és én kell hogy hazavigyelek... mindig így van.

Kabe erre a nyilvánvaló igazságra csak egy szortyintással válaszolt.

A hajnal gyorsan járt a Tatuinon: a sivatagi égbolt máris magára öltötte azt a fakőezüst árnyalatot, ami a nappal érkezését jelezte. Muftak meggyorsította lépteit. Nagy kedvet érzett ahhoz, hogy felkapja Kabét, és tényleg siessenek. Az hibája, hogy így elkéstek.

Bármilyen kiváló tolvajok is voltak, sem Kabe elektronikai érzéke, sem Muftak ereje nem használt azok ellen az újfajta idő-zárak ellen, amik mostanában a birodalmi hangárokat védték. És ami rosszabb, az egyik homokosztagos észre is vette őket. Szerencsére az emberek rosszul látnak a sötétben, és nemigen tudják megkülönböztetni az egzotikus fajokat. Muftak remélte, hogy vukinak nézték, vagy valami más, nagyobb kétlábúnak. Kabe pedig kábé akkora volt, mint egy java.

A birodalmi tulajdon meglóvasítása különösen veszélyes vállalkozás volt - de mostanság nem sok minden mást csinálhattak. Bármilyen eredmény megérte volna a fáradozást, amivel visszavásárolhatják betörő-engedélyüket (amit Kabe egy sötét tolvajlása miatt vesztek el) a huttól. Ami nem a Birodalomé volt, az vagy Jabbához tartozott, vagy ő nyilvánította tilalmassá - és senki sem volt olyan bolond, hogy tengelyt akasszon a hutt gengszterfőnökkel.

Ahhoz, hogy "haza" érjenek - egy kicsiny fülkébe a 83. dokk alatti elhagyatott alagutakban -, át kellett vágniuk a piactéren. Ez veszélyesnek ígérkezett, de nem volt más választásuk. Kabe szökellve járt, kimeríthetetlen energiáit az egész napi munka sem csappantotta meg. Muftak gyors léptekkel haladt, pedig olyan fáradt volt, hogy alig tudta egyik párnás lábát a másik elé rakni. A fehérre meszelt kupolák teteje hirtelen felragyogott, s hamarosan minden aranszínbe borult: felkelőben volt az első nap. Muftak ösztönösen átváltott nappali szemekre, amitől néhány részlet elhomályosult, mások viszont előbukkantak. Elhaladtak két kifelé rakodó utcai árus mellett.

Mos Eislej a pokol egyik bugyra is lehetett volna, és a legutóbbi változások csak nehezítették az itteni életet. A fokozódó birodalmi jelenlét kellemetlen új dimenziókkal gazdagította Jabba korrupt uralmának világát. Muftak és Kabe élete sosem volt könnyű: évek óta küszködtek a

fennmaradásért. Most, a Szenátus tétlensége következtében, még rosszabbra fordultak a dolgok. Azelőtt a négyszemű osztotta kis társa közönyét a politikával szemben. Nem érdekelte, ki van hatalmon, amíg őt békén hagyja. A homokosztagosok azonban még a hutt bérenceinél is rosszabbak voltak: hidegek és brutálisak, akár egy gyilkosrobot. És több százan - vagy ezren - érkeztek az utóbbi két napban, hogy kikényszerítsék az ösöreg, rothadó császár akaratát, aki pedig olyan messze trónol. A császár szorítása egyre erősödik a világon...

Bzzzz. Muftaknak úgy zümmögött a fejében saját távoli nevetése, mint egy táncoló méhecske. Még hogy az én világom? Nevetséges! Bzzzz.

Mivel a Tatuinon még hozzá hasonló lények sem igen éltek, Muftak nagyon jól tudta, hogy ez nem az ő hazája. Amikor tudatra ébredt azon réges-régi napon, és ott állt szétfoszlott gubója mellett, rájött, hogy a népe egy másik világról származik - de hogy melyikről, arról fogalma sem volt. Egész életében próbált információt gyűjteni saját magáról, és eközben rengeteget megtudott a Tatuinról, melynek sivataga olyannyira elütött álmai buja paradicsomától. A négyszemű rádöbrent, hogy a tudás valamiféle hatalmat jelent. Mos Eisley lakói tudták, hogy ha tudni akarnak valakiről valamit a Tatuinon, akkor Muftakhoz kell fordulniuk.

Mióta "örökbe fogadta" Kabét - aki árva volt, mint ő -, a roppant idegen ködös álm-émlékei háttérbe húzódtak. Ami a gyakorlati szempontokat illette, a Tatuin volt Muftak hazája. A másik nap is emelkedőben volt már, amikor átvágtak a piactéren. Kezdett meleg lenni; Muftak érezte, hogy összetapadt, harmatnedves szőre lassan száradozik. A főutcát elérve a furcsa pár nyugat felé fordult, kicsiny odúja felé. Úgy próbáltak sietni, hogy azért ne tűnjenek gyanúsak. Az asz talokat már telerakták, közszemlére téve a frissen lopott zsákmányt. Muftak idegesen pillantgatott a fegyverekre, amelyekről ő még csak nem is álmodhatott, és próbált úgy tenni, mintha más dolga sem lenne a világon, mint hogy vásárolgasson. Kabe magában motyogva szimatolta a levegőt, aztán undorral húzta el az orrát.

- Nézd ezt a szemetet - szortyintotta. - Ha kipakolhatnám Jabba városi házát, akkor aztán tényleg lenne mivel villognunk. Az igazi fogás volna, amiből egy életre megélnénk.

Olyan régi érv volt ez, hogy Muftak nem vette a fáradságot, hogy vitatkozzon. A hutt pillanatnyilag sivatagi palotájában tartózkodott, de Mos Eisley-i háza attól még gondos őrizet alatt maradt. A négy szemű meggyorsította lépteit. Mindjárt megérkeznek a menedékbe.

Hirtelen gépszerű hang csattant fel:

- Te ott, talz! Megállj!

A hang egy birodalmi katonáé volt. Muftak sietve engedelmeskedett, majd lassan és megfontoltan megfordult, hogy szembenézzen az őrszemmel. Eközben ügyelt rá, hogy hatalmas testével elrejtse Kabe apró alakját. Kabe tudta, mit kell tennie: elosont, bebújt egy utcai harmatgyűjtő mögé. Muftak a háta mögött jelzett neki, hogy maradjon takarásban, aztán szembenézett a fehérpáncélos emberrel.

Csak ekkor döbönt rá, hogy miféle szót is használt a katona. Talz. Mi az a Talz? Érezte, hogy az igazság lassan leülepszik benne, mint pára a sivatagban. A birodalmi katona nyilván felismerte a fajtáját! A "talz" szó visszhangot vert Muftak agyában, szívében. Talz... igen! Ez is azok közé a jelentés nélküli szavak közé tartozott, amiket az elméjében talált a "születése" után. A talz engem jelent. Talz vagyok!

Muftak megrázta a fejét, és új felfedezését kissé háttérbe szorította, mert fontosabb problémával állt szemben. A ha, mokosztagos felemelte fegyverrel meredt rá, és várt. Muftak hagyta, hogy a levegő lassan eltávozzon az orrán keresztül, kissé zümmögő hanggal.

- Parancsoljon, tiszt úr. Mit tehetek önért?

- Két droidot keresünk, egy kétlábút meg egy kerekest, akik felügyelet nélkül járnak. Nem láttad őket?

Az Erőre is, nem minket keresnek! Hanem két droidot, mint a többiek...

- Nem, uram. Egyetlen droidot sem láttam még ma reggel. De ha látok, feltétlenül szólni fogok.

- Remélem is. Jól van, talz, mehatsz. - Ahogy a katona kezdett hátat fordítani, Muftakban győzött a kíváncsiság az óvatosság felett.

- Elnézést, uram - kezdte ideges fejkavarással. - Úgy látom, hogy felismerte a...

Hussanó hang hallatszott, és egy légikocsi bukkant fel az egyik sarok mögül. Ahogy közeledett, Muftak két birodalmi katonát pillantott meg: az egyik tiszt egyenruhát és ellenzős

sapkát viselt. A talz óvatosan hátrébb lépett, de ellenállt a kísértésnek, hogy elszaladjon.

Az őrszem vigyázzba merevedett, a légikocsi pedig megállt.

A tiszt - egy sápadt, ványadt és gögös fickó - biccentett, aztán megszólalt:

- Jelentést, Felth osztagos!

Szavai élettelennek tüntek, alig különböztek Felth gépies beszédétől.

- Semmi jelentenivaló, Alima hadnagy. Csendes éjszaka volt. Muftak teste megfeszült a név hallatán. Felismerte. Barátja, Momaw Nadon mesélt neki egy bizonyos Alima kapitányról, aki megtizedelte a kalapácsfejűeket a hazájukban. Lehet ez ugyanaz az ember? A rangja ugyan más, de...

- Kérdezzen ki mindenkit, akit lát, Felth! Ne kockáztasson az itteni csőcselékkel... és tartsa készenlétben a fegyverét! Ezek a gazemberek csak magára néznek, és már lőnek is.

- Igenis, hadnagy.

- Mit keres ez itt? - Alima előhúzta a pisztolyát, és Muftakra bökött vele. - Micsoda ocsmány szerzet! Láttá a droidokat? - Nem, uram.

Muftak összeszedte minden bátorságát. A dolgok kezdtek nagyon érdekessé válni. És a tudás megér egy kis kockázatot.

- Uram, szeretett Birodalmunk tiszteletreméltó küldötte, nekem jó kapcsolataim vannak a... mondjuk úgy, homályosabb negyedekben. Örömmel megosztom önökkel esetleges információimat.

A tiszt arca elsötétült, ahogy a talzra meredt.

- Ezt reméltem is, négyszemű. De most takarodj! Nincs itt keresnivalód.

Kabe nem volt messze, a páragyűjtő mögött, és Muftak arrafelé indult, anélkül, hogy hátranézett volna. Amikor elment mellette, kis barátja boldogan csiripelve csatlakozott hozzá.

- Elengedtek! Pedig már azt hittem, elkaptak minket. Mi történt?

- Nem minket keresnek, hanem két szerencsétlen droidot. De nagyon fontos dolog történt. Egy véletlen találkozás. Az a katona tudta, hogy ki... azaz mi vagyok. Talz vagyok, Kabe! Lehet, hogy ez a nyom, amit egész életemben kerestem.

A chadra-fan felpillantott Muftakra. Kissé hunyorgott a reggeli napsütésben.

- De... de ugye nem mész el? Nem mehetsz el! Nekünk...

szükségünk van egymásra. Társak vagyunk, ugye?

Muftak lenézett barátjára, és furcsa érzés vett erőt rajta; valami távoli vonzás, amit eddig még sosem tapasztalt. Hatalmas, lecsüngő bíborszín virágok jelentek meg lelki szemei előtt. Megvakarta boltozatos homlokát.

- Ne aggódj, kicsi: sosem hagylak magadra. De most menjünk aludni. Aztán majd folytatom a nyomozást... és még ma el kell mennem Momaw Nadonhoz, hogy megkérdezzem, tud-e valamit egy talz nevű fajról. És talán... én is tudok neki valamit mondani cserébe.

- De mi lesz a kantinnal? - nyafogott Kabe. - Megígérted, Muftak!

A talz ügyet sem vetett erre az arcátlan hazugságra.

- Az is meglesz, kicsi. Holnap odamegyünk.

Chalmun kantinja, mint mindig, most is nyüzsgött a legkülönbélebb alantas életformáktól. Momaw Nadon már ott volt a szokott helyen, Muftak pedig vele szemben ült le, a fal mellett. A kalapácsfejű egy poharat tolt feléje.

- Légy üdvözölve, barátom. - A szemkocsányok állásából és a szürkés bőr árnyalatából Muftak úgy vette ki, az ithori valóban örül, hogy látja, de aggódik is - amiben a tegnap történetekre való tekintettel nem talált semmi különöset.

A talz megfogta a poharat - kellőképpen langyos polarissörrel volt tele -, beledugta ormányát a folyadékba, s nagyot szippantott belőle.

- Jól mennek a dolgok, Momaw. Tegnap este elvettem a magot, amit akartál. Alima most azt hiszi, tudsz a körözött droidok hollétéről.

- Elvetted a magot - pislantott lassan Momaw Nadon. Amikor becsukta a szemét, ábrázata megszűnt arcszerű lenni. - Jól mondtad. Ha minden a terv szerint alakul, a mag szárba szökken, és gyümölcsöt terem, mielőtt a nap véget ér. - Az egyik szemkocsány meglendült. - Alima jól fizetett? Muftakban csak úgy zsongott a derű.

- Ötszázat adott. Persze az a birodalmi cetli, amit kibocsátott, értéktelennek bizonyult.

- Ez nem meglepő - felelte Nadon.

Muftak idegesen a szőrébe túrt.

- Momaw... mi lesz veled? Alima kegyetlen ember. És most téged keres.

**- Már meg is talált - vallotta be Nadon, hangját reszelős
suttogásra fogva. - Ne aggódj, barátom! Minden úgy megy,
ahogy kell.**

**A talz belekortyolt a sörbe. Nem akaródzott erőltetnie a
kellemetlen témát.**

**- Bármilyen történjék ma - folytatta a kalapácsfejű -, a dolgok itt,
Mos Eislej-ban változóban vannak. Tegnap megtudtad a fajtád
nevét. Hamarosan a világod nevét is megismered, és azt is
tudni fogod, hol keresd. Aztán... Mihez kezdesz aztán?
Hazamégy?**

Muftak apró zümmögést eresztett meg.

**- Otthon. Olyan egyszerű kis szó. Az én nyelvemen úgy
hangzik, p' zil. - Elhallgatott. Nem szívesen osztott meg ilyen
intim részleteket még egy baráttal sem. - Ha álmaim nem
csalnak, hűvös, nedves világ; tintakék ege alatt hatalmas
dzsungelék tenyésznek. Álmaimban rengeteg virágot látok -
olyanok, mint az óriás harangok. Felmászok a virágokra az
erős, bordás szirmokon. A közepükben rengeteg finom nektár
rejtőzik. Én pedig iszom belőle... - Felsóhajtott. - Ez a sör csak
gyenge utánszat.**

Az ithori megértően billegette kocsányait.

**- Ezek az álmok igazak, barátom. Nyilvánvalóan a faji
emlékezet elemei, amelyek vezetnek, amikor kibújsz a
gubódból. Mint ahogy a nyelveddel is együtt születél. Még
sosem hallottam talz nevű népről, de kétségtelenül
egyedülálló és értékes faj. Vissza kell térned, hogy egyesülj a
néped lényegével. Ez az Élet Törvénye.**

**- Még nem gondolkodom ilyen távlatokban - felelte Muftak. -
Nincs pénzem egy ekkora útra. És... mi lesz Kabéval? A galaxis
a fejé tetején áll. Még ha el is tudnám intézni, hogy mindketten
utazhassunk, nem bízhatok meg benne. Ő csak magára gondol.
Hogy is vihetném magammal?**

Momaw Nadon lehunyta a szemét.

**- Valószínűleg nem fogom megérni azt a napot, úgyhogy nem
tudok segíteni neked. De majd csak eszedbe jut valami.
Igyunk!**

Hirtelen Kabe bukkant fel Muftak mellett.

**- Nem hajlandó kiszolgálni! - fröcsögte dühösen. - A fene egye
meg azt a Wuhert. Es Chalmunt is! Mind a kettőt megettetem
a skarlakkal! Nem akarnak még egy lét adni, Muftak. Pedig jó
a pénzem! Menjenek a fenébe mind! Tudod, hogy...**

Muftak közbebúgott.

- Csillapodj, kicsi. Mit mondott Wuher?

- Azt mondta, nem akarja, hogy részeg ranatok fosztogassák a vendégeit. Még hogy én ranat! Muffiak, beszélj a fejével!

Naaaa!

Muftak elgondolkodva húzogatta az orml'hyát.

- Nem meglepő a reakciója, figyelembe véve a múltkoriakat,

Kabe. De... beszélek vele. - Momaw Nadonra emelte a poharát.

- Elvégre ma ünnepelünk... egy kicsit.

Kabe füle undorral rándult meg, amikor Figrin D'an szextettje újabb zeneietlen, ritmustalan számba kezdett. A kis chadra-fan hallása épp oly érzékeny volt, mint Muftak szaglása, és ez a "zene" különösen bántotta a fülét. De Chalmun kantinjában lehetett a legolcsóbban juri-léhez jutni, ezért Kabe túrt. Kiszopogatta az üledéket a poharából, és élvezte az ital kellemes hatását.

Miután az utolsó csöppeket is lenyalta a bajszáról, feltartotta az ibrikjét.

- Még egy jurit, Wuher! Szomjan halok!

A csapos Muftak felé sandított, a terem másik végébe, valamit motyogott a bajusza alatt, aztán morcosan elvette a poharat, és teletöltötte a rubinvörös folyadékkal. Kabe mohón kapott a teli kupa után.

A csapos hirtelen felegyenesedett, és dühös arcot vágott. A kidobóembert akarja hívni? Kabe készenlétben állt, hogy ha kell, Muftalchoz fusson, de Wuher csak valami parasztkölyöknek szólt, hogy vigye ki a robotjait.

Kabe kissé megnyugodva vette szemügyre a közelebbi vendégeket, és szakértő szemmel kereste a zsebtolvajlási lehetőségeket. Ha volt benne egy kis juri, kétszer olyan ügyes és ravasz volt, mint általában. Senki sem lehetett biztonságban tőle.

A mellette álló két alak nem sok jóval kecsegtetett: Dr. Evazan és Ponda Baba nehéz eset. Kabe egyik titkos büszkesége az volt, hogy egyszer mind a kettőt megkopasztotta, aztán Baba zsebébe csempészett néhány fabatkát a jó doktor erszényéből - de hát akkor nagyon be voltak rúgva, most meg nem. Kabe úgy vélte, a dolog nem éri meg a kockázatot.

Az Evazan mögött álló két alak sokkal ígéretesebbnek tűnt. A surmó nedvességfarmos fiú, aki ostobán be akarta hozni a

robotjait, ott állt majdnem Kabé mellett. A másik ember, akivel jött, öreg fickó volt, olyan színű szakállal, mint Muftak szőre. Durva szövésű barna köpenyt viselt.

Java szabásmunka, gondolta derűsen Kabe. Egyik embert sem ismerte, ami azt jelentette, hogy nem Mos Eisley-ba valók. Remek! A szájtáti sivataglakók általában könnyű prédák. Mögöttük Csubakka, a csempész álldogált, de Kabe rá nem is gondolt: nem csak hogy nem rendelkezett kifosztható zsebekkel, de felbőszíteni sem volt tanácsos.

Muftak még mindig elmerülten beszélgetett Nadonnal. Ő is elmehet a fenébe. Mi lesz, ha megtalálja a hazai világát? Biztosan oda akar majd menni... és akkor vége a barátságának. Kabe elképzelte magát, ahogy egyedül tengődik Mos Eisley-ban: senki sem veszi rá Wuhert, hogy inni adjon neki... senki sem védi meg a feldühödött áldozatoktól, ha nem elég gyors a keze.

Egyedül lesz. Kabe nagyot húzott a juriból, és saját, titkos vagyonkájára gondolt - ami olyannyira titkos volt, hogy még Muftak sem tudott róla. Nem fog sokáig kitartani... talán tíz napig. És aztán? Kabe tudta, hogy baj lesz, ha vissza nem tartja valahogy a talzot.

Egy magas, vékony emberszerűség állt a pult végénél. Kabe azonnal kiszúrta a pénzes zsebét. Könnyen hozzá lehetne férni... valami, maga sem tudta, mi, mégis visszatartotta. Remegő füllel igyekezett felfogni a fickó kisugárzását. És amit hallott, azt valahogy rossznak érezte. Amikor egy villanásnyira találkozott a tekintetük, Kabénak felmeredt a nyakán a szőr. Hát ezt nem, gondolta Kabe. Ezt semmiképp sem!

Maradt a fiú. A srác szemlátomást ideges volt, de nem igazán éber. Ott volt még az öreg is, de benne akadt valami csendes, valami erőt sugárzó, ami a szedett-vedett öltözék ellenére veszedelmesnek mutatta. Kabe tudta, hogy vele nagyon óvatosnak kell lennie.

Hirtelen mozgást érzett Ponda Baba irányából. Hátraugrott, de még így is alig kerülte el a rosszindulatú könyök-lendítés, ami ellökte a fiút.

- Félre az utamból, emberi ürülék! - hörögte az aquali a saját nyelvén. Jaj, ne, gondolta Kabe. Kezdődik megint...! Rezgő bajusszal bújt az öreg sivataglakó mögé, gondosan a pultra helyezve félig tele poharát.

A fiú szemlátomást nem értette a hatalmas idegen szavait.

Meglepetten pillantott fel, aztán ivott tovább. Kabe akcióra készen állt. Ha Evazan és Ponda Baba újabb áldozata már feketére perzselődve füstölög, könnyen ki lehet emelni a tárcáját, mielőtt elviszik.

Talán most kéne elintézni az öreget, gondolta Kabe. Most Ponda Babára koncentrálna. Tökéletes. Vajon hol lehet az erszénye?

- ...énrám már tizenkét különböző rendszerben mondták ki a halálos ítéletet! - Evazan durva hangja bántotta Kabe érzékeny fülét. Na, itt egy ígéretes dudor. Még egy kicsit közelebb... Ekkor az öreg előrelépett - és a zsebe eltávolodott Kabe kezétől. Kabe óvatosan követte. Egyesek kezdtek kifelé szivárogni a helyiségből; Kabe tudta, hogy bunyó lesz, de el volt szánva rá, hogy megszerzi a pénzt, mielőtt ő maga is elszelelné.

- Nem éri meg a felhajtást a srác - mondta az öreg. Lágy, kellemes hangjában igazi erő és fensőbbiség zengett. - Gyertek, gyerekek, inkább fizetek egy kört...

Ponda Baba artikulátlanul, vad dühvel felüvöltött. Evazan is elbődült, és a fiatal ember egy közeli asztalnak repült.

- Csak semmi verekedés! - kiáltozott Wuher.

Olyan hang hallatszott, mint amikor selyemszövet szakad, és Kabe közelebb húzódott a sivataglakóhoz. Lekuporodott, az ember köpenye majdnem teljesen elfedte. Ponda Baba felsivített, Evazan fájdalmasan ordított egyet, és valami baljós puffanással a földre esett.

Kabe kikukkantott, és látta, hogy a lehullott valami Ponda Baba karja. Az ujjak még mindig rángatóztak, de a fegyvert már nem süthették el még egyszer. Az öreg kecsesen hátralépett, fegyvere izzó energiapengéje (Kabe még sosem látott ilyet) kihunyt. Kabe elfeledkezett minden lopási szándékáról, és kúszni kezdett hátrafelé. Az öreg felsegítette a fiút, aki kábán, hitetlenkedve meredt a rángatózó, levágott karra... és sarkával Kabe lábára riport.

Kabe felvisított fájdalmában.

A fenébe! De nehezek ezek az emberek!

Nyöszörögve, sántikálva vonult vissza a helyiség sötétebb zugába, és várta, hogy helyreálljon a rend. Kész szerencse, hogy a juriját nem borították fel...

- Azt akarod mondani, hogy segítesz? - meredt döbbenet a barátjára Kabe.

Muftak bólított.

- Sosem lesz ennél jobb alkalom arra, hogy kipakoljuk a házat. A hutt kint van a palotájában, a város pedig egy merő zűrzavar. Az apró chadra-fan kimeredt szemmel bámult: a juri-lé utóhatásaként kissé lelassult a gondolkodása. Aztán félig rágott falotil-gyümölcsét elhajítva elragadtatva csivitelni kezdett:

- Tudtam, hogy benne leszel, Muftak!

Muftak bólított, és szerette volna, ha ő is olyan magabiztos lenne, mint Kabe. A hutt bosszúja szörnyű lesz, ha elkapják őket; a házban szándékosan - a mohó tolvajok csábítására - közszemlére tett kincseket azonban könnyű lesz megszerezni, ha Kabe "titkos" bejárata beválik. A talz a kantinból hazafelé menet hozta meg a végső döntést, miközben a karjában vitte az öntudatlan Kabét.

Muftak körülnézett a zugban, ahol már vagy öt éve együtt laktak. Kabe kis fészke, alvófája, a láda, amiben kevéske tulajdonukat tartják. Semmi, tényleg semmi. És a holnap még komiszabb lesz.

- Itthagyhathjuk majd ezt a lyukat - szólalt meg Kabe, mintha olvasna a gondolataiban. - Talán vehetünk egy saját kocsmát is. Igazi életet élhetünk! - Undorral megkapargatta az egyik falat: öklömnyi darabok estek a földre. - Ez a buli megér egy kis kockázatot.

A talz a fejét vakarta, és halkán zümmögött.

- Nincs értelme várni. Ma este megcsináljuk. Kabe boldogan bólogatott.

Eljött az éjszaka. Muftak - természetéhez képest meglepően fürgén - felhúzta magát a tető peremére, és felkuperodott Jabba városi házának legnagyobb kupolájára. Óvatosan, mint mindig, előhúzta ócska lézerpisztolyát, és körülvizslatott a tetőn. A hold lemenőben volt, fénye elveszett a távoli felhők között. Majdnem teljesen sötét lett.

Kabe már félúton járta kupola teteje felé, és gyorsan haladt. Egyszerre megtorpant, és Muftak nagy, félhold alakú nyílást fedezett fel éppen a harmatgyűjtő alatt. Visszatette a fegyverét a hátán hordott tokba, és karmai segítségével ő is mászni kezdett fölfelé a durva öntöttkő felszínen.

- Látod, Muftak? - suttogta a chadra-fan, miközben a magával hozott kötelet a harmatgyűjtő aljához erősítette. - Épp úgy van,

ahogy mondtam. Semmi sem változott azóta, hogy kiszúrtam. Csak a szokásos biztonsági háló. Hallod ezt? Légáramlat fűtүүл a fémajtó széleinél. Egy lökés, és kinyílik.

Muftak a bajárat mellé kuporodott.

- El se hiszem - morogta. - Hallasz odabent valakit?

Kabe feszülő fülekkel hallgatózott.

- Csak hortyogást egy másik szintről. Mozgás nincs.

- Akkor gyerünk! - A talz jó fogást keresett fedélen, és megnyomta. A nyílászáró lassan engedett. Először behajolt, aztán a zsanérok letörtek, és a fémlap lezuhant. Valahonnan lentről fojtott csattanás hallatszott.

- Nem változtak a vibrációk - örvendezett Kabe. - Na mit mondtam, Muftak? Menni fog!

Mielőtt még Muftak megakadályozhatta volna, Kabe belendült a nyíláson, le a sötétbe. A talz hallotta, hogy mászás közben halkan csetteg, és tudta, hogy a visszhangokat figyeli.

- Eddig semmi különös - jelentette Kabe. - Majdnem lent...

Amikor társa hirtelen elhallgatott, Muftak is bemászott a nyíláson, fejfelé előre, éjszakai szeméit meresztgetve. Alatta Kabe himbálózott lassan pörögve a kötélen, egy mancsnyújtásnyira a padlótól.

- Kabe, mi az? Miért álltál meg? - kérdezte Muftak.

- Psszt! - Kabe testhelyzetet váltott. Fejfelé fordult, és lejjebb ereszkedett, hogy füle közvetlenül a szőnyeg fölött legyen. Megint csipantott néhányat. - Ó, banthatrágya... - motyogta.

- Mi az?

- Valami odalent. A levegőnek meg kell kerülnie. Zúg. Talán fém... - Hirtelen rémült sikkantást hallatott. - Még ne gyere le! Valami csapda! Van itt egy rugós érzékelő...

Muftak hallgatta, ahogy Kabe csettegve próbálja feltérképezni a padló alatti szerkezetet.

- Rendes földemgerendák... - motyogta aztán a kicsi. Himbálni kezdte magát, és próbaként ledobta a földre a feszítővasát. -

Nincs változás - mondta, aztán lebocksátkozott. - Ide ugorj!

Amikor Muftak is leért, kimentek a kupolateremből, és leosontak egy sötét lépcsőn. Odalent Kabe riasztó határozott elektronikus zümmögését hallotta. Gyorsan megkereste, és hatástalanította a szerkezetet.

Jobb felé boltíves bejáró vezetett egy nagy terembe, valami társalgófélebe, ahol kényelmes, párnázott bútorok álltak. Az

egyik falban nyitott díszfülke csillogott, tele aranszobrocskákkal és ékköves, régi fegyverekkel. Muftaknak elállt a lélegzete. Száznyi világ kincse, és csak arra vár, hogy elemeljék!

Óvatosan léptek be a fülkébe. Lázasan sietséggel kezdték tömködni a drágaságokat a magukkal hozott zsákokba.

- Észre sem veszed, és már kint is vagyunk - suttogta Kabe, zsákjába pottyantva egy különösen díszes pipatartót. - Most már talán nem bánod, hogy...

Két fénypont kelt életre a társalgó előterében. Egy droid kapcsolt be. Kabe megdermedt rémületében. Muftak fegyvert rántott.

- Bocsássanak meg, hogy háborgatom önöket - kezdte a robot dallamos hangon. - Már vártam, hogy... de... - a robot hangja megváltozott - ...tulajdonképpen mit csinálnak itt ezen a kései órán? Tudom, hogy Jabba gazda barátai kissé különösek, de... Muftak tett egy lépést a gép felé.

- Mi ide tartozunk. Tiszteletreméltó gazdád megkért minket, hogy bizonyos tulajdontárgyait vigyük át hozzá a palotába. A droid előrelépett.

- Ez megmagyarázza a dolgot. Bzavazh-ne pentirs o pleurith feez?

Muftak kétszeresen is sikerrel járt. Az ő nyelve!

- Ezt meg hol tanultad?

A droid félrebillentette a fejét, fénylő szemében mintha elégedettség csillogott volna.

- Ó, kedves talz barátom, jól ismerem bolygód, az Alzoc Három nyelvét és szokásait... ahogyan négyezer-kilencszáznyolcvannyolc másik világét is. Jabba gazda protokoldroidja vagyok, Kányolc Eller. Jabba gazda nem boldogulna nélkülem. Sosem volt alkalmam használni a talz-modulomat, de most... nos, egyeztetnem kell Fortuna gazdával, igazat mondtatok-e.

Kabe már összeszedte magát, és lassan megindult a robot felé. Kigöngyölte mászókötelét.

- Az igazat mondjuk, droid. Nem kell utánanézned.

- Dehogynem, chandra-ban barátom, k'sweksni-nyiptsik.

Fogalmad sincs, mekkora bajba kerülhetek, ha nem...

Kabe hirtelen felszökött, és a robot köré tekerte a kötelet.

- A visszatartópecket, Muftak!

- Barátaim, kérlek benneteket, ne... - K8LR úgy nyöszörgött,

mint egy java koldus. - Ó! Jabba gazda meg fog büntetni titeket! - Vergődni kezdett, de a talz előrelépett, nyakon fogta, és egy mozdulattal megragadta a pecket. K8LR küszködött, de Muftak mindent beleadott: egy gyors rántással letépte a pecket.

Amikor a pecek leszakadt, a robot abbahagyta a rúgkapálást. - Ó, köszönöm - mondta. - El sem tudjátok képzelni, mennyivel jobban érzem magam. Sosem szerettem itt dolgozni. Soha. Ez a Jabba... faragatlan briganti! És micsoda alakok dolgoznak neki! Az ormányod is belegörbülne, ha tudnád, mi mindent láttam itt, talz barátom! Most pedig, ha nem bánjátok, elmegyek. Kikötöznének?

- Hallgass, droid! - Kabe a fülét hegyezte, úgy figyelt, Amikor semmi gyanúsat nem hallott, folytatták a pakolást. K8LR félig gúzsba kötve követte őket, és fémes suttogással dicsérte választékos ízlésüket.

- Kányolc Eller - mondta Muftak, miközben egy élőjég figurát gyömöszölt szőrös hasi erszényébe. - Ha tényleg ki akarsz fejezni a háládat, akkor mondd meg, hol tartja Jabba a legértékesebb kincseit.

A droid megállt, és mintha gondolkodóba esett volna.

- A fogadóterme falán felbecsülhetetlen értékű koréiai műtárgyak lógnak, ha a memóriabankjaim nem csalnak. Akad ott egy szobor is az emberi civilizáció korái századaiból.

- Vezess oda minket!

Miközben Muftak meg a droid az ajtó felé indultak, és fojtott hangon tárgyaltak az Alzoc III helyéről, Kabe sietve kiragadott egy tűzbrilliánst egy szobor szeméből. Beledugta a ruhája ezernyi zsebének egyikébe, a többi érték mellé, amit titokban magához vett.

Soha többet nem kell zsebtolvajkodnom, gondolta.

Kövezték a robotot vissza a folyosóra, majd onnan jobb felé.

Miközben így osontak, Kabe füle felfogott egy olyan halk neszt, amit senki más nem hallhatott volna meg. Légzés.

Nehézkes, reszelős... és éber. Kabe megtorpant a harmadik ajtó előtt.

- Ki van ebben a szobában? - kérdezte a robottól. - Mert bárki is az, ébren van.

K8LR megállt.

- Attól tartok, gazdám egyik korábbi áldozatát, egy emberi küldöncöt hallod. Napokig kínozták idegroncsolóval.

Muftak intett, hogy menjenek tovább, de Kabe habozott.

- Tudod, mennyit adna Valarian egy idegroncsolóért? - súgta oda a talznak. - Droid, ki tudod nyitni az ajtót?

- Természetesen. - K8LR rákapcsolódott a zárra, és az ajtó kitárult.

Muftak idegesen fészkelődött, és vakargatta magát.

- Kabe, ebbe inkább ne keveredjünk bele! Búzik az egész.

A chadra-fan ügyet sem vetett barátjára, s belépett a szobába.

Muftak kelletlenül követte.

Meztelen, törékeny, sárgás bőrű ember feküdt egy priccse szíjazva. Végtelenül szomorúnak látszott, és nyöszörgött. Az idegroncsoló - háromlábú, apró fekete doboz - az ágy mellett állt. Kabe odament, és ügyet sem vetve az emberre, elkezdte lecsatlakoztatni.

- Vízet - hörögte elhalón az ember. - Vízet... kérem!

- Csend legyen - reccsent rá Kabe. Aztán, miközben az alkatrészekkel babrált, eszébe jutott az az idő, mielőtt Muftakkal találkozott. Egyedül róttá Mos Eisley utcáit, éhesen, és félőrülten a szomjúságtól... Nem tudott ellenállni: ránézett az emberre. Találkozott a tekintetük.

- Vízet - krárogta a fogoly. - Kérem...

Kabe keze lelassult - aztán a kis lény némán átkozódva flaskát húzott elő az öve alól, és felemelte.

- Tessék, itt a víz. Most pedig maradj csendben!

Az ember, mivel le volt kötve a keze, csak vágyódó pillantásokat vethetett a palackra.

- Majd én megítatom, uram - lépett elő K8LR. Felemelte az ember fejét, és a szájához tartotta a flaskát.

Az idegroncsoló felszabadult, és Kabe a zsákjába tette.

- Ennek az árából egy életen át meglesz a jurim!

Az ember kiitta a vizet, és megnyalta cserepes, kirepedezett ajkát. Óvatos pillantást vetett Muftakékra.

- Látom... szeretitek a pénzt. Szeretnétek hannincezret keresni... gyorsan és kockázatmentesen?

Muftak nyugtalanul tekingetett kifelé, a folyosóra. Kabe, aki már indulóban volt, megtorpant. Gyanakvón méregette az embert.

- Ezt hogy érted?

- Barid Mesoriaam a nevem. Jól jegyezzétek meg, mert ez lesz a menetleveletetek. Ha elvisztek egy adatpöttyöt egy bizonyos kalamárinak, aki az elkövetkező napokban Mos Eisleyben lesz,

akkor tiétek a pénz.

Kabe elgondolkodott.

- Egy adatpötyöt. Harmincezerért? De hát honnan lesz neked annyi? És honnan tudjuk, hogy...

- Bízatok bennem! Ami a pötyöt illeti... - Mesoriaam becsukta a száját, és a nyelvével tapogatni kezdte a fogsorát. Amikor megint kinyitotta a száját, a nyelve hegyén apró fekete korong látszott. Kabe leszedte: az volt az adatpöty.

Muftak, aki még idejében lépett vissza az ágyhoz, hogy hallja a beszélgetés lényegét, tágra nyílt szemmel meredt az emberre.

- Mi van ezen a pötyön, hogy olyan értékes?

Mesoriaam próbált felülni, de túl gyenge volt hozzá.

- Az nem rátok tartozik. Mondjátok meg a kalamárinak, hogy csak Dodonna tábornok olvashatja el!

- Barid Mesoriaam a Birodalom elleni lázadás résztvevője - jegyezte meg K8LR önelégülten. - Vissza akarják állítani a Szenátus hatalmát, amennyire tudom. Kétségtelen, hogy az adatpöty a lázadók terveivel áll kapcsolatban.

A talz az ormányát simogatta.

- Tedd zsebre, Muftak - rendelkezett Kabe, és odanyújtotta az adatpötyöt.

Muftak engedelmeskedett.

- Lázadók - ismételte töprengve. - Kányolc, mit akart belőle kisedni Jabba? Birodalmi parancsra tette?

- Hajdani gazdám nem kedvez senkinek - felelte a droid. -

Mindig annak ad el, aki a legtöbbet ígéri. De Mesoriaam semmit sem árult el, akárhogy kínoztá.

- Mivel tudjátok, ki vagyok, és mi van ebben a pötyben - szólt Mesoriaam -, semmi sem akadályozhat meg titeket abban, hogy eladjátok az információt a Prefektusnak. De mielőtt megtennétek... ne feledjétek: a Birodalomban nincs hely a nem-emberek számára. A Köztársaság büszke napjaiban minden lény egyenlő volt. Nézzetek körül, és mondjátok meg nekem: most is ez a helyzet?

Kabe türelmetlen lett.

- Ha a barátod megadja a harmincezret, tőlem akár... - Hirtelen megpördült. - Ez meg mi volt?

A folyosón fények gyulladtak.

- Ó, ne - mondta K8LR. - Úgy tűnik, kedvezőtlen fordulatot vesznek az események.

Muftak fegyvert rántott.

- Ki innen, de gyorsan!

A talz visszafojtott lélegzettel, lövésre kész fegyverrel osont ki a folyosóra, de senkit sem látott. Kabe követte, s közben még egy utolsó drágaságot próbált beleerőszakolni színültig telt zsákjába.

- Jabba fogadóterme, Muftak. Az az ősi szobor milliókat érhet! Muftak hitetlenkedve meredt rá.

- Kabe, te megőrültél. Mennünk kell...

A társalgóból két testes, disznószerű gamorreai ugrott elő alabárdot lóbálva, fenyegető rőfögéssel. Muftak maga mögé rántotta Kabét; hátrálni kezdtek. A talz meghúzta a pisztoly ravaszát - de semmi nem történt.

- Lődd le őket, Muftak! - sipította Kabe.

Muftak tehetetlen, csalódott zizzenést hallatott.

- Próbálok!

Amennyire zsákjától tudta, hátrálás közben megvizsgálta a fegyvert. A gamorreaiak valamit morogtak egymásnak: nyilván tervet kovácsoltak. Muftak kétségbeesetten rángatta az energiatelepet, hogy jobban érintkezzen, aztán látta, hogy a gyújtótekerics izzani kezd. Megvan. Tüzelni kezdett a közelebbi örrre. A lézernyaláb elindult, és lepattant a fejsze fokáról, amit az őrszem pajzsnak használt. A gamorreaiak fedezékbe vetették magukat. Egy java jelent meg egy másik ajtóban, veszettül lövöldözve. Muftak odapörkölt neki egy párat, mire a java visszaiszkolt.

- Eerr! Kabe elrohant a főbejárat mellett: a hatalmas, lézerálló ajtó akkora volt, hogy a hull is befért rajta. Muftak egy pillantásra látta, hogy elektronikusan elreteszelték. A chadrafan a fogadóterem felé vetette magát. - Van itt egy másik kijárat... tartsd fel őket, míg kinyitom!

- Tartsam fel? - hüledezett Muftak. - Hogyan? - Kabe nyomába eredt, együtt rontottak a köralakú fogadóterembe. A terem túlsó végét a hull díszes faemelvénye uralta, fölötte roppant szötteles ábrázolta a hull családi élet meghitt jeleneteit. Kabe nem tévedett, valóban volt itt egy másik ajtó - csak épp elektronikus zárral látták el.

- Most mi lesz? - lihegte Muftak. - Csapdába kerültünk.

- Talán ki tudom nyitni... - bizonytalankodott Kabe. - De időre van szükségem. - Elővette az idegroncsolót, leállította a földre, az ajtóra irányította, és bekapcsolta. - Ezzel blokkolom a

bejáratot!

Az idő ellenük dolgozott: alig félúton voltak a terem vége felé, amikor a gamorreaiak beviharzottak az ajtón. Úgy hujjogtak, mint a taszkenek. Az egyiknél lézerfegyver is akadt. Gyilkos sugarak sisteregtek körülöttük, miközben Muftak elkapta Kabét, átrohant a termen, és beugrott Jabba trónemelvénye mögé.

A lövöldözés hirtelen abbamaradt; a két tolvaj az emelvény mögül kikukkantva látta, hogy a disznófajzatok a fájdalomtól és a dühtől nyöszörögve támolyognak az ajtónál. Muftak gondos célzással leszedett közülük hármat, a negyedik visszamenekült a folyosóra.

Kabe kúszni kezdett a kijárat felé.

- Kinyitom...

Ekkor elszabadult a pokol. Tíz különféle fajú őr bukkant fel a bejáratnál, vad lövöldözés közepette. Kabe idegroncsolója feltartotta ugyan őket, de a két barát az emelvény mögött rekedt.

- Nem sokáig bírjuk - mordult fel Muftak, miközben a bejáratnál tipródó örökre lődözött. - Előbb-utóbb eltalálja valamelyik a roncsolót, és akkor bejönnek.

Kabe erre csak egy rémült visítással válaszolt. Muftak kipillantott az emelvény fölött, hogy alkalmas célpontot keressen, és krétafehér albinó arcot pillantott meg a háttérben. Bib Fortuna, Jabba twi'lek háznagya, nyilván az egész küzdelem irányítója!

Aztán zizzenő-fütyögő hangot hallotta feje fölül, és mikor odapillantott, hatalmas hálót látott - akkora volt, hogy betakarhatta volna a fogadóterem egész közepét. A szóbeszéd szerint a hálóban kayven fütyöntők éltek, ezek a repülő húsevők, akik túhegyes fogazattal és hatalmas étvágygal rendelkeznek. Jabba arra használta a kayveneket, hogy a vonakodó ügyfelektől előnyösebb szerződési feltételeket csikarjon Id.

Muftak célba vett egy hatalmas abyssit, aki sikoltva rogyott össze.

- Muftak, mit fogunk csinálni? - nyafogott Kabe. Muftak maga mellé pillantott, és látta, hogy Kabe remegve lapul az oldalán.

- Ha ki tudnánk nyitni azt az ajtót... - motyogta a talz, félig magának. De hát túl messze van.

Újabb lézernyaláb sistergett el fölöttük, olyan közel, hogy

Muftak Kabéra vetette magát, majdnem szétlapítva kis barátját. Ropogás hallatszott: a szöttes kigyulladt a hátuk mögött.

Na tessék. Sose jutunk ki innen élve, gondolta Muftak. Ittragadunk ebben a homokpokolban, és sosem látom már meg az Alzoc III-at... sosem ízlelem meg a virágok nektárját...

- Szállj már le rólam! - sipította Kabe. Muftak a füstől köhécselve engedelmeskedett. Kabe elkerekedett szemmel bámulta a lángokat. - Muftak... - jajdult fel.

A talz hunyorogva próbált célozni a füstben. Rálőtt egy gamorreaira, de elhibázta. A tüzet viszonozták. Az egyik lövő telibe találta az idegroncsolót.

Na, most aztán a nyakunkon vannak, gondolta Muftak, de az örök nem közeledtek. Szemlátomást nem fogták fel, hogy az akadály elhárult - vagy a füst tartotta vissza őket. Talán Bib Fortuna mondta nekik, hogy lőjenek tovább. Így nem veszít el annyit közülük...

Az ajtó egyszerre kicsapódott. Friss éjszakai levegő áradt be rajta, felszítva a tüzet, elosztatva a füstöt. Muftak felkapta a két teli zsákot, és Kabe kezébe nyomta őket.

- Rohanás! Majd én fedezlek!

A chadra-fan habozott.

- És veled mi lesz?

- Majd megyek utánad! - hazudta Muftak. Aki olyan kicsi és fürge, mint Kabe, az talán eljuthat az ajtóig, de Muftak tudta, hogy neki magának nincs esélye rá. Legalább Kabe maradjon életben. Azzal a rengeteg kinccsel haláláig biztonságban lehet.

- Menj már! - rikoltotta, és szó szerint kirúgta Kabét az emelvény mögül. Lődözni kezdett az örökre; bal szeme sarkából látta Kabe iszkoló alakját a füstön keresztül. Kénytelen volt fedezékbe bukni, de még látta, ahogy Kabe kiszökken az ajtón. Hála az Erőnek!

A fegyver már sütötte a mancsát, de ő kész volt rá, hogy ha kell, az utolsó leheletéig küzdjön.

Kabe levegő után kapkodva, köhécselve támolygott ki a kijáraton az éjszakába. A súlyos zsákok húzták a vállát, de előbb vágta volna le a karját, minthogy otthagyja őket. Átrohant egy kapun, be egy fallal körülvett kertbe, aztán lihegve nekitámaszkodott Jabba egy életnagyságú szobrának.

Messziről hallotta a lézerlövések csattanásait. Hol van Muftak?

A kapuból visszanezve füstöt látott. Lassan alábbhagyott a tüdejében sajgó fájdalom, és csitult valamelyest a szívverése is. Muftaknak semmi nyoma. Kabe az utca felé pillantott. Hallotta a közeledő tűzoltók és vízárusok hangját, minden irányból.

Hol az Erőben van Muftak?

Összerezzen az újabb lövések zajára. A füst már a csillagokat is elhomályosította. Az egész szoba ég. Muftak!

A kis chadra-fan most értette meg, hogy barátjának esze ágában sem volt utána jönni. A saját élete árán biztosította az ő menekülését. Lassan felmarkolta a két súlyos zsákot.

Bolond lenne, ha eldobná a talz utolsó ajándékát... Muftak azt akarta, hogy megmeneküljön - a zsákmánnyal együtt.

Kabe tett egy lépést a kert másik kapuja, az utca felé. Képek villantak fel a szeme előtt, saját magáról, ahogy éhesen botorkál a sikátorban, teljesen legyengülve, épp csak jártányi erővel. Muftak fölkapta, és a hóna alá csapta, aztán hazavitte az odújába. Vízet, ennivalót vett neki...

Kabe tett még egy lépést.

A zsákok kicsúsztak a kezéből, a földre huppantak a szobor farka mögött. Kabe vadul beléjük rúgott, mert tudta, hogy odakint két percig se tartanának, bárhogya is próbálná rejtegetni őket.

- A fene egyen meg, Muftak! - sipította.

Azzal megfordult, és visszarahant a fogadóterem felé. Vadul csipogott, s a hangvisszaverődés alapján megtalálta Muftakot a sűrű füstben. A talz még mindig ugyanott kuporgott, csakhogya a terem közben tele lett előrenyomuló örökkel.

Muftak viszonzta a tüzet, de fegyvere energiája szemlátomást fogyóban volt: a sugár néha ki-kihagyott.

Kabe könnyezve, köhögve botorkált, amikor egy alakot érzett maga előtt. Egy rodiai! Ugrott, éles fogait az őrlábszárába mélyesztette. A rodiai felkiáltott, elejtette fegyverét, és ököllel próbálta leverni magáról a támadót. A chadra-fan levált róla, felkapta a lézert, és közvetlen közélről rálőtt az őrré.

- Muftak! - visította. - Gyere! Fedezlek!

Muftak a hangzavarban is meghallotta valahogya. Kabe vadul csicssergett a füstös, tüzes, nyüzsgő káoszban, és végre meghallotta, ahogya a talz előmászik az emelvény mögül. Kabe

összehúzta magát, hogy minél kisebb célpontot nyújtson, és mindenre lőtt, ami mozgott. Látta Muftakot: a talz feléje tartott, könnyedén félrelökdöste az öröket, mindent szétlapított maga előtt.

- Erre! - kiáltotta Kabe. - Az ajtóhoz!

Muftak ment de két gamorreaiával találta szembe magát Kabe gondosan célzott, és hátba lőtte az egyiket A másik megpördült, mire Muftak félrerúgta. Hirtelen új hang csendült fel:

- Talz barátom! Talz barátom! Menj a terem közepéről, kérlek! Kabe felpillantott, és a füstön át K8LR-t látta kihajolni egy ablakból a kupola felső részén. Engedelmeskedett a felszólításnak, és épp időben változtatott irányt ahhoz, hogy elkerülje a lezuhanó hatalmas hálót, mely az örök zömét maga alá temette.

A csatlósok ordításai összevegyültek a kayven füttyögők vad visongásával. A háló erősen, hullámozott. Muftak odarohant a chadra-fanhoz, felnyalábolta, aztán kiment a nyitott ajtón.

- Tegyéle! - sipította Kabe, ahogy kint voltak. A szoborhoz rohant, de a zsákok persze már eltűntek. A kis lény vállai besüppedtek. - Banthatrágya!

- Kabe... hát visszajöttél... - Muftak hitetlenkedve, füsttől ködös szemmel meredt a barátjára. - Azt hittem, meg sem állsz hazáig!

Kabe undorral belerúgott a roskatag kertfalba.

- Muftak, hihetetlenül ostoba vagy! Hogy hagyhattalak volna itt, mikor túl buta vagy ahhoz, hogy egyedül kigyere? Banthatáp lett volna belőled.

A talz talányos pillantást vetett rá, aztán zümmögni kezdett.

- Kabe... megmentetted az életemet. Te meg Kányolc.

Visszajöttél, hogy megments.

A chadra-fan csípőre tett kézzel meredt rá.

- Hát persze hogy visszajöttem, te idióta! Elvégre társak vagyunk, nem?

Muftak bólintott.

- Az már igaz, Kabe. Társak. Gyere, menjünk innen.

Elindultak. Ösztönösen az árnyékba húzódtak, kerülték a járókelőket. Mögöttük egyre terjedt a tűz.

- A falak nem égnek meg - vélte Muftak. - De bent mindennek annyi.

- Jabba elég gazdag, neki mindegy - felelte elgondolkodva

Kabe. - Muftak... engem csak egy dolog izgat. Ki nyitotta ki az ajtót?

- Biztos a droid volt - felelte a talz. - Remélem, Bib Fortuna nem látta, hogy segített nekünk. Mert ha látta, szegény Kányolc Ellernek befellegzett.

- Most hová megyünk? - kérdezte Kabe, az örök gyakorlatias.

- Momaw Nadon házába. Ő majd elbújtat minket... ha még él. És mivel nem hallottam, hogy meghalt volna, nyilván sikerült túljárnia Alima eszén.

- De hát itt nem maradhatunk! - jajdult fel Kabe. - Egy skarlakk-köpetet se ér az életünk, ha Jabba rájön, ki égette fel a házát! Muftak Kabéra pillantott.

- Igazad van... nem maradhatunk itt. Itthagyjuk Mos Eisley-t és a Tatuint, mielőtt valaki befújhatna minket.

- De hogyan, Muftak? Majdnem az egész szajrét elvesztettük! - Ami azért nem volt egészen igaz: Kabe ruháját féltucat drágakő súlya húzta.

- Elfeledkeztél az adatpötyről? - veregette meg a talz szőrös hasát.

Kabe először csak nézett, aztán boldog csicsergésbe tört ki.

- Harmincezer! És mind a miénk! És még te nem akartál bemenni abba a szobába... úgy kellett bevonzoljalak! Ugye megmondtam, hogy nem fogod megbánni? Ugye megmondtam?

A hatalmas talz némán bólintott.

Két éjszakára rá Muftak az ithori vesuvague húsevőfa gyökerei közt üdvözölte a kalamárit, akit Momaw-Nadon kísért a rejtekhelyre.

- Barid Mesoriaam azt mondta, az üzenetet csak Dodonna tábornok olvashatja el - mondta a talz.

- Értem - nyújtotta kezét a kétéltű. Megkaphatnám az adatpötyöt?

- Először ide a pénzt - sipította Kabe. - Hülyének néz minket?

A kalamári szó nélkül kezdte előszedni a krediteket a zsebéből. Kabe szeme felcsillant. Muftak gyorsan megszámolta a pénzt.

- Ez csak tizenötezer - ellenkezett. - Nekünk harmincat ígérték.

- A maradékot olyasmivel fizetem meg, ami többet ér a pénznél - nyúlt a zsebébe a lázadó összekötő.

- Ugyan mi lehet jobb a pénznél? - puffogta megvetően Kabe.

- Ez - mondta a kém, és két hitelesnek tűnő, lepecsételt dokumentumot szedett elő. - Két menetlevél Tarkin nagymoff aláírásával. Ezzel bárhová eljuthattok.

Muftak az iratokra meredt: mind a négy szeme hatalmasra tágult. Menetlevelek! Ezekkel eljuthat az Alzoc III-ra - Kabe pedig a saját világára, a Chadrára.

- De Mos Eisley-ből kijutni sem könnyű... - tömte a papírokat a kreditekkal együtt az erszényébe Muftak, aztán komoly képpel átadta a pöttyöt.

- Az már el van intézve, barátom - lépett elő a homályból Momaw Nadon. - Ma este indulhattok. Talán most, hogy van ilyen papírokok... - sandított kocsányaival az iratok felé - ...egy nap megint segítségére lehetek a lázadásnak.

- Erre ne is számíts, Momaw - csippantotta Kabe. - Magunkért csináltuk, nem a lázadásért, igaz, Muftak?

A talz a fejét vakargatta, de nem válaszolt.

Kabe a nyakát nyújtogatva lesett ki a kis teherhajó ablakán az aranszín világra, ami lustán keringett alattuk ikernapjai fényében.

- Sose hittem volna, hogy egyszer innen is meglátom a Tatuint - csiripelte kicsit megszeppenve. - Jól jönne egy ital, Muftak.

- Amíg az űrben vagyunk, szó sem lehet róla - felelte a talz. - Beteg leszel tőle. De az Alzocon... ott a legfinomabb a nektár!

- És mi lesz a juri-lével? - kérdezte Kabe. - Ne mondd, hogy nincs jurijuk, Muftak!

Muftak halkan zümmögni kezdett.

- Nem tudom, kicsi - mondta kedvesen. Valahányszor megmozdult, érezte erszényében a menetleveleket. Először az Alzoc II-ra megyünk, aztán a Chadrára, és onnan... ki tudja? A lázadók sokkal rendesebbek hozzánk, mint amilyen a Birodalom valaha is volt vagy lesz. Talán ha szusszanunk egyet, gondolhatnánk megint a lázadásra...

Kabe még mindig kifelé bámult az ablakon, és zsörtölődve morgott magában a juri-léről. Aztán hirtelen felpillantott nagydarab barátjára, és felcsillant a tekintete:

- Eszembe jutott még valami, ami miatt jó, hogy eljöttünk Mos Eisley-ből, Muftak.

- Mi az, kicsi?

- Soha többé nem kell hallanom azt a... azt a zajt, amit Figrin D'anék csapnak! Főleg a "Kronológiai intervallumok

szekvenciális múlása" című számban. Az tényleg bántotta a fületem.

Muftak megsimogatta az ormányát, és szórakozottan zümmögni kezdett.

DAVE WOLVERTON

AZ ÉLET VALLÁSA

A kalapácsfejű meséje

A kantin zsúfolásig telt, hisz a délutáni nap már javában perzselte a Tatuint - Momaw Nadon valahogy mégis egyedül érezte magát, még a barátja mellett is. Talán azért, mert Nadon volt az egyetlen ithori - avagy kalapácsfejű - a bolygón. Vagy talán a hír miatt, amit régi barátja, Muftak hozott neki. Muftak, a fehér szőrzetű, négyszemű lény erjesztett nektárt szürcsölt hosszú ormányával, aztán izgatottan megjegyezte: - Talznak hívják a fajtámat. A rohamosztagos legalábbis így nevezett, és ahogy hallottam, rögtön felismertem a szót. Te hallottál már talzokról?

Nadon tökéletes memóriával rendelkezett.

- Sajnos, sosem hallottam a fajtádról, barátom - felelte két ikerszájával, sztereóban. - De vannak kapcsolataim más világokon. Most, hogy ismerjük a fajtádat, talán azt is megtudhatjuk, hol az otthonod.

Muftak pillantásai elkalandoztak.

- Otthon...

- Ezek a rohamosztagosok, akik kérdezgettek - kérdezte Nadon -, mit kerestek?

- Úgy hallottam - felelte Muftak -, hogy két droidra vadásznak, akik egy lázadó hajóról szöktek meg, és a Dúne-tengeren értek talajt. A birodalmiak még most is mindent tűvé tesznek értük.

- Hmmm... - elmélkedett Nadon. Nem tudta, mi a céljuk ezzel a birodalmiaknak. Sokszor megtörténik, hogy elmennek egy bolygóra, és valami kisebb törvénysértés ürügyén zaklatják a helybélieket, aztán hátrahagynak pár osztagot, "biztosítani a nyugalmat". A Tatuinon is állomásozott egy kisebb helyőrség. Most viszont szinte forrt az egész bolygó: az alvilág nagykutyaí igyekeztek elrejtteni illegális drogzészleteiket, hamis

papírjaikat. Nadon aggodalmas arcokat látott az ivóban. Nem lehetett tudni, meddig maradnak a birodalmiak, és merre vezetnek a nyomozás szálai.

Muftak figyelmeztetően Nadon karjára helyezte súlyos mancsát.

- Van még valami, amit el kell mondanom, öreg haver. A birodalmiakat, akik megállítottak minket, egy Alima nevű hadnagy vezette. Egy idősebb ember a Coruscantról. Alima nevének hallatán Momaw Nadon ereiben meghűlt a vér. Izmai megfeszültek, mintha futni akarna.

- Nagyra értékelném - mondta -, ha megtudnád, ez az ember vezette-e a Conquest csillagrombolót egy pásztorhajó ellen Ithorián.

- Már el is kezdtem érdeklődni - felelte Muftak. - Észrevettem, hogy Alimát nem tisztelik az alantasai. Nem néznek rá, ha parancsot ad, igyekeznek távol maradni tőle.

- Ez mit jelent? - érdeklődött Nadon.

- Azt, hogy Alima még a sajátjai között is számkivetett. Talán nemrég helyezték ide, lefokozva. Jó esély van arra, hogy ő az, aki elárulta a népedet. Ha ő az, mit teszel?

Nadon egy pillanatra félbeszakította emésztési folyamatát, hogy több vér kerüljön az agyába a gondolkodáshoz. Alima gonosz ember. Veszedelemes lehet kapcsolatba kerülni vele, de Nadon tudta, hogy mindenáron szembe akar nézni azzal, aki felelős a száműzetéséért.

- Még nem tudom - mormolta. - Ha ez az Alima azonos az én régi ellenfelemmel, akkor mondd meg neki, hogy tudsz a Birodalom egy régi ellenségéről, akinél elbújhattak a robotok. Add el neki a nevemet... és gondoskodj róla, hogy jól megfizessen! - Ironikus volt ez a pillanat. Nadon már évek óta kémkedett a lázadóknak, mindaddig rejtegette pártállását - s most egy barátját kéri meg arra, hogy árulja el őt.

- Még valami - mondta figyelmeztetőleg Muftak. - Ezt az Alimát Vader hozta ide vallatóként. A sivatagból az a hír jött, hogy ötven ittenit már megölt.

- Tudom, kivel állok szemben - biztosította Nadon.

Aznap este, miután a Tatuin rózsa- és levendulaszín napjai a láthatár alá buktak, Nadont nyugtalanság töltötte el. Nem kételkedett abban, hogy csak idő kérdése, és a birodalmiak eljönnek hozzá kérdezősködni - talán még meg is kínozzák.

Az évek folyamán Nadon különféle vállalkozásokba fektette családi vagyonát, több mint száz világon rendelkezett üzletrészekkel. Befektetései oly tisztesen jövedelmeztek, hogy csinos summára tett szert; az estének ebben az órájában általában keményen dolgozott birtokai igazgatásán. Ma azonban nem találta a helyét.

Hogy kissé megnyugodjon, úgy döntött, ősi betakarítási szertartást hajt végre, úgyhogy fogta a siklóját, és elrepült egy névtelen völgybe Mos Eisley-től északra. Errefelé bőrös levelű, árnyat adó cidorriai fűrófákat termesztett. Messzenyúló gyökérrendszerükkel a fűrófák hamar virágzó ligetet alkottak. Nadon odament a legegészségesebb példányhoz, vékony aranytüket vette elő az övtáskájából, majd a kéregbe szúrta a szondákat, hogy génmintákat nyerjen belőlük. Ahogy génvételkor szokás, halkán suttogott a növényhez munka közben.

- A te ajándékkoddal, barátom - mondta a fának -, összeillesztem a DNA-t, és hosszú gyökérrendszeredet beleoltom az ősi tatuini hubba-tökbe. A hubba-tök létfontosságú eledele Tatuin vad javáinak és a homoklakóknak, csekély fájdalommal nemes célt szolgál tehát. Köszönöm neked az idej termést és köszönöm a jövő még bővebb termését.

Amikor végzett a mintagyűjtéssel, Nadon leheveredett a meleg homokra, nézte a csillagokat, és az otthonára gondolt. Kifogástalan volt a memóriája, a régi incidens minden jelenetére jól emlékezett; a képek, a szagok, az érzelmek annyira megrohanták, hogy szinte elveszett számára a jelen. Újraélte azt az időt, amikor ő és a felesége, Fandomar egy kicsi, göcsörtös indyup fácskát ültettek fiuk fogantatásának emlékére. Emlékezetében Nadon letérdelt a felesége mellé, aki a gőzölgő ithori dzsungel egyik vízese mellett ásta a földet, aztán hátravetett fejjel hallgatta a daloló arrak-kígyót egy közeli sziklán. Emlékezett arra is, milyen volt gyermeknek lenni, két szájjal beszívni a bíbor donarvirág illatát... Felrezenve törékenynek, kifosztottnak érezte magát. Otthon... Nem mehetett haza. Népe valaha főpapként, számos mezőgazdasági szertartás szakértőjeként tisztelte - aztán jött ez az Alima kapitány a csillagrombolójával, és arra kényszerítette Nadont, hogy elárulja az ithori technológia titkait a Birodalomnak. Nadon számkivetett lett övéi közt.

Önkéntes száműzetésbe vonult a Tatuinra, e sivár világra, mely a hozzá hasonlók számára földi pokolnak rémlett. Valaha Ithoria erdeit gondozta népe élén, mosta Tatuin terméketlen homokját művelgette. Olyan növényeket próbált kitenyészteni, melyek a sivatagban is megélnek, abban a reményben, hogy a Tatuin egy napon hívogató világ lesz - ez volt a vezeklése. Most visszaidézte első emlékeit Alimáról, a Conquest birodalmi csillagromboló kapitányáról. Alima akkoriban sötéthajú, vad tekintetű, keskeny arcú fiatalember volt. Nadon frissen házasodott, és a Tafanda Bay főpapjaként működött. Ithorián az emberek hatalmas lebegő városokban éltek, amiket pásztorhajóknak neveztek. A pásztorhajók repulzorokon szálltak az erdők és síkságok felett; a Tafanda Bay volt Ithoria pásztorhajóinak legerősebbike és legnagyobbika. Száznyi különböző bioszférát utánoztak le kínos pontossággal, egészen a talaj mikroszkopikus flórájáig és faunájáig. Az ithoriak a hajókon arattak, de különösen a hatalmas földhajók Ithoria erdeit is kiaknázták - gyümölcsöket, bogyókat szedtek, orvosságot készítettek nedvekből és füvekből, növényi rostokból szöveteket és szupererős porcelánt gyártottak, ásványokat és energiát nyertek ki az amúgy értéktelen gyökerekből és tövekből. A növények és alkalmazásuk tanulmányozása a legtöbb ithorinak életre szóló hivatást jelentett. A tudósok legnagyobbjaiból papok lettek, akik vezették a többieket, és megtiltották nekik, hogy olyan növényeket szedjenek le, amelyek gondolkodnak vagy éreznek. Csak azokat a növényeket lehetett betakarítani, amelyek aludtak vagy nem volt öntudatuk, és akkor is csak egy szigorú szabály szerint: minden egyes elpusztított növényért kettőt kell ültetni. Ez volt az Élet Törvénye Ithorián. Főpapként Nadon évtizedeket szentelt az élet szolgálatának - míg Alima kapitány meg nem érkezett, csellel fel nem jutott a Tafanda Bayre, és el nem kezdte követelni az ithori technológia titkait. Nadon először megtagadta a titkok kiszolgáltatását. Alima ekkor a cathori dombok értelmes erdői felé fordította a csillagromboló ütegeit. Ezernyi baforr pusztult el, olyan fák, akik Nadon barátai és tanítómesterei voltak ifjúsága esztendeiben. Sem a fáknek, sem az ithoriaknak nem volt fegyverük a Birodalom ellen. Amikor az erdő elpusztult, Alima kapitány a Tafanda Bay ellen

fordította lövegeit, és megadásra szólította fel Nadont. Nadonnak nem maradt más választása: ha meg akarta menteni népét, el kellett árulnia az ithori technológia titkát Alimának. Fülében máig ott csengett az ezt követő iszonyat, az Öregek ítélete: "Kitiltunk Ithoriáról és anyadzsungelünkből. Menj, gondolkozz gonosz cselekedeteiden magányosan!" Otthon.

Nadon irigyelte Muftakot, de örült neki, hogy a szőrös lény talán hazára lel. Álmodozásából kommunikátorának hangjelzése verte fel; a magáncsatornáján hívták.

- Nadon - zendült Muftak hangja a készülékből. - Épp most adtam el a neved Alima hadnagynak. Jobb lesz, ha otthon várod. Vigyázz magadra, öreg haver!

- Köszönöm - felelte Nadon.

Amikor Momaw Nadon beért Mos Eisley-ba, csendes volt a háza. Most, hogy a napok már lenyugodtak, sokadalom támadt az utcákon, mindenki élvezte a hús esti levegőt. Kinn a Dúne-tengeren szelek kavarták a homokot; a por statikus kisülései miatt a távoli vihar robajával morgott az éjszaka.

Nadon megvizsgálta ajtaját, nem akart-e valaki erőszakkal behatolni. A ház levegője vízszagtól volt terhes, a nappali medencéjének nádszálain drika-halak csiripeltek. A kupolában kúszók pihentek az öntöttkő falakon. Apró fák rezdültek a ventilátorok kavarta léghuzatban. Nadon a kövezett úton az egyik oldalkupolába ment, egy kis baforr-ligetbe, mely halványkéken izzott a csillagfényben. Letérdelt a fák előtt, hosszú, szürke ujjait az egyik törzs köré fonta. A kéreg simább volt az üvegnél is.

- Barátaim - suttogta Nadon. - Ellenségünk, Alima kapitány közeledik. Nem tudom, megbocsátjátok-e, de... meg akarom ölni.

A fatörzs búgni kezdett az ujjai alatt, és Nadont tiszta, szent érzés hatotta át; mintha fény sugárzott volna teste minden pórusán. Az értelmes fák nyugtató elme-érintésének szépsége magával ragadta, a fák azonban nem örültek vallomásának. A fekete levelek megremegtek, és sziszegni kezdtek:

- Nemmmm. Megtiltjuk.

- Ő ölte meg a Cathor-domb baforrjait - szólt Nadon. - Gyilkos. Azért semmisítette meg a testvéreiteket, hogy még nagyobb hatalomra tegyen szert a gonosz emberek között. Minden

szándéka tisztátalan.

- Te Ithoria papja vagy - suttogták a fák. - Felesküdtél az Élet Törvényére. Nem ölhetsz.

- De hát ő ölte meg a rokonaitokat! - érvelt Nadon. Nem tudta, hogy a baforrok megértik-e; egymagában minden fa korlátozott intelligenciával bírt, de összefonódó gyökereiken át kapcsolatban álltak egymással, s így csoportos értelmet alkottak. Egy nagy erdő minden más lélynél bölcsőbb lehetett - de ez a néhány fa nem volt erdő. Nadon nem is a tanácsukért jött, csak az engedélyükért.

- A rokonaink maguktól is meghaltak volna - vélték a baforrok.

- Alima csak siettette a halálukat.

- Én is csak siettetni akarom Alima halálát - replikázott Nadon.

- De te nem vagy olyan, mint Alima. - A fák erősítették elme-érintésük fókuszát, és Nadonnak elállta lélegzete: mintha fényzuhatagok söpörtek volna át rajta. A csontjai velejéig hatoló békesség jutalom volt, de egyben figyelmeztetés is. Míg a ragyogásban sütkérezett, előre rettegett attól a pillanattól, amikor itt kell hagynia a kis ligetet, hogy visszatérjen a való világba. - Ha megszeged az Élet Törvényét - mondták a baforrok -, soha többé nem túrjuk el az érintésedet.

- Nem én magam fogom megölni - esdekelt Nadon. -

Megparancsolom a vesuvague-fának, hogy fojtsa meg, feletetem az alleth-tel, vagy megmérgeztetem az arullal.

- Ezek mind alacsonyabbrendű életformák - mondták a baforrok. - Úgy reagálnak a parancsodra, mint bármilyen fegyver. De ismét figyelmeztetünk: nem szegheted meg az Élet Törvényét.

A baforrok elme-érintése hirtelen visszahúzódott, és Nadonból csuklásszerűen tört fel a zokogás, ahogy a csoportos elme hirtelen kizárta magából. Hasravágta magát, és sírt.

- Furcsa, hogy itt találkozunk - szólt egy ismeretlen hang.

Momaw Nadon megfordult.

Egy holdként izzó parázsgömb alatt korosodó, birodalmi egyenruhás ember állt. A gömb körül smaragdszárnyú molyok csapongtak: Alima egy pillanatig a fényeszöld lényeket nézte. Arca teltebb volt, mint akkor, mikor Nadon utoljára látta, a hangja pedig durvább lett a korral. A bőre megereszkedett, és őszült a haja, de Nadon azért felismerte. Bárhol felismerte volna ezeket a vonásokat.

- Látom, még mindig pap vagy, aki szent fáin alatt sírdogál -

mondta Alima. Fegyverét a liget felé emelte.

- Látom, még mindig a gonosz szolgája vagy - felelte Nadon. - Bár a rangsorban némileg visszaestél.

- Higgy nekem, cimbora - mondta Alima. - A bukásomat gondosan eltervezték. Csak egy bolond akar Vader nagyúr zászlóshajójának kapitánya lenni: elképesztő a halandósági ráta. Vader kis hadnagyocskaként is igénybe veszi néha a szolgálataimat - ezért is vagyok most itt. Úgyhogy mondd meg nekem, te Birodalom ellensége, hol vannak a droidok? Jó pénzt fizettem azért, hogy felkutassam őket.

- Akkor hiába fizettél - vágott vissza Nadon, remélve, hogy Muftak alaposan megkopasztotta Alimát. - Fogalmam sincs, hol vannak a droidok.

- A Birodalom ellensége, a lázadók spionja vagy - sziszegte Alima. - Biztos vagyok benne!

- Nem tudok a droidokról - felelte halkán Nadon. Felmérte Alima helyzetét. A hadnagy elég közel állt egy arul-kaktuszhoz. Nadon parancsot adhatott volna a támadásra, de ahhoz, hogy a szúrós tövisek elérhessék Alimát, hiányzott még pár lépés. Nadon feltápáskodott a földről, kilépett az ösvényre, és hátrálni kezdett Alimától, hogy maga után csalja. A tiszt követte Nadon tekintetét, és meglátta az arult.

- Tényleg olyan ostobának nézel, aki belesétál a csapdádba, te pap? - kérdezte. Felemelte fegyverét, célba vette Nadont - aztán hirtelen megpördült, és a kéken derengő baforrok közé lőtt. Egy fa lángra lobbant, törzse felrepedt a találattól. Fekete levelek zizzentek, fájdalomhullámok áradtak a fákból, hatalmas ökölként dobolva Nadon érzékein.

- Keresni fogod azokat a droidokat - mondta Alima. - Fordulj csak a lázadó barátaidhoz! Ha holnap estig nem bukkansz a nyomukra, kitámasztom a szemeidet, és végignézetem veled, ahogy egyenként levágom a drágalátos baforr? fáid ágait! Aztán hődetonátort dobok a nappalidba, és a többi kis növénybarátodat is kifüstölöm. Hidd el, ha itt lenne a családod, vagy tudnám, hogy van valami, amit nagyon szeretsz az életben, azt is boldogan elpusztítanám!

- Megöllek! - rikkantotta Nadon, és kettős hangja meglepő erővel csengett a kupola belsejében.

- Te? - gúnyolódott Alima. - Ha elhinném, hogy képes vagy rá, egész sereggel jöttem volna. Nem. Teljesíteni fogod a követelésemet, ahogy annakidején! - Megfordult, s minden

sietség nélkül távozott; Nadon tehetetlen dühvel bámult utána. Percekbe telt, mire összeszedte magát, és a fákhöz lépett. Meg akarta menteni a sebesült baforrt, de az üvegszerű törzs halványkék fénye már a halál feketéjébe sötétült. Nadon elméjével kinyúlt a fák felé. Térdre hullt a földön, és könnyörögni kezdett:

- És most? Most már megölhetem?

A megmaradt fák levelei erőtlenül zizegtek:

- Mi az? Mi történt? Ki érint minket?

Nadon hallgatta a fák hangjait. Létszámuk hétről hatra csökkent - és ez már kevés volt az igaz értelemhez. Nadon nem tudta megállapítani, mennyit fognak fel a dolgokból.

- Momaw Nadon, a barát érint titeket. Az ellenségünk megölt egyet a ligetetekből. Meg akarom büntetni ezért.

- Megértjük. Nem szegheded meg az Élet Törvényét suttogták a baforrok súlyos véglegességgel. - Megtiltjuk.

Nadon elhátrált, de nem hunyta le a szemét az elfogadás hagyományos jelével. A baforrok talán hajlandóak meghalni az elveikért, de Nadon nem nézhette tétlenül a pusztulásukat. Számbavette a lehetőségeket. Megkeresheti a droidokat, teljesítheti Alima parancsát - ám ez a gondolat olyan taszító volt, hogy szinte fizikai fájdalmat okozott. Az ithori megdörgölte homlokát a két szeme között, mesterségesen stimulálva egy örömkiváltó mirigyét a szemöldökei között, hogy ismét tisztán tudjon gondolkodni.

Ha a Birodalomnak annyira kellene azok a droidok, nem szabad megkapnia őket.

Tudta, hogy harcolnia kell. Alima hadnagy veszedelmes ember - és gonosz. A droidokat hajszolva megperzselt, megcsonkított áldozatokat hagyna maga után, és előbb-utóbb valaki megmondaná neki, amit tudni akar. Nadon, bármennyire megvetette is az erőszakot, tudta, hogy a tiszt szörnyeteg, akit el kell pusztítani. A Birodalomnak persze csekély veszteség ez, bolhacsípés csupán - a Felkelők Szövetsége azonban makacs és kíméletlen ellenféltől szabadul meg.

És legalább ilyen fontos, hogy ha Alima életben marad, további növényeket és lényeket fog megölni. Alima nem élhet tovább. Egy másik helyiségben beindult a locsolórendszer. Nadon ezt jelnek vette: indulnia kell. Megnézte, van-e nála elég pénz, aztán nekivágott.

Az utcán három járőröző rohamosztagost látott: álldogáltak és

beszélgettek. Nem is titkolták, hogy Nadon házát figyelik. Nadonnak el kellett haladnia mellettük. A sugárvetőkön villogó vörös fény jelezte, hogy a fegyvereket gyilkolásra állították. Ahogy Nadon továbblépett, a rohamosztagosok szétváltak, és diszkrét távolságból követni kezdték.

Az éjszaka beálltával zsúfolttá váltak az utcák. A perzselő forróság elfogadható meleggé csillapult. Nadon átvágott a piacokon: nem okozott gondot neki, hogy lerázza a rohamosztagosokat.

Kayson fegyverkereskedése felé vette útját. A mogorva tulajdonos - egy ember - nagyon rég vezette üzletét, de Nadon eddig sosem tette be hozzá a lábát. Most, hogy mégis megtette, öt percen belül egy lézerpisztoly boldog tulajdonosa lett. Tokot is kapott a fegyverhez, amit a köpenye alá rejtve viselhetett.

Majd egy órán át céltalanul róttá az utcákat. Nem volt semmiféle terve, csak reménykedett benne, hogy ha megpillantja Alimát, előhúzza a fegyverét, és lelövi őt. Pedig tudta, hogy ezzel semmit sem érne el. Megölné az embert, de végső soron a saját életéről is lemondana. Az értékes baforr-fákat kiásná az, aki megszerzi a házát, és amúgy sem beszélhetne velük soha többé.

De legalább nem gyötörné őket többet egy olyan szörnyeteg, mint Alima.

Gyilkos fokozatra állította a lézert, és pásztázni kezdte az utcákat, amíg tűzsirénák vijjogását nem hallotta a saját környékéről. Egy pillanatra megdermedt a rémülettől, mert attól tartott, hogy Alima felgyújtotta a házát, de ahogy rohanni kezdett hazafelé, látta, hogy valami kereskedő tanyája ég. A lángok rőt fénybe vonták a környéket.

A házakból oltókészülékkel felfegyverzett lakók rohantak ki. A Tatuinon olyan érték volta víz, hogy a hatóságok inkább hagyták leégni a házakat, mint hogy pazarolják az éltető nedűt. Ha a ház szerencsétlen tulajdonosa épp a környéken volt, vehetett annyit, amennyit csak akart - persze emelt áron -, hogy értékeit mentse.

Nadon a szeme sarkából egy sötét birodalmi egyenruhát pillantott meg, rövidsildes sapkával. Épp időben nézett oda, hogy lássa Alima hadnagyot, amint a tűz felé siet.

Nadon berohant az Alimáéval párhuzamos sikátorba, aztán a következő keresztutcába fordulva Alima elé került. Előszedte

puskáját, és babrálni kezdett vele. A fegyvert nem az ithoriak különösen hosszú, vékony ujjaira tervezték. Nadon alig tudta beakasztani az ujját a ravaszba. Érezte, szívei úgy dobognak, mint két verekedő java.

Egy falnak támaszkodott, és megnézte a másik három keresztutcát. Senkit sem látott. Remek. Nem lesznek szemtanúk.

Alima alig egy méterre tőle haladt a nyílt inán. Nadon elkiáltotta a nevét, és Alima fejének magassága emelte a lézerfegyvert.

Alima megfordult, és nyugodtan az ithorira nézett.

- Gyere be ide a sikátorba! - rendelkezett Nadon. Zsongott az agya; nem tudta, mit tegyen. Arra gondolt, hogy meghúzza a ravaszt, de először beszélni akart, el akarta mondani Alimának, miért teszi azt, amit tesz. Talán a végén még meg is bánja a bűneit. Talán hátat fordít a Birodalomnak. Nadon lábai görcsbe rándultak: futni akartak. Ez volt az ithoriak jellegzetes reakciója veszély esetén.

Alima nevetett.

- Nem fogsz tudni megölni egy kábításra állított fegyverrel - mondta. Nadon tudta, hogy ölésre állította a lézert, de eszébe jutott, hogy talán véletlenül elmozdult a kapcsoló. Rémülten pillantott a kijelzőfényre, és látta a gyilkos vörös villogást. Még szinte fel sem fogta, mekkorát hibázott, amikor Alima már el is ugrott előle, és kirántotta saját fegyverét.

Kék villanás hasított a sötétségbe és a két gyomra közt érte Nadont. Az ithori a falnak tántorodott. Egy pillanatig mintha a szeme előtt izzott volna a kék nyaláb - aztán a sikátor földjén találta magát, és valaki rugdosta a jobb szemkocsányát. A sebből vér szivárgott. Nadon megpróbálta felemelni a kezét, hogy a szemét védje, aztán hangosan felnyögött.

Támadója abbahagyta a rugdosást, de inkább csak azért, mert kifulladt, nem pedig könnyorületességből.

- A ti békekedvelő fajtátok igencsak szánalmas harcban - állt meg zihálva Alima Nadon fölött. - Szerencséd, hogy az én fegyverem tényleg kábításra volt állítva. - Nadon nyögött egyet, Alima pedig meglengette a két lézert. - Találd meg azokat a droidokat! A határidő holnap estig tart.

Nadon szeme közé szegezte fegyverét, és újra meghúzta a ravaszt.

Nadon úgy tért magához, hogy lüktető sajgást érzett szemkocsányaiban. Már hajnalodott, halovány fény öntötte el Mos Eisleyt, aranyba borítva az öntöttkő épületeket. Nadon a köpenye szélével letörölte a vért az arcáról, aztán valahogy térdre emelkedett. Úgy érezte, kavargó köd veszi körül; a falnak kellett támaszkodnia.

Ostoba voltam. Ostoba, gondolta. Megkapta a lehetőséget, hogy megölje Alimát, mégsem élt vele. Eszével hiába tudta, hogy a Birodalmat csak erőszakkal lehet megdönteni, ithori természete irtózott a gyilkolástól.

Lehunyta a szemét, és pislogással próbálta elűzni a fájdalmat. Felpillantott. Ködpára terült szét a város felett; az emberek kezdtek fedezékbe vonulni a közelgő forróság előtt.

Nadon felállt, elcsigázottan hazafelé indult. A füle még most is csengett. Megrázta a fejét, hogy kitisztuljanak a gondolatai. Bement a házába, leült a medence szélére, és kimosta a vért a szeméből. Az éjszaka hűvösében nedvesség csapódott ki a kupola tetején, a cseppek most lefelé hullottak, mintha eső esne. Nadon feje fölött nagy gorsafa állt, zömök növény, ami irizáló virágaival csalta magához az éjszakai rovarokat. Most, hogy eljött a hajnal, virágai lassan összecsukódtak.

Mos Eisley-szerte beszéltek, hogy Momaw Nadon háza tele van ragadozó növényekkel. Nadon maga táplálta ezeket a pletykákat, hogy távol tartsa házától a víztolvajokat. Amellett a dologban volt is némi igazság, de azoknak, akik a főpap védelme alatt álltak, nem volt mitől tartaniuk.

Nadon az egyik mellékkupolába ment, ahol kúszónövények csüggtek egy hatalmas, vöröskérgű fáról egy medence mellett. - Nyisd szét az indáidat, barátom - suttogta.

A fa ágai megremegek, a kúszó szárok szétváltak, szabaddá téve a törzset. A sápadt hajnali fényben négy emberi csontváz vált láthatóvá az ágak közt. Mindegyikük nyaka köré vastag inda fonódott - pórul járt víztolvajok voltak.

Nadon kotorászni kezdett a fűben a fatörzs mellett, aztán meghúzott egy kart, és felpattant egy rejteajtó. Fény gyúlt körülötte, hogy mutassa az utat a lefelé vezető létrán.

Nadon sok lázadót rejtegetett mára lenti szobában, és most megfordult a fejében, hogy ő maga is elbújhatna itt. Egy időre eltűnhetne szem előtt. Alima hiába használna hődetonátort - idelent a szele se érződne. Nadon hetekre elegendő élelmiszert tárolt titkos kamráiban. A kísértés, hogy

**lemásson és lent maradjon, nagyon erős volt, de...
De nem mászhatott le. Nem hagyhatta, hogy Alima legyilkolja a növényeit.**

Van még egy utolsó esély, gondolta. Ha Alima eljön este, megölhetem.

Nadon felállt, végigsétált kicsiny bioszféráján, megérintette a fákat, megsimogatta a páfrányok fodrait, belekóstolt a nedvesség, a növényzet és az élet illatába.

Rádöbbsent, hogy nincs más megoldás. Maradnia és harcolnia kell, még ha mindent elveszít is. Este eljön Alima. Nadon tudta, hogy a hadnagy tartani fogja a szavát. Kipeckeli Nadon szemét, és végignézetni vele, ahogy elpusztítja a baforrokot. Alima birodalmi lelkecskéjének nagy elégtétel lenne, ha megkínózhatna egy ithorit azzal, hogy életben hagyja, csak hogy tanúja lehessen gaztetteinek. Aztán felégeti a házat. Momaw Nadon belegondolt, mit jelentene ez. Minden növénye, minden jegyzete elpusztulna. Évek munkája menne veszendőbe. A növényekre gondolt, és úgy döntött, néhány ládát kivisz, hogy biztonságba helyezze azokat a fajtákat, amelyek a legnagyobb eséllyel alkalmazkodhattak a Tatuin mostoha körülményeihez.

A baforrok meghalnak - kiásni nem lehet őket -, de ők már belenyugodtak a sorsukba, és Nadon ráébredt, hogy ezt neki is el kell fogadnia. Évek óta rejtőzött itt, hogy megtisztulást keressen, hogy úrrá legyen a haragon, ami azt súgta neki, hogy vágjon vissza a Birodalomnak. Az ithori Öregek felhördültek, amikor felvetette, hogy a Birodalom káros gyom, melynek nincs helye a galaktikus televényen. Az Öregek túrték, hogy a birodalmiak kipusztítsák a cathori baforrerdőket, abban a balga hitben, hogy Alimában majd csak feltámad az irgalom, és nem akar kiirtani egy egész fajt. Az Öregek hajlandóak lettek volna megbocsátani a Birodalomnak. De a lelki megtisztulás keresésének éve alatt Nadon sosem jutott arra a meggyőződésre, hogy tévedett. Hitt abban, hogy helyesen cselekedett, amikor megpróbálta megmenteni mindazt, amit megmenthetett.

Nadon képes lett volna megölni egy rovar, ha ezzel megóv egy fát. Rádöbbsent, hogy ugyanezért kell fellépnie a Birodalom ellen, amennyire erejéből telik. Még akkor is, ha ez a baforrok pusztulását jelenti. Még akkor is, ha belehal. Nem hagyhatja, hogy a Birodalom eltapossa.

Kimerült, de nem bírt aludni - elhatározta, hogy folytatja a betakarítási szertartást. Átment laboratóriumába a nyugati szárnyba, felnyitotta egy hubba-tök óriás gyümölcsét, és kivett néhány halovány, áttetsző magot. Apró robot-manipulátorok segítségével óvatosan felvágta a magokat, és kiszedte a zigótákat.

A cydorriai fúrófákból nyert DNA-mintákat génhasítóba helyezte. Kilenc gén irányította a fúrók gyökérnövekedését. Nadon elkülönítette ezeket a géneket, behelyezte őket a tök zigótáiba, aztán a zigótákat tápoldatba eresztette, hogy növekedésnek induljanak.

Az aprólékos figyelmet igénylő szertartás megnyugtatta, pedig tudta, hogy nemsokára minden munkája semmivé enyészhet. A feladat majdnem húsz órát vett igénybe, s amikor Nadon felpillantott a munkájából, a falra vetülő árnyékokból látta, hogy közeledik az alkonyat. Alima hamarosan megérkezik.

- Ideje búcsúzni - suttogta Nadon. A napnak ebben a szakában Muftak barátja rendszerint Chalmun kávéházában hűsölt - ami vaskos, szőrös irhája miatt nehéz, ha ugyan nem lehetetlen feladat volt. Nadon a kávéházba menet azon gondolkodott, hogyan csaphatná Alimát bioszférája veszedelmes mélységeibe.

A kávéházi forgalmas volt, mint mindig - nyüzsögtek benne a kétes egyének, akik közül sokan neveztek a kávéházi törzshelyüknek. Nadon megtalálta Muftakot, aki egy asztalnál szopogatta a polaris-sörét. Büntársa, a kis Kabe összevissza csicsergett és bóklászott, s míg újabb italért nyaggatta a csapost, a vendégek zsebeit méregette.

Nadon csak lényegtelen dolgokról beszélgetett Muftalal - a pénzről, amit Muftak Alimától csalt ki, Muftak otthonáról. Nadon igyekezett a dolgok pozitív oldalát hangsúlyozni, jókedvre hangolni a barátját, de a saját gondolatai igencsak sötétek voltak, s mikor koccintottak, rájött, hogy olyan vigaszt nyújt, amit ő maga senkitől sem kap meg.

Hirtelen zavar támadt a kávéházban: egy forradásos képű, Evazan nevű ember és Ponda Baba nevezetű cimborája beleszórtak valami szájatyi parasztfiúba.

- Énrám már tizenkét különböző rendszerben mondták ki a halálos ítéletet! - hetvenkedett a forradásos. Nadon szemügre vette a csoportosulókat. A parasztfiú nem tűnt ismerősnek: alig pár perce érkezett a holdkóros Ben Kenobival. Nadon

eddig csak egyszer látta Bent, amikor az öreg bejött a városba vásárolni. Most csak azért tűnt fel neki a páros, mert Wuher, a csapos ordítózni kezdett velük a droidok miatt. Evazan és Ponda Baba törzsvendégnek számítottak: hetek óta lógtak már az úrkikötő környékén. Ponda most hirtelen meglendítette a karját, ütésével a sarokba röpítette a fiút, azután fegyvert rántott. Wuher kétségbeesetten ordított fel:

- Csak semmi verekedés!

Az öreg Ben ősrégi fénykardot kapott elő. A penge zümmögve életre kelt, kéken izzó nyalábja leszelte Ponda Baba karját, Evazannak pedig a mellén ejtett sebet. Ezután Kenobi lekapcsolta a kardot, óvatosan elhátrált onnét, s felsegítette a parasztgyereket.

Nadon követte tekintetével a két embert. Hányingere támadt a vérontás láttán. Az öreg Ben magával vitte fiatal barátját az ivó hátuljába, ahol szóba elegyedtek a csempész vukival, Csubakkával. Utána beültek egy boksza Csubakka társával, Han Solóval együtt.

- Azt hiszem, mennem kell - mondta Nadon Muftaknak. - Kezd meleg lenni a helyzet.

- Ja - dünnyögte Muftak. - Csak még egy italt, a régi idők emlékére! A vendégem vagy.

Ez olyan szokatlan nagylelkűség volt, hogy Nadon nem merte visszautasítani. Rendeltek egy újabb kört, mielőtt elbúcsúztak volna. Ben és a fiú hamarosan felálltak az asztaluktól. Nadon elgondolkodott, vajon mi dolga lehet az öreg sivatagi remetének a városi csempészekkel, s mit keres mellette az a farmerkölyök. Aztán eszébe jutottak a droidok, amik Kenobiékkal voltak, s egyszerre ráébredt az igazságra: Ben Kenobi ki akarja juttatni őket a Tatuinról.

Szívei nagyot dobbantak; most már pontosan tudta, hol keresse a droidokat. Ha elmondja ezt Alimának, megmarad az élete!

Kenobi, ahogy elhaladt mellette, higgadtan a szemébe nézett. Az ithori úgy érezte, a fejébe lát, tudja, min gondolkozik - az ember mégsem szólt egy szót sem.

- Láttad, hogy nézett rád? - kérdezte Muftak. - Mint egy taszken a rohamozó banthára. Mit gondolsz, mi van emögött?

- Fogalmam sincs - felelte Nadon. Az asztalra meredt; szégyen fogta el, amiért egyáltalán megfordult a fejében, hogy valaki mást áldozzon fel a saját bőre mentésére. Körbenézett. Ha ő

rájött, mi az ábra, akkor mások is rájöhetnek. Kész szerencse, hogy Ben Kenobi ritkán jár a városba - így nem sokan ismerhették fel. Senki sem követte kifelé menet.

Muftak Nadon sima, szürke karjára tette szőrös mancsát.

- Te félsz, barátom. Rád nehezedik az aggodalom. Tudok valamiben segíteni?

Lézerfény villant az egyik bokszból. Han Solo lépett elő, majd eltette pisztolyát. Álságos nemtörődömséggel kidüllesztette mellkasát, és távozóban odavetett egy pénzdarabot Wuhernek. Muftak megvakarta a fejét.

- Azt hiszem, jobb, ha én is megyek - szólt Nadon. - Nem szeretnék itt lenni, mikor a birodalmiak szaglászni kezdenek. Kisietett, és a láthatár mögé süllyedő napra nézett. Kezdődik a kín.

Kétségbeesetten pillantott az égre. Szeretett volna olyan lenni, mint Han Soló. Bár meg tudná ölni azt; aki megérdemli a halált, hogy aztán nyugodtan távozzon! De nem volt rá képes. Még legvadabb haragjában sem tudott volna ártani senkinek. Nem maradt más hátra, mint menteni a menthetőt.

Mélyeket szippantott a levegőből, aztán hazasietett, és elkezdte kihordani az értékesebb növényeket a hátsó ajtó mögé, abban a reményben, hogy ott talán megmenekülnek a tűztől. Az utcákon szinte senki sem járt, csak az a néhány rohamosztagos, akik a házat figyelték.

Ha ezen túl vagyok, fogadkozott Nadon rakodás közben, hazamegyek. Megtagadom az öregeket és ostoba hagyományaikat. Odaviszem nekik a megégetett baforr-ágát, Megmutatom a saját sebes arcomat. Látni fogják, milyen szörnyeteg a Birodalom; látni fogják, hogy harcolnunk kell! Kuncogni kezdett. Lelki szemeit mintha már régen kipeckelték volna. Meglátta a gonoszt, és tudta, hogy szembe kell szállnia vele. Alima érkezése csak bizonyoságot adott neki, s lám, idővel sebei is tanúságtétellé válnak. Az ithoriak nem ostobák, és nem is azok a reménytelen pacifisták, akinek a Birodalom hiszi őket. Attól, hogy nem háborúznak, a lázadást még támogathatják. Alima gonosz, akár a Birodalom - és a gonoszság a tapasztalatok szerint előbb-utóbb önmaga ellen fordul.

Miközben a lehetőségeket mérlegelte, Nadont különös reménykedés töltötte el. Talán mégis van értelme szenvedéseinek. Talán véget vethet ennek a száműzetésnek,

visszatérhet a feleségéhez, a fiához, Ithoria végtelen erdeihez. A lehetséges fejleményeket latolgatva ráébredt, hogy a tatuini száműzetés magánya és szenvedése tulajdonképpen nem is fáj neki annyira. Rájött, hogy nem az átélt fájdalmak kínozzák, hanem az, hogy itteni munkája - a sok növényminta - elpusztulhat. Ithorián volt egy mondás: "Mindenki az, ami a munkája." Még sosem érezte ezt ennyire igaznak. Azzal, hogy elpusztítja Nadon munkáját, Alima Nadon egy részét pusztítja el.

Az ithori ajtó előtt álló növényeit nézegette, és úgy határozott, átviszi őket az utca másik oldalára. Fő a biztonság.

Lézertűz sistergése vert visszhangot a falak között. Nadon felpillantott munkájából. A házat figyelő rohamosztagosok egy emberként rohantak az úrkikötő irányába. Nadon még látta Han Solo vén bárkáját, a Millennium Falcont az égre emelkedni.

Tehát az öreg Ben Kenobi robotjai megszöktek. Nadon percekig figyelte a hajót, hogy megbizonyosodjon róla: a bolygóvédelem nem lő a Falconra. Mikor már biztosra vette, hogy a hajó megmenekült, azon kapta magát, hogy a rohamosztagosok nyomában ő is az úrkikötő felé siet. A dokkok előtt egy birodalmi kapitány állt tucatnyi rohamosztagos és kikötői alkalmazott előtt, dühösen ordítva:

- Hogy történhetett ez meg? Hogy hagyhatták, hogy mind a négy megszökjön? Ezért valaki felelni fog, de az a valaki nem én leszek!

A tömegben Nadon megpillantotta Alima hadnagyot, aki idegesen bámult a földre. Senki sem lépett elő, hogy magára vállalja a felelősséget Solo szökése miatt, a kapitány vad tekintete viszont világosan mutatta, hogy bűnbakra vágyik. A Birodalom gonoszsága saját maga ellen fordul. Mindenki az, ami a munkája. Nem lehet megszegni az Élet Törvényét. Nadon rádöbönt, hogy mit kell tennie. Ölni sosem lenne képes, de megállítani megállíthatja Alimát. Tönkreteheti a fickó karrierjét, és még jobban lefokoztathatja. Odakiáltott a birodalmi kapitánynak:

- Uram, én tegnap este értesítettem Alima hadnagyot arról, hogy a Han Solo tulajdonát képező teherhajó szökésre készül két robottal. Gyanítom, hogy a hadnagy hanyagsága az ügyvel kapcsolatban túlmegegy a gondatlanság határán, és bűnös

mulasztásnak minősíthető.

Nadon Alimára pillantott, és azon tűnődött, megállja-e a helyét a vád. Tökéletes memóriával rendelkezett: tudta, hogy sosem keveredik bele saját hazugságai hálójába mindaddig, amíg gondosan terveli ki ezeket a hazugságokat.

- Nem igaz! - kiáltotta Alima, és könnyörgő pillantása elárulta, hogy halálosan retteg. A kapitány máris felé fordult; a rohamosztagosok arrébb léptek, és szabadon hagyták a terepet a két férfi között.

A kapitány most Nadonra nézett.

- Eskü alatt is megerősítené ezt a vallomását, polgártárs?

- Örömmel - felelte Nadon. Tudta, hogyan teheti elfogadhatóvá szereplését egy katonai bíróság előtt. Ők ketten tanúk nélkül találkoztak Nadon házában. Alima nyilván bejegyezte a látogatás tényét személyi határidőnaplójába. Nadon tudta, hogy az ithoriak békés gyávák, könnyen megfélemlíthető alakok hírében állnak. Állíthatja, hogy Alima kínzással szedte ki belőle az információt: horzsolásai és bevérzett szemkocsánya bizonyítja majd az igazát. Igen valószínű, hogy Alimát lefokozzák - esetleg be is börtönzik.

A kapitány Alimára meredt.

- Tudja, mit tenne Vader nagyúr, ha itt lenne? - Mielőtt Nadon egyet pislanthatt volna, fegyvert rántott, és háromszor a hadnagyba lőtt. Vércseppek és megpörkölődött húsfoszlányok repkedtek szanaszét.

Nadon döbbenten állt. Késve fogta fel, hogy a kapitánynak esze ágában sem volt perre vinni az ügyet - mindössze bűnbakot akart.

- A vallomását természetesen rögzítjük - szólt a kapitány.

Nadon csak pislogott. Képtelen volt mozdulni; a napok mintha kihültek volna az égen. Olyan gyengeség fogta el, hogy majdnem megtántorodott. A rohamosztagosok kezdtek szétszéledni, nyilván a csapatszállítójuk felé tartottak, hogy elhagyják a Tatuint. Az Élet Törvénye végtelen litániaként visszhangzott Nadon fejében. "Minden elpusztított növényért két újat ültessetek és gondozzatok, Ithoria gyermekei!" Tudta, hogy hazugságáért vezekelnie kell. Egy ember vére szárad a lelken, és ezt a foltot nem lesz könnyű lemosnia. De a baforrok meg fogják érteni. Meg fognak bocsátani.

Végül, mielőtt a hullaszállítók megérkeztek volna, Nadon nagy nehezen mozgásra bírta a lábait. Zsibbadtan lépett a még

meleg holttesthez. Föléhajolt, majd két arany tűt szedett ki övéből. Beszúrta a tűket, és levette a génmintákat. Ithorián vannak klón-tartályok, amelyekkel létre lehet hozni Alima másolatait. Nadon megfogadta, hogy vezeklésül felneveli Alima két ikerfiát. Egy nap a gyermekek talán bölcs és jóakarátú emberekké fejlődnek; Ithoria papjai lesznek, akik az Élet Törvényét szolgálják.

Elrakta a tűket, aztán visszaindult a bioszférájába. Rengeteg dolga volt még, mielőtt elhagyja a Tatuint - vallomástétel a birodalmiaknak, növények átültetése, a hubba-tök magvainak elvetése a sivatagban. Száraz szél támadt, szúrós homokot hozott a puszták felől. Nadon lehunyta szemét, és egy pillanatra hagyta magát belémerülni a felesége utolsó ölelésének emlékébe; a kislánya illatát is érezni vélte.

- Itt foglak várni, ha visszatérsz - mondta az asszony.

És Momaw Nadon hosszú idő óta most járt először szabadon, könnyű léptekkel: hazafelé tartott.

DAVID BISCHOFF

CSITULJ, SZÍVEM

A csapos meséje

Wuhert, Mos Eisley úrkikötői kávéházának csaposát megszólították az utcán munkába menet. És ami még rosszabb, aki megszólította, a galaktikus söpredék általa legkevésbé kedvelt fajtájába tartozott.

Valami könnyedén ráfonódott Wuher bokájára, de épp elég erősen ahhoz, hogy visszatartsa. Wuher automatikusan az öve felé nyúlt, az utcai husángjáért. Fegyver nélkül nem lehetett járni itt, a zsebmetszők és gyilkosok paradicsomában. A szánalmas hang azonban jobb belátásra térítette:

- Kérem, uram... Nem akarom bántani. Menedéket kérek.

Wuher pislogott. Koszos ruhájába törölte képét. Múlt éjjel túl sokat ivott a saját söréből, és elaludt. Enyhe másnaposság ült rajta; nem volt olyan kedvében, hogy menedéket kérő csöcselékkel foglalkozzék.

- Szállj le rólam - vicsorogta. - Ki a franc vagy? - Mogorva típus volt, aki szerette megtartani magának a gondolatait. Időnként

azonban agresszív kíváncsiság tört rá. Olyan vonás volt ez, amit munkaadója, Chalmun, a vuki hasznosnak vélt a koktélok keverésénél, de mindig hangoztatta, hogy egyszer Wuher vesztét okozza majd.

- Cézettő Ernég vagyok - szolt a hang, különös füttyögésekkel és kattánásokkal kíserve. - Megszöktem a javáktól, akik szét akartak szedni pótalkatrésznek, annak ellenére, hogy hasznosabb vagyok egyben - a tudatomról már nem is beszélve. Kész szerencse, hogy a javák ócska visszafógópecket használtak, ami leesett, így megléphettem. Wuher továbbindult; szemei egyre jobban alkalmazkodtak a homályhoz. Itt, a kidobált fém és műanyag ládák között kuporgott a legöregebb valami, amit Wuher valaha látott - pedig Wuher a kelleténél jóval több ilyen csörömpölő technopatkányt látott már.

- De hiszen... te egy rohadt droid vagy! - fröcsögte. A fémlény visszahúzta a fogókart, amivel elkapta Wuhert, és szinte összeroskadt Wuher vádja alatt.

- Igen, uram. De biztosíthatom, nem vagyok közönséges droid. Az, hogy most a Tatuinon vagyok, kozmikus szintű tévedés. A droid teste alacsony és lekerekített volt, hasonló az új, áramvonalas R2-esekéhez. Ezzel azonban véget is ért a hasonlóság. Dudorok és dobozforma függelékek álltak ki a gép oldalaiból, két csápszerű fémkar és két számmal ellátott armatúra között. A szenzor-arc közepén rácsos nyílás éktelenkedett, fogszerű valamikkel. Úgy festett, mintha ócskavasból tákolták volna össze. Talán R2-esnek indult, aztán más útra lépett egy elvadult szerelő jóvoltából, aki csak félig kiforrott elektronikai és hegesztési ismeretekkel rendelkezett.

- Várj csak. Úgy nézel ki, mint egy felpécizett erkettes, de úgy beszélsz, mint azok a nagyszájú protokollok!

- Az alkatrészeim közt van mind a kettőből, de másból is. Képességeim között szerepel az ételkészítés, katalitikus üzemanyag-átalakítás, enzimátikus lebontás, baktériumos komposztálás-gyorsítás. Ezenkívül kiváló turmixgép, kenyérpíró és kukoricapattogtató vagyok, valamint elsőrangú vacsorát tudok összeütni háztartási hulladékból.

Wuher hitetlenkedve meredt a plasztacél jelenésre.

- De hát droid vagy, és én rühellem a droidokat!

- Rendkívül hasznos tudnék lenni.

Wuher eltűnődött, miért állt szóba egyáltalán a robottal. Az a rohadt kíváncsiság az oka. Egy jó kis agymosás kell neki, úgy bizony.

- Nézd, te fémhulladék. Megvetem a fajtádat, ahogy a főnököm is, mégpedig jó okkal. Még a leghitványabb java is tudja, melyik törzsből való, még ha el is árulja azt a törzset. De ti, droidok... ki tudja, kik vagytok, és honnan jöttetek? Úgy néztek ki, mint egy bomba, és tizből kilencszer bele is robbantok a gazdátok képébe, csak hogy bosszantsátok őket!

- Wuher felemelte a lábát, és a robot fejére helyezte. - Most pedig el az utamból! Dolgom van. - Meglökte a gépet. A robot bippegve hátragurult a sarokba, Wuher pedig folytatta útját.

- Uram! Kedves uram! Bocsássa meg, hogy tolakodóan viselkedtem! Gondolja meg! Egész nap itt leszek, töltöm a telepeimet. Nappal nem merek előjönni, mert a javák megtalálnak. Adjon nekem menedéket, és nem bánja meg, ezt garantálom!

- Bah! Egy robot szava... semmit sem ér! - vicsorogta megvetően a férfi. Gőgös undorral sietett el. Újabb bizonyíték arra, hogy nem szabad csak úgy járkálni a sikátorokban, még ha időt is nyer az ember a rövidítéssel. A sötétebb, hűvösebb helyeket persze kerülte, mert ezeket sokan szerették. De ez az utcácska világosabb volt, Wuher eléggé biztonságosnak vélte. Mos Eislej-ra, mint rendesen, porfelhőkön át záporoztak a két nap sugarai, forróságot ontottak a csúf épületekre és hangárokra. Néha egy-egy hajó szökött a fényes égre, vagy ereszkedett alá kőbe, homokba vájt menedékébe. Minden üzemanyagtól és idegen testek kipárolgásától szaglott, időnként egzotikus fűszerillat, esetleg prózaibb rothadás- vagy vizeletbűz szállta levegőben. Wuher mosta szokásosnál több siklót, valamint nyugtalanítóan népes rohamosztagos-rajokat látott, és biztosra vette, hogy nagy balhé készül.

Tehát nagyobb forgalom lesz az ivóban is. Még egy bőlé, több a lóvé, ahogy Chalmun mondogatni szokta.

De miközben a csapos hunyorogva vágott át a forgalmas utcákon, csak nem ment ki a fejéből a robot. Pontosan tudta, hogy a droidok alapján véve ártalmatlan jószágok őket gyűlölni olyan, mintha valaki a latrináját, sütőjét,óját vagy párszedőjét utálná. A droidok hit nélkülinek tüntek, nem volt igazi etikai vagy faji struktúrájuk, de ez számos szerves fajnál is előfordult. Wuher tudta, mi az igazi baj: a droidok az

egyetlenek, akiket büntetlenül rühellhet.

A csapost ifjúkorában felejtették Mos Eisley-ban; emberként nőtt fel ott, ahol utálják az embereket. Rugdosták és köpdösték egész küzdelmes élete során. Főnöke különösen utálta a robotokat, mert azok nem fogyasztanak, tehát fölöslegesen foglalják a helyet a kintinban a fizető vendégek elől. Wuher részrehajlás nélkül mindenkit gyűlölt, a robotokba azonban akár bele is rúghatott. Zömök, középkorú fickó volt, állandó késő délutáni borostával. A szeme alatt táskák sötétlettek, valami mélységes mogorvaság hatotta át lényét. Kemény tekintetű, sötét szemeiben az állandó, amorális sztoicizmuson kívül nehéz lett volna bármit is felfedezni - szívében azonban pislákolott egy álom, egy álom, ami életben tartotta őt a nehéz évek alatt. Éjszakánként, mikor hazatért ócska kunyhójába - többször becsípve, mint józanul -, felnézett a csillagokra az áldott hűvösben, és úgy érezte, kinyújtott kezével megérintheti őket; úgy érezte, van még remény. Ha álma teljesül, nem kell tovább tehetetlen, ártatlan robotokat rugdosnia, hogy levezesse önutálatát. Talán akkor képes lesz rá, hogy nyújtson valamit a magánál hitványabbaknak.

Ott szürkéllett előtte a kintin gombaforma épülete. Wuher becsörtetett a hátsó ajtón. Azonosítókártyája segítségével kinyitotta az ajtót, óvatosan megindult lefelé a sötét lépcsőn. Felkapcsolta a fényeket. A pincében nem érződött nyálkás nedvesség: Egy olyan világon, mint a Tatuin, nem voltak vizes pincék. Egyfajta száraz földillat azonban állandó háttérül szolgált az itteni szagoknak, a laboratóriumi berendezések, a hordók, tartályok szagának, amelyek fém-, üveg- és plasztikmohaként borították a falakat.

Chalmun, a kicsinyes fráter a lehető legkevesebb alapanyagot importálta. A legtöbb felszolgált ital vagy a városban készült, vagy idelent.

Wuhernek nem volt sok ideje. Hamarosan kezdődik a műszak. Valami sürgető érzés azonban hátrafelé vezérelte, az alagsornak abba a részébe, ahová a többi alkalmazott ritkán merészkedett. Itt felkapcsolt egy kis lámpát: tekercsekből, csövekből, tárcsákból, üvegtartályokból álló gépezet vált láthatóvá. A legnagyobb ilyen tartályban kevéske zöld folyadék gyűlt össze mostanra: Wuher megvizsgálta a gravitációt és kémiai összetételt szabályzó tárcsákat. A

helyiséget csípős szag töltötte be, olyasféle, mint a többnapos zoknié - épp olyan, amilyennek lennie kell. A tárcsák és digitális kijelzők pedig szinte pontosan azt az arányt mutatták, amit Wuher előre kiszámolt. Szinte beleborzongott az izgalomba. Ez lesz csak az anyag! Az ő elixírje; a tökéletes ital, ami kimondottan egy olyan lény biokémiai igényeire alapul, mint Jabba, a hutt, aki mindenféle szempontból ura és rabszolgatartója Tatuin bűnözőtársadalmának.

Wuher megfékezte remegését, mély lélegzetet vett, aztán kerestett egy steril lopócsövet. Beledugta a tartályba, felszívott egy keveset a lötyyből, majd óvatosan kihúzta, és a fény felé tartotta.

Ó! Ha főzete megfelel, ha Jabba, a hutt ezt ítéli a tökéletes nedűnek, akkor mi mást tehetne, mint hogy őt nevezi ki személyi mixerének, italkészítőjének, vincellérének? Ezzel ő, Wuher hatalmasat emelkedne a tatuini ranglétrán, és itt-hagyhatná ezt a trágyadombot, hogy egy paradicsomi bolygó elegáns bárjában dolgozzék.

Szájához emelte a csövet. A folyadék smaragd szikrát Vetett a fényben. Wuher egy cseppet a nyelvére csöppentett. Villanás, sistergés. Gázfelhő. A fájdalom azonnal támadott, de Wuher állta. Hagyta, hogy az izanyagok szöges bakancsú hullaszállítóként meneteljenek felfelé az ínyén. Nyögött és vonaglott, de kibírta. Rotwort. Szkaszk. Mummergi. Keserű és erőszakosan aromás, rúgós alkohol-utóízzel.

De mégsem az igazi, a fene enne meg. Biovegyészi ösztönei Jabba kedvenc italainak beható tanulmányozása után megalkották a tökéletes keveréket, azt a likórt, ami kedvére lesz a féregfajzatnak. Ám ez nem volt egészen az. Valami hiányzott. Valami tünékeny, mégis vonzó dekadencia reszelős suttogása.

A fene egye meg!

A csapos elment a kötényéért, aztán nehézkesen felcammogott az ivóba. Várta a munka.

**- Vize! - rendelkezett a zöld idegen a maga bosszantó nyelvén.
- Palackozott desztillált vizet, csapos, és ne hibázzon! Megvan a pénzem rá, hogy valódit kapjak. Ez az orr elárulja, ha valami hiányzik. - Az idegen megérintette abszurd ormányát egyik zöld, ízelt végtagjával.**

Wuhernek elfacsarodott az orra. Az idegen tette, vagy a

pángalaktikus bűnbarlang volt büdösebb, mint máskor?

- Hát, haver, megkapod, de szerintem rádférne valami erősebb is.

Az idegen drágakőszerű szemei dühöset villantak. Csapott egyet a fülével.

- Hogy mersz bizalmaskodni velem, emberi hulladék? Higgy nekem, bátor fogyasztója vagyok mindenféle erős, férfias italnak, de effélét csak igazi mixerektől szoktam kérni.

Torz arc nyomult a bárpult fölé, a beszélgetés közepébe.

- Ez a fickó egész jó italokat gyárt az itteni trágyaevőknek.

Nekem, Dr. Evazannak hihetsz: sok helyen ittam már abban a tizenkét rendszerben, ahol halálra ítélték, de az itteni piák átlagon felüliek!

Wuher komor köszönetet biccentett, az arrogáns idegen azonban nem hatódott meg. Rodiai volt, gőgéből ítelve fejevadász: különösen visszataszító kombináció.

- Ugyan már! - A rodiai fején úgy forogtak az apró antennák, mintha valami tévécsatornát keresnének. Hangja csak úgy csöpögött a megvetéstől. - Az emberek nem alkalmasak mixernek. A két fogalom, mondhatni, kizárja egymást.

Wuher számtalanszor hallotta már ezt a szöveget. Az első naptól fogva, hogy kémiai érdeklődése az italok felé fordult, és sikerült bejutnia egy viszonylag ismeretlen, de hatékony levelező mixer-iskolába, mindenféle bolygók, biomok és ökológiák rosszallása kísérte. Az ilyen helyeken - ahová sokféle, gyakran egyedi biokémiák képviselői jártak - a csaposok nem egyszerű italkiöntők voltak: oda kellett figyelniük arra, amit csinálnak. A devaroniaiak által olyannyira kedvelt kénsav-féleségeket nem lehetett például felszolgálni egy gotálnak. Egy java felfúvódott volna egy pohár közönséges sörtől. Igazából nem arról volt szó, hogy az emberek nem tudtak eleget tenni ennek a kihívásnak, hanem arról, hogy a legtöbbjük egyszerűen nem törődött vele. A régi, idegenfélő köztársasági időkben valóban akadtak olyanok, akik arra használták pozíciójukat, hogy lassan megmérgezzék ellenfeleiket.

- Hé, zöldike - vicsorogta védekezően Wuher. - Bemehetsz Chalmun irodájába: a bizonyítványom ott van a falán.

- Be is megyek! És mindent el fogok követni, hogy kirúgassalak innen. A te fajtád nem ide való! - A rodiai áthajolt a pulton, és összetett szemével Wuherre meredt: az ő fajtája így fejezte ki

a határtalan megvetést. Wuhernek azonnal az orrába csapott az előbb érzett szag erősebb változata. Hátrahőkölt.

- Bah! Gyáva alak! - fröcsögte a rodiai. - És tudd meg, csapos, hogy engem, Greedót igen nagyra tart a megbízóm, aki nem más, mint Jabba, a hullt. Panaszt is fogok tenni nála, ha végeztem a dolgommal, ami miatt ebbe a tetűfészekbe jöttem. Most pedig kérem a vizemet, de gyorsan, mielőtt én magam veszem el!

A szag olyan erejű volt, hogy Wuher szinte elkábult tőle. Még akkor sem tért teljesen magához, amikor lenyúlt, elővett egy üveg vizet, és lepattintotta a tetejét.

Ez a szag... van valami ebben a szagban. Biztosan feromonok, de különleges feromonok, amelyeket Wuher még sosem szagolt. A csaposnak nagy orra és érzékeny szaglása volt. Ezért is lehetett olyan jó biovegyszer. Van valami ebben a Greedóban...

A rodiai elkapta az üveget, megvetően némi aprót szórt a pultra, aztán elvonult egy sötét sarokboksza. Bár Wuher nem egyszer részesült már ilyen bánásmódban, most mégis meg volt sértve. Úgy érezte magát, mint egy halom patkányguano, s a tény, hogy nem állhatott bosszút, csak rontott a dolgon.

Ráadásul ez a szag... Tetőtől talpig elborította, lényé legmélyét is megérintette - Wuher maga sem tudta, miért.

A következő percekben mintha álomban dolgozott volna: végezte a munkáját, kiszolgált. Kevert néhány jóféle italt a zenészeknek, akik sokat tettek azért, hogy ez a koszfészek elviselhetőbb legyen a számára. Kiszolgált egy aqualit is, meg a Tonnika-nővéreket. Fantasztikus gázcsodát kevert ki a blues-kedvelő devaroninak. Mindezt úgy, hogy végig a düh és zavarodottság felhője lengte körül.

Észre sem vette az új érkezőket; amíg segédje meg nem rángatta a ruháját.

- Wuher! A droid-detektor jelez!

Wuher azonnal magához tért, lepillantott a négykezű kis nartaira, aki két kezével éppen mosogatott.

- Kösz, Nackhar.

A bejárat felé fordult, ahol éppen egy öregember és egy zöldfülű suttyó igyekezett befelé egy csillogó protokoldroiddal meg egy guruló R2-essel.

- Hé! - bődült el Wuher a legprofibb mogorva-hangján. -

Ilyeneket nem szolgálunk ki!

Némi zavar támadta másik oldalon; a csapos kénytelen volt pontosítani mondandóját:

- A robotjai. Ilyeneket itt nem szolgálunk ki.

A droidok kimentek.

Wuhert különös elégedettség töltötte el, amiért kiűzte őket.

Olyan erő-gyakorlat volt ez, amiben az évek során komoly gyakorlatot szerzett - szintiszta piszkoskodás, mellyel voltaképp senkit nem sértett meg. Ahogy a droidok kisorjáltak, mégis zavarni kezdte valami. Eszébe jutott a sikátorban kuporgó, segítségért könyörgő magányos gépezet. Az emlék szúrása valahogy összekeveredett Greedo feromonjainak erős szagával, és feszítő, mégis különös izgalmat keltett a csaposban.

Egy sivatagi rongyokba öltözött fiatalember rázta meg: vizet kért. Elkelt némi rázogató, hogy reakciót csaljon elő Wuherhől, de végül előkerült az ital, és a nagydarab ember dolgozott tovább.

Annyira elmerült saját különös érzéseiben, hogy csak egy idő után tűnt fel neki: rendbontás készül. Odapillantott, és látta, hogy Dr. Evazan köztöködik a fiatalemberrel. Az öreg közbelépett, mondott valamit. Vakító villanás következett.

Wuher riadtan ordított fel:

- Csak semmi verekedés!

Fénykard hasított a levegőbe. Egy vágás, egy lendítés - és Evazan aquali cimborájának karja már repült is.

A két ember hátrálni kezdett, de egy pillanatnyi csend után a zenekar újra rázendített.

- Nackhar - szólt oda Wuher a segédjének. - Menj, takaríts fel! Sok a dolgom idebent.

A doktor ugyan kiállt mellette az előbb, Wuher mégsem érzett közösséget vele. A fickó ocsmány, elferdült, háborodott alak volt. Nem lehetett sokáig tűrni azt sem, hogy társa túl sokáig fetrengjen a földön, és mindent összevérezzen.

A nartiai odaiszkolt.

Wuher folytatta a munkát.

Még egy bólé, több a lóvé.

Egy átlagos nap Mos Eisley kávéházában.

Kár, hogy Chalmun nincs itt. Figyelemreméltó termete általában elejét vette az ilyen zűröknek. Az a vuki, aki most az öreggel beszélgetett, kicsit hasonlított rá, csak épp magasabb és fiatalabb volt. Megfordult már itt azzal a csempész Han

Solóval, aki tegnap valami olyasmit motyogott, hogy a vuki az elsőtisztje. Veszélyes foglalkozás. Rosszabb dolgok is vannak a világon annál, mint rodiaiak nyegleségét túrni a pult mögött. Az eset mégis fáj, és Wuherben úgy tekergőzött, örvénylett a dühös gyűlölet, mint egy megzavart kígyó.

Két rohamosztagos rontott be az ajtón. Azonnal a pulthoz léptek.

- Úgy tudjuk, rendzavarás történt - szólt az egyik fojtott elektronikus hangon a fehér sisak alól.

- Beletrafáltak - morogta Wuher. Körülnézett, és meglátta az elkövetők hátát egy asztalnál, a hátsó boksok egyikében. És furamód az, aki velük szemben ült, nem volt más, mint Han Solo meg a vukija. - Az az öreg meg a fiatal fickó, ott.

Arrafelé mutatott. Minél hamarabb elhúznak innen a rohamosztagosok, annál jobb. Csak idegesítik. Így is van elég gondja. A rohamosztagosok különben is szar borraivalót adnak. Wuher gondolatai visszatértek az eddigi kerékvágásba, miközben automata módjára, szinte öntudatlanul készítette a bárium-frizzeket, crustázott szulfátokat. Még magának is töltött egy pohárával saját főzésű söréből, hogy élet vegye a fejfájásnak, ami a halántéka és a szeme közt bujkált. De végig kísértette két dolog: a szag, ami mintha beette volna magát az orrába, meg az a nyavalygó droid. Mi lesz vele? És mit is mondott, mihez ért?

Elmélkedéseiből hirtelen hangos dörrenés riasztotta fel.

Minden fej a zaj forrása felé fordult, arra, ahol Han Solo ült. A hányaveti csempész éppen felállt, és a pult felé indult, miközben eltette a fegyverét.

Wuher hitetlenkedve bámult arra, amit a csempész hátrahagyott.

- Elnézést a rendetlenségért.

Solo egy kétkreditest pattintott felé. Wuher normális esetben azonnal lecsapott volna a pénzre, nehogy eltűnjön - de most a látvány túlságosan elkábította ahhoz, hogy ilyesmire gondoljon.

Greedo, a rodiai fejvadász az asztalra borulva füstölgött egy boksban.

Greedo, olyan élettelenül, mint egy betonkocka.

Wuhert sötét elégedettség borzongatta meg: ritkán fordult elő, hogy ilyen hamar teljesült, amit kívánt. Gyakorta történtek itt gyilkosságok, és sokkal nagyobb örömet okozott volna, ha ő

húzhatja meg a ravaszt, ha látja, ahogy a sugár áthatol azon a nagyképű, bűzös...

A csaposnak hirtelen transzcendentális megvilágosodása támadt. Viharos gondolatok száguldottak át az agyán. Mintha megnyílt volna a menny, és a Kozmikus Bölcsesség egy sugara épp Wuherre vetült volna.

Az a droid... az a különös, rémült droid...

Biztonságba kell helyeznie. Meg kell mentenie!

- Nackhar! - kiáltotta.

A kis lény máris ott termett.

- Látta ezt, uram? Szerintem Chalmannak el kéne szedetnie minden fegyvert a bejáratnál. Szerintem...

- Te szívesen motoznál, Nackhar?

A segéd elnémult, amikor belegondolt a dologba.

- Állj be egy kicsit a helyemre - kérte Wuher. - Sürgős dolgom van, de nemsokára visszajövök. Ne hagyd, hogy hozzányúljanak a rodiaihoz. Oda ne engedd a javákat, megértetted?

- Persze, hogyne. De a rendőrség...

- Megvizsgálhatják, ha akarják, bár a napoknál világosabb, hogy keresztüllőtték. Hivatkozz Chalmunra, és mondd meg, hogy a holttest a mi tulajdonunkat képezi.

- De hát miért nem... miért megy el?

- Egyes cselekedetet kell végrehajtanom - közölte Wuher, és távozott.

A droid nem volt ott a dobozok között.

Wuher megriadt. A micsoda azt mondta, hogy alkonyatig itt lesz. Ha nincs itt, az bajt jelent.

Lehajolt, vizsgálgatni kezdte a homokos földet. Friss nyomok vezettek kifelé a sikátorból, az ellenkező irányba. A talaj eléggé tisztán jelezte a történeteket. Droidnyomok. Két kis cipőnyom. Egy java kiszúrta a nyavalyást, pontosan úgy, ahogy tartott tőle. Wuher menet közben elővette biztonsági husángját. Hamarosan meghallotta az árulkodó bippegést és karattyolást: a droid és új gazdája hangját.

Wuher a falhoz lapult, és kipillantott a sarok mögül. Úgy volt, ahogy gondolta: a java épp visszafogópecket nyomott a fura külsejű robotra. Alig pár méterre álltak a főúttól - Wuhernek gyorsan kellett cselekednie.

Habozás nélkül kiugrott rejtekhelyéről, a java mögé szökkent,

és erőteljesen, de megfontoltan a csuklyára sújtott. Kopp. A java összerogyott, mint egy zsák rongy. A csapos sietve bevonszolta egy sötétebb sikátorba, szétrugdosta a porban sötétlő vékony vércsíkot, aztán a droidhoz ment. Megtalálta a visszatartópecket. Leszedte, és a java után dobta.

A droid életre kelt.

- Uram! Ön megmentett engem! Megszabadított ellenségeimtől!

- Így van, Cékettő.

- Csak megenyhült irántam! Tudtam, tudtam, hogy a szíve mélyén ön aranyember. Ezért is kockáztattam meg, hogy megszólítsam. Hát ez csodálatos. Ilyen csak a könyvekben van! Egy kerges szív meglágyul. Köszönöm, kedves ember! Ó, köszönöm!

- Szívesen, Cénégy. Igen, rádöbbsentem, hogy szerencsétlen droid vagy. Életem üressége és mocska rádöbbsentett, hogy legalább egyszer valami jót és nemeset kell cselekednem. - Wuher elmosolyodott. - De ne ácsorogjunk itt! A javák nem egyedül járnak; ideje eltűnnünk a környékről.

- Ó, a szerencse ma rám mosolygott. Uram, ön visszaadta hitemet az emberi lélek igaz, tiszta szellemiségében. Mert mint látja, mi droidok, bár fémből vagyunk; tudattal, s így lélekkel is rendelkezünk.

- Hát ez remek. Biztos vagyok benne, hogy még sokat fogunk filozófiai kérdésekről beszélgetni. De most siessünk - mondta Wuher aggodalmasan. - Tehetek még valamit érted?

- Már tett, uram. És még azt hittem, hogy én vagyok Mos Eisley legszerencsétlenebb teremtése. Az emberi lélekben tényleg van helye a tisztaságnak.

- Teljesen megváltozott a véleményem a robotokkal kapcsolatban - morogta Wuher. Visszaviszlek a kantinba. Elrejtelek az alagsorban, ahol nincsenek droid-detektorok.

- Ó! - döbbsent meg a robot ezen hihetetlen pálforduláson. - Az emberi kedvesség méze!

- Az - dünnyögte Wuher. - Bár ma este nem mézzel lesz dolgunk.

A csöpp, az ígéret drágaköve alakot öltött.

Aztán lehullt.

A szokásos fájdalom. Pokoli, de ezt az árat meg kell fizetni a sikerért. Wuher sztoikusán, sőt boldogan viselte a kint, várta

ízlelőbimbóinak ítéletét. Remegő orrcimpái máris pozitív visszajelzést adtak, ahogy az ismerős füst elérte őket. Wuher mellett ott állt minden kísérleti műszer, és a két új adalék.

Igen, igen, ez már valami más!

Valami bergamott-íz. Sőt, jobb, több annál...

A felismerés olyan erővel csapott le Wuherre, mintha valami fejberúgta volna.

Két véres idegen íze felrobbanó fűszereshordók és pörkös sárpépa aromájával keverve.

Görcsbe merevedve fordult le székéről.

- Gazdám! Gazdám! - kiáltott fel Cénégy. - Jól van?

Wuher remegett. Aztán reszketett.

Majd ostoba mosollyal az arcán felállt.

- Húha! - Végignézett a lepárlón, a tartályon, ami majdnem félig volt a gyilkos elixírral, és már készült az új adag a labor zsigereiben. - Annál is jobb, amit reméltem. Ez az az ital, amit Jabba imádni fog!

- Jabba, a hutt, gazdám? - szolt a robot. - Nem ő ennek a környéknek a gengszterfőnöke?

- Ugyan már - mondta Wuher. - Csak az ellenségei feketítik be. Nekem jótevőm lesz, és neked is.

- Csakugyan?

- Persze. Beveszlek az üzletbe, Cénégy. Először Jabbának fogunk dolgozni, aztán lerázzuk magunkról ennek az átkozott bolygónak a porát. Nagyok leszünk, Cénégy! A legnagyobbak! A durvalelkű csapos szinte ragyogott a csodás kilátásoktól. Cénégy-erőt a kis fülke közepén állt. Oldalából új szerkezet állt ki - egy csap -, az alatt kis palack lógott, tele zöldesszürke folyadékkal. Ennek az anyagnak már néhány cseppje is elég volt ahhoz, hogy megadja Jabba italának a csodálatos új zamatot. Wuher, a kiváló biovegyszer szerette volna nagyon sokáig boldoggá tenni Jabbát.

A droid rács-szájából csupasz, zöldpikkelyes idegen láb állt ki: ebből vont ki a robot az értékes nedv cseppjeit.

Egy karón új vendég díszelgett a helyiségben: Greedo, a rodiai feje. Nackharnak keményen meg kellett harcolnia a javákkal a hulláért, több környi ingyen italba került, de megérte.

- Na, itt vasinak a feromonjaid, Greedo - emelte üdvözlésre a lopót Wuher. - Han Solo neked is, a rodiai nőstényeknek is nagy szívességet tett.

A fej élettelenül meredt a semmibe.

- Meg kell mondjam, hogy, ez a lény elég rágós - szólt a droid. - Attól tartok, az őrlőim élezésre szorulnak majd ezután a munka után.

Wuher vigyorogva rákacsintott.

- Tőled semmit nem sajnálok, Cénégy. Higgy nekem: csodálatos barátság kezdete ez...!

BARBARA HAMBLY

ÉJLILÍOM

A szerelmesek meséje

- Nagyon sajnálom, asszonyom - kapcsolta le Feltipem Trevagg a számítógépernyőt az asztala fölött. - Ha nem fizeti meg a vízadót, semmit sem tehetek az ellen, hogy lezárják a vezetékeit. Nem én hozom a rendeleteket, tudja.

Pedig ezt történetesen éppen ő találta ki; legalábbis ő javasolta a prefektusnak, hogy emeljék a vízadót huszonöt százalékra. Trevagg megdörgölte fejkúpjait, és miközben a modbrek nőszemély eszelős siránkozását hallgatta, arra gondolt, hogy ez a teremtés nyilván az eredeti díjat sem tudta volna kifizetni, úgyhogy mindegy. Most inkább az számított, hogy természetesen megfelelő közvetítők révén felajánlhatott a nőnek pár ezer kreditet a házáért - amit az el is fog fogadni, hisz napokkal ezelőtt víz és élelem nélkül maradt -, hogy aztán kiadja a szobákat. Már ha közvetítők útján mindent nyélbe tud ütni, mielőtt a prefektus tudomást szerez a dologról, és jobb ajánlatot tesz.

A modbrek nő kétségbeesése idegesítette. A saját fajtáját - egy másik gotalt - esetleg megszánta volna, bár Trevagg fajtársainál kevésbé volt hajlamos félelemre és sajnálatra. A modbrekek azonban Trevagg szemében csak félig számítottak értelmesnek: pihés lények voltak groteszk kék sörénnyel, nagy szemekkel, apró szájjal, sápadt arccal. Ez a nőstény és nővérei a maguk aggodalom-hullámaival úgy hatottak Trevaggra, mint a sipító zenebona.

- Asszonyom - sóhajtott végül. - Én nem vagyok a maga apja. Nem vagyok jótékonyági szervezet sem. Ha tudta, hogy nem

lesz képes kifizetni a vízadót - márpedig feltételezem, hogy tudta, hisz két hónapja hátralékban van, és sem ön, sem a nővérei nem kerestek maguknak tisztességesen fizető állást, inkább a családjához vagy valami segélyszervezethez kellett volna fordulnia.

Megérintett egy kapcsolót asztala irányítópaneljén. Egy gyűrött egyenruhás emberi alkalmazott lépett be, és kiterelte a három nőt. Trevagg érezte az emberen a sajnálkozást, sőt nem kevés undorral azt is látta, hogy a fickó testileg is vonzónak, szexuálisan kívánatosnak tartja a jelentéktelen kis lényeket.

Trevagg persze azt se nagyon tudta felfogni, hogyan tarthatják az emberek egymást szexuálisan vonzónak. Sápadtak, petyhüdtek, fröcsögnek, nem tudnak érzelmi hullámokat kibocsátani, mint a gotalok, és nem érzékelik a kontrasztot az erő és a gyengeség közt, ami pedig oly fontos az örömhöz. Hogyan lehetséges ez?

Trevagg vállat vont, aztán visszafordult az asztalához, hogy letudjon egy hívást. Lépteket hallott a küszöb felől, test hőjét érzékelte - aztán felismerte Predne Balu elektromágneses auráját, aki Mos Eisley biztonsági altisztje volt. Érezte az ember fáradtságának füstös mellékízét is, meg az undora keserű kipárolgását.

- Nem tudott volna még egy hónapot adni nekik? - Balu reszelős hangja elcsigázottnak tűnt. A tatuini napok forrósága mintha már rég kiegészítette volna belőle a vadságot, a vadász lelkesedését. Trevagg megvetette őt.

- Már kapott kettőt. A víz behozatala nagyon drága.

Üzenet villant fel a készüléken: PYLOKAM 1130. Trevagg tett egy ujjmozdulatot, mire a kép-pontok elmosódtak, mintha sohasem lettek volna. Balu felé fordult a székével: az altiszt zömök, kredencvállú ember volt, vasalatlan kék egyenruhás, fekete hajú, fekete szemű alak; képén az a nevetséges valami meredezett, amit az emberek szakállnak neveznek. Olyan a feje, mint egy dinnye. Trevagg sosem tudott lenézés és némi derű nélkül tekinteni az emberekre. Tudta, hogy a humanoidok fejkúpok helyett más érzékszervekkel rendelkeznek, de sokévi úrjárás - fejevadászkodás, birodalmi testörködés, biztonsági tisztelkedés - után sem tudta túltenni magát azon, hogy milyen nevetségesen festenek azok a lények, akiknek nincs kúpjuk. Az Antar Négyen ugyan mindenki tudta, hogy a kúpok

mérete nem befolyásolja az érzéki vibrációk felfogásának képességét, a fejletlen kúpokkal rendelkező gotalokat mégis fogyatékosnak tekintették. Trevagg ösztönösen képtelen volt tisztelni olyasvalakit, akinek nem voltak fejkúpjai.

- Készüljön fel a helyettesével együtt, hogy holnap elzárja nála a vizet!

Balu szája megfeszült, de azért bólintott.

- Most kimegyek. Egy órán belül itt vagyok.

Valahányszor Mos Eisley piacán járt, Trevagg mintha megrészegült volna. Bár születése és neveltetése vadásszá tette, hamar csalódott az adótiszti pozícióban. Amiben ő rengeteg kredit megszerzésének lehetőségét látta, az végül szerzetesi önsanyargatásnak bizonyult.

De még mindig érezte, hogy ott van valahol az rengeteg pénz.

Mos Eisley piacán mindig felbuzgott benne a vadász-vér.

Ponyvatetők csapkodtak a feje fölött a forró szélben, a napvédők éles körvonalú, fekete háromszög-árnyakat vetettek, az olcsó vásznak vörös és kék derengésbe borították az alattuk járók arcát. A bantha-burgerek és a sokadszor használt olaj sercegése száznál több standról áradt felé - mindenünnen, ahol egy-egy java vagy whiphid elég helyet talált ahhoz, hogy felállítsa napenergiás sütőjét. A galaxis majd minden faja képviseltette magát a mesterséges labirintus színes árnyai alatt. Egyhelyütt egy hullaarcú durosi emelt a magasba opálos "homokgyöngyöket" és napfoltozta kék üveget néhány érdeklődő emberi turista előtt, máshol egy félmeztelen gamorreai hastáncos adta elő műsorát egy sárgacsíkos lepedőn néhány sullusti elismerő füttyeitől kísérvé - a sullustiak azon ritka fajok közé tartoztak, akik vonzónak találták a gamorreaiakat.

De mindenekfölött a veszély levegője volt az, ami átjárt mindent, az éberség, az óvatosság légköre; ez árasztotta el Trevagg kúpjait, olyan hatást gyakorolva rá, mintha nehéz bort kortyolt volna. Egy-egy ilyen piaci séta után Trevagg mindig elgondolkodott rajta, hogy itthagya mindent, és megint felcsap vadászni.

De mint mindig, most is körülnézett, és látnia kellett, hogy mennyien járnak másoktól levedlett, rongyos göncökben. Végigsimított saját sötétzöld yullra-irha dzsekijén, méretre készült nadrágján, és meggondolta a dolgot. Vagyonokat

ugyan nem szedhet össze ezen a porgolyón, de valamennyi pénzt azért igen.

És egyszer eljön a lehetőség.

Vagy már el is jött.

Pulzusa felgyorsult, mikor eszébe jutottak azok a rezgések, amiket két héttel ezelőtt érzett itt, a piactéren. Csak annyit kellett tennie, hogy vár, ahogyan jó vadászhoz illik. Akkor eljött élete nagy lehetősége, és ha vár, talán eljön megint. Ha jól mennek a dolgok.

Jabba, a hutt közvetítője, egy rettentően elhízott sullusti, Jub Vegnu nevezetű várt rá Pylokam Biotáplálék pavilonjában.

Pylokam - idős, törekeny ember földszín göncökben, sárga fejkendővel - már évek óta töretlen optimizmussal árulgatta gyümölcsleveit és zöldséggolyóit, minden oldalról kövér sültekkkel és szuperédes finomságokkal körülvéve. Nála nem volt cukor, nem volt só, nem voltak mesterséges ízanyagok - és nem voltak vevők. Még Jabba is felhagyott azzal, hogy százalékot követeljen nemlétező forgalmából.

Vegnu a pultnak támaszkodva rágcsált egy darab karamellizált knebet - Pylokam illet a világért sem tartott volna -, állán patakokban csorgott a saft. Trevagg vett egy cukorcsemegét valamelyik közeli standon, és csatlakozott hozzá. Pylokamnál biztosak lehettek benne, hogy senki sem zavarja meg őket.

- Egy közvetített kölcsönügyletet kéne nyélbeütni - recsegte Trevagg durva, monoton hangján. - Azonnali átvétel három nap múlva, tökéletes diszkrécióval. Tíz százalék Jabbának minden későbbi bevételből.

Egy kicsit vitatkoztak a százalékról meg az ügylet mibenlétéről. Trevagg pontosan tudta, hogy ha a hír a prefektus fülébe - vagy a Birodalom egy másik szolgájához - jut, akkor lelicitálják, mielőtt a megözvegyült modbrek egyáltalán elhatározná magát. Trevagg ígéretet kapott a titoktartásra, de újabb négy százalékpontnyi részesedésért. Ekkora terhek mellett egy év alatt sem térül meg a befektetés.

- Akkor rendben lesz így? - kérdezte a sullusti, lenyalogatva ujjairól a cukros zsírt.

Trevagg tétovázott, a közvetítő pedig - már-már gotali érzékenységgel félrebillentette fejét, s várta a fejleményeket. Mintha tudná, mekkora bolt ez valójában.

- Hát... nem egészen.

Semmi szükség nem volt rá, hogy végignézzen a piactéren;

Trevagg ismerte a jelet, a zsongó, reszkető érzést, amit két hete tapasztalt - de most nem. És nem tudta, mikor érezheti újra; nem tudhatta, hogy az a személy - vagy lény -, aki kiváltotta belőle a jóleső borzongást, mikor bukkan fel ismét Mos Eisleyban.

De azért készen állt.

- Egy másik ügyben is szükségem van közvetítőre - mondta lassan.

- Miről van szó?

- Nem mondhatom meg - emelte fel a kezét Trevagg. -

Egyelőre. De szükségem van valakire, aki a nevemben eljár egy olyan helyzetben, ahol tőlem, a birodalmi kormányzat alkalmazottjától azt várják, hogy hivatali minőségemben járjak el.

- Aha - támaszkodott Vegnu a pultnak. - Egy civil ugyanebben a helyzetben szép pénzhez juthat?

- Szép pénzhez - visszhangozta Trevagg, és vére ismét felpezsdült, amikor arra gondolt, mennyire szép az a pénz. - A feladat csöppet sem nehéz.

- Mennyi?

- Húsz százalék.

- Naaaa...

- Huszonöt - mormolta Trevagg. - És ez a plusz öt a titoktartásért - az állandó titoktartásért - jár.

- Veled kapcsolatban?

- Velem, és a feladat természetével kapcsolatban.

A feladat természete, tűnődött Trevagg, ahogy pár perc múltán ismét irodája felé tartotta csillámló porban. Tulajdonképpen ez a kényes az egészben. A feladat egyszerű: értesíteni kell a szektor birodalmi moffját valakiről... valakiről, akit nagyon rég keresnek.

Az érzés itt, a piacon rohanta meg két héttel ezelőtt: mintha drágakövet talált volna, mintha bódító parfümbe szagolt volna, amit egyszer érzett csak, de el sohasem felejtett. A trükk persze abban hogy a közvetítő ne kaparinthassa meg a drágakövet - azaz az információt, azt a bizonyos nevet. Trevagg, a gotal tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie ezzel a valakivel, akinek a vérdíjával megalapozhatja szerencsáját.

Mert amikor két héttel ezelőtt erre járt, egy Jedi Mester mással össze nem téveszthető rezgéseit fogta.

**- Egy hölgy várja önt - jelentette a hivatalnok a szomszéd
fülkéből, amikor Trevagg belépett az irodájába. A déli város
olvasztókemencéje után a prefektúra hűs, árnyas barlangnak
tűnt: a tetőn lévő napvisszaverők délután kettő-háromig gond
nélkül tartották a frontot. Ha nem lettek volna az adatdiszkes
dobozokkal telezsúfolt polcok, a fal mellé tornyozott
iratkötegek, ha nem lett volna tapintható a kudarc, a komor
reménykedés és a kicsinyes ellenségeskedés kipárolgása,
maguk az irodák is egész kellemesek lehettek volna.**

**Már csak egy kis idő, gondolat Trevagg a szobája felé menet.
Már csak egy darabig kell kihúznom itt.**

Mert ez a hely nem vadásznak, nem igazi gotálnak való.

**Már csak addig kell itt lennie, amíg be nem végzi utolsó
vadászatát, el nem ejti utolsó zsákmányát. Amíg fel nem adja
a Birodalomnak ezt a Jedit, akárki legyen is.**

**Az illető nem átutazó, ennyit biztosan tudott. Miután nyomát
vesztette a piacon - miután megszűnt az a sűrű, különös
vibrálás a kúpjában, amiről régen megtanulta, hogy az
ismeretlen Erő, a Jedi-mágia jele - azonnal a dokkokhoz
sietett, és megbizonyosodott róla, hogy egyetlen hajó sem
szállt föl az elmúlt néhány órában. Vámszedőként
hozzáférhetett az utaslistákhoz, és személyesen ellenőrizte
valamennyi utast.**

**De két hete hiába járta Mos Eisleyt, sehol sem érezte megint
azt a különös reakciót. Tehát az illető a bolygón van még, de
nem a városban él. Talán csak vásárolni jött be.**

Trevagg vadász volt. Tudott várni.

**Az agya inkább ezzel foglalkozott, nem pedig azzal, ki lehet a
nő, aki a szobában várja - s amikor belépett, azonnal
szerelmes lett.**

**A nő rezgése betöltötték a helyiséget, még mielőtt az ajtó felé
fordult volna. Részegítő, tejszerű melegséget árasztott, amit
Trevagg szinte a bőrén érzett: remegő sebezhetőség, a frissen
nyílt rózsaszín teela-virág elektromos aurája, valami ártatlan
és öntudatlan szexualitás, ami szinte leverte a lábáról a gotalt.
A nő megfordult, felhajtotta fehér gézfátylát. A fátyol alól olyan
idegen szépség tárult elő, hogy Trevagnak elállt a lélegzete.
Hogy az asszony milyen fajú, nem tudta. Bőre kékesszürke
volt, mint a sivatagi alkony, járomcsontja oly magas és
büszke, hogy bármelyik antari nő megirigyelhette volna, álla**

kecses és törékeny. A szemek vonala kecses ormányban folytatódott. Maguk a szemek szélesek és fűződek voltak, hatalmas szempillákkal, ijedt nyúltekintettel.

De ami Trevagg figyelmét magára vonta, az a szemöldök fölött helyezkedett el. A fátyol anyagától félig elrejtve a koponyából négy tökéletes formájú, csodálatos kúp állt ki: kicsinységük, simaságuk szinte vonzotta a férfikezet, a férfiajkat...

Nem lehetnek igazi kúpok, gondolta a következő pillanatban Trevagg. Ez a nő nem gotal, csak valami ostoba, értelem nélküli, alacsonyabbrendű faj tagja...

A látvány azonban igéző volt.

Trevagg megkívánta a nőt. Örülten megkívánta.

- Uram... - A teremtés hangja mély fuvolafutam. A háromujjú kis kéz nem engedte el a fátyol szélét, mintha védelmet keresne. - Uram, segítenie kell nekem! Azt mondták, forduljak önhöz...

Trevagg azon kapta magát, hogy megszólal:

- Bármit... - Aztán gyorsan észbekapott. Végére is a Birodalom hivatalnoka volt. - Bármit megteszek, amit a pozícióm megenged. Mi a gondja?

- Ittrekedtem! - A nőből remegő hullámokban áradt a kétségbeesett félelem. - Azt mondták, valami baj van a papírjaimmal: áthaladási adót kell fizetnem.

Trevagg mindent tudott az áthaladási adóról, elvégre találta ki.

- Eléggé... szoros a költségvetésem, hogy meg tudjam látogatni nővéremet a Conán, és... a családom nem gazdag. Most elvesztettem a helyem a Tellivar Ladyn. Ha megfizetem az áthaladási adót, nem marad elég pénzem, hogy visszautazzak anyámhoz a H'nemthére... - A bolygója nevét úgy ejtette ki, mint valami kecses tüsszentést. Keserűségének rezgése olyan volt, mint a vérméz.

- Drága... - tétovázott Trevagg.

- M'iiyoom Onith sietett a segítségére a nő. - A m'iiyoom egy fehér virág, ami akkor nyílik, ha mind a három hold ráveti fényét. Az éjszakai lilium.

- Én Feltipern Trevagg vagyok, a Birodalom tisztviselője. Drága Lilium, azonnal kivizsgálom a maga ügyét. Elszomorít, hogy csak ilyen silány helyen tudom várakoztatni, de hát ez nem fényűző város. Azonnal itt leszek.

Balu a kinti irodában volt, bakancsos lábát az asztalon nyugtatta, és párás pohárból iszogatót valamit. Sötét

pillantását a közeledő Trevaggra szegezte. - Add vissza a helyét, Trevagg - morogta. - Nincs neked szükséged arra a hetvenöt kreditre. Ha sietsz, még elkapod a Tellit még felszállás előtt.

Trevagg áthajolt a tiszt válla fölött, és beütött valamit a billentyűzeten. A képernyőn megjelent a menetrend. A gotaloktól eltérően Trevagg gyorsan elsajátította a számítógépes ismereteket. A Tellivar Lady 14.00-kor készült indulni, és Trevagg, tudta, hogy Fane kapitány pontos ember. Az az egy óra nem lesz elég, hogy magáévá tegye a nőt.

- Trevagg - állította meg a tiszt hangja, amikor az ajtó felé indult. Megfordult, de inkább csak azért, hogy legyen ürügye az időhúzásra; nagyon lassan kellett volna mennie, hogy bálványa tényleg lekésse a Tellivar Lady indulását. - Maga vadász. Hallott már az Erőről?

Trevagg gyomrában hidegség támadt, de csak ennyit mondott: - Nem.

- Valami mágikus energiamező. - Balu megrázta a fejét. - A régi Jedik állítólag ismerték és használták... - A birodalmi körlevél fel bökött, ami a háta mögé volt erősítve a színehagyott falra, és ötvenezer kreditet ígért "az úgynevezett Jedi lovagok csoportjának bármely tagjáért". És tízezret a nyomravezetőnek.

Hacsak az elfogónak vagy nyomravezetőnek nem munkaköri kötelessége az elfogás vagy nyomravezetés, mert akkor csak a szokásos bérét kapja meg, és egy meleghangú ajánlólevelet a helyi mofftól.

- Azt beszéltek, láttak egy Jedit a Tatuinon - folytatta Balu. - Figyeltetem Pylokam standját, mert úgy gondoltam ha valahol, ott biztosan felbukkan a Jedi. Valakinek innia kell azokat a gyógyteákat is. Arra gondoltam, talán észlelt... valami furcsát.

- Csak azt, hogy mi mindent árul az a Pylokam - morogta Trevagg, és jóval fürgébben távozott, mint eredetileg tervezte. Elég sokat kellett totójáznia ahhoz, hogy a nő lekésse a Lady indulását.

Éjliliom le volt nyugözve, hogy a Szökőkút Kertjébe viszik vacsorázni, ami Mos Eisleban elegáns helynek számított. Az étterem a város hajdani virágkorából származó stukkóépületek egyikében kapott helyet. Csörgedező szökőkútjait és csillámló

padlózataát fényvisszaverő lapok óvták a naptól. Persze főleg a turistákra utazott, de hát Éjliliom is turista volt: elbűvölte a környezet. Jabba, a hutt - mert persze ő volt a tulajdonos - gyakorta hengegett azzal, hogy nincs olyan kényes ízlés a galaxisban, amit az ő személyes mesterszakácsa, Porcellus ne tudna kielégíteni.

Porcellus, aki csak abban a pár órában tevékenykedett a Szökőkút Kertjében, amikor nem volt a Püffedt hatalmas étkezéseinek előkészítésével elfoglalva, pontosan tudta: Jabba azonnal föleteti a rankorral, ha megunja a főztjét, ezért valóban lelkes szakács volt. És a maga módján nagyon büszke volt a munkájára. Zsenge dubelc-filé kapperszósszal és Eleikmáj pástétommal - Trevagg még sosem evett ilyen finomat. Amikor Éj liliom szerényen lesütött szemmel bevallotta, hogy náluk a szüzek csak zöldséget és gyümölcsöt ehetnek, Porcellus alaposan kitett magáért mézes lipanabogyóval, aszalt búzbarackkal, pszibarával, krémes sült felbarral, és egy elképesztően jó kenyérpudinggal.

Persze a finomságokhoz jól fogyott a bor is.

- Semmi sem drága teérted, gyönyörűség - felelte Trevagg, amikor a lány azt mondta, hogy miatta ne verje költségeibe magát. - És semmi sem lehet túl jó. Igyál még egy pohárral, drágám! - Ha majd meglesz a pénz, nekem is ilyen jó szakácsom lesz, gondolta. - Hát nem látod, hogy minket a sors hozott össze? A sors, egy ostoba kis hivatalnok képében! - Megfogta a lány kezét, élvezte a sima bőr érintését, az ízületek dudorodását. - Hát nem érted, mit érzek irántad? Mit érzek azóta, amióta először megpillantottalak, mióta meghallottam a hangodat?

Amikor megéreztem benned az örök zsákmányt, a leggyönyörűbb hódítást?

A lány zavartan fordította el a tekintetét. Hegyes, hosszú nyelvével idegesen szedegette össze a puding maradványait - Trevagg ezt a mozdulatot szinte elviselhetetlenül erotikusnak érezte. Mi mindent lehetne csinálni ezzel a nyelvvel!

Nem tudta pontosan, miféle belső rezgéseket bocsásson ki ahhoz, hogy meggyőzze a lányt túlaradó vágyáról. Éjliliom nyilván nem rendelkezik a gotalok érzékenységével; talán fel sem fog semmit, csak a szavak közvetlen jelentését. A beszélgetésükből ítélve vagy csak félig értelmes, vagy egész egyszerűen ostoba. Trevaggot azonban nem nagyon

érdekelték a nők gondolatai és vágyai.

Megsimogatta a lány arcát a pofacsont alatt. Érezte Éj lilium félénkségét, és ezzel együtt a bimbózó csodálatot, a derengő izgalmat.

- Hát nem érted, hogy szükségem van rád?

- Azt akarod mondani... hogy feleségül veszel? - meredt rá a lány szédülten, megadásra készen.

Trevagg lágyan végigsimított a lány arcán.

Buta ez, mint egy darab téglá, gondolta. De hogy még ma az enyém lesz, az biztos.

- Hagyd békén a lányt - mondta Balu halkán, hogy a külső irodában várakozó Éjlilium ne hallja.

A gotal saját szobájában ülve épp a Csillaghattyú átutalási és jegyeladási információit nézegette. Az a legkevesebb, hogy útnak indítsa a lányt, miután végzett vele. Semmi szükség rá, hogy itt lábatlankodjon, hogy azt higgye, csakugyan lesz házasság - bár az ágyban nyilván csodálatos lesz.

- Hogy hagyjam békén? - Hitetlenkedve az emberre meredt. Halkan beszélt ő is, mert Éjlilium látszott Balu válla mögött, ahogy fejét lehajtva ül félénk elragadtatásában, fátylát félig félrehúzva. - Csak ránézek, és odavagyok!

Balu megfordult, szemügyre vette a lányt. Trevagg a férfi testhőmérsékletéből és a pulzusa vibrálásából látta, hogy Balu körülbelül annyira találja vonzónak Éjliliumot, mint egy banthát. Undor töltötte el az emberek érzéketlensége láttán.

- Trevagg - szólt a tiszt. - A legtöbb faj, a legtöbb civilizáció kiközösíti azt a tagját, aki hibrid gyermeket szül. Ha vonzónak találod őt, akkor valószínűleg elég enzim-kompatibilitás van köztetek ahhoz, hogy lehessen tőled gyereke. Tönkreteheted az egész életét.

Trevagg kurta, ugatásszerű kacajt hallatott.

- Nem tudok hinni neked. Két méterre állsz tőle, és képes vagy enzim-kompatibilitásról beszélni? Ember, növessz már ivarmirigyeket! Ha aggódna emiatt, akkor nem járkálna fel-alá a galaxisban ebben a dögös kis fátyolban.

Balu figyelmeztetően Trevagg karjára tette a kezét. A gotal megdermedt meglepetésében. Balu ritkán adta jelét annak, hogy bármi is érdekelné, de most határozott fenyegetés csillant sötét tekintetében.

Trevagg türelmesen fogadkozni kezdett:

- Rendben. Csak sétálni viszem el. Bármikor nemet mondhat. De nem három ital után Mos Eisley kintjában, gondolta, mikor kilépett a külső irodába és karonfogta Éjliliomot. Amellett házasságot ígértem neki, és ez teljesen begerjesztette a kicsikét!

- Nem tudom elhinni, hogy... annyira szeretsz, hogy elvegyél feleségül - búgta a lány, amikor átvágtak a napégette utcán. - Nálunk a férfiak... félnek elkötelezni magukat. Félnék mindent feladni a szerelemért.

- Ostobák - morogta Trevagg, miközben mélyen a lány szemébe nézett, és beszívta csábos illatát. A jelzõt ugyan az ottani nõkre is helyénvalónak tartotta, de ezt már nem mondta ki. Visszanézett a szemközti épület árnyékából, s látta elvillanni a poros köpenyt, a sárga fejkendõt.

Pylokam, a bioárus. A hivatalba tart.

A gotal elméje dolgozni kezdett, vadászösztönével helyretelte a dolgokat. Balu. Pylokam látta a Jedit.

Elsõ reakciója a színtiszta bosszankodás volt. Már megmondta Éjliliomnak, hogy befizette õt a Csillaghattyúra, mire a lány átölelte, és azt kérdezte, jön-e õ is, hogy a H'nemthén az õsi szertartásoknak megfelelõen összeesküdjenek az anya és a nõvérek színe elõtt. Trevagg úgy vágta ki magát, hogy megígérte: pár nap múlva utána megy. "Tudod, én a Birodalom alkalmazottja vagyok. Nem hagyhatok itt mindent egyik percrõl a másikra, de hidd el, már most számolom a napokat..."

Pylokamnak nem lehetett más indoka arra, hogy idejõjjon, mint az, hogy Balunak jelentést tegyen, aki minden világfájdalmas lazasága ellenére sem szokta vesztegetni az idõt. Nyomozni kezd - és jelenteni fog.

Ez pedig azt jelenti, hogy még ma meg kell õletni.

Trevagg rendes körülmények között Jub Vegnuval lépett volna kapcsolatba, hogy Jabbával intézze a dolgot... de azt is tudta - mint mindenki -, hogy szabadúszó bérgyilkosok tucatjával nyüzsögnek Mos Eisley-ban, és legszívesebben a kintinban lógnak. Nem lesz nehéz találni egyet. A találkozás nyilván rövid lesz és kellemes - a bérgyilkosok arra valók, hogy megkönnyítsék az elfoglalt lények életét -, utána még rengeteg idõ marad arra, hogy Éjliliommal foglalkozzon.

Ha a déli utcáról a kormányzati hivatalokba lépni olyan volt, mint többé-kevésbé hús barlangba jutni, a kintinba érkezve olyan érzés kerítette hatalmába a gotalt, mintha egy

emésztési zavarokkal küszködő bantha gyomrába csöppent volna. Trevagg vadász-szeme majdnem azonnal alkalmazkodott a homályhoz, és heves vibrálás kerítette hatalmába: mezők egymást átfedő elektrospektruma, méhkasként zúgó személyes aurák tömege, az idegenek jelenlétében fölerősödő bosszankodó kisugárzások, a galaxis különféle lelki és idegi nyugtatóival tompítva.

Olyan volt, mint a piac, csak éppen baljósabb, a munka, a pénzkeresés csillámló fűszere nélkül. A gondolatok, érzelmek itt veszedelmesebbek és sötétebbek voltak a rovarszerű, feketébe öltözött zenekar muzsikája mellett.

- Biztonságos ez a hely? - zümmögte Éjliliom, belekapaszkodva Trevagg karjába. Félelme hatott Trevagg vadászösztöneire, csakúgy, mint korábban kétségbeesése és aggodalma - az áldozat jelei, felhívás keringőre. Trevagg szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy szétroppantsa ölelésével a lányt.

Ehelyett megsimogatta Ej lilium sima tarkóját, és azt felelte:

- Velem biztonságban vagy, virágom. Mellettem nem eshet bajod.

Elfoglalták az egyik kis bokszot a bejáratától balra, és Éjliliom félelemmel vegyes kíváncsisággal pillantott körül. Amellett, hogy szűz, vallotta meg Trevagnak vacsoránál, eddig még sohasem járt honi bolygóján kívül, és sosem látott ilyesmit. Nem is baj, gondolta Trevagg, és jól szórakozott azon, milyen hamar megnyugszik a lány Wuher italaitól. Egy másik bokszban illegális kártyajáték folyt egy hullaszerű givin, egy óriás, egyszemű abyszi, és egy ismeretlen fajú, bolyhos fehér valami között. Egy másik bokszban szőrös, vad kinézetű farkasember iszogatót egymagában. Éjliliom a második pohár fölött nevetgélt, és megkérdezte Trevaggot:

- Biztos vagy a dolgokban, drágám? A párválasztás olyan ünnepélyes dolog, olyan félelmetes...

Trevagg a sokadalmat fürkészte, és ami még fontosabb, kúpjaival is figyelte a rezdüléseket, a veszély és vér hullámain, vérbeli vadász módjára.

- Semmiség - felelte. - Semmi sem elég nagy áldozat azért, amit irántad érzek. - A tény, hogy a lány nem kapja rajta a hazugságokon, hogy semmit sem érez meg az elméje rezdüléseiből, tovább fokozta megvetését.

Olyan kívánatos... olyan ártatlan... olyan ostoba! Nem csoda,

hogy nem eresztik el a bolygóról a szüzeket. Sosem kerülnének haza.

Legalábbis szúzen nem.

Vadász-érzékei a sötét alakokat pásztázták, keresték a másik vadászt.

A pultnál iszogató két magas embernőtényt kezdte figyelni: szikrázott bennük a veszély, a bérgyilkosokra időnként jellemző, lángszerű fény. De az aurájuk színe nem volt. az igazi. Az a rodiai viszont, kicsi fülszerű antennáival, amint idegesen figyeli a zajokat - az már igen! Trevagg biztosra vette, hogy bérgyilkos, de abban kételkedett, hogy elbírna Predne Baluval. A farkasember épp megfelelne: elég nagy, elég kemény ahhoz, hogy könnyedén megöljön egy embert. Hát az a barnahajú fickó, aki egy hatalmas vukival beszélget? Talán. Az él megvan, de a sötétség nincs. A pipázó, vékonydongájú fickó tuti. Sötét és félelmetes aura lengte körül, de vált benne valami taszító hidegség: talán meg sem lehet szólítani. Ez a fickó nagyon drágán... esetleg a maga örömére öl. És nincs átmenet.

A többiek helybéliek voltak: a visszataszító Dr. Evazant és undorító aquali barátját Trevagg jól ismerte. Veszélyes elemek voltak, de nem felbérrelhetők. A szarvas, baljós külsejű devaroni viszont, aki álmodozón ingatta ujjait a zene ütemére, sokkal kevésbé volt veszedelmes annál, amilyennek kinézett. Az öreg úrjáróról Trevagg tudta, hogy egy kolostornak dolgozik, hogy a kegyes intézmény szerzeteseivel egyetemben csempész - s hogy gyilkosságra sosem vetemedne.

Aztán végre megérezte. Zümmögő, súlyos érzés támadt a kúpjaiban, különös, zúgó zavar, mintha nagyenergiájú gépezet lenne a közelben, és...

És a kantinba belépett a Jedi.

Jellegtelen alak volt, szakálla színét vesztette, mint a korosodó emberek szőrzete általában; homoktól és használattól kopott köntöse a földet söpörte. Mögötte egy emberfiú haladt. Ruhájából és viselkedéséből ítélve nedvességfarmer lehetett - éppúgy bámult, mint Éjliliom; láthatóan lenyűgözte az, amit nagyvárosnak hitt. Érkezett velük két droid is: energiatelepeik megbizsergették Trevagg kúpjait. Wuher, a csapos azonnal felordított:

- Hé, ilyeneket nem szolgálunk ki itt.

- Tessék? - riadt meg a fiú, a magasabb droid pedig, egy

viharvert C3PO, olyan bizonytalanul nézett, ahogy csak egy robot nézhetett.

- A robotjai. Küldje ki őket, ott várjanak! Ilyeneket itt nem szolgálunk ki.

Trevagg, aki nem messze ült, szívből egyetértett. Már így is épp elég nehéz volt normálisan gondolkodnia, miközben Éjliliom búbájosan csicssergett az egyik oldalán, a bérgyilkosok pedig ott sötétlettek a másikon.

- Menjetek ki szépen a siklóhoz - mondta a fiú halkán, szükségtelen előzékenységgel. A C3PO csak kinézetre volt emberi, az R2 pedig még abban sem. - Minek hoznánk bajt a fejünkre?

Eközben az öreg a pulthoz lépett, és halk beszélgetésbe fogott a kolostori csempésszel. Trevagg a fülét hegyezte, hogy elcsípjén valamit, de a zene mellett ez nem volt könnyű feladat.

Még nehezebb volt meghallani bármit is Éjliliom lágy hangján kívül, aki éppen ezredszer kérdezte, hogy Trevagg tényleg annyira szereti-e.

- Hogyne szeretnék - figyelte Trevagg az öreg Jedit, aki a hatalmas vukihoz fordult. A gotal Ejliliomra nézett, és megragadta a kezét. - Kedvesem, te jelentesz nekem mindent... mindent!

- Ó - emelte fel tekintetét a lány. - Ó, Trevagg! De jó, hogy találoztunk... hogy így beléptél az életembe...!

Trevagg arra gondolt, ki kéne osomnia, hogy értesítse a rendőrséget... de a pénzhez csak úgy juthatott hozzá, ha közvetítőt alkalmaz. Beszélnie kell Jub Vegnuval - de előbb tárgyalnia kéne valamelyik bérgyilkossal, hátha Balu maga is az öreg nyomára bukkant.

Trevagg megérezte az indulatok fellángolását, a dühöt és részeg agressziót, mielőtt a pultnál kirobbant az ordítózás. Székében hátrafordulva rémülten látta, hogy az a gazember Dr, Evazan beleköt a parasztfiúba, ellöki, miközben Wuher kétségbeesetten ordítja, hogy "Csak semmi verekedés!" Valaki fegyvert rántott, aztán...

Az Erő úgy dübörgött fel Trevagg kúpjaiban, mint egy mélysivatagi fürgeteg. Az öregember kezében egyetlen sima mozdulatot követően izzó fénynyaláb jelent meg. Egy gyilkos vágás, egy leszelt, vérző kar a padlón; Éjliliom rémült sikkantása, aztán csend. Inkább óvatos, semmint döbönt

csend: a jelenlévők újraértékelték a helyzetet.

Aztán a zenekar újra rázendített. A sebesült kötözködőket elvitték. A kart is felszedte Wuher segédje, Nackhan, aki gyorsbüfét vezetett a piacon. Az öreg Jedi felsegítette fiatal társát, és a vukival együtt elindult a boksz felé, ahol a forradásos állú, barnahajú csempész várakozott. Trevaggban csak most tudatosult, hogy Éjliliom a karjába kapaszkodik, és minden ösztöne azt súgta, hogy eljött az idő.

Közben persze hallgatónia is kellett, figyelnie minden vadászidegszálával. Kibontakozott a remegő lány szorításából, és azt mondta:

- Hozok valamit, amitől megnyugszol, kis virágom - Azzal a pulthoz ment, onnét fülelt tovább a zene és az általános mormogás közepette. A pult mellett álldogálva ki tudta venni a Jedi és társai beszélgetéséből, hogy "Alderaan-rendszer." Vérében zúgott az adrenalin. Most vagy soha!

Hamarosan hallotta, ahogy az öreg azt mondja: "Kétezeret adhatunk most rögtön, és még tizenötöt, ha megérkeztünk az Alderaanra..."

Trevagg megkönnyebbülten felsóhajtott. Ez késedelmet jelent; legalább annyit, ameddig felhajtják a pénzt. Nyilván eladják siklót, amit a fiú említett, vagy a droidokat - esetleg mindent egyszerre. Már csak Balu kérdését kell elrendeznie.

A barnahajú ember meg a vuki nem jöhetett szóba bérgyilkosként. A hallottak alapján Trevagg úgy ítélte, úgyis csak egyszerű csempészek. A fakasember éleshangú veszekedésbe bonyolódott egy angolnászzerű lényel, akinek a rezgései gyors meghátrálásra készítették Trevaggot, a pipázó alak pedig túl kísértetiesnek, túl veszedelmesnek tűnt. Maradt a rodiai...

- Kilencvennégyes dokk - hallotta a csempészt, és az öreg elismételte az útbaigazítást:

- Kilencvennégy.

Trevagg visszatér a bokszába a saját italával, meg Éjliliom duplaerős adagjával, amibe belepottyantott egyet az előrelátóan magával hozott szerelemkeltő pirulákból is. Tudta, Wuher nem véletlenül méri ilyen drágán - és azt is tudta, hogy most már rengeteg ideje lesz.

Gazdag leszek, gondolta, és egy szépség hajtja a fejét a vállamra. Talán megérdemel egy másodosztályú jegyet.

Elvégre ez a legkevesebb.

Nem volt sem meglepett, se különösebben ideges, amikor a rohamosztagosok felbukkantak. Egy kicsit le is nézte őket - mert az öreg és a fiú persze már eltűntek. A vendégek némelyike szintén olajra lépett, többek közt a pipás gyilkos. A rodiai maradt. Trevagg elhúzta egyik kezét Éjliliom csípőjéről, hogy megszámolja a pénzét: úgy tudta, mostanság száz kredit körül mozog egy emberélet ára.

Jó lesz, ha ez a bosszantó akadály eltűnik végre, gondolta. Balunak nem szabad kiforgatnia a jutalomból, ami jogosan őt illeti!

Ahogy felállt, hogy a rodiai asztalához menjen, maga a rodiai is elhagyta helyét, olyan fürge aurával, hogy látszott: csakugyan bérnyilkos, aki prédája után veti magát. A prédáról kiderült, hogy nem más, mint a barnahajú csempész, aki rövid szóváltás után simán lelőtte a rodiait asztal alatt dugdosott lézerével. Éjliliom ismét felsikoltott, és belecsimpaszkodott Trevagg karjába. Wuher segédje odarohant megvédelmezni a hullát, a csempész pedig odavetett pár kreditet a csapósnak, és távozott.

- Elnézést a rendetlenségért...

Néhány taktusnyi szünet után a zenekar zavartalanul folytatta a számát. Trevagg undorral és bosszankodva - mert közben a farkasember is elment - felnyalábolta az izgatottságtól kába Éjliliomot. Ennyit a közvetítők megkerüléséről. Ha beszél Jub Vegnuval az öregről meg a várható siklóeladásról, említenie kell azt is, hogy plusz száz kreditért szívesen megszabadulna Balutól. Ez majd enyhíti az öregember irhájáért folytatott versengést.

De előbb ezt intézem el, gondolta Trevagg, hóna alatt az illatos, megtestesült erotikával. Szobát kell szereznie a fogadóban, hogy előleget kaphasson abból, amiről a lány azt hiszi, hogy csodás házasság lesz. Az ostoba! Ámbár kétségtelen, hogy a két préda közül ő az élvezetesebb. Miközben az aranyló árnyak közt vezetni kezdte a kótyagos Éjliliomot, Trevagg arra gondolt, hogy bár rég nem úzi az ipart, még mindig tűrhető vadász.

A droidokat kereső birodalmiak beözönlése, a homoklakók által állítólag elkövetett mészárlás, a 94-es dokkban zajlott tűzharc és egy csempészhajó illegális távozása miatt csak másnap délután találtak rá Feltipern Trevagg holttestére.

- Hát senki sem szólt neki? - kérdezte Wuher, a csapos, akit odacitáltak, hogy azonosítsa a hullát:

- Miről? - nézett fel Balu a jegyzettáblájából. Sosem kedvelte a gotalt, de ez a halál - hosszú, keskeny pengéjű késsel szakértő módon kibelettek - olyan volt, amit ellenségének sem kívánt.

- A h'nemthéről. - Mikor Balu továbbra is értetlenül nézett, a csapos folytatta: - A lányról, aki vele volt. A h'nemthei nőről.

- Éjliliomról? - döbönt meg Balu. Álmában sem gondolta volna, hogy a behálózott, rémült lány mellett a gotalnak baja eshet.

- Ez volt a neve? - forgatta a szemét Wuher. - Stimmel.

Kisebb tömeg verődött össze. Persze nem rohamosztagosak és nem prefektusi örök: egy ilyen piti gyilkosságra ők nem vesztegették az idejüket. Balu észrevette, hogy a háttérben Nackhar épp néhány kreditet csúsztat a halottkém segédjének. Úgy döntött, inkább nem kérdez rá a tranzakció okára.

- A m'iiyom - az éjliliom - ragadozó növény, ami apró rágcsálókat és rovarokat eszik, amiket a nektárjával csal oda - mondta a csapos csípőre tett kézzel, és a foltos lepelre pillantott, amivel a halottkém letakarta Trevagg maradványait.

- Párosodás után a h'nemthe nőstény kibeletti a hímét a nyelvével, ami olyan éles, mint a kardpenge, és sokkal erősebb, mint amilyennek kinéz. Nyilván ezért jut hús hím minden h'nemthe nőstényre. A hímek, úgy látszik, azt gondolják, megéri. Láttam őket együtt a kantinban, de nem hittem, hogy Trevagg van olyan őrült, hogy ágyba vigye a nőt.

- Mindig azzal hengegett, mekkora vadász - tűnődött Balu, és oldalt lépett, hogy a halottkém segédei ki tudják vinni a tetemet a véres szobából. - Meg kellett volna éreznie a veszélyt.

- Hogy érezhette volna? - dugta övébe hüvelykujját a csapos, és követte a tisztet az utcára. - A lány számára ez szerelmi szertartás volt, nem gyilkosság. - Vállat vont, aztán egy ithori mondást idézett: - N'ygyng mth'une vned isobec k'chuv `ysobek.

Ami szabad fordításban így hangzik: "A szó, ami az egyik nyelvben szerelmet jelent, a másikban annyit tesz: ebéd."

DANIEL KEY MORAN

BIRODALMI BLUES

A devaroni meséje

Azon a bizonyos délutánon öt perc sem kellett, hogy elintézzük a lázadókat: halomra lőttük valamennyit.

A Devaronon nem volt esélye a lázadásnak. Az én világom ritkán lakott, politika jelentőséggel nem bír, viszont közel van a Maghoz. Közel a császárhoz - hogy fagyna meg az alávaló. Én Kadue'sai'Malloc voltam, e néven a harmadik a Kardue-vonalon, devi, a devaroni hadsereg kapitánya. A Karduék tizenhat generáció óta szolgáltak a devaroni hadseregben: végig a Klón Háborúkban, amikor senki sem gondolt arra, hogy a Köztársaság valaha megbukhat. A katonaélet nekem való volt, illetve is oda; mielőtt a devaroni csapatok birodalmi irányítás alá kerültek, boldognak éreztem magam.

Tizenhat nemzedék katonai pályafutása szakadt meg azon a délutánon, miután elsöpörtük a lázadókat Montellian Seratból. Fél év kellett hozzá, hogy szögre akasszam az egyenruhát, de akkor kezdődött a folyamat.

Montellian Serat régi város. Pontosabban csak volt; még azelőtt emelték, hogy népem kilépett az ürbe. Az, hogy a lázadók itt vetették meg a lábukat, ostoba dolog volt, de nem meglepő. Egész éjszaka az ősi városfalak lövetését felügyeltem, és hajnalban is csak annyira állítottam le a tüzelést, hogy a lázadóknak lehetőségük legyen megadni magukat. Ők elfogadták az ajánlatot, letették fegyvereiket a városszéli, leromlott falhoz, és sorjában előjöttek. Férfiak és nők; lehettek vagy hétszázan. Betereltem őket egy sietve összetákolts karámféleségbe, és öröket állítottam melléjük. Mentési kísérlettől tartottam: félnapi járőföldre egy másik lázadó csapat még tartotta magát.

A fegyverletétel után rommá lőttük a várost. A Birodalom gondoskodni akart róla, hogy itt többet senki se adjon menedéket a lázadóknak. Nem sokkal ezután jött a parancs: a lázadók észak felé tartanak, csapatommal állítsam meg őket. Ne hagyjak senkit hátra az elfogottak őrzésére.

Ennyire volt csak konkrét a parancs... mégsem lehetett félreérteni.

Egy órára rá kivégeztettem a foglyokat. Félkörbe állítottam az öröket, és lelöttem velük a karámba terelt lázadókat. Az öt

perc java sikoltozással telt, és mire abbamaradt, és biztos lehettem benne, hogy mind a hétszáz halott.

Nem volt időnk eltemetni őket.

Megindultunk délnek, a következő csatába.

A lázadás leverése a Devaronon körülbelül fél évig tartott. A lázadások szívós dolgok, még ha végül kudarcot vallanak is. Amikor vége volt, beadtam a lemondásomat. Feljebbvalóim - egytől-egyig emberek - nem tudták eldönteni, elfogadják-e a lemondást, hagyják-e, hogy a Birodalmi Hadsereg védelmének hiányában a saját "őslakó" társaim mészároljanak le, vagy ne fogadják el, és inkább kivégeztessenek árulásért, amiért egyáltalán felmerült bennem a gondolat.

Emlékszem, nem nagyon érdekelt az eredmény.

Elengedtek.

Eltűntem.

Sem birodalmi feletteseim, sem a családom, akik a szarvaimra vágyak, nem láttak többé sem engem, sem a zenegyűjteményemet.

Telt-múlt az idő.

Félúton Devarontól a galaxis másik csücske felé, Tatuin kicsiny sivatagi világán, Mos Eisley kikötővárosában, egy kávéházban, a forró, poros város központja közelében felnéztem üres poharamból, és rámosolyogtam az én Wuher barátomra. Adtam az udvariast. A deviknél erősebb elválasztó tényező a nem, mint a legtöbb fajnál. A férfiaknak élesebb a fogazata, vadászatra való: a devik falkavadászokból alakultak ki, A nőknek is vannak tépőfogaik, de vannak őrlőik is, és élnek olyan táplálékon, amin a férfiak éhen halnának. Ritkán azonban, körülbelül ötvenből egyszer férfi is születik mindkét fajta foggal. Én is ilyen vagyok. A régi időkben ez a túlélést segítette: a kétféle fogú devik férfiakat magányos felderítőnek használta a falka. Ők messzebbre elkalandozhattak, és olyan vidéken is életben tudtak maradni, ahol a legtöbb hím éhen pusztult volna. Talán kulturális, talán genetikus okból, de a kétféle fogú devik kétségkívül kevésbé falkalények, mint a többi devik férfi.

Kétlem, hogy sok devik meg tudta volna tenni azt, amit én.

A külső fogsorom nőies, tompa, és csöppet sem fenyegető. A belső sor viszont éles, túhegyes fogakból áll, és

húsmarcangolásra való. Ha veszélyben érzem magam vagy mérges vagyok, a külső fogsor visszahúzódik. Ilyenkor ez reflexszerű, de akarattal is meg tudom csinálni.

Néha meg is csinálom. Megdöbbeneti az embereket.

Megdöbönt mindenkit, aki nem ragadozó, de az emberek különlegesek: az egész faj mindenevő. Alig ismerek értelmes mindenevő fajokat. Van róluk egy elméletem: olyan táplálékok, amik úgy döntöttek, hogy ellentámadásba lendülnek. Az emberek farágók voltak. Azt hiszem, sosem tudták túltenni magukat saját szemtelenségükön, és nagyon idegesek emiatt. Egy ember egyszer megpróbált meggyőzni, hogy az emberek húsevők. Nem nevettem ki, őrlőfogai és szájalmas, tompa metszőfogai ellenére sem - pedig még a tápcsatornája is olyan hosszú, hogy a hús megrohad benne, mielőtt kijönne a másik végen. Ilyen testfelépítéssel én is inkább leveleket ettem volna.

Wuher a szokásos grimaszt vágta udvarias, tompafogú mosolyomra.

- Hadd találjam ki, Labria. Elromlott a pohár.

Wuher a legjobb barátom a Tatuinon. Zömök, csúf ember, rossz természetű, híján van minden emberi erénynek. Gyűlöli a droidokat, de mással se nagyon törődik. Nagyon kedvelem. Van valami szellemileg haladó tisztaság az univerzum iránti megvetésében. Ha meg tudnám szabadítani pénzimádatától, akár a Kegyelmet is kérhetné.

- Igen, barátom. Nem működik. Ha lennél olyan kedves, és megjavítanád...

- Mivel?

- Talán azzal a sárga folyadékkal.

- Merenzane Aranyával?

- Az üvegen ez áll - feleltem.

- Egy Merenzane Aranya: fél kredit.

A pultra ejtettem a félkreditest, és megvártam, amíg teletölti a poharamat. Merenzane Aranya édes, finom keverék, több ezer éves lepárlási hagyomány áll mögötte. Egyetlen üvegért az évjárattól függően akár száz kreditet is elkérhetnek.

Belekortyoltam az italba, és ismét elmosolyodtam. Remek.

Fúvókát is lehet tisztítani vele, csak éppen megolvasztja a burkolatot. Átmentem kedvenc bokszomhoz, a lehető

legmesszebbre a zenekartól, aztán letelepedtem megszokott füldegóimmal.

Reggel láttam az első vendéget bejönni. Alig emlékszem Olyan esetre, amikor másképp volt.

A Tatuin ocsmány, haszontalan kis bolygó. Az egyetlen figyelemreméltó dolog rajta Jabba, meg az innen kikerülő pilóták. Fogalmam sincs, Jabba miért választotta épp a Tatuint bázisául. Talán azért, mert olyan messze esik a Magtól, hogy a Birodalom itt már alig háborgatja. Tulajdonképpen nem számít. Ami a pilótákat illeti: a Tatuin sivatag, tele nedvesség-farmerekkel. Egyetlen farm is olyan hatalmas, hogy ha a gazdák meg akarják látogatni egymást, órákig utazhatnak siklón. Az itteniek már kölyökkorukban megtanulnak robogót, szöcskét vezetni. A legtöbb tatuini farm egyik végétől a másikig így is legalább egy nap az út - ha szomszárban nem halunk közben.

Gyűlölöm a Tatuint. Még mindig nem tudom, miért maradtam itt. Emlékszem, eredetileg ideiglenes tartózkodási helynek szántam. Maxa Jandovar után jöttem ide, aki nagy - pontosabban ember létére nagy - vandfillista volt. Nagyon hiányzott az a nő. Egyike volt annak a féltucat élő művészeknek, akit nem láttam élőben, pedig érdemes lett volna. Egy fél évtizeden át követtem bolygóról bolygóra, egy hetes, egy napos, illetve egy alkalommal - amikor volt lehetőségem demonstrálni a Kegyelmet - fél napos lemaradással. Nem volt előre közölt programja: nem is lehetett. A Birodalom nem vette a fáradságot, hogy nyomozzon utána, de ha mindig előre bejelentette volna, hová indul, biztosan rohamosztágosok várták volna a következő úrkikötőben.

A Birodalom nem bízott a művészekben. Főleg a nagy művészekben nem: őket nem érdekli a politika, és akkor is ragaszkodnak az igazsághoz, amikor kellemetlen. Maxa Jandovart a Morvogodinén tartóztatták le. Őrizetben halt meg. A Tatuinon kaptam a hírt, és készen álltam rá, hogy továbbinduljak a Morvogodinéra.

Valahogy azonban ittragadtam.

Éjliliom, a h'nemthe a pult másik végén ücsörgött, unatkozni látszott. Sajnáltni kezdtem azt a valakit, akit kinéz magának.

- Hé, Wuher!

Wuher rám pillantott a pult túloldaláról.

- Na?

- Egyes Számú Egyetemes Igazság: sose mondd, hogy "Miért nem harapod le mindjárt a fejemet is?" egy olyan h'nemthe nősténynek, aki nagyobb nálad.

Wuher nem nevetett. Fajankó.

A szomszéd bokszban két ember próbált rávenni egy murin zsoldost, hogy segítsen nekik kirabolni egy csehót Mos Eisley másik végében. Eltökéltem, hogy felhívom a tulajt, és eladom neki a figyelmeztetést. Nem mintha hajlott volna a balhéra a murin: csak az egyik ember beszélte a nyelvét, kiejtése borzalmas, mondatszerkesztése esetleges volt. Láttam, hogy az Obron Mettlo nevezetű zsoldosnak komoly fáradságába kerül komolyan venni őket. Végül fel is mordult, hogy ő katona, harcos, és megemlített néhány csatát, amiben részt vett. A legtöbbről én is hallottam - ha nem hazudott, tényleg vérprofi lehet.

- Hé, Wuher!

Wuher hátranézett.

- Na?

- Hogy hívják azt, aki három nyelvet beszél?

- Háromnyelvű.

- Aki kettőt?

- Kétnyelvű.

- És aki egyet?

Wuher gondolkodóba esett.

- Egynyelvű?

- Nem. Ember.

Már majdnem elmosolyodott, de aztán észbe kapott:

Lassan telt a nap. Ez már csak így van. Annyit iszom, hogy kissé eltompuljon körülöttem a világ, és várom, hogy lemenjen a nap. Járkáltam egy kicsit, néha betértem az ivóba, hogy beszélgessek, kínomban még egy szolgálaton kívüli rohamosztagost is meghívtam két körre. Hiába: jobban érdekelték a nők, mint a beszélgetés, és azt hiszem, úgysem tudott volna semmit. De hát ezt hívják befektetésnek: egy nap talán majd tudni fog valamit, már ha lehet ilyesmiről szó egy rohamosztagos esetében. És akkor talán észbe jut öreg barátja és ivócimborája, Labria.

Az információ-kereskedelem finoman szólva is kockázatos üzlet.

Nem állítom, hogy jó vagyok benne.

Hosszúorr késő délután került elő. Addig egész jó volta nap: a zenészek nem jöttek, nem kellett beraknom a fül dugómat.

Hosszúorr viszont nekem akart eladni információt.

Rámosolyogtam a bokszoból. Azzal az éles mosolyommal.

- Na ne.

Hosszúorr neve Garindan. Egy protokollal egyszer utánanézettem, mit jelent ez a szó. Öt különböző nyelven van értelme: "Áldott", "égett fa", "szélvihar pora", "ocsmány" és "pirítós". De az öt nyelvet beszélő fajok egyike sem hasonlított Hosszúorhoz.

Hosszúorr Mos Eisley legsikeresebb kémje. Egy olyan városban, ahol ennyi kém nyüzsög, ez azért már jelent valamit. Rendesen megfizeti az értesüléseit. Néha én is mondok neki érdekes dolgokat.

- De Labria - hízelgett halkán. - Biztos vagyok benne, hogy ez a téma nagyon fog érdekelni.

- Mondj róla valamit.

Megrázta a fejét, ormánya szelíden lengedezni kezdett az arcom előtt. Elnyomtam magamban azt a civilizálatlan készletet, hogy egyik élesre köszörült körmömmel lecsapjam. Sokszor van lehetőségem a Kegyelmet kimutatni, ha Hosszúorral van dolgom.

- Ötven kredit, Labria. Nem fogod megbánni.

Elgondolkodtam. Kortyintottam a savas aranyból, aztán forgattam egy kicsit a hátsó fogsorom körül. Éreztem, hogy élesíti.

- Ötven kredit valóságos vagyon. Továbbadható?

Hosszúorr elgondolkodva vakarta az ormánya tövét.

- Nem tudom, kinek lehetne továbbadni.

Valami, ami engem érdekel, de nem lehet továbbadni...

Fölmeredt a fülem.

- Ki az?

- Ötv...

- Megkapod. Ki van itt?

- Figri...

Felpattantam ültő helyemből.

- A Tüzes Figrin D'an a Tatuinon?

Hosszúorr "urk"-szerű neszt hallatott.

- Mindenki minket néz.

Körülnéztem. Valóban sokan néztek. Furcsa volt ez a sok

tekintet így rám szegezve. Elengedtem Hosszúorr, aztán elfordultam.

- Bocsánat. Kissé ingerlékeny vagyok.

Megdörgölte a nyakát.

- Ráférne egy kis nyesés a körmödre.

- Remélem is. - Ő megint leült, de én túl izgatott voltam. - A zenekar veled van?

- Ötven kredit.

Vicsorgás tolult fel a torkom mélyéből. Előrántottam egy ötvenkredites bankjegyet, és kinyújtott tenyerébe pottyantottam. Próbáltam nem morogva mondani:

- Hol?

- Jabbának játszanak.

- Mind?

- A Modális Csomók.

- Ők azok - feleltem, és képtelen voltam kiszűrni a hangomból az izgalmat. - Doikk Na'ts a fízzen, Tedn Dahai és Ikabel G'ont a fanfáron, Nalan Cheel a bandfillen, Tech Mo'r az ommnin...

- Igen. Stimmelnek a nevek.

Ó, egek!

A galaxis legjobb jizz-bandája a városban van.

A szokásosnál korábban mentem el, ahogy odakint besötétedett. Wuher odabiccentett kifelé mentemben.

- Viszlát holnap, Labria!

Visszabólintottam neki, és kiléptem a forró éjszakába.

A Labria rendkívül trágár szó a nyelvemben. Körülbelül annyit tesz, "hideg ennivaló", de fordításban nem jön át az igazi zamata.

Szarvaimra is, nem értem ezeket az embereket! Lassan két évtizede élek köztük. Mi mindennel nem szitkozódnak! Szexszel, ürülékkel, vallással... Sosem fogom megérteni őket.

Négyszázmilliárd csillag van a galaxisban. A legtöbbnek bolygója is akad, ezeknek körülbelül a fele lakható. Jó négyszázmillió világon fejlődött ki önállóan az élet, és talán minden ezredik világ termel ki intelligens létformákat.

Ezek persze durva számok. Jóval több mint húszmillió értelmes faj él a galaxisban. Senki sem tudja őket mind számon tartani, még a Birodalom sem.

Fogalmam sincs, hány fejtáncos lehet Mos Eisleiban. Biztos vagyok benne, hogy több száz hivatásos ténykedik itt. És

tízezerre tehető azoknak a száma, akik gondolkodás nélkül átvedlenek fejjadásszá, ha a fejpénz elég magas, és tudomást szereznek rólam.

Montellian Serat Mészárosának ötmillió kredit van kitűzve a szarvára. De a Devaron félúton van a galaxis másik vége felé, és az egész Tatuinon talán egy tucat olyan értelmes lény lehet, aki egyáltalán tudja, melyik fajhoz is tartozom. A bolygón van két másik devaroni is: Oxbel és Jubal. Oxbelt meglehetősen kedvelem: egyszer úgy tettünk, mintha testvérek lennénk, de nem jött össze a dolog, amiért csináltuk. Egyáltalán nem hasonlítunk egymáshoz - az ő ősei az egyenlítő közelében éltek, az enyéme az északi sark felé -, de az emberek képtelenek voltak minket megkülönböztetni. Szóval eléggé kedvelem Oxbelt, de odáig nem mennék, hogy meg is bízzak benne. Ő még régebben van távol a Devarontól, mint én, és nagyon valószínű, hogy még ő sem hallott Montellian Serat Mészárosáról - de biztos, ami biztos.

A biztonságnak viszont vannak árnyoldalai is: a legközelebbi devi nő a Mag túloldalán van. Már a gondolatba is belesajdulnak a szarvaim.

Sok fejjadász egyszerűen lusta. Ha nem volnának azok, más szakmát űznének. És a kutatás nem erősségük.

A rövidebbik úton mentem haza.

Kis földalatti lakást tartok fenn, úgy tízpercnyi járásra a kantintól. Már kétszer betörtek, amióta itt lakom. Először csak az eredményt láttam, másodszor már tetten értem az elkövetőt: egy fiatal embert. Rájöttem, hogy az emberek nem is olyan jóízűek.

A fények automatikusan bekapcsolnak, amikor kinyitom a zárat, és bemegyek. Az ajtótól lépcső vezet le a hideg, nedves alagsorba, aminek a hűtése egy vagyonba kerül. A hőcserélő tekercsek is automatikusan beindulnak, amikor belépek; tapasztalatból tudom, hogy nem tudok elaludni, ha nincsenek már jó ideje bekapcsolva.

Egyetlen értékes dolog van a lakásban, szerencsére egyik tolvaj sem találta meg. A külső helyiségből az alvófülkébe lehet jutni, onnan meg a fürdőszobába. A higiéniai berendezések emberre vannak tervezve, de nekem is megfelelnek. A zuhanyozóban meg kell nyomni a falat, mire az visszacsúszik: így lehet bemenni.

Belépek egy kicsi, nyolcszögletű szobába. A falak nem tökéletesek: hajlamosak visszaverni a magasabb frekvenciákat és elnyelni az alacsonyabbakat, tehát gyakorlatilag minden élesebben hangzik, mint kellene. Ezen részben lehet segíteni, de együtt kell élni vele.

A fal összecsukódik mögöttem. A szoba már hűvös: ez az első helyisége a lakásnak, ami lehül.

A fal mentén chipek sorakoznak. Némelyik egyedülálló, ebben biztos vagyok. Felbecsülhetetlen értékű. Olyan felvételek másolatai, amelyek senki másnak nincsenek meg a galaxisban. Némelyik pedig egyszerűen csak ritka és értékes. Megvan nekem mindenki. Vagyis pontosabban van valamim mindenkitől. Van olyan zeném, amit a Birodalom már egy nemzedékkel ezelőtt betiltott... olyan zenészek előadásában, akiket kivégeztek azért, mert nem a megfelelő dalt játszották, nem a megfelelő szöveggel, nem a megfelelő embernek. Olyan zenészekről, akik egyszerűen eltűntek, vagy olyanoktól, akik voltak olyan szerencsések, hogy maguktól is meghaltak, még a Birodalom eljövetele előtt.

Maxa Jandovar is itt van, meg Orin Mersai, Telindel és Saerlock, Lord Kavad és a Skaalite zenekar, M'Iar'Nkai'kambric, Janet Lalasha és Mracle Meriko, aki birodalmi őrizetben halt meg négy nappal azután, hogy még utoljára láttam játszani a Csillagtáncban. A régi mesterek, Kang Is Lubrichs, Ovido Aishara, és az elképesztő Brullian Dyll. Két felvételem volt a Tüzes Figrin Da'ntól és a Modális Csomóktól. Da'n talán a legnagyobb klooista, aki valaha is élt a galaxisban, Doikk Na'ts pedig... van valami a játékában, amit mindig óvatosnak, elővigyázatosnak éreztem, de néha beleszáll a tűz, és akkor úgy játszik a fízen, ahogy annakidején Janet Lalasha.

Az ő háttérzenészeik más, közönségesebb bandákban legelől játszhatnának.

Leültem a székemre, ami pontosan a szoba közepén állt, ahol a hang a legtisztábban fut össze. Kinyitottam egy palack tizenkét éves Dorian Quillt, és vártam, hogy kezdődjön a zene. Népem hisz abban, hogy ha valamit meg akar ölni, akkor azt halálában szeretnie és dédelgetnie kell. Nincs korlát közted és az áldozat között, és te is meghalsz, amikor ölsz.

A zene az egyetlen általam ismert dolog, ami ugyanezt az érzést kelti bennem.

A zene körülölel, amíg meg nem szűnök létezni.

Meghalok, ahogy ölok.

Ezért élek.

Örülök, hogy atyáim halottak.

Reggel elmenten Jabbához.

A csapdaajtójára állított; a farka tekergett, miközben beszélt.

Ez engem mindig zavar. Egy részem meg is ijedt tőle: még a húsevőket is megehetik még nagyobb húsevők. A másik részem le akart csapni rá.

Jabba szemügyre vett azokkal az ocsmány, redős szemeivel, és kellemetlenül, dörögve elnevette magát.

- Nos... milyen információt akar eladni nekem legkevésbé kedvenc kémem?

Jól csináltam. Huttul beszéltem vele, amit pedig különben inkább kerülök: fáj tőle a torkom, és mind a két fogsoromhoz szükség van egyes hangok képzésénél. Egy-egy hosszú beszélgetés után az első sor mindig sajogni kezd az állandó fel-le rángatástól.

- Van egy zsoldos a városban. - Mielőtt idejöttem, megtudtam róla, amit lehetett. Nem volt sok, de hát sietnem kellett.

Gyorsan túl akartam esni ezen - ha Jabbának nem tetszik Da'n meg a Csomók, akkor soha nem fogom őket játszani látni. De senki más sem. - Obron Mettlo. Igazi profi, tucatnyi csatában harcolt, zömmel a győztes oldalon. Munkát keres. Murin.

Jabba mély hangon felmordult, amit én érdeklődésként értelmeztem. Jabbának sok fogdmegje volt, de nem túl értelmesek - a murinok viszont veszedelmesek és okosak is. Tovább ütöttem a vasat.

- Ha kívánod, érintkezésbe lépek vele. Idehozom, hogy lásd... mondjuk vacsorára. Egy kis szórakozás, zene mellett elbeszélgethatsz vele. A murinok szeretik a zenét, nyugton maradnak tőle.

Jabba szemhéja kissé lecsukódott: vagy unatkozik, vagy gondolkodik. Végül halk, csuklásszerű hangot hallatott, és azt mondta:

- Küldd ide!

Meghajoltam, és amennyire az udvariasság keretei engedték, gyorsan lehátráltam a csapdaajtóról.

- Ahogy óhajtod, uram. Itt leszünk, mondjuk... alkonyat megfelel?

Jabba rámmosolygott: felállt a szőr a hátamon.

- Csak őt küldd - tisztázta a kérdést. - Téged nem hívtalak.

Meredten álltam a csapóajtó szélén: az elmém leblokkolt.

Valahogy biztosan meg lehetne oldani, hogy...

Jabba neszegett. Ismerős volt a hang; hallottam már deviktől is - csak éppen egy farka devi kell hozzá. A fülem kihegyesedett, az első fogsorom visszahúzódott tőle.

- Most elmehetsz.

Meghajoltam, és eltűntem.

Este a kantinba mentem, és az eszméletlenségig leittam magam.

Egyszerűen tudtam, hogy Jabba föl fogja etetni a Modális Csomókat a rankorral. Azelőtt sem volt soha tisztességes zenekara, soha. Még Max Rebo bandája járt a legközelebb a túrhétőséghez: ők végigvittek egy dallamot, ha kaptak vödröt, amibe beletegyék.

Másnap reggel azonban megtudtam, hogy Rebo állást keres. Jabbának új kedvence lett.

Hát idáig fajultak a dolgok.

Négy napig nem aludtam, gondolkodtam. Itt vannak, nem messze tőlem, Mos Eisleyban. És neki játszanak. Majd belepusztultam mára gondolatba is. Annyi Kegyelmet vesztettem ezekben a napokban, hogy ha maradt volna még bennem szégyenérzet, most elővehettem volna.

Valamikor az ötödik nap tájékán túl sokat ittam. Arra tértem magamhoz, hogy hason fekszem a kijárat melletti sikátorban a sötétben, és valaki rugdossa a vállamat. Úgy döntöttem, hogy kiharapok egy darabot a vádlijából, de...

Wuher térdelt mellettem.

- Fel tudsz állni?

A hideg kövezet az arcomhoz nyomódott. Horzsolások, vágások voltak rajtam - és lassan visszatértek az emlékek. Valakik megverték - súlyos fa- és fémbotokkal, ahogy halványan visszaemlékeztem. Szokásos rablótámadás. A jobb karomat egyáltalán nem bírtam mozgatni.

- Nem hiszem.

- Gyere. - Én nehezebb vagyok, mint az emberek: Wuher roskadozva segített talpra. Az erőfeszítéstől éles fájdalom nyilallt a vállamba. - Hol laksz?

Félig-meddig ő vonzolt haza, és megvárta, amíg kinyitom a

zárat. - Nem kell orvos?

Nem emlékszem, válaszoltam-e neki. Ostoba kérdés volt. A Tatuinon nem volt olyan orvos, aki értett volna a devi testhez - vagy ha volt, hát nem akartam találkozni vele.

Sikerült eljutnom a zuhanyig, mielőtt összeestem.

Megnyitottam a hideg vizet, és reggelig ültem alatta.

Próbáltam eldönteni, mennyire ragaszkodom az életemhez.

Reggelre a lakás már-már otthonra kezdett emlékeztetni. Ki sem mozdultam egész nap, és járattam a hőcserélőket. Dél körül már volt erőm arra, hogy kiszedjek egy karnyi hosszú mélyhűtött womp-patkányt a jégről, vérhőmérsékletre melegítsem, és bevigyem magammal a zuhanyba. Ültem a vízsugár alatt meztelenül, és ettem, amíg tele nem lett a hasam. Aztán mikor már csak csontok maradtak a padlón, elzártam a vizet, és az ágygödrömhöz botorkáltam.

Egy ideig nem merészkedtem ki. Valaki többször kopogtatott az ajtómon: nem engedtem be. Bizonyos információk a fénynél is gyorsabban terjednek Mos Eisleyban. Mos Eisley valóságos élőlény: megeszi a gyengéket és betegeket. Én eddig megúsztam anélkül, hogy túl sok polgártársamat meg kellett volna ölnöm. Mostanra nyilván értesültek az engem ért támadásról - azok az emberek, akik rajtam ütöttek, nyilván eldicsekedtek velem. Ha így van, akkor a hűtőmbé kerülnek, még a hónap vége előtt.

De semmi esetre sem akartam megint elmenni a kantinba addig, amíg vissza nem nyertem az erőmet.

A karom gyógyult a leglassabban: még hetek múlva is merev volt, és fájt, ha rosszul mozdultam. De kezdtem kifogyni az ennivalóból, úgyhogy nem volt más választásom. Egy reggel felöltöztem, bekapcsoltam a riasztókat, és elindultam a kantinba.

Wuher felpillantott és odabiccentett, amikor beléptem. Az első vendég. Kített egy poharat a pultra, és aranyszín folyadékot töltött bele.

- A ház ajándéka. Idd meg, mielőtt jön valaki!

A pohárra néztem, aztán Wuherre. Éppúgy nem találtam szavakat, mint amikor Jabba kirúgott.

- Köszönöm - nyögtem ki végül. Wuher bólintott. Felemeltem a poharat...

És megdermedtem. A ragadozóknak jobb orruk van, mint a levélevőknek. Valami nem stimmel az itallal. Olyan...

Wuher is töltött magának, amíg én a poharamat bámultam.

Rám emelte az adagját, aztán le is döntötte.

Merenzane Aranya. Az igazi. Drága, tiszta, valódi Merenzane Aranya.

Wuher eltette a címkétlen üveget a pult alá, aztán elment, hogy felkészüljön a nyitásra. Én csak bámultam. A boksza mentem a poharammal, leültem, és nagyon lassan inni kezdtem. Nem tudtam, hogy a Tatuinon van igazi Arany. Majd elfelejtettem, milyen az íze. Arra gondoltam, vajon hány éve rejtegeti Wuher ezt az üveget anélkül, hogy egy szót is szolt volna róla.

A Hidegre is, vacak kém vagyok.

Erre aztán lehet büszkének lenni.

Egész délelőtt az ivóban beszélgetőket hallgattam. Kiestem a ritmusból... pedig érdekes dolgok is történtek önkéntes száműzetésem napjaiban. Tegnap éjjel egy birodalmi cirkáló harcolt a bolygó fölött egy lázadó hajóval, ma pedig rohamosztigosok keresgéltek az egész Tatuinon valakit vagy valamit, ami megszökött előlük.

És történt valami borzasztó rossz is: az az átkozott zsoldos, akit Jabbának ajánlottam, összekapott Jabba néhány testőrével, és halomra lőtte őket, mielőtt feletette magát a rankorral. Beszélték, a zsoldos Valarian fizetett bérgyilkosa volt, és Jabbára pályázott.

Reméltem, Jabba elfelejti, ki ajánlotta.

Reméltem, Hosszúorr visszaadja az ötven kreditemet.

Látomásom volt.

Na jó, ez ebben a formában nem igaz, de majdnem. Hosszúorr megállt mellettem, és valami érdekeset pengetett meg: Lady Valarian esküvőre készül. Max Rebo és a bandája fog játszani a lagzin.

Szinte fel sem tűnt, amikor Hosszúorr elment. Csak meredtem magam elé, és nem láttam se a déli forráság elől bemenekülő tömeget, se a kantint. Gondolkodtam.

- Wuher!

Wuher elfordult két embernőtől, akik úgy hasonlítottak egymásra, mint két klón: Tonnika-nővéreként mutatkoztak

be. Wuher nem örült, hogy megzavartam: a lányok emberi mércén nagyon csinosak voltak.

- Na?

- Hogy megy az üzlet?

Gyanakvó pillantást vetett rám.

- Szarul. Mindig szarul.

- Mit szólnál, ha egyszer igazi zenészek játszanának itt?

- Rebo? Nem tudom megfizetni, és amúgy sem hoznák be az árukat.

Rávillantottam udvarias mosolyomat.

- Én Figrin Da'nra és a Modális Csomókra gondoltam. Ők bithek. És jók, Wuher. Úgy értem, tényleg nagyon jók.

- Mennyibe kerülnének?

- Öt kiló egy hétre.

Ismét gyanakvóan nézett rám. Ha valami túl szépnek hangzik, akkor átverés esete forog fenn.

- Na ne! Egy banda, ami jobb Rebónál, és még olcsóbb is...

- Azt hiszem, el tudom intézni.

- Hogyan?

Elmondtam neki. Amikor végeztem, azt mondta:

- Nagy franc vagy te, Lab.

- Áll az alku?

Tagadólag rázta a fejét, de közben azt mondta:

- Áll.

Aztán a fejét csóválva, motyogva arrébb ment.

Lady Valarian áll a Tatuinon a legközelebb ahhoz, hogy Jabba versenytársa legyen. Ezzel nem mondtam sokat: Jabba megtűri, mert egy brancsban tartja az elégedetlenkedőket. Valarian whiphid, ami azt jelenti, hogy ostoba, nagy, ronda, több izma van, mint nekem, és büdösebb Jabbánál. Őt még egy hosszú vadászat után sem enném meg.

Elmentem hozzá a szállójába, a Szerencsés Despotába. A Szerencsés Despota igazság szerint nem is hotel, csak egy úrhajó, ami már nem bír felszállni.

- Így van - mondtam. - A Modális Csomók. Figrin Da'n vezetésével. Tudom, hogy ön a legjobbat szeretné, Lady Valarian: Ez a zenekar olyan pompás zenét csinál, hogy az ön esküvőjéről fognak beszélni galaxis-szerte. Fényévekre innen is irigységgel és vágyakozással emlegetik majd a nagyszerű Lady Valarian és délceg vőlegénye, a merész D'Wopp

egybekelését, a romantikus hangulatot, amit a galaxis legjobb muzsikusi teremtettek.

Valarian rám meredt - legalábbis azt hiszem, rám meredt: ezeknél a kicsi whiphid-szemeknél sosem lehet tudni -, és szkeptikusan megjegyezte:

- Jobbak, mint Max Rebo? Én imádom Max Rebót.

Hát imádja. Megérdemelné, hogy az a csúf kis tökmag bazseváljon az esküvőjén. - Szépséges úrnőm, az ön ízlését senki sem vonhatja kétségbe - virítottam neki egy udvarias mosolyt -, de a Modális Csomók pillanatnyilag Jabba, a hutt kedvenc zenészei. Szeretné, ha azt beszélnék, hogy az esküvőjén olyanok játszottak, akiket Jabba nem tartott elég jónak?

Ez már szöveget ütött a fejébe. Egy kicsit elragadtattam magam a mondatszerkesztéssel: a whiphideknek csak mintegy nyolcezer szóból áll a mindennapi szókincsük.

- Nem, nem szeretném. A Modális Csomókat akarom! - Egy pillanatra elbizonytalanodott. - Gondolod, hogy eljönnek?

- Nem lesznek olcsók, asszonyom. Jabba neheztelését kockáztatják azzal, hogy önnek játszanak. Talán... két vagy háromezer kreditbe fog kerülni. Ha kölcsönad nekem egy üzenődroidot, örömmel megteszem az első lépéseket...

Az esküvő reggelén felhívtam Jabbát.

Azt hiszem, valódi derűvel nevetett, amikor meglátott.

- Legkevésbé kedvenc kémem! - dörögte. - Eljöhetnél hozzám ebédre, és beszélgethetnénk arról a zsoldosról, akit ajánlottál.

- Érdekes híreim vannak, Jabba.

- Hmmm.

- Tudod, hogy a zenészeid elszöktek? Figrin Da'n és a Modális Csomók?

- Hmmmmmph! - bődült el, és kibillegett a képből. Sikolyok, fémcsörgés, töréshang. Türelmesen álltam a készülék előtt, és vártam, hogy visszajöjjön, ha visszajön egyáltalán. Megtette.

- Húúú - motyogta fejcsóválva. - És hol vannak, legkevésbé kedvenc kémem?

- Lady Valarian ma esküszik. Ő bérelte fel őket, hogy játsszanak a lagziján, a Szerencsés Despotában.

Jabba szeme résnyire szűkült.

- És mit kér legkevésbé kedvenc kémem ezért az információért?

Széttártam a kezem.

- Azt, hogy felejtsünk el egy bizonyos szerencsétlen bemutatást.

Egy pillanatig méregetett résnyire húzott tekintetével, aztán robajló nevetésbe tört ki.

- Hívj máskor is, legkevésbé kedvenc kémem!

Aztán letette.

Nekem hideg veríték csorgott a hátszörömön.

Wuher kiöltözött az esküvőre: inget váltott.

A kintin sötét és csendes volt; sosem láttam ilyenek az első, reggeli percek kivételével. Odaadtam Wuhernek a meghívómat, amit Lady Valariantól kaptam hálája jeléül, amiért megszereztem neki Figrinéket - azt sugallta vele, jobban járhatnék, ha a jövőben neki, és nem Jabbanak dolgoznék.

Egy nap valaki tényleg megöli Jabbát, de az a valaki nem Valarian lesz.

- Szóval biztos, hogy az esküvőt megghiúsítják - ismételte Wuher.

- Biztos vagyok benne, hogy a Modális Csomók ezek után nem fognak visszamenni Jabba-hoz. Csak annyit kell tenned, hogy rejtekhelyet ajánlasz nekik egy időre, ahol egy kis pénzt is kereshetnek. Egy vasuk se lesz: Valarian nem fog fizetni nekik, ha nem jön létre a házasság.

Wuher a fejét csóválta, és az ingét húzkodta.

- Gondolod, hogy belemennek?

- Szerintem harapni fognak rá.

Wuher rám meredt a homályban.

- Lab... ha valami értelmes dologba fektetnél ennyi energiát, gazdag ember lehetnél.

Megráztam a fejem, és azt mondtam:

- Barátom, nekem ez elég.

Nehéz túljárni Jabba eszén. És veszedelmes is.

Egy épület árnyékában üldögéltem a Szerencsés Despota közelében, figyeltem az esküvőre érkezőket. Micsoda söpredék! Némelyik "vendégben" Jabba embereit ismertem fel. Reméltem, hogy nem lesz lövöldözés. Jabba bérencei viszonylag kevesen voltak: a hutt, ha el akarja intézni Valariant, sokkal több katonát küld. Ez jó jel.

Nagyon, nagyon halványan hallottam valami zenét, ami akár az "Aquanna könnyei" is lehetett. Utána viszont teljesen biztosan a "Féregdoboz" következett. Fura számok esküvőhöz. Talán rendelésre játszanak.

Ekkor futottak be a rossz hírek.

Rohamosztagosok.

Két szakasz. Halkan szálltak le az éjszakában, tompított futófényekkel, teljes harci páncélzatban. Az egyik szakasz biztosította a bejáratot, a másik bement. Kétlem, hogy akár húsz másodperc is eltelt a leszállásuk óta.

Borzalmas volt a hangzavar. Még ott is hallatszott, ahol ültem. Sikolyok, lézerdörrenések, ordítózás, újabb lövés-sorozat - az egyik rohamosztagos a bejáratnál lehanyatlott. Szememhez emeltem a messzelátómat, és figyeltem köztük az épületet. Ablakok tárultak fel, a csőcselék özönléni kezdett kifelé. A messzelátóval végigpásztáztam az emeleteket... a tető közelében egy vészkijárat pattant fel. Egy bith fej bukkant ki rajta. Nem tudtam megállapítani, ki az: minden bith egyformának tűnik, még közletről is. További bithek kerültek elő, majd Wuher barátom jellegzetes alakja. Együtt ugrottak le a homokra, Wuher meg a bithek, aztán belevetették magukat a sötétségbe.

Sosem gondoltam volna, hogy Wuher ilyen gyors is tud lenni... és hamarosan láttam, mi készítette ilyen fürgeségre. Két rohamosztagos vágtatott a nyomukban, fegyverrel a kézben. Egy kis Kegyelem felhasználásával elbuktattam az elsőt, a második a társán esett keresztül. Elszedtem tőlük a fegyvert. Elég régóta nem volta kezemben ilyen puska, de semmit sem változott. Kiszedtem az energiacellákat, és visszaadtam az üres puskákat a lassan magukhoz térő rohamosztagosoknak.

- Ezt önök vésztették el, uraim?

Az egyik azonnal felpattant, és rám szegezte a fegyverét:

- Ne mozdulj!

A másik először rám nézett, aztán a puskájára, majd megint rám.

- Ugyan már - mondtam szelíden. - Értelmes lények lennének, vagy mi. Önök elestek, én pedig felsegítettem önöket. Nincs ok izgalomra. Ha esetleg megsérültek volna, boldogan kárpótolom önöket...

Hagytam elhalni a hangomat; mind a hárman egymásra meredtünk.

Az, aki rám fogta a fegyverét, feszülten mondta:

- Meg akarsz vesztegetni minket?

Teljes magasságomban kihúztam magam, és éles mosollyal lenéztem rájuk.

- Nem, ha nem haragszanak érte.

Reggel, amikor a kantinba értem, már ott találtam a Modális Csomókat. Hangoltak.

Wuher rám meredt.

- Rámlóttek. Egy rohadt droid.

- Sajnálom - mondtam, bár nem is tűnt igazán dühösnek. - Te legalább hallottad őket játszani.

Morcosan bólintott.

- Ja. Egész jók.

- A legjobbak - feleltem halkán. - És szerintem ezt te is tudod.

Wuher szortyintott egyet.

- Megkérem érte a fizetséget.

- Na?

- Ingyen ital egy évig.

Megint szortyintott.

- Nem megy. Nem tartanak ki itt egy évig: elhúzzák a csíkot, amint valaki hajlandó elvinni őket.

Ebben volt valami. De azért...

- Ennél talán egy kicsit tovább maradnak - mutattam rá. -

Jabba nyilván a bolygón akarja tartani őket. Talán még meg is bocsát nekik.

Wuher rám mosolygott. Jobb volt az előbb, amikor húzta a száját.

- Hét ingyen piát kapsz minden nap, amíg itt játszanak. Ahogy elhúznak, megint fizetsz. De héten felül addig is.

Rámosolyogtam; elfelejtettem, hogy lent vannak az éles fogaim.

- Áll az alku.

Felálltam, odamentem Figrinékhez, és bemutatkoztam.

Esküszöm, a bithek akkor is megvető pofát vágnak, ha nem akarnak. A fickó szemlátomást hallott már rólam: Labria, a részeges. A félig okos, félig ravasz, félig józan. Alig pillantott rám.

- Ó, igen. Jabba legkevésbé kedvenc kémje.

Figrin megrögzött szerencsejátékos volt.

- Nem játszunk pár parti szabakot? Késő délutánig úgyse jön

senki.

- Nem.

- Húzkredites minimáltéttel.

Úgy csavargatta a fejét, mint egy droid.

- Tényleg? Bírni fogod?

Szándékosan éleset mosolyogtam rá. A bithek tudják, hogy táplálékok.

- Sértegetni akarsz, Figrin Da'n?

Lehet, hogy akadt már a történelemben cinkeltebb pakli is annál, amivel most játszottunk, de nem mernék fogadni rá. A bithek meleg, fényes világról származnak, a devaroniak viszont talán mindenkinél jobban látnak infrában. Hasznos látni a meleget, ha az embernek hideggel van dolga.

A kártyák fekete szélében alacsony spektrumú, infraérzékeny jelek voltak. Végig ismertem Figrin összes lapját. Amúgy is le voltak égve, de mire felálltunk az asztaltól, az enyém volt minden hangszerük - kivéve Doikk Na'ts fizzét.

Micsoda nap!

Úgy tűnt, az univerzum szántsándékkal meg akart fosztani attól, hogy élvezzem a muzsikájukat. Először a tagok kaptak össze, aztán, mire végre elkezdtek a Gerjedek magamra egy szép változatát, valami vén hülye levágott egy másik hülyét - méghozzá fénykarddal -, és abbamaradt a szám. Aztán azt a pszichotikus Solót is odaette a fene a kantinba, és persze hogy meg kellett ölnie valami szánalmas, Greedo nevű fejvadász-utánzatot. Ha lett volna nálam fegyver, hátbalöttem volna a koréliait, amikor elment - hát így maradnak ki az élet nagy lehetőségei.

Különben sem jó feltűnést kelteni.

A délután estébe fordult, és én hallgattam Figrinéket. Egy ideig eltartott, amíg belelendültek: Figrin először nem volt hajlandó rám nézni, és mindig kiesett a ritmusból, ha meglátta, hogy figyelem. De hát nehéz haragudni valakire, aki ismeri és értékeli a teljesítményt. A nap előrehaladtával a zene egyre sötétebb, füstösebb és intimebb lett. Figrin lehunyta szemmel játszott, mellette Doikk Na'ts. Egymással évődtek, együtt szőtték össze a számokat, ugratták egymást, inspirálták egymás improvizációit. Hosszú idő óta először végre olyan

hallgatóságnak játszhattak, ami tudta és akarta értékelni, amit csinálnak. Egy egyszemélyes hallgatóságnak. A Magányos világgal fejezték be. Jó választás volt, a fizza és a kloos hosszú, összefonódó futamaival, a végén az egyik legnehezebb klooszólóval; utóbb Doikk elhallgatott, meghajolva a zseni előtt, Figrin Da'n, a bith pedig állt és játszott, elmerülve a zenében, és láttam, hogy ő már valahol máshol jár: egy olyan helyen, amit én soha nem ismerhetek meg.

KEVIN J. ANDERSON

CSEREBERE

A java meséje

A homokkúszó nehézkesen kapaszkodott felfelé a hosszú, aranyló kaptatón a Tatuin ikernapjainak örvénylő forróságában. A hatalmas jármű szerény, de rendületlen tempóban haladt. Csörgő lánctalpai párhuzamos nyomcsíkokat hagytak a dűne felszínén. Néhány órán belül úgyszemint eltűntek a forgószelek, és a Dűne-tenger éppoly érintetlen lesz, mint annakelőtte: a sivatag ellenáll minden változásnak.

A homokkúszó homályos zsigereiben, a zsúfolt motortérben, ahol lüktető reaktorok doboltak és visszhangoztak, Het Nkik dolgozott java klántársaival. Csuklyája mélyéről beleszimatolt a levegőbe. A motoroknak megint kezdett avitt szaguk lenni: a kenőanyag kifáradt, a duracél fogaskerekek elkoptak.

Az emberek és az értelmes lények általában undorodtak a javák szagától: csak a büzt látták benne. Pedig a javák hihetetlen mennyiségű információt tudtak kiszűrni ezekből a szagokból: társaik egészségi állapotát, táplálkozási szokásait személyazonosságukat, érettségüket, izgalmi állapotukat, unalmukat.

Het Nkik aggodalmasan karattyolni kezdett. A többi java rendes körülmények közt most odarohant volna, hogy elhárítsa az üzemzavart - legalább addig, amíg rá nem sózzák rakományukat egy újabb szerencsétlen vevőre. De ma a javák ügyet sem vetettek rá: túlságosan lefoglalta őket a készülő nagy cserebere, a klánok éves összejövetele. Maximális

fokozaton járatták a motort, a homokkúszó pedig erőlködve igyekezett a Dűne-tenger homokjában az aprónép hagyományos gyülekezőhelye felé.

Het Nkik megrázta a fejét: izzó sárga szeme elővillant csuklyája alól. A többiek a szagából is tudni fogják, hogy bosszankodik.

Het Nkiknek java szemmel különös eszméi voltak, és meg is osztotta ezeket bárkivel, aki hajlandó volt meghallgatni. Szerette nézni, ahogy klántestvérei sürgölődnek, miközben zavartan rágódnak a gondolatokon, amiket a fejükbe ültetett - azokon a gondolatokon, hogy a javák többet is tehetnének annál, mint hogy menekülnek és rejtőznek a homoklakók, a nedvesség-farmerek és a messze legkomiszabb birodalmi rohamosztagosok elől, akik úgy döntöttek, hogy a védtelen java erősségek jó gyakorlatot jelentenek a sivatagi harchoz. Het Nkik el-eltűnődött azon, rajta kívül akad-e java, aki felfogta, hogy a nép csak azért gyenge, mert gyenge akar lenni. A többiek azonban nem vették komolyan tirádáit. Het Nkik visszafordult a motorokhoz, kinyitott egy panelt, és állított valamit a finom elektronikán. Elképesztőnek tartotta, hogy a javák energiát és képzelőerőt fektetnek az elszánt küzdelembe, hogy működésben tartsák ezt az ősrégi gépezetet, saját maguk és tulajdonuk védelméért viszont semmit sem tesznek.

A gépteremben tartózkodó javák most vészsziréna rikoltására emlékeztető hangon felujjongtak. Barna köpönyegét összefogva Het Nkik is a többiek után sietett, akik a lift-platformokról a megfigyelőfedélzetre tartottak. Az elaggott felvonók felnyögtek a karattyoló lények terhe alatt.

A hatalmas, trapézforma homokkúszó tetejénél tizenöt java gyűlt össze a hosszú, magas, plasztacél ablaknál. Felfordított alkatrészes ládákon álltak, hogy kilássanak. A Tatuin hosszú kettős napja folyamán java őrszemek figyelték emelvényeikről a perzselő homokot, fémhulladékot és az ellenséges homoklakók vagy birodalmiak nyomait fürkészsze. Ha bármi gyanúsat pillantottak meg, a pilóta elkanyarodott és gyorsított. Lezárták az ajtókat, és a félelemtől remegve reménykedtek, hogy az ellenség nem veszi üldözőbe őket. Het Nkik még sosem hallott róla, hogy akár a krayt-sárkány rátámadott volna akkora valamire, mint egy homokkúszó, de ez nem akadályozta meg a javákat abban, hogy rettegésben

éljenek.

Most a többi csuklyás alak is kifelé nézett, a dúnék közt húzódó széles, tálforma völgy felé. Het Nkik odatolakodott az egyik felfordított fémládához, hogy felállhasson rá, és ő is rálásson a gyülekezőhelyre. Bár ez volt a harmadik éve felnőttként a hulladékvadászatokon, változatlanul lenyűgözte a völgy látványa.

Az ikernapok vakító fénye valóságos homokkúszó-csordára vetült. A járművek hasonlóknak látszottak, pedig egy kicsit mindegyik különbözött a másiktól. A homokkúszók eredetileg ércsillék voltak, optimista emberi bányászok hozták őket a Tatuinra abban a reményben, hogy meggazdagodnak a napégette puszták kincseinek kitermeléséből. A Tatuin sivatagának ásványtartalom azonban éppoly kevésbé volt gazdag és vonzó, mint maga a táj; a bányászok hátrahagyták csilléiket, a rágcsálótermészetű javák pedig azonnal lecsaptak a nem várt ajándéokra, és ettől kezdve így járták a Dűne-tengert és a Jundland-pusztákat, használható hulladék után kutatva. Egy évszázad elteltével a homokkúszók teste már tompa barnává oxidálódott, át-átlyukadozott a homokot sodró sivatagi szélben.

Het Nkikék késve érkeztek, ahogy tartottak is tőle. Két nappal ezelőtt a pilóta zsákutcába vitte őket a Koldus-kanyonnál, ahol a detektorok valami olyasmit jeleztek, ami akár egy lezuhant vadász roncsa is lehetett. Ehelyett csak néhány elkorrodált gerendát találtak. A porladozó rozsdá használhatatlan volt, de mielőtt kimehettek volna a keskeny kanyonból, homokfűvás támadt rájuk. Lakófükéik falához szíjazva várták a javák, hogy a viharok vége legyen, majd az erős motorok segítségével kiásták magukat a homok alól.

Bár későn érkeztek a gyülekezőre, a lényegről nem maradtak le. Odalent hangyamód szorgoskodó javák fáradoztak a bazar felállításán. Het Nkik remélte, talál majd valami érdekeset.

A ládán álló pilóta és klánfőnök megszámozták a homokkúszókat. Het Nkik is kalkulálni kezdett; megállapította, hogy nem ők az utolsók: egy jármű még hiányzott. A többi java arról beszélgetett, hogy talán valami szerencsétlenség érte a rokonokat.

Miközben a pilóta a dűnesor széle felé vezette a homokkúszót, le a katlanba, a javák visszasiettek fülkéikbe, hogy előszedjék a személyes áruikat. Het Nkiknek a maga inas, izmos

alkatával nem okozott különösebb gondot tizenöt fedélzetet lerohanni a fülkéig.

Egy üres, függélyes és szögletes kamrácskában aludt, amiben éppen csak meg lehetett fordulni. Alváskor Het Nkik a falhoz szíjazta magát, és mielőtt lehunyta a szemét, még elgyönyörködhetett zsebekbe, mágneses fiókokba és meződobozokba halmozott kincseiben. Most magához vette a vadászat során szerzett kreditjeit és barter-céduláit, majd a főajtó felé indult.

A javák összehangolt erőfeszítéssel láttak a hatalmas bazár felépítésének. Tucatszor pakolták már ki árujukat a féléves út alatt, megállva minden nedvesség-termelő házánál, minden csempészbarlangnál, de még Jabba, a hutt palotájánál is; a javákat nem érdekelte, hol sütik pl a portékájukat.

Bent a homokkúszó gyomrában Het Nkik elsietett az áruk mellett, az éppen csak funkcionáló droidok és szervoszerkezetek között. A javáknak ösztönös érzékük volt a gépekhez és az elektronikához. Tudták, hogyan hozzanak helyre valamit épp csak annyira, hogy eladható legyen. Vigyázzon a vevő.

A Tatuin sivatagi gazdag hulladék-lelőhelyül szolgáltak. A kietlen bolygó számos galaktikus ütközet színtere volt az évszázadok során, a száraz klíma pedig konzerválta a lezuhant hajók és elkallódott expedíciók maradványait.

Het Nkik imádott elromlott dolgokat szerelni és toldozni: tehetsége volt ahhoz, hogy újra életre keltse a gépeket. Eszébe jutott, amikor klántársával és legjobb barátjával, Jek Nkikkel egyszer egy lezuhant vadászgépre bukkantak. A kis hajó felrobbant, csak töredékek maradtak belőle, amikkel még egy java se nagyon tudott mit kezdeni. De mélyebbre ásva egy droid kiégett, szétzilálódott alkatrészeit hozták felszínre - egy E522-es gyilkosdroidét, ami menthetetlennek tűnt, de Jek Nkikkel együtt megfogadták, hogy rendbehozzák az otthonerőd raktárából lopott pótalkatrészek segítségével. Klánfőnökük, Wimateeka sejtette, miben sántikálnak, és szemmel tartotta őket, de ettől a kölykök csak még elszántabbak lettek. Het Nkikék hónapokat töltöttek titkos rejtekhelyükön apró alkatrészek összeillesztgetésével, szervomotorszereléssel, új utasításkészletek összeállításával. Végül ott állt előttük a gyilkosdroid, megfosztva gyilkos programjától, vadászfegyvereitől és erőszakos indítékaitól. Az

E522 tökéletesen működött, de ebben az állapotban alig volt több közönséges futárrobotnál.

Het és Jek Nkik büszkén mutatták meg diadalukat Wimateekának, aki alaposan leszidta őket. Senkinek sem fog kelleni egy átprogramozott gyilkosrobot, mondta. De Het Nkik érezte Wimateeka nem is annyira titkolt kipárolgásából, hogy a főnök azért értékeli merész húzásukat. Het Nkik soha többé nem hitt a javák korlátozott képességeiről szóló meséknek. Jek Nkikkel együtt maguknak is jókora meglepetést okoztak azzal, hogy sikerült eladniuk a megreparált gyilkos-robotot az agyarképű Lady Valariannak, Jabba fő tatuini riválisának - kockázatos üzlet volt ez, amiért még szigorúbb feddést kaptak Wimateekától. Lady Valariant kemény ügyfélként tartották számon, aki ha becsapva érezte magát, a szerencsétlen java ügyeskedőből csak néhány köpenyfoszlányt hagyott Karkun gödrében, ahol a telhetetlen Sarlakk leste az újabb áldozatot. Het Nkiknek fogalma sem volt róla, mi lett a robot sorsa, de mivel Lady Valarian nem kereste fel őket, feltételezte, hogy a whiphid csempészkirálynő elégedett a vétellel.

Két évvel ezelőtt Het és Jek Nkiket, akik a felnőttkorba léptek, elválasztották egymástól, és gyűjtőutakra küldték őket a java erődön kívülre. Az évek során a homokkúszók legénységei klánokba forrtak össze, párok keletkeztek, a barátok azonban csak az éves összejöveteleken találkozhattak ismét.

Hetnek pénz volt az erszényében, áru a kezében - és alig várta, hogy újra találkozhasson Jek Nkikkel.

A homokkúszó lassan megállt a klánja alegységének kijelölt helyen. Mikor a rakodóajtók felnyíltak, java csoportok igyekeztek kivonszolni a toldozott-foldozott droidokat, épebb, fényesre csiszolt alkatrészeket és primitív fegyvereket, amiket a homokban leltek. A javák mottója nem az volt, hogy valamiképp fel kell használni mindent, inkább az, hogy olyasvalakit kell keresni, aki használni tudja.

Javák szorgoskodtak asztalok, standok felállításával, a kreditszámlók beüzemelésével. Mások az utolsó simításokat végezték a kiállításra szánt droidokon. Néhányan szerszámkészletet rejtettek a köpenyük alá, arra az esetre, ha az áru még az alku nyélbeütése előtt lerobbanna.

Energiadroidok zötyögtek le a rámpán: dobozszerű

áramtelepek harmonikaszerű lábakon. Aratórobotok és páraszedőalkatrészek kerültek elő, java gép-kupecsek hirdették lelkesen árujuk kiváló minőségét. A szerencsések még az elsők között körülnéztek a piacon. A katlan szélén őrszemek álltak elektronikus látáserősítőkkel és messzelátókkal - a klánok a legkisebb gyanús jelre egy szempillantás alatt összepakolnak, és eltűnnek a végtelen homokban.

Het Nkik körülnézett, de sehol sem látta Jekék homokkúszóját.

Az előkészületek végeztével ő is szemügyre vette a felhozatalt. A nyüzsgő sokadalom java-izgalom szagát árasztotta. Het érezte a tűző nap erejét barna köpenyén, fülét karattyolás és motorzúgás zaja töltötte be. Elektronikus motorok zörögtek-köhögtek ki-kihagyva, amíg a java szerelők nem igazítottak rajtuk, remélve, hogy a vevő semmit sem vesz észre. Het elindult az asztalok között; kellemes izgalmát megkeserített Jek távolléte.

Látta, hogy főnöke, Wimateeka fojtott hangon tárgyal egy másik java vezetővel, a Bestine nevű emberi településhez közeli erődből. Het Nkik érezte a félelem, a határozatlanság szagát. Wimateeka annyira aggódott, hogy meg sem próbálta leplezni kipárolgásait.

Het rosszat érzett: Wimateeka azért suttogott, hogy meg ne rémítse a többi javát. Het Nkik úrrá lett a késztetésen, hogy visszarohanjon homokkúszójuk biztonsági őréhez, és inkább Wimateekához lépett.

- Mi a helyzet, főnök? - kérdezte. - Hírt kaptál az utolsó kúszóról?

Wimateeka meglepetten pillantott rá, a másik vezető bosszankodva csippantott. A java-protokoll szerint a fiatalok nem szólíthatták meg a vezetőt közvetlenül: bonyolult családi kapcsolatokon át kellett eljuttatniuk hozzá üzenetüket, a válasz pedig épp ilyen hosszú utat járt be visszafelé. De Het Nkik mindig is hírhedt volt arról, hogy szereti megkerülni a szabályokat.

- Eeet Ptaa klánvezér szerint taszken támadás érte az erődjét - szólt Wimateeka. - A homoklakók rájuk törtek, mielőtt elmenekülhettek volna. Rokonaink többé nem térhetnek vissza ősi otthonukba. Elvesztették mindenüket azon kívül, amit be tudtak dobálni a homokkúszójukba.

Het Nkik el volt képedve.

- Ha a javák bent voltak az erődjünkben, miért nem harcoltak?

Miért menekültek el?

- A javák nem harcolnak - jelentette ki Wimateeka. - Túl gyengék vagyunk.

- Csak azért, mert nem próbáljuk meg - felelte Het Nkik, és érezte, hogy kezd felmenni benne a pumpa. Testszaga mindkét vezérnek értésére adta haragját.

- Lemészároltak volna minket! - szolt Eet Ptaa.

- A javák túl kicsik - fúzta hozzá Wimateeka. - A homoklakók pedig vérszomjasak. - Az öreg klánvezér elfordult; elbocsátotta Het Nkiket. - Ennek az ifjúnak az a híre, hogy előbb beszél, csak aztán gondolkodik. Reméljük, bölcsessége idővel nőni fog.

Het Nkik lenyelte dühét, és szentelenül feltette azt a kérdést, amire a leginkább szeretett volna választ kapni:

- Mi van a klántestvéremmel, Jek Nkikkel? Hol az utolsó homokkúszó?

Wimateeka megrázta a fejét, csuklyája ide-oda lebbent.

- Minden kapcsolatot elvesztettünk velük. Nem üzentek, hogy miért késnek. Aggódunk értük. Talán őket is megtámadták a homoklakók.

Het Nkik elkomorult.

- Nem menekülhetünk és bujkálhatunk állandóan, főleg most, hogy a birodalmiak egyre agresszívabbá válnak. Össze kéne fognunk. Sok kicsi együtt nagy erő. Ha már így összegyűltek a javák, nem lehetne beszélni velük?

Wimateeka és Eet Ptaa idegesen kacarászni kezdtek. Aztán Wimateeka megszólalt: - Úgy beszélsz, mint az a párafarmer, akit ismerek. O azt akarja, hogy az emberek és a javák összefogjanak, és térképeket rajzoljanak, a területeik kijelölésével.

- Olyan rossz lenne ez? - kérdezte Het Nkik.

Wimateeka vállat vont.

- Javák nem tesznek ilyet.

Het Nkik úgy érezte, mintha egy droiddal beszélgetne, akinek kiszedték az energiatelepét. Semmi sem fog változni addig, amíg a javák nem képesek másként látni a dolgokat - amíg valaki példát nem mutat nekik.

Het a port rugdalva járt a standok között. A sült tök illatától összefutott a nyál a szájában. A dúnék peremét kémlelte Jek

homokkúszója után. Elment a Kkak klán egyik asztala mellett, és összeesküvő suttogást hallott, mely éles elletétben állt a többi kereskedő hangoskodásával.

- Het Nkik! - szólította meg az egyik Kkak klántag, élesen megcsettintve a mássalhangzókat. Het megfordult; látta, hogy a másik java az asztala alá nyúl, a magánholmija közé. - Te vagy az Wimateeka klánjából, aki a javák erejéről beszél, és arról, hogy harcolnunk kell? Hrar Kkak tiszteleg előtted, és árucserét ajánl.

Het Nkikben hidegség támadt, mintha vizet ivott volna.

- Én vagyok Het Nkik - mondta, és hagyta, hogy testszaga némi gyanakvást sugalljon. Nem árt, ha az árus látja rajta az egészséges kételkedést. - Mindig örömmel fogadom a csere lehetőségét, és a lehetőség ideje mindig a most.

- Van valamim a számodra - szólt a kereskedő. - Gyere közelebb!

Het Nkik az asztalhoz lépett; most már a szokásjog is kötelezte, hogy meghallgassa az árus mondókáját. A Kkak klánbeli lopva körülpillantott, aztán egy karcos, mégis csodálatos lézerpisztolyt szedett elő. A fegyver Blastech DL-44es modell volt; olyan erő feszült benne, amekkorát Het még sosem tartott a kezében. Riadtan hátralépett, majd lenyűgözve húzódott ismét közelebb.

- A javák nem viselhetnek ilyen fegyvert - mondta.

- Hallottam, hogy Mos Eisleyban ilyen birodalmi rendeletről beszélnek - felelte az árus -, de megerősítést sehol sem találtam rá. Mi, Kkakok a Dúne-tenger távoli széleit járjuk, oda nehezen jutnak el a hírek.

Het Nkik biccentéssel adózott az ügyes kifogásnak.

- Honnan szerezted?

- Azzal nem kell törődnöd.

Het Nkik elszégyellte magát: ismét megsértette a java etikettet.

- Ha meg akarnám venni ezt a... - Az erszényéért nyúlt; tudta, hogy meg kell szereznie a fegyvert. Nem érdekelték a következmények, annyira akarta. És ezt az árus is tudta. - Tudnom kell, hogy működik-e.

- Hogyne működne - pattintotta ki a kereskedő az energiatelepet. - Láthatod, kétharmadon van a töltet.

Het Nkik nyugtázta, hogy a telep szabvány darab, amit sokféle szerkezetben használnak.

**- Hadd próbáljam ki azzal a hordozható világítótesttel - kérte. -
Csak a biztonság kedvéért.**

**Mindketten tudták, hogy Het Nkik nem sütheti el a fegyvert
mindenki szeme láttára. A Kkak kereskedő a hordozható
lámpába helyezte a telepet, és bekapcsolta a készüléket.
Vakító fény lobbant.**

- Megfelel?

Het Nkik bólintott.

**- Anyagi erőim végesek, bár nagyra értékelem portékádat.
Egy darabig huzakodtak az áron, de az összeg nem sokat
változott. Mikor Het Nkik továbbállt, már csak néhány kredit
lapult az erszényében, viszont egy szigorúan tiltott
lézerfegyver tulajdonosa volt, ami köpenye alatt lapult.
Életében először nagynak - nagyon nagynak - érezte magát.
Tovább kereste Jek barátját, de a hiányzó homokkúszó sosem
érkezett meg.**

**Amikor az összejövétel végetért, a homokkúszók
szétszóródtak a Dúne-tengeren, teli új kincsekkel, melyeket a
javák komoly alkudozás árán egymástól szereztek komoly.
Egy órányi szakadatlan karattyolással Hat Nkik rávette a
pilótát, hogy térjenek ki arra, amerre Jekék jární szoktak,
hátha rájönnek, mi történt az elmaradókkal. Elindultak a kieső
nedvesség-farmok felé, amerre Het barátjaék gyakran
megfordultak.**

**Het Nkik a gépházban dolgozott: az avuló hajtóműveket
foldozgatta, hogy kitartsanak a viharos évszakig, amikor a
homokkúszók leparkolnak a pusztában megbúvó erődök
mellett. Az ionszivattyúk és a reaktorok nagygenerálra
szorultak már; Het Nkik társai most több figyelmet szenteltek
munkájuknak.**

**Dél körül az őrszem riadót kiáltott: füstöt pillantott meg a
láthatáron. Az égő roncsok látványa általában eksztatikus
örömmel töltötte el a javákat, hisz gazdag zsákmány
közelségét jelezte, de Het Nkiknek most rossz előérzete
támadt. A többiek nem érezték meg szaga változását:
otthagya a helyét, és lifttel felment a hidra. Ráállt egy
szerszámosdobozra, kinézett. Odakint sűrű füst gomolygott.
Hetnek összeszorult a szíve, mintha mindenét elvesztette
volna egy rossz üzletben.**

Egy régi ércsille megbarnult, trapézszerű alakját pillantotta

meg. A homokkúszót megtámadták, szétlőtték, elpusztították: Het Nkik tudta, hogy barátja és klántestvére halott.

Az őrszem rémülten csipantott, tartott tőle, hogy ami lecsapott a másik kúszóra, még mindig a közelben ólalkodik. A pilóta azonban, látva a temérdek gazdátlanul maradt hulladékot, legyőzte nyugtalanságát. Adóvevőn keresztül üzenetet küldött Wimateeka erődjének, biztosítva magának a lelet jogát. Olajos füstoszlopok kanyarogtak a levegőben, ahogy a kúszó a roncs felé ereszkedett. Het Nkikben forrt az indulat. Emlékezett rá, hogyan támadtak a rohamosztagosok az erődökre, hogy harci képességeiket gyakorolják. Eet Ptaa településére gondolt, amit feldúltak a homoklakók - most valami nagyobb támadt a javákra, vagy szórakozásból, vagy épp minden ok nélkül. A javákra, akik viselik a csapásokat, menekülnek, belenyugszanak tehetetlenségükbe. És ez nem is lesz másként addig, amíg valaki meg nem mutatja nekik a kivezető utat.

Het a lézerpisztolyra gondolt, amit az összejövetelel vásárolt. A pilóta úgy állt meg a homokkúszóval, hogy szükség esetén azonnal menekülhessen. A rakodóajtók feltárultak, a javák kiözönlöttek a homokra. Fedezékbe vonultak ugyan, de már alig várták, hogy rávethessék magukat a zsákmányra. A pilóta előrement, hogy birtokjelet tegyen a roncsra, figyelmeztetésül más gyűjtögetőknek. A javák kutatni kezdtek a maradványok között.

Aztán felvisítottak, mikor rájöttek: nincsenek egyedül a pórul járt kúszó mellett. Egy szakállas, öreg ember állt nem messze viseltes köpenyben, oldalán két droiddal, amiket szemlátomást magának foglalt le. Kicsi, pattogó máglya égett mellette. Het Nkik szimatolt, orrát égő hús bűze csapta meg. Az öreg már elkezdte a java holttestek rituális tisztítását a tűzben.

Az ember békés mozdulattal felemelte a kezét. Het Nkik néhány társa úgy vélte, az öreg ölte meg rokonaikat, de Het Nkik tudta, hogy ez lehetetlenség.

Egy protokoll-droid ment mereven az öreg ember mellett. Aranyborítása kissé karcosnak tűnt, a fején is volt egy horpadás, de teljesen működőképes benyomást keltett. A másik droid - egy hordóforma modell - hátramaradt, és riadt sipítással reagált a javák közeledtére. Het Nkik önkéntelenül felbecsülte, mennyit érhetnek a robotok.

A protokoll-droid megszólalt:

- Hadd ajánljam fel tolmács-képességeimet, uram. Hatmillió kommunikációs formát beszélek folyékonyan.

Az öreg higgadtan a robotra nézett, és elutasító kézmozdulatot tett.

- Nem lesz szükség a szolgálataidra. Elég rég élek a sivatagban ahhoz, hogy értsem a javák beszédét. - A kámzsások felé fordult, s tiszta java-nyelven folytatta: - Üdv! Jó kereskedést a pusztá népének. Tragédiátok megrendít, együtt érzek veletek.

Három java tanulmányozni kezdte a földet. Bantanyomokat találtak. Rémülten felsípítottak. Meg voltak győződve róla, hogy a homoklakók általános háborút indítottak ellenük - Het Nkik azonban érezte, hogy, valami nincs rendjén. A nyomokra, majd a roncsot ért végzetes találatok helyére nézett.

Beleszimatolt a levegőbe, végigpásztázta a szagrégeket: olvadt, megszilárdult fém, égő testek bűze, forró homok. De valami mást is érzett: plasztacél páncélok, friss kenőanyagok és újszerű gépek szagát. Nyomát sem lelte viszont a taszkenek és bantáik bűzének.

Felfedezését közölte társaival is, ám azok, szokás szerint, letorkolták. Egyedül az ember állt ki mellette:

- Testvéreteknek igaza van. Ez birodalmi támadás volt, nem a homoklakók rohama. - A többiek hitetlenkedve karattyoltak; az öreg nyugodtan folytatta: - A birodalmi megszálló erők előnyére válna a háború a homoklakók, a javák és a farmerek között. Nem szabad hinnetek a megtévesztésüknek!

- Ki vagy te? - kérdezte Het Nkik. - Honnan ismered halotti szertartásainkat, és miért nem vettél magadhoz a zsákmányból?

- Azért ismerem a szokásaitokat, mert próbálom megérteni azokat a népeket, akikkel együtt élek - felelte az öreg. - Tudom, hogy a javák vagyona haláluk után a klánjukra száll, de a testüket csak a homok méhéből kapták kölcsön, és haláluk után vissza kell adniuk ezt a kölcsönt porhüvelyükkel. A javák többsége száj tátva hallgatta legbensőbb hite ékesszóló megfogalmazását.

- Ha ilyen jól értesz minket - mondta Het Nkik szemtelenül -, akkor azt is tudod, hogy egy java sem váгна vissza a taszkeneknek, még egy ilyen támadásért sem. A javák gyávák. Semmivel sem lehet őket harcra bírni.

Az öreg furcsán elmosolyodott, halványkék szemének pillantása mintha áthatolt volna Het Nkik köpenyén, lecsupaszítva a csuklya mögé rejtőző arcot.

- A gyáva talán csak olyan harcos, aki még nem jutott elég messzire - vagy nem ismeri az utat.

- Kenobi tábornok - szólt közbe az aranyrobot. - Luke gazda már nagyon rég távol van. Mi lesz, ha estig sem ér vissza? Az öreg leintette, és újra a javákhoz fordult.

- Zsákmányotok itt biztonságban van, de figyelmeztetnetek kell a többieket a Birodalom trükkjére. A mos eisley-i helyőrséget épp most erősítették meg újabb rohamosztigosokkal. És keresnek valamit... amit nem fognak megtalálni.

A két droid közelebb húzódott egymáshoz.

- A prefektus és a birodalmi kormányzó tovább fogja szítani az ellentétet a javák és a taszkenek között. Az öreg egyenesen Hetre nézett. - A javák nem tehetetlenek, ha nem akarnak azok lenni.

Nkikbe félelem és megvilágosodás hasított egyszerre. Egy emlék rohanta meg villámcsapásszerűen: emlékezett rá, milyen élénk színekben tündökölt a kettős naplemente alig egy évvel nagykorúsága előtt, amikor egy lezuhant T-16-os siklót fedezett fel valami névtelen kanyon sziklái közt. Mivel magának akarta megtartani a zsákmányt, nem kért segítséget a többiektől, de még Jektől sem. Amikor rátalált a roncsra, egy fiatal embert, egy férfit látott holtan heverni a sziklákön. A T-16-os repulzora nyilván nem bírta a hirtelen hőfeltörést: a sikló a sziklának ütközött, és füstfoszlányokat hagyott a tiszta levegőben. Het Nkik megtapogatta a megrongálódott műszereket, ügyet sem vetve a szétzúzódott testre, amire máris gyűlni kezdtek a sziklában tanyázó, nedvességkereső rovarok. Aztán felpillantott, és hirtelen hat fiatal és gonosz kinézetű taszkennel találta szemben magát. A taszkenek arcát rongyok fedték, szűrőn keresztül lélegeztek. Dühösek voltak, és készen álltak rá, hogy olyan hősi kalandot hajtsanak végre, amit felnőttkorukban majd mesélhetnek a tábortüzeik mellett. Támadásra emelték hegyes gaderffijüket, s gurgulázó harci kiáltást hallanak. Het Nkik tudta, hogy itt a halál. Hisz még egy homoklakóval sem tudna szembeszállni. Fegyvertelen. Egyedül van. Kicsi és védtelen - csak egy gyenge, gyáva java. De ahogy a homoklakók támadásra indultak, Nkik rátalált a

sikló működőképesen maradt biztonsági rendszerére, és bekapcsolta. A hangriasztó pulzáló sivitásban tört ki, és a zajtól meghökkenet homoklakók elmenekültek. Het remegve állt ott barna köpenyében: megbénította a félelem és a döbbenet. Eltartott egy ideig, mire rádöbben, hogy ő, ő egyedül ijesztette el a taszkeneket. Egy gyenge java visszaverte hat vérszomjas homoklakó támadását! Ez szívmengető felfedezés volt számára: a megfelelő felszereléssel és hozzáállással a javák egész mások is lehetnek.

Neki pedig van egy lézerpisztolya.

- Tudom, hogy nem vagyunk tehetetlenek - mondta az öregnek, aki kitartóan figyelte őt. - De klántársaim nem fogják fel ezt.

- Talán majd felfogják - felelte az öreg.

A javák belemásztak a roncsok közé, és Het Nkik már tudta, mit kell tennie. Odament a pilótához, és egész zsákmányrészét felajánlotta cserébe egyetlen működő járműért, amivel egyedül is átkelhet a sivatagon az emberi úrkikötőhöz... ahol a birodalmiak állomásoznak.

Het Nkik homokjárója kétszer robbant le az úton Mos Eisley felé. A szikrázó napok fényében állva érezte a szelek erejét, de mind a kétszer sikerült összeszednie tudását, és a jármű csakhamar tovább billegett a sziklás talaj fölött.

Köpenye alatt hihetetlenül nehéznek rémlett a lézerpisztoly, amit forrónak és jéghidegnek érzett egyszerre. A mellkasára nehezedő súly még ennél is nehezebbnek tűnt - de a lángoló harag csak hajtotta előre.

Mos Eisley porfúttá utcáin Het Nkik addig keringett, míg össze nem akadt egy másik javával - egy városiasodott klán tagjával -, akinek eladásra kínálhatta a siklót. Keveset kapott érte, de tudta, úgysem éri meg, hogy elfogyjon a pénz; adhatta volna ingyen is a lélekvesztőt, természete és neveltetése azonban nem engedte, hogy bármit eltékozzon.

Gyalog botorkált tovább a déli forróságban, fegyverét a melléhez szorítva méregette a kapualjakban szunyókáló alakokat. Az utcán szinte senki sem járt. Het csak ment, ment. Tüzelt a lába, sárgás por lepté be a köpenyét. Tudta, mit akar tenni, de azzal nem egészen volt tisztában, hogy kezdjen hozzá. Volt egy fegyvere. Volt egy álma. Most célpontot kellett találnia - egy megfelelő célpontot, aki az életével fizet majd övéi haláláért.

A városban csak úgy nyüzsögtek a birodalmiak: örök álltak a dokkoknál és a vámközpontban, de legfeljebb kettesével. Het Nkik tudta, hogy Mos Eisleyban olcsó az élet, és egyetlen birodalmi katona halála nem okozna felzúdulást. Neki olyan fényes dicsőség és látványos hősiesség kellett, amit a javák megénekelhetnek a következő századok során.

A városközpontban megtalálta a Dowager Queen hatalmas roncsát: csupa összegabalyodott gerenda, széteső burkolatlap; a szikkadt héjban különös lények, csavargók, gyűjtögetők lapultak.

Het Nkik látta, hogy ennél jobb helyet keresve sem találhatna rajtaütésre.

Ösztönei menekülést parancsoltak, de elnyomta magában e késztetéseket. Erős volt, példát akart mutatni a többieknek. Örökre megváltoztathatja a javák életét, vagy...

Vagy csak esztelenül megöleti magát.

Pánik támadt fel benne, ahogy belegondolt: egy jelentéktelen java, amint éppen nagy dolgokat tervez. Legszívesebben elrejtőzött volna egy homályos sikátorban. Ott kivárhatja a sötétet, kionsonhat a városból, kereshet egy biztonságos helyet, ahol meghúzhatja magát a többi javával, rettegve minden zajtól. Rettegve a harctól.

De megrázta magát, és belopakodott a hajóronccsal szemközti kocsmába. Ellentmondásos szagok csapták meg: ezernyi különféle faj szaga, a felszolgált italok összetevőinek illata, szerelmes szándékok, visszafogott erőszak, düh, nevetés, étel és veríték szaga. Zenefoszlányok kavarogtak körülötte: dallammá összeálló zajok.

Volt nála pénz, vehetett valami stimulánst, hogy összeszedje a gondolatait és a bátorságát. Fürgén lement a lépcsőn, próbált minél észrevétlenebb maradni. Mélyen a köpenye ráncai között ott szorongatta a fegyvert. Egy kredítcédulát helyezett a pultra. Alig érte fel. Háromszor is meg kellett ismételnie rendelését, mire a zaklatott csapos megértette, mit kér. Az italát babusgatva Het Nkik egy asztal mellé telepedett, és beszívta a poharából felszálló illóolajok gőzét. A szag legalább olyan kábító volt, mint az ital maga.

Próbált kitervelni valamit, de semmi sem jutott az eszébe. Inkább valami spontán akciót hajtson végre, nem pedig egy gondosan előkészített tervet? Eredeti elgondolásához nem kellett túl nagy rafinéria, csak sok célpont és a meglepetés

ereje. A lángoló java holttestek jutottak eszébe a kiégett homokkúszó mellett, meg az öreg ember-remete, aki bátorságot öntött belé.

Meleg meglepetés-hullám futott át rajta, amikor épp az öreg remete lépett be a kantineba egy fiatal farmer oldalán. A csapos kiharcolta a robotjaikat. Máskor Het Nkik talán megpróbálta volna elkötni a két őrizetlen robotot, de most fontosabb dolgok jártak a fejében.

Az öreg nem vette észre őt, Het Nkik azonban jelnek tekintette megjelenését - az erő jelének. Ledöntötte az italát, és figyelte, ahogy az öreg egy úrjáróval, majd egy vukival beszélget a pultnál. Aztán a fiatal farmer szóváltásba keveredett az egyik vendéggel, és az öreg különös, látványos fegyverrel sietett a segítségére: izzó fénynyalákkal, ami úgy vágta a húst, mint a füstöt.

A fénykard látványa hirtelen kétségekkel töltötte el a saját fegyverével kapcsolatban. Elővette és az ölébe tette a pisztolyt az asztal alatt, végigtapogatva a sima fémgömböket, a gyilkos gombokat, az energiatelepét. Megdöbönt, amikor egy másik lény is leült az asztalához: egy szőrös, hosszúorrú ranat, akinek porszaga volt, és aki mindenáron üzletet akart kötni vele.

A javák és a ranatok gyakorta vetélkedtek Mos Eisley utcáin. A javák azonban inkább a nyílt terepet kedvelték, míg a ranatok a lakott környékeken maradtak. Néha kereskedtek egymással, de általában inkább gyanakvással szemlélték a másikat.

- Reegesk üdvözli Het Nkiket, és híreket vagy árut cserélne vele - morogta a ranat a szokásos üdvözlési formulát.

Het Nkik nem volt beszédes kedvében, de azért a megfelelő fordulattal válaszolt. Hallgatta a ranat fecsegését az árujáról, és közben próbált bátorságot gyűjteni. Amikor azonban a ranat egy taszken harci talizmánt kezdett ajánlgatni, felfigyelt.

A homoklakók jó harcosok: náluknál sokkalta nagyobb lényeket is megtámadnak, egész településeket irtanak ki, bantákat szelídítenek meg. Egy taszken kabala talán segítene rajta. És ugyan mi vesztenivalója van?

A ranat nyilván észrevette, hogy ráharapott a talizmánra, ezért Het Nkik magas árat kínált azzal a feltétellel, hogy a második részletet később fizeti ki - abban a biztos tudatban, hogy a második fizetésre már úgysem kerül sor.

Kezében a talizmánnal, ölében a fegyverrel ismét feltámadt benne a bosszúvágy. Megint eszébe jutott klántestvére, Jek, és az, ahogyan csodával határos módon megjavították a gyilkosdroidot - aztán eszébe jutott a homokkúszó füstölgő roncsa. A birodalmiak tették. Akik java erődökre is rátámadtak. A birodalmiak, akik egyre fokozták szorításukat a Tatuinon. Gesztusa talán nem csak a javákat fogja felébreszteni, hanem általános forradalmat is kirobbant. És akkor a bolygó ismét szabad lehet. Ez megér egy halált, nem? Zaj és felfordulás támadt a kantinban. Het legszívesebben az asztal alá bújt volna, de inkább megfordult, és egy embert látott az egyik bokszban. Az ember előtti asztalból füst szállt fel, a vele szemben ülő rodiai holtan előrebukott. Het Nkik egy pillanatra megdermedt rémületében, a ranatot azonban Mintha szórakoztatta volna a rodiai halála. Het Nkik csak bámult, ahogy az ember lassan felállt, kikerülte a holttestet, és egy pénzdarabot vetett a pultra.

Az élet valóban olcsó volt Mos Eisleyban, de Het a magáét drágán akarta adni. A kantinban tartózkodó többi java azonnal odasereglett, hogy a magáénak nyilvánítsa a holttestet. Máskor Het is ezt tette volna, de most csak nézte testvéreit. Látta, hogy a ranat az ő fegyverével babrál: elvette tőle. Elszántság és lelkesedés áradt szét benne. Az ital felpezsdítette vérét. A fegyver könnyűnek tűnt, agya hűvösen simult a tenyerébe.

Ennél felkészültebb soha nem lesz.

El sem búcsúzott a ranattól, csak fogta a pisztolyt meg a taszken talizmánt, és kisietett a kantinból. A Dowager Queen roncsa felé tartott.

Ahogy odaért, ráébredt: már rég ezt kellett volna tennie. A fegyvert magához szorítva felkúszott a forró fémlapokon, hogy jó leshelyet keressen. Szíve vadul kalapált, zúgott a feje. Tudta, hogy elérkezett az ő ideje. Egész élete efelé a pillanat felé mutatott. Talált egy árnyas helyet. Épp jó lesz rajtaütéshez.

Rohamosztagos őrjárat fordult be a sarkon a kantin felé, mintha keresnének valamit. Teljesen egyszerre léptek, fémcsizmájuk felkavarta a forró homokot. Céltudatosan nyomultak előre. Fényes páncéljukon megcsillant a napsugár. Fegyverük meg-megcsörrent járás közben, sisakos fejük mereven előretekintett. Gyorsan mentek, és egyre közelebb

érték.

Het nyolcat számolt meg egymás mögött. Igen, nyolcan voltak. Ha ő, az egy szál gyenge java le tudna szedni nyolc birodalmi rohamosztagost, abból legenda lenne. Egyetlen java sem felejtetheti el többé, hogy testvérük, Het Nkik ekkora csapást mért a Birodalomra. Ha minden java megtenné ugyanezt, a Birodalomnak menekülnie kellene a Tatuinról.

Két kézre fogta fegyverét, és leguggolt. Figyelte a rohamosztagosok közeledtét. Izzó sárga tekintete rájuk szegeződött: próbálta kitalálni a támadás legjobb módját.

Először lelőhetné a vezetőt, aztán a középsőket, aztán a hátsókat, egyetlen sorozattal. Záporoznának a lövések. Nem jönnének rá azonnal, hol van. Túl későn jönnének rá.

Még arra is volt valami nevetségesen kicsi esély, hogy mindet megöli, mielőtt rálőhetnének. A roncsban némiképp fedezve volt. Talán túléli az akciót. Talán még java vezető, hadúr is lehet belőle! Het Nkik, a nagy tábornok! Rohamosztagosok léptek a hajó elé, a kantin felé nézve. Nem is látták Hetet. Magabiztos gögjükben üggyet sem vetettek a Dowager Queenre.

Het Nkik megmarkolta a pisztolyt. Térdei megfeszültek, és várt, várt, amíg már egy pillanattal sem bírta tovább - és huhogva, karattyolva kikiabálta magából a bosszút és dühöt, tudatosan utánozta a taszkenek harci ordítását. Élete egyetlen dicsőséges pillanatában, a vég küszöbén felpattant, és célra emelte fegyverét.

Mielőtt a birodalmiak feléje fordulhattak volna, meghúzta a ravaszt.

Aztán meghúzta újra, újra és újra.

REBECCA MOESTA

ÜZLET, AHOGY SZOKÁS

A ranat meséje

Reegesk került a kötözködő rohamosztagosokat, magához szorította kincseit, és rágcsálófürgeséggel iszkolt be a sikátorba kedvenc kocsmája mellett. Mert a kantin valóban a kedvence volt. Nem csak az italok és a zene miatt, hanem

azért is, mert itt mindig talált valakit, aki - kedvből vagy szükségből - üzletelni akart. A kicsiny ranat törzsben, ami napról napra nagyobb részt tudhatott magáénak ezen a száraz, kieső világon, neki ez a feladat jutott; Reegesk kereskedett, Reegesk csereberélt, Reegesk beszerzett.

Bajuszszálai remegtek az elégedettségtől, ahogy a falnak támaszkodott, erős farkát maga köré kanyarította, és kinyitotta batyuját, hogy szemügyre vegye a napi eredményt. A kemenceforró fuvallat rothadó szemét és állati ürülék korántsem kellemetlen szagát sodorta Reegeskig a sikátor másik vége felől. A ranat alig egy maroknyi csiszolt sziklakővel és pár morzsa információval kezdte a napot, most pedig tele volt értékesebbnél értékesebb dolgokkal, melyeket most szétrakosgatott maga előtt a porban. Egy apró antenna, egy finom kelmedarab alig pár lyukkal, és egy köteg drót ahhoz a páraszedőhöz, amit a törzse titokban építeni kezdett. Ezeket megtartja.

De akadt még dolga. Sok mindenre volt szüksége: energiaforrásra a páraszedőhöz, hogy törzse kevésbé függjön a nedvességfarmerektől, némi kötélre és fémszilánkokra, amiből fegyvert lehet csinálni.

Bízott a sikerben. Maradt pár eladnivaló tárgya a legutóbbi üzletből: egy repedt rohamosztagos-sisak, egy hadtápcsomag, és egy banthatülökből kifaragott taszken talizmán. És mindezért pusztán többnapos információt meg egy eldobott visszafogópecket adott. Úgy vélte, a forróság és a por tompítja el az üzletfelek ítélőképességét. Legalább az a birodalmi tiszt - az az Alima hadnagy, aki semmiképp nem lehetett helybéli - jobban odafigyelhetett volna az alkura. De hát megkapta, amit akart.

Reegesk megvonta a vállát. A vevőknek szóló figyelmeztetés mindig érvényes: "Figyelj oda vásárlásnál!" A gátlástalanabb eladók átverik az ügyfeleket, vagy haszontalan vételre veszik rá, Reegesk azonban nem volt ilyen. Ez - a "fél-értelmes" jelző ellenére, amivel a Birodalom illetve a ranatokat - némi megbecsülést szerzett neki Mos Eisley utcáin: akik ismerték, ravasznak, de tisztességesnek tartották. A kellemetlenkedő rohamosztagosokon kívül kevesen akadtak errefelé, aki nem voltak hajlandók üzletet kötni Reegeskkel, ha a ranat rendelkezett azzal, amire épp rászorultak.

Reegesk szőrös pofája száraz, pengeéles mosolyra húzódott.

Tudta, mi kell neki, és azt is tudta, hol találja meg.

A kantinban viszonylag hűvös volt, a homály szinte megváltásnak tűnt az ikernapok vízlopó ragyogása után. Levegőnedves szőr, égett pikkely- és nik-i-tainfüst szaga terjengett idebent, hónapok óta nem fertőtlenített úrruháké és tucatnyi világ italaié.

Reegesk a pulthoz lépett, fizetett egy rydai sört Wuhernek, a csaposnak, majd vevő után nézett. Kivel próbálkozzék? Azzal a devaronival? Nem, őt semmi sem érdekelné az áruból. Az egyik pihenő bith zenésszel? Talán. Hát ez...?

A ranat pillantása egy javán állapotodott meg.

Tökéletes!

Arcába húzta csuklyáját, és elindult a java asztala felé. A javák zárkózott népség voltak, irtóztak a kockázattól - Reegesknek az volt a tapasztalata, hogy ha a partnerek találtnak egymásban valami közöset, az megértéshez vezet köztük. Amikor közelebb ért, megkönnyebbülten állapította meg, hogy a java Het Nkik, akivel volt már dolga az évek során.

Mikor látta, hogy a zenészek pihenője lassan véget ér, sietett magára vonni Het Nkik figyelmét, még mielőtt a következő szám elkezdődött.

- Reegesk üdvözli Het Nkiket, és híreket vagy árut cserélne vele - köszöntötte szertartásosan. A java először mintha meg sem hallotta volna. Mikor mégis felnézett, Reegesk megkönnyebbülést látott a tekintetében. Talán örül az érkezésének? Fél valamitől?

- A csere lehetősége mindig öröm, és a lehetőség mindig most van - felelte hasonló szertartásossággal, de a hangja magasabb volt a szokásosnál, tekintete pedig ide-oda csapongott az ivóban.

- Mindkét fél találja meg a számítását - fejezte be Reegesk a rituálét némi iróniával, jól tudván, hogy a javák ritkán törődnek ügyfeleik elégedettségével. Ő persze nem ilyen. Reegesk ravasz módon csak olyanokkal kötött üzletet, akiknek vélt vagy valós szükségük volt az árujára, és csak azt cserélte el, ami a törzsének nem kellett.

Orrán ráncok futottak szét, ahogy a Het Nkiket körülengő szagot elemezte. Mivel a türelmetlenség és a várakozás dominált benne, a ranat úgy döntött, nem húzza az időt, és

belekezd az eladásba. Először szépen elmesélte reggeli üzleteit. Het Nkik furcsamód nem nagyon lelkesedett, amikor beszámolt saját üzletéről, s megmutatta a kitűnő állapotú Blastech fegyvert. Reegesknek nem kellett színlelnie sem az irigységet, sem a csodálatot - nekik is tilos volt fegyvert hordaniuk a Peremen, a DL-44-es pedig különösen megbízható típus hírében állt.

Het Nkik nem nagyon figyelt lelkendezésére, inkább áttért az információcserére. Annyira belemerültek, hogy észre sem vették azt a rodiai fejedelmet, aki az asztaluknak hátrált.

A jövevény bizonyos Greedo volt. Reegesk elkapta megingó söröspoharát, ahogy rápillantott; a savanyú szag bántotta érzékeny orrát. A rodiai megfordult - nyilván azért, hogy bocsánatot kérjen, de amikor látta, kik ülnek az asztalnál, megtorpant. Bőrének zöldes árnyalata elmélyült, ormánya megfeszült.

- Womp! - fröcsögte. Lökött még egyet az asztalon, aztán továbbment.

Reegesk dühbe gurult, és sötét gondolatokat küldött a savanyú szagú fajankó után. Elvégre a ranatok távoli rokonságban sem állnak a tatuini womp-patkányokkal! Kevesen akadtak, akiket Reegesk készséggel becsapott volna, Greedo azonban közéjük tartozott.

Amikor lecsillapodott, folytatta, ahol abbahagyta: a ranat kezdte megmutogatni áruját. Het Nkik mutatott némi érdeklődést a sisak iránt, de amikor Reegesk előszedte a taszken talizmánt, határozottan izgalomba jött. Reegesk lázasan kutatott emlékezetében, mit is mondhatna a talizmánról, s fel is idézett néhány érdekességet. A homoklakók, magyarázta, hisznek benne, hogy harci talizmánjuk egy bantha erejével ruházza fel őket, és bátorságot önt beléjük a halállal szemben. Het Nkik elkérte a talizmánt, forgatni kezdte a kezében, és karattyolt valamit, amit Reegesk nem értett.

A ranat visszafojtotta diadalmas mosolyát. Túl könnyen megy a dolog. Szokatlan volt, hogy egy java ennyire lelkesedjen valamiért, hisz ezzel saját alkupozícióját rontja. Reegesk belefogott az alkudozásba.

- Ez a talizmán valóban nagyon értékes. Meg kell kérnem az árát.

Het Nkik álmodozó arca elkomorult.

- Nincs sok pénzem.

Reegesek szíve hevesebben kezdett verni, ahogy érezte, hogy javulnak az esélyei. A java szemlátomást üzletet akart kötni. Reegesek ravaszul kacsintott a lézerfegyver felé, amit Het Nkik az ölében rejtegetett.

- A lehetőség ideje mindig most van.

A java keze görcsösen a fegyverre kulcsolódott; egy pillanatra mintha elbizonytalanodott volna.

- Nem tudok ilyen magas árat adni... - felelte óvatosan. -

...legalábbis ma nem. - Kerülte Reegesek tekintetét. Egy darabig vitatkoztak még, végül sokkal magasabb összegben állapodtak meg, mint amire a ranat számított.

- Tudod, hogy én is kereskedő vagyok - szölt Het Nkik. - Itt van néhány kredit, a jószándékom jeléül. Holnap reggel megkapod a teljes összeget.

Siker! De hát meg lehet bízni egy javában? Reegesek óvatosságot erőltetett magára.

- Akkor holnap reggel kapod meg a talizmánt - felelte higgadtan. Nem akarta elárulni saját türelmetlenségét, és remélte, a java sem érzi meg.

De Het Nkik nem engedett.

- Nekem még ma szükségem van rá. - Hangja elfojtott bosszúságtól rezgett. - Reggel megadom a tartozásomat, de nem várhatok holnapig - Elhallgatott, mintha azon gondolkodna, hogyan győzze meg Reegesket komoly szándékairól. - Ha vársz reggelig, használhatod a fegyveremet. Reegeseknek már a gondolatra is felcsillant a szeme. Het Nkik lázas tekintete a ranatéba kapcsolódott, ahogy az asztal alá rejtett fegyver felé biccentett.

- Igen, nálad lehet és használhatod. Én nem félek fegyvert adni egy ranatnak. Hadd vigyem el ma a talizmánt, és holnap reggel mindent megkapsz.

Reegesek képtelen volt kivonni magát a java tekintetének varázsa alól: kinyújtotta kezét és megtapogatta a fegyvert.

Vajon hagyatkozhat a java szavára? Mindig figyelj oda üzletkötésnél, emlékeztette magát.

Ebben a pillanatban zűrzavar támadt a kantinban. Fény villant, szikrák szálltak, megperzselt hús bűze áradt szét a levegőben.

Mire elült a moraj, Greedo, a fejvadász holtan borult az asztalra a bokszok egyikében.

Meghalt? Igen, szemlátomást meghalt.

Reegesk úgy érezte, igazán szerencsés ez a nap, bajusza megremegett boldog izgalmában.

- Rendben; megalkudtunk - mondta a javának, aki még mindig Greedót bámulta. - Elviheted a talizmánt, ha holnap reggel hozod a pénz maradékát.

Het Nkik visszafordult Reegeskhez. Egy szó nélkül kihúzta a fegyverét Reegesk mancsából, és elment.

- Mindkét fél találja meg a számítását - kiáltotta a ranat a java után, de Het Nkik mintha meg sem hallotta volna. Magabiztos léptei láttán a ranat elmosolyodott. Örült, hogy ilyen jó üzletet kötöttek. A java kihívó pillantásokat vetett mindenfelé; jobbjára a fegyvert szorongatta köpenye alatt, szabad keze a talizmánnal babrált.

Reegesk kiitta maradék sörét, és felállt, hogy távozzék. Nagy levegőt vett. A rodiai fejdadász bűze még-ott lengett a levegőben.

Remek, gondolta elégedetten.

Kilépett a kintinból Mos Eisley forráságába. Megtapogatta zsebét, benne az energiatelepet, amit Het Nkik, fegyveréből csent el. Mind a ketten megkapták, amire vágyták e Reegesk nagyon ügyelt az üzleti tisztességre.

És a ranatok új páraszedőjének már van energiaforrása is.

DOUG BEASON

HA FORDUL A SZÉL

A rohamosztagos meséje

Davin Felthnek elég volt fél percet eltöltenie Carida kiképzőbolygóján ahhoz, hogy ráébredjen: a Birodalom fegyveres erejében szolgálni nem is olyan romantikus, mint hitte.

Davin hátára vetette a civil holmiját tartalmazó kék zsákot, és felsorakozott a többi száztizenkilenc rekruta mellé. Tele volt velük a Gamma-osztályú hajó acélfolyosója. Davint kis híján elkábította a rengeteg féle szín, öltözék és szag, ami az ifjakat jellemezte. Ideges fecsegés hullámozott végig a sihederek során: a legtöbben most jártak először távol az otthonuk-túl. Dörgő hang rázta meg a hajót, és a külső ajtó egy sóhajjal

kinyílt.

Friss, szüretlen levegő áradt befelé, nyers fény vetült a csillogó padlóra, és arra a dicsőséges harminc másodpercre úgy tűnt, hogy a Caridáról szóló pletykák nevetségesek; nagyon is kellemes hely lesz ez egy hajórakomány tizennyolc éves fiatalember számára.

De aztán elkezdődött az ordítózás.

Mintha bomba robbant volna az ideges kis csapatban. Káosz, ordibálás, zűrzavar és ezernyi különböző követelmény zúdult Davinra mindenfelől. Olívazöld egyenruhás tisztok, fehér páncélzatú rohamosztagosok nyüzsögtek körülöttük: az újoncok szobrokat utánzó, merev vigyázzban álltak, miközben a tisztok néhány centiről arcukba üvöltötték a szabályokat.

Davin egyetlen gondolata az életbenmaradás volt, hogy valahogy élve kerüljön ki ebből a borzalomból - képtelen volt másra gondolni, és valahányszor megpróbált válaszolni egy üvöltve nekiszegezett kérdésre, máris valaki más dugta a képét a kérdező helyére.

Davin is ordítani kezdett, azt se tudva, mit mond, vagy kihez beszél: csak reagált, próbált úgy tenni, mintha azzal lenne elfoglalva, hogy valaki más kérdésére válaszol. Felemelte hangját, és teli tüdőből rikoltzott. Mintha be is vált volna a trükk. A hatalmas zűrzavarban, az arcába hajló, üvöltöző őrnagy mellett is sikerült elterelnie magáról a figyelmet. De ez csak a kezdete volt a hat hónapnyi pokoli kiképzésnek, ami a császár egyik elitcsapatába emeli majd.

Az óráknak tűnő, zavaros percek után Davinékat futólépésben a barakkjaikba vezényelték. Egy hatalmas, őseberszerű alak intett nekik, hogy álljanak meg a folyosó egyik oldalán. Az újoncok rettegve engedelmeskedtek. Felsorakoztak és vigyázzba merevedtek a fal mellett. A hatalmas ember megkezdte az osztást: egyforma kék egyenruhát kaptak, sisakot, zoknit, alsóneműt, elsősegélycsomagot, túlélőfelszerelést és tisztálkodókészletet.

Davin elvette a dolgait, de félt megkérdezni, hogy mit csináljon velük. Aztán megszólalt egy halk hang: egy fiúé, aki úgy magasodott ki a többiek közül, mint napraforgó a gamorreai földből:

- Én... én ezt nem bírom tovább!

Azonnal birodalmi egyenruhás alakok vették körül. Egy hang felordított:

- Maguk, emberek... hozzám! Mozgás!

Davin a felszerelés súlya alatt roskadozva követte társait, akik szintén megannyi kétlábon járó katonai raktárra hasonlítottak. Elvezették őket, megkapták az ágyukat. Davin letette kék zsákját és új felszerelését a takaróra. Két másik újonccal került egy szobába. Elcsigázottan elmosolyodott, és bemutatkozott a többieknek:

- Helló, Davin Felth vagyok.

Az egyik fickó keményen kezet rázott vele.

- Geoff f'Thuns. - Gyorsan körülnézett, aztán valami zsíros zacskót nyújtott Davin felé: - Kérsz egy falatot?

Davin a zacskóra nézett, és felfordult a gyomra.

- Nem, kösz.

Geoff magas, nagycsontú, lángvörös hajú fickó volt. Nem úgy nézett ki, mint akire találnak majd. megfelelő méretű páncélt. Még egyszer körülnézett, és egy maroknyi ételt tömött a szájába.

- Ha hoztál magaddal kaját, jobb, ha most megeszed. Nekem sikerült eldugni előlük - mondta. - Azt mondták, megbüntetnek, ha ilyesmit találnak.

- Mychael Ologat - mutatkozott be a másik fiú. - Nektek mi a véleményetek erről az egészről? - Mychael épp olyan kicsi volt, amilyen nagy Geoff. Simán belefért volna a kék egyenzsákba - viszont csak úgy dagadoztak az izmai.

Davin még mindig a fogadás eseményeinek hatása alatt állt. Egy órája sem voltak a kiképzőbolygón, de annyit mozogtak, és annyi mindent kaptak, mint máskor egy hét alatt. Megrázta a fejét.

- Mondták, hogy a katonaság meg fogja változtatni az életemet, de hát ez örület. Azt hittem, lesz időnk egy kicsit körülnézni.

- Erre ne is számíts - mondta Geoff tele szájjal. - Mi tegnap óta vagyunk itt, és amennyire hallottam, ez még csak a fogadóbizottság volt. Az igazi buli ezután következik.

Mychaelnek elkerekedett a szeme. Ő az ajtóval szemben állt, és csak ennyit mondott:

- Hohó... jön a baj.

Geoff ledobta a zacskóját, és próbálta az ágy alá rugdosni, de a bűnjel épp a szoba közepére csúszott.

Davin megfordult, és az ajtóban a legnagyobb embert

pillantotta meg, akit életében látott. Antigra cipőt, fekete

sortot, fehér bőringet és a rohamosztagosok jellegzetes fehér sisakját viselte a fickó; olyan volt, mint egy roppant oszlop. Az elemózsiás zacskóra bökött. A hangja fémes csengést kapott a sisakba épített szűrőtől:

- A maguk kalóriabevitele szigorúan szabályozva van. Ki csempészte be ezt az ételt?

Davin hallotta, hogy Geoff nagyot nyel: nem engedheti meg magának, hogy lebukjon. Neki, Davinnak viszont senki nem mondta, hogy nem hozhat be ennivalót.

- Én - szólalt meg.

A rohamosztagos elébe állt.

- Maga új?

- Az vagyok.

- A helyes válasz: igen, uram. Majd megtanulja - vagy befellegzett magának. Ezt vegye utolsó figyelmeztetésnek! -

Az óriás széttaposta a zacskót, aztán szemügyre vette a másik két fiút. - Maguk homokférgek! Két percük van rá, hogy átöltözzenek a gyakorlóruhájukba, és kijöjjenek a többiekkel együtt - különben megnézhetik magukat. Mozgás!

A három újonc lázas sietséggel vetkőzni kezdett.

- Kösz, Davin - zihálta Geoff, miközben belepréselte magát az overalljába.

Davin csak mordult egyet, miközben fél lábon ugrálva próbálta felcibálni a combig érő csizmákat. Az elkeseredett igyekezet ellenére is ez volt Utolsó nyugalmas két perce a következő hat hónap alatt.

Hét kilóval könnyebben, de összehasonlíthatatlanul erősebben Davin idővel alkalmazkodott a kiképzés örült tempójához. Az újoncok alig öt órát tölthettek éjszaka a szobájukban: ilyenkor holtfáradtan ájultak álomba a szakadatlan gyakorlatozás után. Állóképesség-fokozó programok, nap mint nap utalás a déli jégmezőkre téli kiképzésre, egyhetes expedíció a Forgofshar sivatagba túlélőgyakorlatra, háromnapos küzdelem a természet ellen az egyenlítői esőerdőkben - Davin hamarosan elvesztette a napok fonalát.

Szobatársaival együtt hamarosan megtanulta, hogyan kell fölkelni még az "ébresztő" előtt, amikor is rohamosztagos őrmesterük berúgta az ajtót, és dobhártyaszaggatót füttyentett. Davin általában már fél órával korábban talpon volt. Zajtalanul öltözködtek és tisztálkodtak, aztán

visszaugrottak a takaró alá az ébresztési szertartáshoz - már látták, mi történik azokkal, akiket ébresztő előtt az ágyukon kívül kapnak.

Kirohantak a folyosóra, vigyázzba álltak, és várták a napi program kihirdetését. Sosem lehetett előre tudni, hová küldik őket.

Davin egy reggel harminc másodperccel a többiek előtt ért ki a folyosóra, és ez a reggel megváltoztatta az egész életét. Nem zendült drámai harsonaszó, csak a következő ordítás:

- Davin, maga húzza a belét a PTSZ-részleghez a folyosó végén! A többi féreg készüljön szemlére!

Geoff oldalbabökte Davint.

- Sok szerencsét, haver! Hiányozni fogsz.

Davinnak nem volt ideje válaszolni; a PTSZ-részleg ügyeletes vezetője már ordított, hogy siessen.

- Még húsz másodperc, és a reaktormagban végzi!

Davin csatlakozott a folyosó végén álló újoncokhoz: sok hozzá hasonlóan kiemelkedő eredményű társát látta köztük.

Összenéztek, de több eszük volt annál, hogysem beszéddel magukra vonják kiképzőjük haragját.

Sorban masíroztak ki a gyakorlótérre. A fejük fölött üveg és színgaránit épületek csillogtak: a teret ultramodern építmények vették körül. Tucatnyi robot őrszem lebegett odafent a bázist vigyázva. A tanépületek körének közepén karcsú szállítóhajó pihent a fűvön, nyitott zsilippel. Az újoncok beszálltak, aztán megérkezett az engedély, és a pilóta felszállt.

Ahogy Davin elhelyezkedett az ülésében, holokép jelent meg az utastérben. Magas, hórihorgas, beesett szemű férfi alakja volt, fekete parancsnoki egyenruhában, erőt sugárzó hanggal:

- Én Veers ezredes vagyok, a Császár PTSZ erőinek parancsnoka. Azért esett önökre a választásunk; mert gyorsan tanulnak, és képesek a küldetés kívánalmait személyes szükségleteik elé helyezni. Lehetnek kiválóak a hajóink, ezt a háborút mégis földi erőink kitartása fogja megnyerni. A földi erők a végső győzelem zálogai - és ezen erők gerincét jelentik a lépegetők!

Veers ezredes alakja egy négylábú, egyenetlen terepen botorkáló gépszörnyeteg képének adta át helyét. A gépezet néhány másodperc alatt akkora utat tett meg, ami gyalog órákig tartott volna. Iker lézerágyúk ontották a tüzet a jármű fémfején: két egyenruhás katonát lehetett látni a

pilótafülkében. Az újoncoknak egy emberként állt el a lélegzetük a lenyűgöző látványtól.

Veers ezredes hangja folytatta:

- Hathetes intenzív kiképzéseken fognak átesni a virtuálszimulátorban, mielőtt akár csak megfigyelőként is gépre kerülnek. Ha átmennek a vizsgán, valamelyik harci zászlóaljamban a helyük. Sok szerencsét mindnyájuknak, de jól nézzenek körül - tizből legfeljebb egy ember veszi sikeresen ezt az akadályt! - Körbejáratta tekintetét, mintha bele akarna nézni minden újonc szemébe. Davin mereven ült, és próbálta elkapni a holoalak tekintetét, de a kép már el is enyészett. Mormolás futott végig a hajón. Az újoncok egymáshoz hajolva tanácskoztak.

- Egy lépegető! El tudod képzelni, hogy egyszer vezetheted is? A sziklás terepen haladó hatalmas géplény képe szinte beleégett Davin agyába. Az egész kiképzés alatt semmi sem lobbantotta lángra a képzeletét ennyire, mint a PTSD látványa. Mintha a jövője tárult volna fel előtte a csapatszállító belsejében.

- Igen - suttogta Davin. - Mindent meg fogok tenni, hogy ne a kieső kilenc között legyek.

Davin Felth hatalmasnak látta a lépegető vezérlőjét. Színes érintőkapcsolók borították a falakat és a mennyezetet; az elülső ablak olyan magas volt, mint Davin maga. Az ablak előtt két forgószék kapott helyet, ahonnan a pilóták jól elérték a kapcsolókat, de ki is láttak előre. Jó ötszáz méterrel voltak a talaj felett a lépegető "fejében", a kiképzőbázis mellett. Davinnak szinte elállt a lélegzete, mintha szentélyben állna, de ennél többről volt szó. Odalépett az egyik székhez, végigsimított rajta. Puha harmatbőrt tapintott - Veers ezredes újoncai mindenből a legjobbat kapták.

- Tetszik?

A hang meglepte Davint: már várta a törvényszerűen következő ordítást, amihez úgy hozzászokott az elmúlt hónapokban.

- Igen, uram.

Az oktató odament Davinhoz, és halkán, mintha nem akarná megzavarni áhítatát, azt mondta:

- Azt hiszem, sosem fogok hozzászokni az érzéshez, ami akkor fog el, ha feljövök ide - pillantott Davinra. - És az újoncokban is

ezt az áhítatot keressük, Davin Felth. Ha nem tisztelik a PTSZ-t, csak úgy veszik a megbízásukat, mint egy kötelességet a sok közül. Az ilyenek akár maradhatnak is virtuális fülkében, hogy játszadozzanak, mint a gyerekek. Mi csak a legjobbakat szeretnénk itt látni.

Az oktató felnyúlt, és végigfuttatta ujjait egy gombsoron. Remegni kezdett a padló, ahogy a hajtóművek beindultak. Az oktató elfordult a széssel, és a maga előtt sorakozó gombokat is megnyomta.

- Akar maga kimenni vele?

- Igen, uram! - felelte Davin. Mohón beült a pilótaszékbe, és várta az utasításokat. Amikor azonban az oktató néma maradt, Davinnak eszébe jutott mindaz, amit a szimulátoron tanult, és segített az oktatónak a műszerek ellenőrzésében. Percek múltán már készen álltak arra, hogy elinduljanak a hangárból a lépegetővel.

Davin az ablak fölötti beépített képernyőket figyelte - a hangárt látta különböző szögekből. Az oktató sem tétlenkedett: a lépegető lassan kihátrált állásából. Bár a gépezetet részben mesterséges intelligencia vezérelte, Davin beleborzongott, mekkora feladat irányítani ezt a monstrumot, melynek ugyanannyi - ha nem több - mozgó része van, mint az emberi testnek. Az ember a pilótafülkében csak biztonsági tartalékot jelentett.

- Menjünk fel vele a dombokra - szólt az oktató. - Néhány célzási gyakorlatot csinálunk. Szólok a bázisnak, hogy Romboló-1 a hívójelünk.

A táj meglódult a molekuláris üvegezésű ablak mögött, ahogy a lépegető gyorsított. Egykettőre maguk mögött hagyták a szingránit épületeket, utakat, s a hullámzó dombok felé vették útjukat.

Sima volt az út. A lépegető olyan mély szakadékok felett lépett át, hogy Davin az aljukat sem látta. Felkapaszkodtak a hegyoldalon, leereszkedtek a másikon. A terepet sziklatömbök borították. Kietlen pusztaságban jártak, puszta kő vette körül őket; Davin a távolban vörös-ezüst sziklaalakzatokat látott: megannyi színes tűt. Az órára pillantott - alig tíz perce hagyták el a bázist, de már mélyen a sivár vidék belsejében voltak. Az oktató apránként engedte át az irányítást Davinnak. A dolog épp olyan volt, mint a szimulátorban, de Davin tudta, hogy itt minden hiba végzetes lehet. Figyelmét a műszereknek

szentelte.

- Egész jól csinálja - mondta egy idő után az oktató. - Nem sok újonc ilyen fesztelen; mint maga.

- Köszönöm - felelte Davin, de továbbra is a vezetésre koncentrált.

- Tartsa az irányt - állt fel az oktató. - Én ellenőrzöm a fegyverfülkét. Közeledünk a lőterülethez; innentől már nem változik a terep.

- Igen, uram.

- Csak szóljon, ha bármi gond van, máris jövök. De ne hagyja itt a műszereket, bármi történjék!

- Igen, uram - Davin próbálta féken tartani büszke izgalmát. A lépegető ugyan magától működött, Davint mégis megrészegítette a parancsnokság tudata, ahogy egyedül maradt a vezérlőben. A PTSZ hatalmas lépésekkel szelte át a pusztaságot. A tájra tekintve Davin már elképzelte magát, ahogy egész lépegető-csapatot vezényel, felsorakozva a lázadókkal szemben...

Hirtelen elkapott valamit a szeme sarkából. Egy, majd három újabb sötét pötty kanyarodott le az égről. Egyenesen a lépegető felé tartottak.

Davin a radarkijelzőre pillantott. Semmi. A pásztázóműszerek sem jeleztek: minden tiszta volt a gravitációs és neutrínó-spektrumban is. Davin a homlokát ráncolta, és az oktatóért kiáltott:

- Hajókat látok, uram, de a műszerek nem jelzik őket. Gyorsan közelednek.

Nem kapott választ az oktatótól, aki még mindig a fegyverfülkében tartózkodott. Csak az lépegető energiarendszerének zúgását hallotta, és az elektronikusan tompított lépések dobbanásait.

Davin hátrafordult a székkal.

- Uram! Itt van? - A fegyverfülke ajtaja be volt csukva. Davin visszafordult. A négy vadászgép egyre közeledett. Davin bekapcsolta a belső hangszórókat; hangja most az egész lépegetőt betöltötte: - Őrmester!

Nem kapott választ. A négy hajó két párra oszlott - egyenesen a pilótafülke felé tartottak. Vakító sugárnyalábok röppentek Davin lépegetője felé.

- Hé! - kiáltott dühös ijedelemmel Daviri. - Őrmester, megtámadtak minket! - A hajók elhúztak a lépegető mellett. A

hatalmas gépezet kissé megingott a légörvényeiktől. - Mi ez? Már a löterületen vagyunk?

Mivel továbbra sem kapott választ, Davin majdnem fölállt, hogy megkeresse az oktatót. Mi van, ha történt vele valami? biztosan tudná, mit kell tenni. Örület!

De ekkor észrevette, hogy a négy vadász ismét eléje kanyarodik, s megdermedt ültében. A hajók rohamra indultak. Davin megragadta a mikrofont, és a bázis frekvenciájára kapcsolt.

- Itt Romboló-1! Bázis, figyelem: támadás ért minket. Valami hiba történt. Segítsenek!

De csak statikus zörejeket hallott a készülékből; még a vészholo sem működött.

Ismét fénynyalábok csaptak ki a támadó hajók fegyvereiből.

Davin megkapaszkodott: a lépegetőt találat rázta meg.

Riadósziréna vijjogott fel, és csípős, olajos füstszag töltötte be a vezérlőt.

- Őrmester! Segítsen!

Újabb sziréna szólalt meg, géphangok kezdték sorolni az elszenvedett károkat. Mintha húsz dolog történt volna egyszerre. A zűrzavar közepette Davin észrevette, hogy a négy vadász fölemelkedik, és újra lecsapni készül... talán utoljára. Vad düh fogta el. Rövid katonai pályafutása során már megtanulta, hogy csak úgy maradhat életben, ha ragaszkodik a szabályos eljárásokhoz. De itt olyan helyzet állt elő, ami nem volt benne sem a tankönyvekben, sem a szimulátor- gyakorlatokban. Egyedül volt, és bár hihetetlennek látszott, úgy tűnt, hogy a lázadók valahogy bejutottak a birodalmi kiképzőbolygóra.

Davin hirtelen félretette minden aggodalmát, és bekapcsolta a fegyverrendszert. Ha lőnek rá, nem fogja harc nélkül feladni. Az automata rendszereknek persze nem vehette hasznát, hisz a támadók nem látszottak a pásztázóműszereken. A lézerlövegek vezérlését tekintet-követésre állította, és tüzet nyitott. Az energianyalábok elsüvítettek a támadók mellett, azok mégis szétrebbentek. Nem számítottak rá, hogy visszajövök?

A vadászok elhúztak mellette, olyan közelségben, hogy a lépegető megremegett. Davin a vészjelző gombjára csapott: folyamatos sivítés támadt. Ezzel egyidőben megállította a lépegetőt, és minden számítógépkapacitást a célzásra állított.

Mivel kénytelen volt a puszta látására hagyatkozni a műszerek helyett, úgy döntött, minden előnyt kihasznál. Letérdeltette a lépegetőt, hogy minél közelebb legyen a földhöz. A behemót rángó mozdulatokkal a földre kuporodott.

Davin egy szintre, egyenesbe hozta a lépegető fejét a testével, míg a vadászok már nem tudtak elrepülni alatta. Mire a hajók visszakanyarodtak, a gép már a földön lapult.

A vadászok éles szögű bukótámadásra készültek. Davin tudta, hogy nem fognak tudni elszállni a lépegető alatt.

Öngyilkos támadásra kényszerültek a vezérlő ellen.

Davin rácsapott a tűzgombra. A lépegető megremegett a lövés erejétől. Két vadász vakító tűzfelhőben robbant szét. A harmadik megpróbált elkanyarodni, de szárnya a földhöz ért, és nekiperdült egy sziklának.

A negyedik lecsapott Davinra. Alacsonyan, hánykolódva repült a turbulenciák közt. Davin megvárta, amíg a vadász már majdnem odaér, csak ekkor lőtt. A vadász közel maradt a talajhoz, mintha számítana rá, hogy a lépegető felemelkedik, és tüzelni kezd.

Néhány pillanattal később a támadó gép egy sziklaszirtnek vágódott, és szilánkokra robbant. Vörös-narancs lángok csaptak fel, majd gyorsan elenyésztek.

Davin csak ült a hirtelen támadt csendben. Az előbb még riasztók visítottak, négy vadász támadott - most csak az energiagenerátor halk zúgása hallatszott. A fiú úgy érezte, minden erő elszállt a tagjaiból. Még ahhoz is fáradt volt, hogy hívja a bázist, és jelentse, mi történt. Pedig tudta, hogy ezt kell tennie: ha ez a négy lázadó hajó megkerülte a birodalmi védelmet, ki tudja, hányan lehetnek még?

Éppen kézbevette a mikrofont, amikor zajt hallott a háta mögül.

- Őrmester?

A csata hevében teljesen megfeledkezett az elveszett oktatóról, aki csípőre tett kézzel, ravasz, mosollyal állt ott.

- Jó munkát végzett, Felth újonc. Parancsnoki csapat fog leszállni a gép tetejére. Nyissa ki a felső zsilipet!

- Igen, uram... - Davin szédelegve, zavartan teljesítette a parancsot. Odakint keresni kezdte a lelőtt roncsokat... hiába.

- Maga az első újonc, aki leszedte mind a négyet, Davin Felth. Ezt a lépegetőt speciálisan ennek a harcnak a szimulálására tervezték - minden virtuális rendszerrel volt kivetítve a

pilótafülkébe.

Davin szinte fel sem fogta az oktató szavait. Mikor végre megértette, hogy nem igazi csatában vett részt, moccant, oktatójával együtt kimászott a lépegető tetejére. Pislogva nézett körül. A sivatagi levegő frissítő volt a vezérlőterem olajos bűze után.

Egy pontocska jelent meg fölöttük, növekedett, birodalmi parancsnoki géppé terebélyesedett. Davinék hátraléptek. A gép leszállt, ajtaja kinyílt, rámpa ereszkedett le belőle.

Két fehérpáncélos rohamosztagos masírozott ki, és feszes vigyázban megálltak az ajtó két oldalán. Davinnak elállt a lélegzete, amikor meglátta, ki a magasrangú utas.

- Veers ezredes...! - Davin vigyázba vágta magát, és tisztelgett.

Veers odalépett, viszonzta a tisztelgést. Tetőtől talpig végigmérte Davint.

- Felth újonc?

- Igen, uram - hebegte Davin.

- Ez a térdelős manőver... honnan vette az ötletet, újonc?

Davin kinyitotta a száját, de nem találta a megfelelő szavakat.

- Nos? - morogta Veers. - Ki vele, újonc!

- Nem... nem is tudom, uram. Ez tűnt a logikus megoldásnak.

Csak így tudtam megakadályozni, hogy a vadászok a lépegető hasa alá kerüljenek.

Veers hangja furcsán hideg volt:

- És miért jó ez, újonc?

Davin vállat vont. Bántotta Veers kérdezősködése.

Hát visszavertem őket, nem? Győztem!

- Nos...

- Szólítsa az ezredest uramnak! - szólt rá az oktató, aki zavarban volt, hogy meg kell szólalnia Veers előtt.

- Köszönöm, őrmester - mondta Veers. Egészen Davin mellé húzódott, és félrevonta a többiektől. Amikor már távolabb voltak az oktatótól és a rohamosztagosoktól, az ezredes halkán megszólalt:

- Folytassa csak, újonc. Miért jó az, ha nem engedi a vadászokat a lépegető hasa alá?

Davin megmerevedett.

- Ha alattam vannak, nem látom őket. Azt csinálnak, amit akarnak.

Veers szemlátomást elvesztette a türelmét.

- Mint például?

Davin érezte, hogy az arcába szökik a vér. Lázasan gondolkodott valamin, amivel leszerelheti az ezredest.

- Például... gáncsot vethetnek a gépnek - nyögte ki. - Csak valami kötélre van szükségük, és könnyedén elbuktathatják. Veers ezredes talányos arcot vágott, aztán elmosolyodott, és végignézett Davinon.

- Remek. Köszönöm, újonc. Nagyon érdekes volt, amit mondott. - Ajka elé emelte a mutatóujját. - Erről ne szóljon senkinek, amíg a stábom ki nem elemzi a lehetőségeket, rendben?

- Igenis, uram.

Veers megfordult. Felemelte a hangját, odabiccentett az oktatónak. - Felth újoncot azonnal adja át a megbízási csoportnak, ahogy visszaérnek! Egy ilyen kaliberű embernek meg kell adni az elismerést. Mire visszatér, várni fogja a képességeihez illő feladat.

- Igen, uram - felelte az oktató.

Veers aztán felemelte az ujját, mintha eszébe jutott volna még valami.

- És szedje össze ennek a szimulációnak az összes adatkockáját! Küldesse el a főhadiszállásomra, világos?

- Igenis, ezredes.

- De siessen vele! Ideiglenes megbízatásként tanácsadónak neveztek ki a császár új Halálcsillagához. Szeretnék végezni ezzel, mielőtt oda indulok.

Amikor a felderítőhajó elment, Davint vállon veregette az oktatója.

- Nem tudom, hogy csinálta, újonc - mormolta -, de az az érzésem, megalapozta a karrierjét.

A hajó ismerős zümmögése nem nyugtatta meg Davin Felth-t. Az éles, olajos-fémes szagban, az erős világításban, a csillogó falak között joggal érezhette volna otthon magát - a Veers parancsnokságától kapott suttogó utasítások óta mégis teljesen össze volt zavarodva.

Senki sem kérdezősködött a lepecsételt parancsok felől, amikor jelentkezett a hajóra, de nem is magyarázták el neki pontosan, mit kell tennie. Csak annyit tudott, hogy a Caridától kétszáz fényévnnyire egy rohamosztagos csapatba osztották be, ami valami félreeső bolygóra tart.

Rohamosztagosok!

Nagy levegőt vett, és immár harmadszor próbálta elmagyarázni a problémáját az asztalnál ülő, papírokat rendezgető férfinak.

- Terrik kapitány, ön nem érti a dolgot. Tegnap egész végig azt próbáltam kideríteni, mi történik, de senki sem volt felhatalmazva arra, hogy segítsen nekem. Személyesen Veers ezredes mondta nekem, hogy a képességeimhez méltó beosztást kapok. Márpedig én lépegető-pilóta vagyok, nem... gyalogos!

A tiszt kopaszra borotvált feje felemelkedett. Davin látta a szemét. A kapitány tekintete lézersugárként fúródott belé.

- A rohamosztagosok nem gyalogosok! - Felállt, alig tudott úrrá lenni remegésén. - Ha rajtam múlna, maga féreg, már rég kidobattam volna az ürbe. Pontosan ismerem Veers ezredes parancsait, és be is tartom őket!

- Akkor jó - mondta Davin kissé megkönnyebbülve. Kihúzta magát, és körülnézett a kabinban. Ez volt a húsztágú rohamosztagos-különítmény főhadiszállása a hajón: a falakon plakettek, harci jelenetek mellett Vader nagyúr holoképe függött. - Irányítson át a tényleges helyemre!

Terrik még inkább remegett, egyre vörösebb lett.

- Álljon vigyázzba! - hördült fel. - És hallgasson ide! Egy egész napomba telt utánanézni ezeknek a parancsoknak, és csak a császár tudja, miért kell ez Veersnek. De mostantól az én emberem, Felth! Még egy hónapunk van a Tatuinig - ez alatt szépen helyrefozom magát.

- A Tatuinra? - fehéredett el Davin. - Hogyhogy? Ez csak valami tévedés lehet.

- Dehogyan - vigyorodott el alattomosan Terrik kapitány. Felkapta az asztalról Davin parancsait, és a fiatalember orra alá dugta őket. - A rohamosztagos csapatom a Harminchetes osztagot fogja felváltani, ami a Tatuinon állomásozik, Mos Eisleyben. A kormányzó mellé vagyunk rendelve, de nem alá tartozunk - az én feljebbvalóm a szomszéd szektorban van, fél fényévnnyire. Ha nem tűnt volna fel magának, nem egyenesen a Tatuinra megyünk, tehát egy hónapom lesz arra, hogy egy ilyen puhányból rohamosztagost faragjak. Nemsokára megtanulja, milyen gyalogosnak lenni! - Terrik szinte fröcsögte az utolsó szavakat, és Davinre vigyorgott. - Van még kérdése, nagyokos?

Davin érezte, hogy az utolsó csepp remény is kiszáll belőle. Miközben merev vigyázzban állt Terrik kapitány előtt, tudta, hogy csöbörből vödörbe került.

Davin Felth csúcsformába lendült, mire leszálláshoz készülődtek a Tatuinon - de az addig eltelt egy hónap maga volt a pokol.

A különítmény húsz rohamosztagosa mind hozzájárult ehhez a maga módján, miközben "segítettek" Davinnak alkalmazkodni a szigorú gyakorlatozáshoz. A normális három-hónapos kiképzés egy hónapba sűrítve véget nem érő lidércnyomássá lett. A rohamosztagosok nem voltak hajlandók egy vacak lépegető-pilótát - még ha Caridán végzett is - csak úgy maguk közé fogadni.

Davinnak nem volt ideje az otthona után vágyakozni vagy magányosnak lenni, bár gondolatai néha vissza-visszatértek caridai szobatársaihoz. Kíváncsi lett volna, ők hová kerültek. Tíz órával a leszállás előtt Davin odamasírozott a szállásmesteréhez, és megkapta sivatagi felszerelését: hővisszaverő páncélt, adóvevőt, szűrőmaszkot, lézerpuskát, lézerpisztolyt, hőszabályzós kesztyűt, szerszámövet, energiatelepet, repeszgránát-vetőt. A felszerelés súlya alatt rogyadozva támolygott vissza a kabinjába.

Felvette automatikusan sötétedő szemlencséjű sisakját, aztán teljes sivatagi pompában odacsattogott a szobai tükörhöz, és végignézett magán. Akár tetszett, akár nem, igazi rohamosztagos lett belőle.

Állával bekapcsolta a sisakrádiót, és belehallgatott a hajó kommunikációjába: - PTSZ zsilip nyitva!

- Hideg- és víziosztagok sztázisban!

- Készletek berakodására felkészülni!

Különböző hangok kapcsolódtak be a beszélgetésbe. Davin felismert egy-két rohamosztagost. Aztán hosszú csend támadt, majd Terrik kapitány bosszankodó hangja szólalt meg:

- Tízhuszonhármas! Készen van?

Davinnak egy szívdobbanásnyi, idő kellett ahhoz, hogy rájöjjön: Terrik hozzá beszél.

- Tízhuszonhármas készen, uram.

- Jelentkezzen a leszállókompnál, tízhuszonhármas. Mozgás!

- Igen, uram! - Davint megfosztották még a nevétől is a rohamosztagos elveknek megfelelően: a személytelen 1023-as

lett. A buzgó kötelességtudat a személyiség feladását követelte, feltétel nélküli hűséget a császárhoz. Davinnak nem akarózott vállalni ezt: inkább a családjára, a barátaira gondolt, ha a kiképzés kezdte eltompítani az agyát. Rohamosztagos társai szerették a lényüket övező titokzatosságot, az egyéniség teljes hiányát, Davin nyomorultul érezte magát - senkiben sem bízhatott.

Hamar összeszedte kevéske holmiját. A ruha, amiben hazulról eljött, teljességgel haszontalan volt már, mégis megtartotta, emlékeztetőül régi életére. Homokszín zsákjába gyömöszölte dolgait, és elindult a leszállókomphoz. Igyekezett a fal mellett haladni, hogy ne legyen senki útjában. Haditengerészek sürgölődtek a folyosókon.

Hamarosan megérkezett a hatalmas hangárba. Mikor belépett, úgy érezte, mintha a szabad ég alá került volna: a hatalmas állványzatok hosszában szerelő- és rakodórobotok dolgoztak. A hangár akkora volt, hogy el sem látott a másik végéig. Elindult a leszállókomp felé, hogy csatlakozzon társaihoz.

- Tízhuszonhármast!

Davin letetett a holmiját, és megállt Terrik kapitány előtt.

- A Zéta felderítőegységhez osztom be. Valami történt, ezért nem jelentkezünk azonnal a helyőrségben. A holmiját tegye a raktérbe!

- Igen, uram!

Davin beállt a sorba, és várta, hogy Terrik kapitány végezzen a papírmunkával. A fedélzeti tiszt üdvözlésének fogadása után Terrik szembefordult a várakozó rohamosztagosokkal. Davin sisakhangszórójából gurgulázó hang tört elő, annak jeleként, hogy Terrik kapitány biztonsági kommunikációra kapcsol át, amit csak a rohamosztagosok hallanak.

- Rövid leszek. Megváltoztak a parancsok: Leszállunk a felszínre, és egy kereső-megsemmisítő küldetésben veszünk részt.

Valaki kérdezett:

- És mit keresünk, uram?

- Egy mentőkapszulát. Egy koréliei korvettből lőtték ki, ami elmenekült Vader nagyúr csillagrombolója elől.

A titkos frekvencián az elképedtség neszei zörrentek.

- Vader nagyúr itt van?

- Úgy van - felelte Terrik komoran. - Most pedig a fedélzetre! Bár Davin szállt fel utolsónak, ő foglalta el elsőnek a helyét.

Vader nagyúr! Davin a gondolatba is beleborzongott, hogy ilyen közel van hozzá. Nem érezte ilyen furcsán magát azóta, hogy megtudta: Veers ezredes meg sem említette "térdelős" húzását feletteseinek. Mintha Veers nem akarta volna, hogy bárki is rájőjön a hatalmas lépegető sebezhetőségére.

A rohamosztagosok némán ültek, miközben elhagyták a csapatszállítót, ami az elmúlt hónapban az otthonuk volt. A sisakok belsejében a Tatuin képei villantak fel, amit a bolygó körül keringő felderítőhálózat közvetített. Számítógépes grafikai jelek mutatták a kicsiny mentőkapszula legvalószínűbb földetérési helyeit.

A Zéta csoport tagjaként Davinnak a sziklás felföldek felderítése volt a feladata. Megmarkolta a sugárvetőt, és lopva a többiekre pillantott, akik türelmesen várakoztak mellette. Mindenki az anyahajóról érkező adatokat figyelte. Davin nem tudta, hogy lehetnek ilyen nyugodtak a társai, amikor bevetés előtt állnak. És még Vader is itt van! Vajon miért olyan fontos az a kapszula?

A felderítőhajó döccenve ért földet. Oldala megnyílt, a rohamosztagosokat forró, poros napfény fűrésztötte. Davin kimasírozott, és csatlakozott a társaihoz, akik gyorsan sorba álltak Terrik előtt. Senki sem szólt; várták, hogy Terrik beszéljen.

- Vader nagyúr csillagrombolója szenzorpásztával feltérképezi a bolygót, és keresi a kapszulát. Nyilván eltemetődött leérkezéskor, vagy a lázadók szimpatizánsai rejtették el. Ismerjük a kapszula egyik becsapódás előtti helyzetét, de ha kell, az egész bolygót átfésüljük.

- Miért olyan fontos ez a kapszula, uram? - Davin maga is meglepődött, hogy kibökte a kérdést. Csak reménykedhetett benne, hogy Terriiknek most nincs érkezése ordítózni.

- Titkos dokumentumokat szállít, ennél többet nem kell tudniuk. A lényeg, hogy megtaláljuk... különben magyarázkodhatunk Vader nagyúrnak, miért vallott kudarcot a császár elitcsapata. Értik?

- Igen, uram!

- Akkor figyeljenek. Alvien és Drax osztagok, fedjék le a következő kvadránst! Zéta osztag, maguk velem jönnek! A Mos Eisley főhadiszállás küld három harmathátút is a kereséshez - ők nagyobb területet tudnak átnézni, mint mi, és ha szagot fognak, odavezetnek minket a kapszulához. Körkörös keresés

indul!

A sivatagi táj teljesen jellegtelennek, mégis állandóan másnak látszott. Davin gázolni kezdett a homokban. Nem egészen tudta, mit keres, de sejtette, hogy a nyomok valahol ott vannak. Felmászott egy kisebb dombra. A sivatag minden irányba végtelennek tűnt. Mintha maguk lettek volna a bolygón.

Valami kiemelkedést látott a homokban. Odament, és megbökdöste fegyvere csövével. Kemény.

- Terrik kapitány, itt tízhuszonhárom. Azt hiszem, megvan a kapszula.

- Biztos benne?

- Igen, uram. - Davin izgatottan a homokba túrt... de csak egy nagy követ talált.

Terrik kapitány épp akkor bukkant fel a dombtetőn, amikor Davin felfedezte tévedését.

- Tízhuszonhárom, mit csinál?

- Elnézést, uram... - Davin csalódottan baktatott vissza az emelkedőn, és a többiekkel együtt folytatta a keresgélést. Megérkeztek a harmathátúak Mos Eisleyből: mindegyik osztagnak jutott egy a hatalmas, gyíkszerű lényekből. Davin nem ülhetett fel egyiknek a hátára sem, de nem is bánta; a pikkelyes dögök minden lépésébe beleremegett a homok. A keresés csak nem akart végetérni. Davin már nem is számolta a pihenőket, de a parancsnok megfelelően kénytelenek voltak a páncéljukban maradni, és a vizet a harmathátúakkal megosztani.

Mikor a következő kvadráns átkutatására készültek, Davin valamit megcsillanni látott a szeme sarkából. Ott... a második nap épp rávilágít.

Majdnem elkiáltotta magát, aztán észbekapott. Fegyverét markolva megindult a csillogás felé. A valami lassan kezdett alakot ölteni. Félig állt ki a homokból, és mintha megégett volna. Davin közelebb érve halvány piros és kék sávokat fedezett fel rajta: mentőkapszula-jelzéseket. Most már elmúlt minden kétsége.

- Terrik kapitány, itt tízhuszonhárom! Megvan a kapszula!

- Ha megint képzelődött, tízhuszonhármass... -

- Biztos vagyok a dolgomban, uram. Lehet, hogy nem az, amit keresünk, de birodalmi jelzések vannak rajta.

Terrik hamarosan odaért Davin mellé. Egy másik

rohamosztagos is megjelent harmathátún az egyik dűne tetején, és várta a jelet. A kapitány megvizsgálta a terepet.

- Valaki volt a kapszulában. A nyomok erre vezetnek.

Davin kihalászott egy fémdarabot a kapszulából. Ilyet csak egyféle egységnél használnak - az R2-esek burkolatának réseit szigetelik velük. Felemelte, hogy mindenki jól lássa.

- Nézze, uram! Droidok!

- Rendben. Alakzatba! Értesítem Vader nagyurat, hogy a kapszula nem semmisült meg. Most pedig indulás!

- Tízhuszonhárom jelentkezik! Nincsenek a javítóműhelyben, uram - mondta Davin Felth. Egy robotokkal teli helyiségben állt egy java homokkúszó gyomrában. A padlón kábelek kígyóztak, mindenfelé alkatrészek heverték.

- Mindent végignézték?

- Igen - felelték egymás után a rohamosztagosok.

- Sorakozzanak fel odakinn.

Davin átlépett egy Roche J9-es munkaroboton, ami a földön feküdt. Két java állt a műhely előtt, és karattyoltak: nehezményezték, hogy a rohamosztagosok átkutatják a járművet. Davin még egyszer végignézett a helyiségen, mielőtt kiment - látott egy Arakyd BT-16-os örrobotot, egy bontórobotot, egy R4-es mezőgazdasági robotot, egy WED15-ös szövőrobotot és egy EG-6-os energadroidot - de R2-est nem, sem protokoll-droidot, ami általában az R2-esekkel járt.

A javák karattyolása kísérte kifelé menet. Davin csak az izzó szemeket látta a kis idegenekből. A Zéta osztag odakint várakozott. A rohamosztagosok fedezték egymás hátát, minden oldalról számítottak a veszélyre.

Mikor csatlakozott a többiekhez, Davin hallotta, hogy Terrik a javák vezetőjével beszél.

- Biztos vagy benne, hogy az utolsó nedvesség-farmon adtátok el a droidokat? - A java mondott valamit, mire a kapitány megfordult, és intett a Zétáknak. Átkapcsolt a biztonsági frekvenciára. - Csatlakozzanak a többi osztaghoz!

A Zéta osztag elindult a különítmény többi csapta felé, akik délről, egy dűnéről tartották szemmel a homokkúszót. Három szőrös bantha érkezett, két átalakított Arunskin 32-es teherszkiif, meg egy Ubrikkian HAV A9-es, nehézlövegekkel felszerelt siklóerőd várakozott az emelkedő másik oldalán. A javák visongtak, öklüket rázták a távozó rohamosztagosok felé. Aztán besiettek a homokkúszójukba, hogy folytassák

útjukat.

Davin sisakjában Terrik hangja reccsent:

- Siklóerőd! Ha készen állnak, nyissanak tüzet a homokkúszóra! Ha végezték, a banthákkal menjenek a roncshoz, és szórják szét mindazt, amit a homoklakóktól koboztunk el. Higgye csak azt mindenki, hogy taszkének támadtak rá a kúszóra. A többiek szálljanak fel a teherszkiekerekre! Megkeressük azokat a droidokat annál a nedvesség-farmernél.

A siklóerőd azonnal felemelkedett a földről, és egy fordulóval a dűne fölé emelkedett. Davin a teherszkiekerekbe mászva látta, hogy az erőd vadul tüzel lézereivel.

A többi rohamosztagos éljenezni kezdett, Davin azonban néma maradt. A javákra gondolt - és arra, hogy nincsenek többé.

Davin a többiek után kullogott, épp csak annyira lemaradva, hogy ne keltsen feltűnést. A Zéta osztag végigcsörtetett a farmer házának földszintjén, felborogatta az asztalokat, feltépte a szekrények ajtaját, zárat vert le. A rohamosztagosok egymás után jelentették:

- Semmi nyoma a robotoknak, uram.

Davin látta, hogy az előtte haladó rohamosztagos felrúg egy csupor olajat, aztán a felső szintre indul. A farmer házát mostanra teljesen szédülták.

- Zéta osztag, jelentkezzenek be, és álljanak alakzatba! - parancsolta Terrik.

- Tízhuszonhárom - vágta rá Davin. Próbálta szabályozni a lélegzetvételét, de túlságosan felzaklatta az, ami készülöben volt. Kibotorkált a fényes tatuini napra, és vigyázzba meredt a többiekkel együtt. Terrik kapitány szembefordult a farmerrel és feleségével, akik a ház előtt álltak. A gazda arca vörös volt a dühtől. Az asszony lehajtott fejjel sírdogált. Davin az állával átkapcsolt külső mikrofonra, és figyelte a szóváltást.

- ...az emberei közönséges bűnözők! Megmondtam, hogy tegnap este óta nem láttam azokat a droidokat. Nézzék, mit csináltak a házammal! A kormányzó még megfizet ezért!

- Az unokaöccse - recsegte Terrik. - Utoljára kérdezem: hová vitte az Erkettes egységet?

- Süket maga? - rázta az öklét a gazda. - Fogalmam sincs, de akkor se mondanám meg, ha tudnám. Maguk birodalmi zsványok rosszabbak, mint gondoltam! - Odalépett Terrikhez,

és leköpte. A köpet lefolyt a tiszt sisakján, de Terrik nem törölte le.

- Hol a fiú?

- Sosem érdekelt különösebben a lázadók mozgalma, de most már drukkolok, hogy elkapják, és elintézzék magukat!

A gazda magához húzta a feleségét, aztán megfordultak, és visszamentek a házba.

Terrik kapitány szenvtelenül a rohamosztagosok felé biccentett. Hangja a biztonsági sávon érkezett:

- Csak egy helyre vihette a fiú a droidokat - Mos Eisleyba, hogy onnan elmenekülj ön valami hajón. Zéta osztag, vissza a szállítóra! Siklóerőd, ezzel a házzal példát kell statuálni azoknak, akik netán lázadókat akarnának rejtegetni.

Nyissanak tüzet, ha készen állnak!

Davin Felth gyorsan felugrott a szkiffre, és elfordult a háztól.

Keserű ízt érzett a szájában. Először a javák, aztán ezek a farmerek. És mindez miért? Két vacak robotért. Mi lehet olyan fontos, amiért meg kell ölni ezeket az embereket?

Otthon még úgy gondolta, hogy jó mulatság, izgalmas játék lesz a hadsereg, és büszkeségtől dagadó mellkassal szállt fel a Caridára induló hajóra. Most szembesült a valósággal: embereket gyilkolnak, válogatás nélkül.

Ahogy a szkiff felemelkedett, Davin elé tárult a pusztítás látványa. A ház összes nyílása füstöt okádott, a homokban két elszenesedett test hevert. Miközben a hajó Mos Eisley felé indult, Davin arra gondolt, mit tett volna, ha neki adják ki a gyilkolásra kényszerítő parancsot.

A teherszkiff Mos Eisley peremén szállt le, a rohamosztagosok kimasíroztak belőle. Órákig matattak a kikötői hatóság adatbázisaiban, átkutatták a szerelóműhelyeket, aztán Terriknek elege lett, és elrendelte az utcák módszeres átfésülését. Az ételszag, a mocskos testek, az üzemanyagok bűze még a páncélok is áthatolt, ahogy összegyűltek a kapitány körül.

- Figyelem! Alvien osztag, ellenőrzőpontokat felállítani minden városba vezető úton! Mozgósítsák az itteni csapatokat is! Drax és Zeta osztagok, járjanak házról házra a robotok után! A kölyök meg a két droid csak egyféleképpen hagyhatja el a bolygót: ezen a koszfészken keresztül. Indulás!

Davin útnak eredt a többiekkel. Mos Eisley lustán

nyújtózkodott előttük. Az alacsony, barna épületek úgy álltak összevissza, mintha egy részeg szórta volna szét őket. Lebegő köntöst viselő lények suhantak a mocskos utcákon. Davin a galaktikus olimpiai közvetítés óta nem látott ennyiféle fajt egy helyen. Minden ajtó szorosan csukva volt - elvileg a homok miatt, Davin azonban gyanította, hogy inkább a piszkos üzelmeket leplezendő.

Bemasíroztak a város szívébe. Elhaladtak Lup vegyesboltja előtt, a piacnál, Gap grillbárjánál és az úrkikötői gyorsszolgálatnál. Zajok és szagok ostromolták Davin érzékeit, keveredve a mindent átható homokkal. Amióta először lepottyantották őket a sivatag közepébe, Davinnak még nem is volt annyi szabadideje, hogy magához engedje az új, ismeretlen hely hangulatát. De úgy sejtette, még jó ideig ellesznek itt.

Gondolataiból sikoly zökkentette ki, majd további ordítások hallatszottak egy régi házból. Davinnak eszébe jutott az eligazítás - sok házat eredetileg a taszken támadók elleni védekezéshez terveztek. Ez a hajlék épp ilyennek látszott. Davin örült a lehetőségnek, hogy legalább egy kicsit kiszakadhat ebből az örületből. Bekapcsolta az adóvevőjét:

- Tízhuszonhárom. Valami gond van az egyik házban, utánanézek.**

- Engedélyezem - felelte Terrik. - Tíznegyvenhét, fedezze! Davin megmarkolta fegyverét, és kivált az osztagából. Az épületen megfakult cégér hirdette, hogy MOS EISLEY KANTIN. Amikor odaértek, épp egy kettőnyolcvanas, zöld rovarfajzat kúszott elő a kocsmából. Dülledt szemei vékony kocmányokon meredeztek, és négy lábon járt. Odaszólt Davinnak:**

- Máshová viszem a fűszer-üzletemet, ha itt még a személyes biztonságom sincs garantálva!**

Davin a társához, 1047-hez fordult:

- Mintha gond lenne.**

- Ilyen helyeken nem szolgálnak ki droidokat - felelte 1047. - Menjünk máshová.**

Davin ki akart maradni a droidvadászattól: ügyet sem vetett társára, s benyomult a kantinba. Vizorja azonnal kompenzálta az alacsony fényszintet. Davin megállt a lépcső tetején. A kocsmában olyan helynek tűnt, ahová leginkább csempészek, fejvadászok és más kétes elemek járnak.

Davin két alakot vett észre a háttérben: egy fiatal és egy öreg

embert, akik felálltak a bokszukból, és hátrafelé igyekeztek. Nem törődött velük; a csaposhoz lépett. Felkattintotta külső hangszóróját:

- Úgy hallottam, valami gond van.

- Semmi különös - felelte a csapos a hátsó traktus felé biccentve. - Csak szórakoznak a népek. De körülnézhet, ha akar. - Körül is nézek.

Davin lassan megindult a kávéház hátulja felé-. Elhaladt két karcsú nő meg egy szaglós rodiai mellett. Egy szarvas devaroni biccentve lépett el az útjából. A bokszban, ahonnan a két ember felállt az imént, egy sportos külsejű férfit talált, aki komoran meredt az asztalra, és ügyet sem vetett rá. Davin a társához fordult.

- Igazad van. Nincs itt semmi.

- Menjünk vissza a többiekhez!

Davin csak mordult egyet. Nem sietett, hogy tanúja legyen egy újabb értelmetlen gyilkolásnak. De mi más lehetett volna? Kiléptek a vakító tatuni napfénybe. Davin felvetette, hogy talán kereshetnék egyedül is a robotokat, de aztán az egyik sarok mögül kibukkantak a Zéták.

Mielőtt beleszólhatott volna sisakmikrofonjába, átható sívítást hallott. A hang feldühödött javára vallott. Hogy is lehetett volna elfelejteni a brutálisan legyilkolt kis lények hangját? Davin azonnal harci pozícióba térdelt, és felemelte fegyverét. Hosszúköpenyes java ugrott elő rejtekhelyéről a tér közepén heverő úrroncsból. Lézerpisztolya nevetségesen hatalmasnak tűnt apró természetéhez képest.

A java a Zétákra szegezte pisztolyát, és vérfagyasztó rikoltással meghúzta a ravaszt...

Semmi sem történt. A java felhördült dühödött meglepetésében, és vadul nyomogatta a gombot. Minden oly gyorsan történt, hogy Davin nem is reagált.

- Bolond java - morogta 1047, és tüzet nyitotta fegyverével kínlódó javára. A kis alak hátrarepült a találat erejétől, és lecsúszott a földre. - Na tessék. Eggyel kevesebb kis rohadék rontja itt a levegőt.

Davin döbbenten lépett hátra.

Mivé lettünk?

Már majdnem megbocsátotta a rohamosztagosoknak a homokkúszós javák legyilkolását a császár állítólagos biztonsága érdekében. De a gazda, a felesége, meg ez a

mostani java... Davin ezt már nem tudta megemészteni. Mindig ugyanaz a gondolat bukkant fel benne: a Birodalom alapjaiban gonosz. O pedig nem ide való.

De hát nem szállhatok ki, gondolta. Mit tegyek?

Mintha egy örökkévalóság óta masírozott volna a Zéta osztaggal, amikor megszólalta sisakhangszórója:

- Zavar a Kilencvennégyes dokknál! Megvannak a droidok!

Mindenki a helyszínre!

- Gyerünk, tízhuszonhárom! - szolt 1047. - Utánam!

Davin elindult a másik fehérpáncélos után. A Tatuinon töltött idő mintha egyetlen hosszú álm lett volna. Nem tudta, mióta van a bolygón; hosszabb ideje bírta élelem és víz nélkül, mint valaha képzelte. Terrik kapitány hangja csattant a sisakjában:

- Elfogni a droidokat! A lázadóknál vannak! Nem menekülhetnek el!

Lézerlövések robaja visszhangzott végig a szűk utcákon. A dokk előtt valóságos tömeg verődött össze: sokan akarták látni, mi történik. 1047 külső hangszóróra kapcsolt:

- Gyerünk, oszoljanak!

Davin vakon követte társát, zavartabban, mint valaha.

Lázadók? Miért lennének a lázadók olyan ostobák, hogy most akarjanak megszökni?

Végigrohantak a sikátoron, befordultak egy sarkon, és már ott is voltak, ahol a tűzharc dúlt. Egy átszerelt könnyű teherhajó gubbasztott a dokk közepén, hátsó zsilipje nyitva állt. Davin egy fiút pillantott meg, aki épp felrohan a rámpán, a hajó belsejébe. Sugárnyalábok cikáztak körülötte. Tucatnyi rohamosztagos tartotta tűz alatt a hajót, a levegő csak úgy sistergett a gyilkos energiáktól.

Davin döbbenet láttá, hogy egy sportos alkatú fickó tartja sakkban a rohamosztagosokat - egy a húsz ellen! Egyike lenne a rejtélyes lázadóknak, akik szembe mernek szállnia császárral? De hisz ez ugyanaz a fickó, aki a kázinóban ült!

Tehát miatta rohángált két különítményre való rohamosztagos! Davint már a gondolat is lenyűgözte, hogy ilyen kevés ember ilyen sokat érhet el, és hirtelen együttérzés támadt fel benne a lázadók iránt, akik vállalják a harcot ilyen túlerővel szemben... és túl is élnek. Nem tapasztalt magában ilyen erős érzelmeket azóta, hogy elindult a Caridára.

Elképesztő volt a hangzavar és a káosz. Füstölt minden, és a

rohamosztagosok egymásnak ellentmondó parancsokat kiáltoztak.

Közvetlenül Davin előtt Terrik kapitány térdelt, és célba vette a sportos fickót, aki egészen eddig fel tudta tartani a császár legjobbait. Terrik legmegfelelőbb pillanatot várta, hogy elsüsse fegyverét, és kioltsa a lázadó életét.

Davin gyorsan körülpillantott. Senki sem volt mögötte... és ami még fontosabb, senki sem figyelte. Habozás nélkül felkapta a fegyverét, és hátbalötte Terrik kapitányt. A tiszt a földre hanyatlott, anélkül, hogy halála bárkinek feltűnt volna.

A sportos alkatú lázadó sértetlenül feljutott a rámpán, ami felhúzódott mögötte. Dobhártyaszaggató ordítás csattant fel Davin sisakjában:

- Terepet elhagyni, a lázadók felszállnak! Terepet elhagyni!

A megvert rohamosztagosok hátrahúzódtak. Aki a dokkban maradt volna, az elég a kipufogógázokban.

- Hol van Terrik kapitány? - kérdezte egy hang a közös frekvencián.

- Hagyd - felelte valaki. - Meghalt a tűzharcban.

Káromkodás hallatszott. Sokan undorral a falhoz csapták fegyverüket.

De ahogy Davin visszavonult a többiekkel együtt, újfajta céltudatosság töltötte el, mintha hús szél vágna a forróság falába. A közösség érzése fogta el a lázadókkal szemben, és szinte szeretett volna csatlakozni ügyükhöz.

De hogyan?

Talán értesíthetné őket a lépegetők elleni támadás leghatékonyabb módjáról. Vagy beépített emberként működhetne, létfontosságú információkat szerezve. Hogy ez kémkedés? Talán az. De kell valami cél, amiért élhet, amiben hihet. Könnyűnek érezte magát, mintha minden egyszerre a helyére került volna.

Amikor a rohamosztagosok felsorakoztak, Davin már tudta, hogy legtöbbet úgy segíthet a lázadóknak, ha a bestia gyomrában marad.

JENNIFER ROBERSON

NYAKIG A LEVESBEN

A pipás meséje

Fájdalom/öröm... fájdalom/öröm. A kettő elválaszthatatlan egymástól: Leírhatatlan. Megmagyarázhatatlan.

gyere közelebb, még közelebb

Tatuin. Mos Eisley. Pöcegödör bolygó, pöcegödör úrkikötő, ami keveset tud nyújtani a közönyöseknél a pénzük vagy az életük elvesztésén kívül, de a többieknek bőkezűen ontja a veszélyt, a szerencsét, a véletlent, a remény végtelen csodáját - tilalmas, illegális, részegítő.

közelebb, kérlek

Nekem, csakúgy, mint véren nevelkedett testvéreimnek, a Tatuin még gazdagabb lehetőségekben: húsban, vérben, zsigerekben, a már ismert és még ismeretlen kockázatok ígéréseiben, abban a meghatározhatatlan valamiben, amit a fajtám levesnek nevez.

Fájdalom/öröm... öröm/fájdalom. Mélyen az orrom melletti táskák alatt, elrejtve amúgy emberszerű vonásaim redőiben szívókák reszketnek.

közelebb, még közelebb

Ezért élek, ezért halászom, ezt hajszolom. A leves illatáért, a levesért, ahogy forrón és sebesen áramlik át az ereimen, az agyamon. A hús rejtett zugain. Ettől vagyunk legendások. Ettől vagyunk mítoszok. Ettől vagyunk az álmok mumusai: "Ne rosszkodj, különben elkap egy anzat, és kiszívja a véredet!" Pedig egyáltalán nem a vérről van szó.

már majdnem elérlek

A Tatuin delének püffedt ragyogásában nincsenek árnyékok, csak a nappali világosság van, a kettős napok hatalma, és az én kívánságom még fényesebben ragyogó dicsősége.

már olyan régen volt

Mos Eisley nem fél, de azok, akik megértik a Tatuin félelem nélkülijellemét, látják gonoszságát is, rosszindulatát: égetni, forralni, perzselni. Ezért azok, akik ismerik, menekülnek, be a napégette ponyvakkal fedett, homokkal befújott odúba.

Mi szükségem árnyéokra, amikor a napfény is éppúgy megteszi, és egy ember siet menedékbe figyelmetlenül?

még három lépés

Humanoid. Érzem a szagát, az ízét, felmértem minden módon, ahogy mi tapogatózunk: egy színárnyalat, egy suttogás, egy csók... testmeleg leves amit az enyémen kívül nem érez más

humanoid faj.

még kettő

Nem ostoba, legalábbis nem teljesen: az ostobák már azt sem érik meg, hogy egy magamfajtaival találkozzanak, ami megkímél minket némi bajlódástól. Sokkal jobb, ha maga az élet végzi el a szűrést. Mire valaki a Tatuinra kerül, már elhullottak mellőle az ostobák. Azok, akik eljutottak idáig, rendelkeznek némi ésszel, tehetséggel, képességgel vagy erővel - és jókora szerencséivel.

A szerencse valami megfoghatatlan dolog: nem lehet megvenni ellopni vagy elkészíteni. De véges és teljességgel álhatatlan. Képtelenség kiismerni.

Csak én ismerem. Én, Dannik Jerriko, a Szerencsefaló.

még egy lépés

IGEN

Ügyes. Gyors. De én ügyesebb is vagyok, meg gyorsabb is. Csak egy kép: elveszett, a szeme fekete-vak, döbbsent villanása, ami meztelen és trágár azok előtt, akik megértik, de ő nem érti, ő nem ért semmit. Nem tudja, hogy ki, hogy mi vagyok, csak azt, hogy vagyok - és hogy valaki rátapasztja a kezét a fülére, és maga felé fordítja a fejét mohó öleléssel. forró, édes leves

Küzdeni fog, elszabadul, nyújtja az élvezetet. És én hagyom menni, hagyom, hogy nyújtsa - a tömény félelem megdermeszti a levest -; hadd higgye, hogy jobb nálam, hadd higgye, hogy a véletlen bizalmasa, a szerencse szerelmese! Nekem nem a félelem kell, és nem a gyávaság, hanem a bátorság. A merész hajlandóság, hogy valaki kilépjen a peremre, ahol az élete a tét, és pusztán a véletlen és a szerencse a biztonsági háló. Ügyes és gyors, hajlandó kilépni a peremre, és ki is lép: ugrik, szökken, vetődik... de nálam senki se gyorsabb és ügyesebb, és én kihúztam alóla a hálót. A véletlen és a szerencse együtt távozik el a jelenlétemben: elvégre anzati vagyok. A dolog gyorsan és egyszerűen megy, a fajtámra jellemző hatékonysággal: a hajlékony szívókák előkunkorodnak a redőkből, behatolnak az orrnyílásokon, egészen az agyig. A bénító hatás azonnali.

És megeszem a szerencsáját. Megiszom a levesét. A testet hagyom lerogyni.

Nem tudják, hogy velem találkoztak: először sosem fogják fel. Ez csak később jön, és csak akkor, ha az illető hajlandó

magába nézni. Én a saját lidércálmomat szövögetem, a saját mítoszomat. Gyors, tiszta ölés, semmi vacakolás.

De a hivatásos gyilkosoknak nincsenek barátaik, senki sem törődik velük. Ezért is ölök gyilkosokat.

Exterminátor. Terminátor. A gyilkosok gyilkosa.

A leves az leves, de ami régebben áll a polcon, az édesebb. ó, milyen édes

De a zamat - akár a véletlen és a szerencse - véges. Mindig az. Így hát a ciklus kezdődik előlről, véget ér, megint elkezdődik, véget ér, de mindig van egy új kezdet.

Anzat vagyok az anzatok közül. Most Dannik Jerrikóként ismertek, de sok nevem volt már. Mind ismertétek őket gyerekként, és elfelejtettétek felnőtt korotokban. A legenda a képzelet szüleménye, a mítosz nem igaz: könnyebb félrelökni a gyermeki dolgokat a felnőtttség hamis fényénél, mert a gyermekkori félelmek mindig az igazságból táplálkoznak. Egyes igazságok pedig keményebbek, mint a többiek. Némelyik mese ijesztőbb a többinél.

Ne legyen félelem; nem a félelem az, amire vágyom. Marja a szájpadrást, mint az ecet - bor helyett.

Legyen bátorság, ne gyávaság; legyen sok önhittség, magabiztosság, ne kétely. Az illető bizzon a képességeiben. És legyen meg benne az akarat, a nyugtalanság, a határtalan erő az egyetlen állandóra: a határok keresésére. Legyen meg a kockázat érzete. A véletlen kihívása.

Nekem ne jósoljatok. Ne írjatok próféciákat. Hagyjátok, hogy elvegyem, ami a legjobb bennetek, ami a legjobb belőletek. Hadd szabadítsam fel - bennem örökké élni fog.

Nem ölni akarok.

Tudom, tudom: ismeritek a meséket. De ezt szívemből mondom, ha ugyan elhiszitek, hogy van szívem; az élet szépít. Nem vagyok örült, nem vagyok meghunyászkodó, nem iszom vért. Büszke vagyok a külsőmre, az örökségemre, a munkámra. Számomra komoly ez a munka: itt nincs helye hibának, lazaságnak.

Ha törvényes és hathatós megoldásom lenne, abba hagynám az ölést... de próbálkoztam már gyönyörű drogokkal, azok sem használnak; az az érzés ideiglenes és terméketlen. A szintetikus kivonatok és pótcselekvések teljességgel haszontalanok. Rosszul vagyok az ilyen félmegoldásoktól.

Csak egy megoldás marad számomra, az anzatik megoldása: a leves a maga legtisztább formájában, frissen kiválasztva és kivonva. A testen kívül megromlik.

Ami azt jelenti, hogy egy test is kell.

Mos Eisley valóságos telér, mindenféle faj óriási koncentrációja, akiknek magánügyei immár az enyémekek is. Két munka között valóságos felüdülés, pihenés magamnak vadászni, megkeresni és megszerezni a táplálékot, ami a legfinomabb ínyemnek. Ha úgy tetszik, ingyenc vagyok: nem látom be, miért ne tölthetném kedvem két olyan megbízás közt, ami teljesítés módját és minőségét tekintve teljesen kielégíti munkaadóimat.

Van időm. Van pénzem. Elég gazdag vagyok, bár erről nem szoktam beszélni: a pénz közönséges téma. Ha nem engedheted meg magadnak, hogy felbérelj, azt se tudod, hogy a világon vagyok.

Csak egy megbízóm, az első, panaszkodott az áraitomra. Sekélyes, képzeletszegény ember volt... meg is ittam a levesét, de nem sok örömet leltem benne: azok, akik felfogadnak, általában gyávák, csak a pénz és a hatalom érdekli őket, híg a levesük. De azért megérte ez az első: soha többet nem panaszkodott senki.

A hűséget, csakúgy, mint a szerencsét, nem lehet megvásárolni, csak kölcsönvenni egy előre meghatározott időre, ami alatt magamat is szolgálom mások mellett azzal, hogy milliárd entitás ambícióit fokozom - vagy csillapítom le pörlekedéseiket. Egészében véve kielégítő a felállás: alkalmazóim megszabadulnak valami bosszantó dologtól, és megiszom az elbukott ellenség levesét, és még fizetnek is érte.

Az entitások azonban nem fogják fel, milyen ideiglenes az elkötelezettségem: én csak a leveshez vagyok hűséges. Más anzatik kicsiny életekhez kötik magukat, olyan életekhez, amik csak a vadászatra koncentrálnak. Pedig ennél van több is, sokkal több; csak képzelőerő kell ahhoz, hogy meglássuk a lehetőségeket, és kihasználjuk őket.

Ők kössék csak le magukat. Éljük csak kicsiny életüket, igyák a levest silány edényekből. így a java nekem marad. Ez a leves sokkal bódítóbb - és ezért hosszabban tart -, mint az az ideiglenes pótszer, amivel más anzatik megelégszenek. És közben engem még fizetnek is azért, amit úgyis meg kell

tennem.

Igen, igen. Minden világok legjobbika ez.

Mindig úrkikötők, mindig kocsmák. Lehetne mondani, hogy a bordélyok is ugyanezt a célt szolgálják, de ezeken a helyeken teljesen más üzlet folyik, ami természetében átmeneti, és a partnerválasztás kivételével majdnem kockázatmentes. A kocsmákban isznak, játszanak, üzletelnek. Ide jönnek először, ha végeztek valamit, hogy szórakozást és enyhülést keressenek, de ide jönnek akkor is, ha munkát keresnek. Úrkalózok, blokádtörők, bérgyilkosok, fejedelmek, még a Felkelők Szövetségének tagjai is. Ez utóbbiakat a Birodalom kikergette ezekről a helyekről: hajdan jólelkű, romlatlan lelkek, akik tisztán látnak, mint a nap, és nem rontotta meg őket a kor kemény valósága.

Ha valaki elég erősen hisz, ha teljes a meggyőződése, akkor nem zavarják az erőviszonyok. Az ő levesük nagyon édes. A homok fojtogat. A homok maga is entitás, egyszerre félnk és átható. Eltömi a csizmát, bepiszkítja a ruhát, beeszi magát a hajlatokba. Még az anzatik is menekülnek előle, azért megyek én is be, el a kettős nap forróságából. Odabent megállok - eszembe jut egy sok évvel ezelőtti nap, és egy testes, neheztelő hutt -, lehunytt szemmel, hogy gyorsabban alkalmazkodjak a banthavajszagú homályhoz.

Hasztalan lenne remélni, hogy a tulajdonos új lámpákat szereltet fel, vagy lecseréli Quablux-generátorát, amit száznál is több teljesítmény és mély, alig hallható zúgás jellemez. Az ilyesféle újítások ellenkeznének Chalmun természetével, aminek fő vonása a bizalmatlanság: az üzleteket sötétben kötik, nem pedig a két nap alatt, melyek izzó szemekként merednek ki a galaxis ábrázatából - az egyetemes arcból, ami a császárhoz hasonlóan csuklya alá rejtőzik.

De idebenn nem csak a homok, a forróság kínja szűnik meg, hanem szagok is vannak, a beteljesülés ígéretei.

leves

Sűrű, nagyon sűrű - először majdnem elmerülök benne. Jobb, mint ahogy emlékszem: megannyi réteg, ízlés, árnyalat, suttogás; itt napokig ihatnék, eltelve elégedettséggel.

óóóó

Mennyi entitás, mennyi íz, mennyi ennivaló szerencse! A véletlen mintegy testet ölt itt a végtelen változatosságban. A

forró, gyors, lédúsan áramló leves szimfóniája ez, mint az örökké forró vére a bőr alatt.

A detektor szerint nem vagyok droid, tehát szívesen látnak Chalmun kantinjában. Magamban nevetek, mert Chalmun a maga elfogultságában nem tudja, hogy vannak a világon a droidoknál sokkalta megvetendőbb dolgok is, amik ártalmatlanok, gyanútlanok és meglehetősen kényelmesek. De meghagyom őt bigottságában: ha mindenki olyan lenne, mint a lázadók, olyan hajthatatlanul becsületes, akkor a leves meghígulna.

leves

Redőzsebükben remegnek a szívókák. Egy pillanatra, de csak egy pillanatra előbújnak egy kicsit, a bódító illatra, amit csak anazitik érezhetnek. De várakozás nélkül nem lehet semmit megszerezni: vérpezsdítő dolog ez, ami megéri az önmegtartóztatást.

Tehát a szívókák, ha kelletlenül is, visszahúzódnak az orrom mellé a helyükre. Leverem a homokot a ruhám ujjáról, megigazítom a kabátomat, és megteszem a négy lépést lefelé, az ivóba.

Mennyi leves!

A türelem eredményt terem.

Először nem hisz a szemének. Savanyú, mogorva, porarcú ember, tésztafehér, kissé elnagyolt és szerencsétlen, mintha befejezetlen lenne, vagy talán később esett volna szét élete apró veszedelmei közepette. Hosszú, duzzadt orra laza ajak fölé kornyad. Ruházata lompos, a haja vékonyszálú. Nem emlékszik rám.

Udvariasság itt nem létezik: Mos Eisleyban, Chalmun kantinjában, Chalmun csaposától nem is várja el senki.

- Hogy mit akar?

- Vízet - ismétlem.

A sötét szeme összeszűkül.

- Tudod te, hol vagy?

- Ó - mosolygok - persze.

A háta mögé bök tompa hüvelykjével.

- Ott hátul van egy számítógépem, ami ezerhatszáz féle italt tud keverni.

- El tudom képezni. De én azt akarom, amit nem tud összemixelni.

Összevonja a szemöldökét.

- Nem lesz olcsó. Ez itt a Tatuin. Van pénzed?

A leveसे lassú és gyenge, a szaga alig érezhető. Ő a szolgál, nem őt szolgálják. Nem az a fajta, aki fontolóra vesz kockázatokat azon túl, hogy a poharat a vendégek elé teszi. Nem lenne benne sok örömöm, még kevésbé elégedettségem. De vannak olyanok, akikben lenne. És mind itt vannak. Egyetlen lapos érmét veszek elő a zsebemből. Megcsillan a halvány fényben: tiszta, vörös arany. Nem éppen kreditcédula, de a vízért jó lesz. A Tatuinon ismerik. Mos Eisleyban pedig félik.

A csapos megnyalja a száját. A tekintete elfordul: egy kis chadra-fanra néz, aki inni kér.

- Jabba zsetonja nem jó itt - morogja, és a pult alá nyúl, és dugi készleteiből egy jeges palack kristályvizet szed elő.

A pulton hagyom az érmét. Sok minden elmond neki is, meg a többieknek is: Jabba jól fizet, és azok, akik neki dolgoznak - vagy másoknak, akik neki dolgoznak -, felismerik Jabba kegyének kézzelfogható bizonyítékát.

Régen volt már. Számptalan más munkaadó van a galaxis minden sarkában, de Jabba... emlékezetes figura. Talán ideje egy második megbízásért folyamodnom: mindig vannak hibázó bérgyilkosok, akiket a hutt meg akar öletni. Nem szenvedheti az ügyetlenséget.

Egy pillanatra belegondolok, milyen lehet az ő leveसे... de Jabbát jól őrzik, és még egy anzatnak sem lenne könnyű hatalmas testén megtalálni a megfelelő nyílásokat, amikbe a szívókáját bedughatja.

Kezemet az üvegre kulcsolom, és érzem a jég maró érintését. A Tatuinon ez luxus. Semmiképp sem leves, de azért megéri a várakozást. A csapos elfordult, hogy ráripakodjon két emberre, akik robotot hoztak be, én pedig lassan iszogatom a vizet.

Az ital összezavarja az elmét, lelassítja a testet, és csak a gyengeséget táplálja. Az anzatik kerülnek az ilyesmit, ahogy a gyönyördrogokat és szintetikus szereket is. Legjobb az, ami természetes, a levesben is. Abban, ami tiszta, erő van.

A bűnben gyengeség lapul - én csak tudom. Az életstílusom szabadsága egyben rabság is. Nincsenek korlátok, erőterek, cellák. Ennél finomabb rabságról van szó, ami épp olyan visszataszító egy anzat számára, mint egy gyáva leveसे. Ittam már romlott ember romlott levesét, s belém szállt a

bűne: az, hogy mindennap szükségem legyen egy tiltott, de széles körben csempészett, nik-i-tain nevű külvilági anyagra, aminek a hordozóját t'baknak nevezik.

Dannik Jerriko vagyok, anzat az anzatok közül, Szerencsefaló. De azt sosem mondtam, hogy tökéletes vagyok.

A dolgok elég gyorsan történnek a kocsmai verekedéseknél - gyorsan, ahogy a homokvihar a Dűne-tengerre ront. Nem figyelek oda, csak egy kicsit szimatolok: megvan, de tompán. Gondosan előkészítem a pipámat - van valami megnyugtató ebben a pepecselésben -, a számhoz emelem a szopókát, aztán mélyen beszívom a t'bakfüstöt. Megvetendő szokás, de képtelen vagyok megszabadulni tőle.

Mögöttem zene visong. Chalmun szerződtetett valami bandát azóta, hogy utoljára itt jártam. Épp megfelelő zene egy ilyen sötét helyhez. A füst és veríték rossz szagán úgy szivárog át a zene, mint az alattomos sivatagi por.

leves

Megfordulok, beszívom a levegőt: a szívókák megrándulnak.

leves

Egy villanás: hirtelen és nyers, minden rafinéria nélkül való. Csak egy pillanatba telik azonosítani: egy ember, fiatal. Félelem, dac, aggodalom, egy csipetnyi törékeny bátorság - túl fiatal, túl tapasztalatlan. Állának makacs merevsége, kék szemének dacos villogása ellenére még nem élt eleget ahhoz, hogy tudja, mit kockáztat. Még éretlen.

A fiatalok semmit sem tudnak az életről, a veszélyekről, a kis és nagy ellenségeskedésről. Csak a pillanatot ismerik, a lehetőségekre vakok. Nem bátrak, csak esztelenek. A hímek még rosszabbak is: bantha-makacsság hormonális kiegyensúlyozatlansággal vegyítve. A levesük éretlen, nem ad kielégülést. Jobb egy kicsit érni hagyni őket.

Leszívom a füstöt, benntartom, kifújom. A helyzet mérgesedik. Most két entitás hívja ki a fiút: egy ember meg egy aquali. Kocsmai kötözködés ez, amit az ital és a biztonságérzet hiánya szül: ostoba kísérlet felükerekedni egy éretlen fiún, akinek tapasztalatlansága sekélyes szórakozást nyújt csupán. Tettlelesség következik: a fiút egy asztalnak lökik.

A zene egy futam közepén abbamarad. Ez számomra sokat elárul a zenekar tagjairól: nyilván nincsenek szokva az olyan helyekhez, mint Chalmun kávéháza, különben nem álltak volna

meg. Tapasztalt zenészek a játékkal ellenpontoszák a zajt, és a zeneietlen kakofóniából új dallamot építenek fel.

Ekkor teljesen váratlan zaj támad, amit vagy száz éve nem hallottam: egy elővett, bekapcsolt fénykard mély, lüktető zümmögése.

leves

Azonnal hátrafordulok, keresek A szívókák megremegnek, kibújnak, majd akaratom utasítására kelletlenül visszahúzódnak, de ők is tudják, amit én: valahol Chalmun kantinjában ott van az edény, amire szükségem van.

Gyors, határozott csata következik, a csetepaté véget ér. A fénykard egyetlen csapása lefegyverzi - és lekarozza - az aqualit.

A fiú a háttérben marad. Megint megérezem a szagát: vad és kusza. De van valami más is, valami teljességgel váratlan, ami kint egyensúlyoz a peremen, kánpadra von pusztá jelenlétével, visszafogott erejével... és ekkor megpillantom az öreget, aki nyugodtan elrakja a fénykardot, és rádöbbenek, hogy kicsoda ő.

Szükszavú, mégis Mester, aki sem szóval, sem tettel nem keresi a harcot. A Mestere valaminek, amit mostanában agyonhallgatnak, amit legfeljebb a császár sejt. Én viszont tudom, mi ő: Jedi. Nem lehet nem felismerni. Túl fegyelmezett, túlságosan pajzsok mögé húzódo ahhoz, hogy egy anzati letapogassa, és éppen ebből a pajzsból világlik ki az igazság. Nem mondom ki. Nem kell kimondanom. Legyen csak az, ami: rajtam kívül úgysem sejtí más. Legyen csak biztonságban még egy kicsit.

A fiú megérte a beható tanulmányozást. Ha tényleg együtt vannak, akkor érdemes ismerni őt. Ha az öreg tanítványt vett maga mellé, van mitől tartania annak, aki a Birodalomhoz tartozik, és emlékszik még a régi időkre.

Ha viszont valaki nem tartozik oda, ahogy én sem - bár a régi időkre emlékszem -, akkor nem számít. Hacsak abban a pénzben nem, amit Jabba, vagy mások fizetnének - mondjuk, Darth Vader.

Vagy a császár.

Szájhősködés. Az ilyen helyeken mindennapi dolog: entitások rituális dicsekvése a többi entitás felé, a becsület megőrzésére vagy megszerzésére, a világban elfoglalt hely

igazolására vagy kiharcolására, kísérlet arra, hogy valaki többnek tüntesse fel magát annál, ami.

Van, aki tényleg több - mint anzat, én sokkal több vagyok annál, amit bárki sejthet vagy hajlandó elképzelni -, mégse dicsekszik, mert úgylis mindenki tudja, ki ő és mit tett. Minden beszéd csak felesleges többlet lenne, ami lerontja a cselekedetek értékét.

De még a legügyesebbek és legelvetemültebbek is szájhősködéskényszerülhetnek egy hajthatatlan Jedi Mesterrel szemben, aki kételkedik ezekben a cselekedetekben. Az olyan entitások, mint az öreg, a puszta jelenlétükkel csecsemőt csinálnak még a legerősebbekből is. A banda összeszedte magát; talán félnek, hogy kevesebb pénzt kapnak, ha sokáig nem játszanak. A zene már kevésbé fülszaggató, épp csak a legközelebb állókat hallom tőle, de nekem úgysem kell a szavakra hagyatkoznom információért. A szájhősködéskben legtöbbször benne van a leves illata is. Kifújom a füstöt, megremegnek a szívókáim, és lassan körbefordulok, hogy felmérjem a kantint. Könnyen betájélok az irányt, és amikor meglátom, önkéntelenül elmosolyodom: az öreg és tanítványa beült az egyik kis fülkébe. Most már nem őket szagolom, hanem azokat, akikkel beszélnek: egy hatalmas vukit és egy humanoid hímet.

leves

Az érzés villámgyorsan, erőteljesen buzog fel, olyan gyorsan és erősen, hogy fel kell figyelnem rá. Eláll a lélegzetem.

Nem az öreg Jedi, aki fegyelmezett és rejtőzködő. Nem a fiú, aki fiatal és éretlen. Nem is a vuki, aki a húséget kivéve mindenben passzív. A humanoid az. A koréliei.

Az anzatik hosszúéletűek. És az emlékek megmaradnak.

A pipából füstkígyó kúszik a levegőbe. Elmosolyodom mögötte. Az embert keresik, ahogy a vukit is, de hát Chalmunnak minden vendégét körözik valahol. Még engem is keresnek, vagyis inkább csak keresnének: senki sem tudja, ki vagy mi vagyok, vagy miért kell keresni engem, és ebben van a folytonosság.

Óvatos vagyok a vadászatban, figyelek olyan részletekre, amikkel mások nem törődnek, és ebbe sokszor bele is halnak: nekem megerősítés kell. Semmit nem teszek addig, amíg nem vagyok biztos a dolgomban.

Ebben az esetben a megerősítés és bizonyosság kevés időt és

még kevesebb türelmet igényel. A Jedi és tanítványa elmennek, de helyüket azonnal elfoglalja egy rodiai. Ideges. A levese olyan jelentéktelen, mintha nem is lenne: szolgál, nem szolgálják. Gyáva. Ostoba. Ügyetlen. Lassan határozza el magát. Egy pillanat alatt meg is hal egy abszolút határozott és rátermett kalóz rejtett fegyverétől.

leves

Öröm jár át, és szívókáim várakozóan megrándulnak. Itt, itt - és most, most azonnal, ebben a pillanatban... az árnyalat, a suttogás, a kiáltás, a testbe foglalt leves tűnékenysége, a húsban, védtelenül, és zamatos, olyan zamatos...

Csak oda kell mennem és el kell vennem, meg kell innom, ölelnem kell, ahogy az anzatik ölelnek, járnom a táncot a koréliaival, akinek olyan sűrű, forró és édes a levese; sokkal édesebb, mint amit jó ideje ízleltem...

Most.

Most.

A sietség azonban csorbítja a beteljesülést. Legyen csak idő és türelem.

micsoda leves

A banda tovább zajong. Füst éles szaga száll, veríték csípőssége, sivatagi és városi homok porillata, a lézerhalál szaga a rodiai gyávaságával, ostobaságával keveredve. Említésre sem érdemes, hitvány halál: még az sem fogja meggyászolni, aki felbérelte.

Persze a hutt volt az, ezt talán mondanom sem kell. Senki más nem merne bérgyilkost felfogadni Mos Eisleyban. Kivéve Vader nagyurat és a császárt.

De ők most nincsenek itt, csak Jabba.

A hutt van minden mögött: ő maga minden, és ott van mindenhol a Tatuinon, Mos Eisleyban, Chalmun kávéházában.

micsoda leves

Még egy szippantás t'bak, mélyen letűdözve és kiélvezve, ahogy a pillanat is, a tudat is, a vágy is. Napfény hatol a terembe, ahogy a koréliai kalóz és vuki társa kimennek Chalmun kocsmájából, birodalmi látogatástól tartva. Az úrkikötő a nevéen kívül mindenben Jabbáé, a nevében pedig a császáré, akinek nincs szüksége arra, hogy tudjon a hutt ügyeiről. Vagy ki tudja: talán nem is érdekli.

Odakint megint alkonyodik. A hullát majd eltakarítják, és szólnak Jabbának, hogy a bérence halott.

Azaz szóltak: mostanra már biztosan tudja, és azt is, hogy ki tette.

micsoda leves

De miért fizessenek érte saját zsebből? Jabbáében több van. A hutt jó árat fizet majd. De én fogom meginni a levest.

micsoda leves

A szívókák reszketnek, ahogy kifújom a kettős füstöt, nyugodtan, csendes elégedettséggel, a leves gondolatával.

Han Solo leve

Ez a vadászat meg fogja érni a fáradságot. Olyan leves lesz, amelyet még én - Dannik Jerriko, anzat az anzatok közül, Szerencsefaló - sem ízleltem soha.

JERRY OLTION

VÁLASZÚTON

A úrjáró meséje

Az Infinity nem csak egyféleképpen jó.

BoShek elmosolyodott, miközben arra készült, hogy a Tatuin fölött kilépjen a hiperútból. Éppen megjavította Solo idejét a Kessel-vonalon. Persze rakomány nélkül repült, csak a hajót hozta a transzponder-kódokat átállíttatni, de még így is öröm lesz elmondani a nagyarcú koréliainak meg a szőrös haverjának, hogy megdöntötte a rekordjukat.

A pilótafülke úgy illett rá, mint egy kesztyű. Minden műszert elért egy szál székéből, és minden ott volt, ahová ösztönösen nyúlt. Az ablakok szinte teljes körkilátást biztosítottak, a holo pedig mutatta a hátsó holtteret is. Az alatt a három éve alatt, amíg csempészhajókat vezetett a kolostornak, BoShek egy ilyen jól kialakított hajóval sem repült.

A számítógép lepörgette a hátralévő másodperceket, aztán automatikusan beindultak a hagyományos hajtóművek. A csillagcsíkok pontokká zsugorodtak vissza, és a bal oldalon fent megjelent a Tatuin sárgásfehér korongja. Szentséges banthafog, de közel van! Még egy másodperc hiperben, és már a föld alatt kötött volna ki.

Elkanyarodott, hogy a navigációs számítógép "rálásson" a keringő helyzetjelzőkre, bár fogadni mert volna, hogy a gép

már tudja, hol vannak. És valóban: a navigációs képernyő bolygóképe pillanatokon belül hosszúsági és szélességi vonalakkal telt meg, majd kirajzolódtak az oázisok és települések foltjai is.

Mos Eisley körülbelül harmad bolygókerületre volt. BoShek éppen indult volna arrafelé, amikor a számítógép figyelmeztetően felzúmmögött, és két fehér ék kúszott be a képbe a bolygó széle mögül. Birodalmi csillagrombolók. BoShek kinézett az ablakon, és kirázta a hideg. Akkorák voltak, hogy szabad szemmel is látta őket.

Ezek meg honnan jönnek? A Tatuin távol esik a forgalmas vonalaktól, a Birodalom eddig még adószedőt se igen küldött ide, nemhogy hadihajót. Valaki nagy disznóságot csinálhatott, amíg elvoltam, gondolta BoShek.

Ő maga is bajban volt, mert az Infinity még a veszélyes - régi - transzponder-kóddal futott. Ha a birodalmiak veszik a fáradságot, és megnézik a hajtóműre jellemző egyedi kibocsátási mintázatot - amit nyilván megtesznek -, akkor tudni fogják, hogy ez egy csempészhajó, amit galaxisszerte köröznek tarifavétségért, adómegkerülésért, fegyverkereskedelemért és tucatnyi más vétségért. Az a tény, hogy BoShek pusztán vezette a hajót valaki más helyett, nem állta volna meg a helyét egy bűnvádi tárgyaláson. Már ha egyáltalán sor került volna tárgyalásra.

Ami azt illeti, sem a kolostor, sem az Infinity tulajdonosai nem örültek volna annak, ha a Birodalom elkobozza a hajót.

BoSheknek az volt a feladata, hogy feltűnés nélkül idehozza, hogy a kolostor technikusai megváltoztathassák a kódjait, és tiszta priusszal lássák el, nem azért, hogy kapásból elveszítse.

BoShek habozás nélkül lebukott a géppel, és keményen begyorsított. Az úrben semmi esélye a rombolók TIE vadászaival szemben, de lenn a légkörben, ahol a bolygó közelsége zavarja az érzékelőket, talán lerázhatja őket.

A Tatuin gömbből közeli, foltos fallá terebélyesedett. Az Infinity kissé rázkódni kezdett, ahogy elérte az atmoszféra határát, majd éles villanás érkezett jobb felől, és a hajó balra billent: a rombolók tüzet nyitottak.

BoShek rendületlenül repült egyenesen lefelé, egész mélyre, majd egyenesbe hozta a gépet, tudván tudva, hogy minél több levegő van közte és rombolók között, annál jobban védve van a turbólézereiktől. Izzó, ionizált kondenzcsík maradt utána, de

amikor néhányszoros hangsebességre lassított, ez is megszűnt.

Viszont még nem volt szabad. Négy TIE vadász rontott a légkörbe: közelségük kompenzálta a levegő energiaelnyelő tulajdonságát. Az Infinityt ismét lézertűz rázta meg. Szerencsére még nem megölni akarták. Mivel látták, hogy úgysem menekülhet, csak a hajót próbálták harcképtelenné tenni és a földre kényszeríteni. Talán még rádióon is megpróbáltak kapcsolatba lépni vele, de BoShek direkt nem kapcsolta be a készülékét. Ha beszélne, csak megszereznék a hanglenyomatát, így viszont, ha lerázza őket, sosem tudják meg, ki volt.

Dugóhúzóban ereszkedni kezdett lefelé. A hatalmas Dűnetenger felett járt: a hullámzó sárga mezőből porfelhőket kavart az elsuhanó gép szele.

A laposszárnyú birodalmi vadászok a nyomában maradtak, de a felvert por belerágtta magát a műszereikbe, a burkolatukba, az ablaklemezükbe. Azonnal feljebb emelkedtek, és BoShek épp ezt a pillanatot választotta arra, hogy erőteljesen lassítson, és a vadászok elhúzzanak felette. Kikanyarodott balra, megvárta, amíg amazok utánafordulnak, aztán élesen jobbra vágott, megint erős fékezéssel keletre, a Jundland puszták felé.

A TIE vadászok megint kezdték utolérni, mire a csipkés kanyonvidék megjelent előtte a láthatáron. BoShek elkerült néhány lövést, aztán belevetette magát az első kanyonba, amit elért, és teljes sebességre kapcsolt. Az Infinity úgy repült, mint az álom, szépen tartva a távolságot a föld felett, de a TIE vadászok is épp ilyen jól manővereztek. Csak a homokfelhőben elszenvedett károk miatt nem kapták el eddig. Aztán az egyik hibázott. Miközben közelebb akart húzódni egy lövés előtt, belekerült az Infinity lökéshullámába, és a turbulenciák belekaptak terjedelmes, függőleges szárnyaiba: nekivágódott a kanyon falának. A robbanás egy másik vadászt is ellökött, így csak kettő folytatta az üldözést.

Az erőviszonyok kissé megváltoztak, így a szabályok is. A vadászok most már nem harcképtelenségre mentek, hanem halálra. BoShek homlokráncolva gondolkodott, hogyan vághatna vissza, de hát az Infinityt gyorsaságra, s nem harcra tervezték.

Futólag arra gondolt, hogy talán az Erőhöz kéne fohászknia,

de tudta, hogy úgylis hiába. Amióta először hallott az Erőről néhány igazi szerzetestől a Mos Eisley kolostorban, folyamatosan meditált és koncentrált rá, de mindeddig semmi jelét nem tapasztalta a misztikus izének, attól eltekintve, hogy néha halványan megérezte mások jelenlétét. A régi Jedik talán meríteni tudtak belőle ellenségeik legyőzéséhez, a terjeszkedő Birodalomtól mégsem védte meg őket az Erő. Nem, most valami konkrétabbra lenne szükség, valami megfoghatóra, amivel megmenekülhetne.

Aztán eszébe jutott egy sztori, amit Solótól hallott arról, hogyan cselezett ki egy agPsszív sihedert valami aszteroidamezőben. Ez az. Ennek itt is működnie kell! Egyre mélyebbre csalta a vadászokat a kanyonba, amíg a meredek falak mindkét oldalról közre nem fogták őket. Az Infinity újabb és újabb találatoktól remegett, de ahelyett, hogy gyorsított volna, BoShek szándékosan csökkentette a sebességet. Ujját a mentőkapszula kilövőgombján tartotta, és egy éles kanyar után meg is nyomta a gombot. A mentőkapszula útnak indult, és egyenesen belerohant a kanyon falába, ahol is tartalék üzemanyaga látványosan felrobbant. BoShek a hátra néző képernyőt figyelte, de egyik TIE sem jött ki a lángok közül. Vagy ők is felrobbantak, vagy feljebb emelkedtek, és körözni kezdtek akörül, amit az Infinity roncsainak véltek.

BoShek vigyorogva kiemelkedett a kanyonból, és kelet felé fordult, de aztán lekapcsolta a motorokat: Elég lendülete volt ahhoz, hogy becsúszhasson vele Mos Eisleyba, ha kell - lekapcsolt hajtóművekkkel pedig észre sem veszik a TIE vadászok.

- Solo - mondta fennhangon a pilótafülkében. - Lógok neked egy itallal, te csirkefogó!

BoShek pontosan tudta, hol találja meg a csempészt. Ha a Millennium Falcon erre járt, vagy Solo vagy Csubakka - esetleg mindkettő - betért a Mos Eisley kázinóba, valami üzlet után nézni. Miután letette az Infinityt a kolostornál, BoShek egyenesen oda indult: még át sem öltözött. A kolostor délre esett a városközponttól. BoShek megállt egy percre az első telepeshajó, a Dowager Queen ősrégi roncsainál, hogy átadja az apát lepecsételt üzenetét az egyik ottani utcai prédikátornak, aztán tovább sietett.

Az utcákon nyüzsögtek a rohamosztagosok, de nem úgy tűnt, mintha BoSheket keresnék. A pilóta látta, hogy négy katona egy idős remetét és egy kölyköt abajgat valami lerobbant siklóban, de úgy látszik, ők sem érdekelték a birodalmiakat, mert hamarosan továbbmehettek. BoShek gyorsan bevetődött a kantinba, mielőtt a rohamosztagosok figyelme rá terelődött volna.

Eltartott egy percig, mire a szeme alkalmazkodott a benti sötéthez, de Csubakkát, aki egy jó fejjel a többi vendég fölé tornyosult, elég könnyű volt észrevennie. BoShek odaintett, majd átvágott a tömegben, és letámaszkodott a pultra a vuki mellett.

- Megjavítottam a rekordotokat - mondta minden bevezető nélkül.

Csubakka elvakkantotta a "menj a fenébe" vuki megfelelőjét, de aztán felfogta, hogy kinek a hangját hallja, és odafordult, hogy megkérdezze, milyen rekordra gondol BoShek.

- A Kessel-futamra - vigyorgott a pilóta. - Egy tizeddel rávertem az időtökre, és négy TIE vadászt ráztam le, amikor ideértem. Csubakka elismerően felmordult. Hosszan, huhogva hörgött valamit. "Jobb lesz, ha az ügyfelek nem kapnak rajta, hogy gyötröd a hajójukat, mert akkor elcsapnak."

- De hát mi vagyunk a legjobbak, ezt ők is tudják! - felelte BoShek. Intett a csaposnak, aki savanyú pillantást vetett rá, és elfordult. - Hogy áll a Falcon? Nem kéne már neki egy kis átkódolás?

A vuki megrázta szőrös fejét, aztán huhogva nevetni kezdett. Újabb mondatot morgott el, amit BoShek úgy értelmezett, hogy: "Azután, amennyit a múltkor kértél, inkább tiszták maradunk. Az olcsóbb."

- Vedd úgy, mint egy életbiztosítást - felelte BoShek, az apát kedvenc mondását idézve. Már éppen rá akart kiabálni a csaposra, amikor semmivel össze nem téveszthető jelenlétet érzett meg a háta mögött. A legerősebb megérzés volt ez, amit valaha is tapasztalt.

Amilyen kevéssé feltűnően csak tudott, hátrafordult, és meglátta az ajtóban az ősz remetét meg a kölyköt. A remete tekintete találkozott az övével, és halvány mosoly jelent meg az arcán. Aztán otthagytá a fiút meg a droidjaikat, egyenesen odament BoShekhez, és elképesztően gazdag árnyalatú hangon azt mondta neki:

- Az Erő legyen veled, barátom.

Az Erő? Hát azt érezte az előbb?

- Én... ööö... köszönöm - hebegte BoShek. - Honnan tudja...

- Küszködésed az értő szemnek éppoly nyilvánvaló, mintha szavakkal lenne leírva. Sokat taníthatnék neked, de attól tartok, már nem sokáig leszek itt. Kéne egy hajó, amivel elhagyhatnám a bolygót. Mivel azt hiszem, neked van hajód, talán tudnánk segíteni egymásnak.

BoShek alig hitte el, amit hall. Az öreg mintha olvasott volna a gondolataiban. Soha senkinek nem beszélt az Erővel kapcsolatos érdeklődéséről, ez az idegen pedig azonnal szúrja. Egy kicsit azonban tévedett a gondolatolvasással.

- Bár lenne hajóm - felelte. - Sajnos csak pilóta vagyok.

- Ó, ez nagy kár - szólta a remete. - De talán ha visszajövök, majd beszélgethetünk az Erőről.

- Igen, talán.

Csubakka felmordult, BoShek pedig vette az adást.

- Viszont ismerek valakit, akinek van hajója, és hajlandó utasokat is szállítani - biccentett a vuki felé.

- Értem. Köszönöm. - A remete Csubakkára pillantott, aztán vissza BoShekre: - Hadd adjak egy jótanácsot: óvakodj a sötét oldaltól. A társadalom peremén játszott szereped nagyon kényes helyzetbe hoz, amit fel kell oldanod, mielőtt folytathatnád az utad. Csak a tiszta szív remélheti, hogy valaha sikerrel forgathatja az Erő fegyverét.

- Köszönöm - mondta BoShek.

- Nagyon szívesen.

Ez világos elbocsátás volt: BoShek biccentett Csubakkának, és otthagya őket, hadd beszélgessenek, amíg ő a pult másik végében megpróbálja magára vonni a csapos figyelmét.

Egy idő után sikerült italhoz jutnia, és éppen keresni kezdte Solót a tömegben, amikor az öreg fénykardot rántott egy rozmárképű aqualival meg egy még ocsmányabb pofájú emberrel szemben. BoSheket ellökték a nagy sietségben, hogy helyet csináljanak a küzdőknek. Az aquali elvesztett fél karját a harcban, az öreget pedig tiszteletteljes úr vette körül, de BoSheket ez most nem érdekelt: épp egy deci keserűt törölgetett az úrruhája elejéről.

A véres verekedések nem jelentettek újdonságot a kantinban, és az öreg fénykardjától eltekintve ez a mostani sem volt különleges, mégis annyi vendégnek ömlött ki az itala, hogy

BoSheknek megint jó tíz percébe került, mire kiszolgálták. Ekkorra kiszúrta Solót, csakhogy a koréliei már mély eszmecserébe merült az öreggel és a fiúval, tehát BoShek leült a pultnál, és várta a sorát. Talán ha elkészülnek, megtudhat egy-két dolgot Solótól az öregről.

Amíg várákozott, próbált egy kicsit kérdezősködni, hogy mit keres ez a rengeteg rohamosztagos a városban, de senki sem volt hajlandó bevallani, hogy tudja. A birodalmi erők egyszerűen lejöttek a csillagrombolójukról, lezárták az utakat a város körül és a Jundland pusztánál is. Valamit kerestek, de hogy mit, azt senki sem tudta.

Két rohamosztagos a kántinba is bejött feltűnő fehér páncéljában. BoShek meg akarta nézni, a remete meg a fiú hogyan reagálnak rájuk, de a két ember már eltűnt. Felállt, hogy elfoglalja helyüket Solo asztalánál, de először a rohamosztagosok, aztán meg egy hosszúorrú, zöld rodiai előzte meg. Milyen népszerű ma ez a Solo!

A rodiai fegyvert fogott Solóra. BoShek titkon elővette saját pisztolyát, hogy segítsen, ha kell, de aztán látott valamit, amire eltette a fegyverét, és derűsen figyelte tovább a jelenetet: lassan, észrevétlenül Solo is előhúzta saját pisztolyát az asztal alatt.

Amikor teljesen kihúzta a tokból, rántott egyet a vállán, mintha azt mondaná: "Hát ez nem jött össze, haver", aztán az asztalon keresztül tüzet nyitott a rodiaira, aki előrebukott a füstölgő romokra.

Solo felállt, odapattintott néhány kreditet a csaposnak, és mielőtt még BoShek elkaphatta volna grabancát, már kint is volt. BoShek ledöntötte az italát, és követte Solót, de alig ért az ajtóhoz, amikor valaki elkapta a karját, és egy határozott hang azt mondta:

- Ne mozdulj, pilóta.

Lassan odafordult, és egy helybéli zsarut pillantott meg, aki fegyvert szegezett rá.

- Mi a gond? - kérdezte a lehető legbékésebb hangon.

A zsarú összevonta a szemöldökét.

- Az a probléma, hogy egy körözött hajó áttörte a birodalmi blokádot, elintézett négy elfogóvadászt, és itt a városban szállt le nemrég. Darth Vader ott van az egyik csatahajón, valakinek a fejét akarja ezért, a tied meg épp megfelelő lenne. Még mindig úrruhában vagy. Mit szólnál egy kis csevegéshez

az őrszobán?

BoSheknek csak többéves gyakorlata segített abban, hogy megőrizze semleges arckifejezését. Mert igazából a pánik határán állt. Ha elmeszondázásnak vetik alá, biztosan kiderítik, mit tett, és akkora kolostor is bukik. Ő pedig mindenképp halott.

Higgadtságot kényszerített magára, vállat vont, és azt mondta: - Nem én vagyok az embere, attól tartok. Az egész csehó igazolhatja, hogy egész délután itt voltam.

A zsarú tétovázni látszott. Bepillantott a sötét bejáraton, és hunyorogva próbált kivenni valamit odabent. BoSheknek csak ez kellett: kirúgta a fegyvert a kezéből, aztán tarkónvágta a zsarut: a fickó összerogyott, mint egy szétcsavarozott droid. A fegyver a földre koppant, pár lépéssel arrébb. BoShek utánavetette magát, de alulmaradt két javával szemben, akik eliszkoltak zsákmányukkal, és eltűntek az utca forgatagában. BoSheket nem izgatta a dolog: neki is volt fegyvere, a zsarunak viszont már nem. Megfordult és nyugodt, de gyors léptekkel elindult a kantintól a főtér, a legnagyobb sokadalom felé.

Csak az utca másik oldalára jutott át, félúton a Dowager Queen felé, amikor kiáltást hallott a háta mögül. Az utcán járók nem igen kapták fel a fejüket, hisz a kantinból állandóan ordítózás hallatszott, BoShek azonban megszaporozta lépteit a telepeshajó roncsai felé.

Meghajlott támgerendák nyúltak a poros föld fölé. Némelyikre ponyvatetőt szereltek, hogy árnyékot adjon a fölsőbb szinteken működő utcai prédikátorok szavát hallgatóknak. A hajó falain éktelenkedő repedések kellő belátást nyújtottak a belső térbe, ahonnan vörösen izzó java-szemek meredtek kifelé.

BoShek bevetődött a romos rakodóján. Odabent erős javaszag volt, de nem törődött vele. Átlépett a sötétben hűsülő prédikátorok és csavargók fölé, és addig nyomakodott beljebb, amíg védve nem volt az utca felől. A repedéseken beszüremelő derengésben lehámozta magáról úrruháját, és behajította a sötétbe. Csak a szerszámövet tartotta meg a személyes tárgyaival. Mordulások és csippantások csaptak fel, ahogy a roncs lakói összekaptak az új kincs fölé. Szürke alsóruhája kevésbé volt feltűnő, de remek álcának sem számított. BoShek letérdelt az egyik csavargó mellé.

- Tíz kreditet adok a köpenyedért.

Ez sokkal több volt annál, mint amit az ócska gönc megért, és ezt mindketten tudták. A csavargó szó nélkül levetette durva barna köpenyét, és átadta a pilótának. BoShek fizetett, aztán a gyanús illatú ruhadarabba burkolózott, és elindult az ajtó felé.

Alábecsülte a zсарu szívósságát. A fickó nyilván látta, hogy bejött a roncsba, és most ott állt a tömeg szélén, kezében új fegyverrel. A tömeg jelentékenyen megritkult a rendőr közelében. BoShek látta, hogy a maradék néhány ember között nem fog tudni elrejtőzni.

Megfordult, és visszament a hajóba. Talán máshogy is ki lehet jutni. Átbotladozott a fekvő testeken, körbejárta az egész rakteret, de csak egy rámpát talált, ami a következő szintre vezetett. Arra gondolt, hogy talán fentről majd lesz egy lépcső, ami levezet a külső burkolatra, felment a rámpán, s a megfigyelőfedélzetre jutott, ahonnan féltucatnyi prédikátor hergelte a lent állókat.

A kilátópontról BoShek észrevette, hogy erősítés érkezik a rendőr mellé. Csapdába került. Biztosan nem fogják annyiban hagyni a dolgot, főleg, ha a Birodalom liheg a nyakukba. Áldozati gyanúsítottokra van szükségük, akit átadhatnak a rohamosztagosoknak, és nem akarják kiengedni a kezük közül. Ami azt jelenti, hogy nem nyugszanak, amíg át nem fésülik az egész hajót. BoShek kétségbeesetten pillantott körbe; de nem látott rejtekhelyet. A megfigyelőfedélzet még nyitottabb volt, mint a raktér. Mindent leszedtek róla, amit mozdítani lehetett, vagy nem volt lehegesztve, csak a puszta padló maradt az üresen tátongó ablaknyílásokkal. Egy kivételével minden ablakban állt egy prédikátor. Egyik sem a kolostorból jött. BoShek elgondolkodott rajta, hogy miért, aztán eszébe jutott az üzenet, amit a kantineba jövet dobott be. Az apát nyilván visszahívta őket valamiféle tanácskozásra. Mivel nem volt se rejtekhelye, se segítőtársa, csak egy lehetőséget látott. Lehajolt, végighúzgálta tenyerét a padlón, aztán a fekete maszatot az arcára és a homlokára mázolta. Aztán kilépett a szabad ablakba, és elbődült:

- Testvéreim, barátaim, idegenek, óvakodjatok az Erő sötét oldalától!

Egy pár ember hunyorogva fölpillantott, és BoShek rájött, hogy

miért éppen ez az ablak volt üres. A Tatuin napjai lentről nézve pont mögötte ragyogtak: nem épp a legjobb hely egy követőkre áhítózó prédikátornak. BoSheknek ellenben tökéletesen megfelelt. Az arcába húzta a csuklyáját, hogy senki se nézhesse meg jól, aztán megköszöri a torkát, és belefogott szentbeszédébe.

Annak ellenére, hogy kolostorban élt, szinte semmit sem tudott az ottani vallásról. Egész nap a földalatti hajóátalakító műhelyben melózott, nem pedig a katedrálisban, amit a szerzetesek álcaként építettek fel. Annyit tudott, hogy a hitük a banthák szentségére vagy valami hasonló sületlenségre épül, és az elméleteket egy valódi gyülekezettől kölcsönözték, akik kint a vadonban éltek. Arra gondolt, sokkal jobb lesz, ha olyasmiről beszél, amit legalább ismer egy kicsit, bár nem hitte, hogy ez sokat számítana. Ugyan ki figyel oda egy utcai prédikátorra?

Felidézte magában, mit mondott neki az öreg a kantinban, és belevágott:

- Csak a tiszta szívek remélhetik, hogy valaha is birtokába kerülnek az Erőnek. - Újabb arcok tekintettek fel, majd fordultak el. BoShek szélesre tárta karját. - Nyissátok meg lényeteket a megváltás előtt! Tisztuljatok meg, békéljétek meg belső valótokkal, és fogadjátok be az Erőt, hogy utat mutasson nektek!

A jobboldalt álló prédikátor félbeszakította saját beszédét, hogy figyelje BoShek szavait. BoShek idegesen rámosolygott, és folytatta:

- Ha átengeditek magatokat az Erőnek, akkor az univerzum legnagyobb erejére bízátok az életeteket. Az Erővel hegyeket mozgathattok, a jövőbe láthattok és örök életet találhattok! Hű, gondolta, nem is olyan nehéz ez a prédikálás. Csak össze kell rakosgatni a kulcsszavakat, és kész.

Egy másik prédikátor is elhallgatott. BoShek nem igazán örült a kitüntető figyelemnek, de a zsaruk már körülvették a hajót, és elékeztek átkutatni a rakteret. Aztán, mintha a baj szagára gyülnének oda, a rohamosztagosok is megjelentek. BoShek összehúzta magán a köpenyt, és mélyen kihajolt az ablakból.

- Bánjátok meg bűneiteket! Ássatok le mélyen a szívetekbe, és az igazság megszabadít benneteket!

- Maradj már csöndben - sziszegett rá a jobb oldali pap.

BoShek látta, hogy a fickó nála sokkal tisztább köpenyt visel, és tele van aranygyűrűkkel meg karkötőkkel. A prédikálás nyilván elég jó üzlet.

- Maradj te - felelte BoShek. Hallotta, hogy a zsaruk már a rámpán járnak. - Azaz mégse. Prédikálj, különben mind börtönben végezzük! - Visszafordult az ablakba. - Vannak köztetek hitetlenek, akik tagadják az Erő létét, vagy akik azt mondják, hogy idővel meggyengül, és ma már hasznavehetetlen, de én mondom nektek, hogy minden élő teremtmény, ami megszületik, az Erőt gazdagítja!

A másik prédikátor aggódalmasan pillantott a rámpa felé, aztán visszafordult az ablakához, és folytatta, ahol az előbb abbahagyta, olyan dörgő hangon, hogy teljesen elnyomta BoShek halandzsáját.

- Gondoljatok a banthákra a dűnemezőkön! Nem csüggednek, nem ártnak. Ők a legszentebb lények...

Húha. Ez a fickó aztán érti a dolgát. BoShek örült, hogy nem a kolostori vallást próbálta utánozni, bár a másik prédikátor annak sem örült, hogy versenytársat kapott egy új doktrína formájában. Mindegy, ezen nem lehet segíteni: most már elkötelezte magát.

A többiek is folytatták előadásukat, gyógyulást ígérve mindenkinek, aki adakozik.

BoShek boldogan hagyta, hogy túlkiabálják, és tovább fecsegett az Erőről, csak hogy tartsa az álcát. Érezte a háta mögött a zsarukat, ahogy hárman végipásztáltak fegyverükkel a fedélzeten. BoShek lehunyta a szemét, és csodáért fohászzkodott: azt kívánta, bár egyszerűen megfordulnának és lemennének a rámpán.

Magashangú java-karattyolás hallatszott letről. A lézertűz félreismerhetetlen zajára BoShek kis híján kiesett az ablakon ijedtében, aztán rájött, hogy a lövöldözés kintről jön. Kihajolt, és körbenézett. Egy java hevert füstölgő halomban a földön. A fehér páncélzatú rohamosztagosok a tér közepén álltak, fenyegetően lóbálva fegyvereiket, de senki más nem lőtt. A zsaruk, akik BoShek mögött meredeztek, lerohantak a rámpán, hogy utánanézzenek a dolognak. BoSheknek hirtelen annyira elgyengült a lába, hogy az ablakkeretnek kellett támaszkodnia. Bármit is csinált a java, látványos halála elegendő időre elvonta a zsaruk figyelmét ahhoz, hogy ő megmeneküljön.

Megfordult, hogy elmenjen, de aranygyűrűs ököl csapott az arcába. Hátratántorodott, és elterült a földön.

- Gúnyolsz minket, ugye? - viczorogta a prédikátor, és felé rúgott. A többi prédikátor is csatlakozott az elsőhöz: rugdosni, ütni kezdték BoSheket.

- Azt akarja, hogy az emberek kinevessenek minket! - mondta az egyik, miután kis híján tőből kirántotta BoShek karját.

- És a nyakunkra hozta a rendőrséget - szólt egy másik. BoShek feltápáskodott, és próbált magyarázkodni.

- Nézzétek, én nem akartam... - A szent embereket azonban nem érdekelték a kifogások. BoShek általános csépelés közepette hátrált a rámpa felé. Levetődött rajta, aztán felállt, és futásnak eredt. Remélte, hogy a prédikátorok meglegszenek ennyivel, de kettő ide is követte, sőt, a térre is, ahol a rendőrök a java mellől felpillantottak az újabb rendbontásra.

- Ő az! - kiáltotta a leütött zsarú, és lőtt. A lövés épp csak elhibázta BoShek fejét. A pilóta berohant a hajótest kiszögellése mögé, és amikor a roncs már közte és üldözője közt volt, bevetette magát a legsűrűbb tömegbe, a java kereskedelmi központ előtti eladók és vevők sokaságába. A prédikátorok még most is a nyomában voltak, csak ezért nem kapott még lövést a hátába. A rendőrök szemlátomást nem akartak lelőni jóhiszemű vallási vezetőket, még véletlenül sem, nehogy a felbőszült hívek galibát okozzanak.

Kihasználva habozásukat, BoShek elrohant a kereskedők mellett, be az utcába, ami a használt siklópiachoz vezetett. Gondolt rá, hogy a siklók közt cikázva rázza le üldözőit, de amikor közelebb ért a háromszögfejű arconi tulajhoz, aki friss üzletkötésével dicsekedett, látta, hogy itt a-menekülés.

Odarohant a siklóhoz, amit az arconi épp most vásárolt meg - egy viharvert XP-38A volt két oldalhajtóművel és egy hátsóval -, a döbönt tulaj kezébe nyomott egy marék kreditet, a pilótaülésbe pattant, és a válla fölött visszakiáltott:

- Csak egy próbakört megyek velem!

- Hé, várjon! Mit gondol, mi... - süvítette az arconi, de BoShek nem maradt ott vitatkozni. A motor már járt: BoShek teljes gázra kapcsolt és elhúzott, kis híján felborítva egy hengerforma robotot.

A zsaruk leadtak rá pár elkeseredett lövést, de csak azt érték el, hogy az egész utca fedezékbe ugrott. BoShek végigsuhant

a nyílt úton, aztán befordult egy sarkon, és repült tovább. Két háztömbbel arrébb lassított egy újabb sarok előtt, majd normális sebességgel haladt tovább a következőig, ahol is megpróbált elvegyülni a soványka járműforgalomban. Összevissza útja a 94-es dokkhoz vetette. Remek. A dokknál végződő utcák rengetege lefoglalja egy darabig a rendőröket, ha ugyan keresik még egyáltalán.

Arra gondolt, hogy otthagyja a siklót; és visszamegy a kolostorhoz, amikor befordult egy sarkon, és négy rohamosztaggossal találta szembe magát, akik elállták az utat. Az egyik feltartotta a tenyerét, hogy álljon meg.

Nem volt fegyver a kezükben, ami azt jelentette, hogy nyilván minden arrajárót megállítanak kikérdezés céljából. BoShek nem kerülhette meg őket. Megállt a rohamosztagosok előtt a siklóval, és vadul járt az agya, hogyan keveredhetne ki újabb szorultságából.

- Mit keres itt? - kérdezte az őrzővezető. Hangját eltorzította a sisakja, azt sem lehetett látni, hová néz.

- Hát, csak a kantinba indultam - felelte BoShek.

- Ez a maga siklója?

- Csak kipróbálok - mondta BoShek.

- Hihető történet. Lássuk csak a... - A rohamosztagos hangja beleveszett egy teljes gázzal felszálló hajó robajába. BoShek hunyorogva nézte, ahogy a jármű a tetők fölé emelkedik.

Milyen ismerős! Ez a Millennium Falcon.

Úgy tűnik, az öregnek sikerült, gondolta. Bizonyos fokig kár: most jól jönne a szerencséje.

Vagy nem is szerencse volt? A fickó tudott az Erőről, és abból, ahogy beszélt meg a fénykardot forgatta, mesternek tűnt benne. Nyilván ezzel a titokzatos hatalommal sikerült átjutnia az akadályokon. Egy ilyen kis ellenőrzés biztos nem izzasztotta meg.

BoShekről viszont dőlt a víz. A rohamosztagosok mind a felszálló hajó felé fordultak, de várható volt, hogy nemsokára visszatérnek feladatukhoz.

Menjetek, nézzétek meg a dokkot, küldte feléjük a gondolatot BoShek. Piszkáljatok valaki mást, vagy csináljatok, amit akartok, csak engem engedjete el!

Mit is mondott az öreg az Erőről? "Óvakodj a sötét oldaltól!"

Csak a tiszta szívek remélhetik, hogy valaha sikerrel forgathatják az Erő fegyverét!" És azt is mondta, hogy

BoSheknek tisztáznia kell szerepét itt a társadalom peremén, mielőtt folytathatja útját.

Remek. A sikló eltulajdonítása nyilván semmissé tette az Erő használatának lehetőségét.

De hát végül is nem lopta! Legalább ötven kreditet odadobott az arconinak, és még mindig visszaviheti a siklót, ha lenyugszanak a dolgok.

Hát jó, gondolta, és gondolatait kifelé irányította, az úrbe, ahol - ő úgy képzelte - az Erő gyülekezik. Ahogy elszabadulok, visszaviszem a siklót, és abba hagyom a csempészhajó-vezetést. Jó útra térek, csak kerüljek ki ebből a slamasztikából!

Nem számított rá, hogy a dolog működni fog. Az Erő nem valami ítélkező istenség, aki dönt egy ember sorsáról. Ahogy az öreg mondta, az Erő egyszerűen csak van. Az Erőt nem érdekli. BoShek fogadkozása. A használatához szükséges képesség belülről jön, és BoShek tisztában volt vele, hogy ez alatt a pár pillanat alatt nem érte el a tökéletes belső harmóniát. De talán... talán eleget változott ahhoz, hogy az már számítson.

Minden erejével a rohamosztagosokra koncentrált, akarta, hogy elmenjenek és majdnem biztos volt benne, hogy érez valamit, a feléjük irányuló tudat zizzenését. Válasz-érzés is érkezett, mintha amazokban is meglenne az Erő egy szikrája, vagy már érezték volna a hatását. A rohamosztagosok mintha megérezték volna az érintését: mind a négyen egyszerre fordultak vissza a sikló felé.

BoShek alig kapott levegőt.

Szálljon köd az agyatokra, gondolta. Felejtsetek el, hogy itt vagyok!

- Mióta vannak meg a robotjai? - kérdezte a rohamosztagos kapitány.

- Mi? - BoShek az utasülés felé fordította a fejét, hátha eddig csak nem vette észre, hogy droidok vannak vele, de a sikló üres volt.

- Én... - hebegte, de a katona félbeszakította.

- Mutassa a papírjait!

Helyben vagyunk, gondolta BoShek. Lassan az öve felé nyúlt, és arra gondolt, hogy talán elő tudja venni a pisztolyát, de a rohamosztagos következő szavai megdermesztették:

- Fölösleges megnéznem az igazolványát - mondta a

többieknek a kapitány. - Mi nem ezeket a robotokat keressük. BoShek csak annyit tudott kinyögni döbbenetében:

- Hát... ez remek.

- Mehetnek a dolgukra - folytatta a katona, és intett. - Indulás. BoShek szeme szinte belekápázott a hirtelen megkönnyebbülésbe. Nagy levegőt kellett vennie, hogy el ne ájuljon, de sikerült elindulnia a siklóval. Befordult a legközelebbi sarkon, aztán lefékezett, és kimerülten hátradőlt az ülésen.

Fogalma sem volt róla, mi történt az imént, egyvalamitől eltekintve: az Erő csakugyan valóság, és ő valahogy manipulálta vele a rohamosztagosokat.

De ennek ára volt. Elképzelte az öreget - aki nyilván már fél fényévnnyire jár innét ahogy még most figyelni őt valahogyan, és nézi, hogy betartja-e a fogadalmát.

Hogy tényleg betartja-e? Ez aligha kérdéses. BoShek bepillantást nyert valami hatalmas, egyszerre csodálatos és ijesztő világba. Óvakodj a sötét oldaltól, mondta akkor az öreg, és BoShek tudta, hogy ez a figyelmeztetés halálosan komoly. Újonnan felfedezett erejét használhatja jóra és rosszra egyaránt, de ha egyszer választott, már nincs visszakozás. Válaszúton állt, és tudta, hogy mostani döntése meghatározza egész további életét.

Órák óta először elmosolyodott, beindította a siklót, és elindult vele vissza, a jogos tulajdonos telepe felé.

KENNETH C. FLINT

DOKTOR HALÁL

Dr. Evazan és Ponda Baba meséje

A különös, kaparászó hangot még a vihar távoli morájában is hallani lehetett. Az ebédlőasztalnál ülő két alak egyike megfordult, és félrebillentett fejjel hallgatózott.

- Mi ez? - kérdezte egy mogorva hang. - Rover, menj, nézd meg! Valami mozdult egy homályos sarokban. Masszaforma tömeg csusszant ki a fényre cuppogó nessel. Zselatinos, epezöld testének tetején göbökben végződő csápok lengedeztek. A nyálkalény végigaraszolt az ebédlőn a szemközti falban lévő

ablak felé.

- Nem hittem volna, hogy egy medúzát egyáltalán lehet tanítani - jegyezte meg némi meglepetéssel az asztalnál ülő másik alak.

Az első alak visszafordult vendégéhez.

- Pedig nagyon is könnyű tanítani őket, szenátor.

Tulajdonképpen az egyik leghajlíthatóbb faj, amivel találkoztam. Bár a többi is ilyen lenne!

A fickó ábrázatát hatalmas forradás éktelenítette, ami teljesen eltorzította a jobb arcfelet. A jobb szeme keskeny vágásként kandikált elő a húsmasszából, és az orra is félig el volt lapulva, ami disznószerű jelleget kölcsönzött megjelenésének.

- Sajnos, el tudom képzelni, milyen dolgokra vágyik, Dr. Evazan

- felelte borzadva az aquali szenátor. Nagyjából humanoidnak tűnt, de rozmárcából hatalmas, vizenyős fekete szemek és vastag, befelé hajló agyarak csillantak ki. Rövid, sörtés bajuszszálak ültek a tömpe ormányon, melyet széles, vékony száj osztott ketté. A szenátor az előtte álló pohárért nyúlt. A keze uszonyoszerű, ujjatlan képződmény volt, de szembefordítható hüvelykkel rendelkezett. Ez jelezte, hogy a két aquali alfaj közül a rangosabbikhoz tartozik, az uralkodó osztály tagja. Nagyot húzott a pohárban csillogó sötétzöld andói sörből, és idegesen figyelte Róvert.

A zselé-lény mostanra érte el az ablaknyílást. Felágaskodott, csápjai remegni kezdtek, mintha szimatolna.

Az ablakon túl az Ando vízibolygó roppant tengere nyújtózott a szürkésfekete láthatár felé. A mélyen úszó, kavargó viharfellegekből látványos villámok csaptak ki. Égzengés robaja rohant végig a szélkorbácsolta hullámok felett a szirttetőn álló kastély falai felé. A kastélyablak alatt több száz méterre hatalmas hullámok ostromolták a sziklasziget alját vad tajtékzással.

A táj szépségét csak a kastély nyílásai körül derengő, halványan izzó energiapajzsok csorbították valamelyest.

A nyálkás teremtmény visszacuppant a földre. Göbös csápjai Evazan felé fordultak, és vadul hajladozni kezdtek. Dr. Evazan felvonta bal szemöldöke maradványait, de torz arcán az érzelemnek más jele nem mutatkozott.

- Jobb lesz, ha most bebújik az asztal alá - mondta vendégének tárgyilagosan.

Az aquali szenátor döbbenten látta, hogy Evazan keze

lézerpisztollyal együtt kerül elő az öléből, a másik kéz pedig megnyomott egy gombot a kicsiny asztali konzolon, majd még egyet.

A fények kialudtak.

Ezzel egyidőben sistergő zaj hallatszott odakintről, és a három ablaknyílás energiapajzsai benyomódtak, ahogy három alak áthatolt rajtuk kintről.

A szenátor rémülten felhördült, és az asztal alá bukott.

A három alak padlót ért, és egy gördüléssel talpon termett. A hirtelen villámfényben három emberforma lény vált láthatóvá, akik célzásra emelik lézerpisztolyukat.

Evazan már vetődött is ki a székéből. Útközben lőtt, és el is találta az egyik alakot. A sebesült felhördült, megtántorodott és összeesett. A másik kettő fedezékbe ugrott. Sugárnyalábok kezdtek cikázni a helyiségben, lepattanva a falakról, megperzselve a bútorokat.

Az egyik támadó annyira el akarta találni Evazant, hogy észre sem vette azt a valamit, ami feléje kúszik - amíg a cuppanó zaj fel nem riasztotta. Nem volt esélye: a medúzacsápok körbefonták, a gubók az arcára, mellére tapadtak. A gubók aztán felizzottak, az áldozat teste megmerevedett, mintha áramütés érte volna. Összeroskadt.

Evazan ferde szája groteszk mosolyra húzódott.

- Jól van, Rover - morogta. A mosoly azonban lehervadt az arcáról, amikor az ajtó felé pillantott. Bosszankodva szólt: - Te meg hol a francban vagy, Ponda?

Kúszva az utolsó behatoló leterítésére indult. Amikor felemelkedett, hogy odapörköljön, ahol utoljára látta áldozatát, az utolsó támadó célba vette.

Az ajtó berobbant, és újabb alak ugrott be a szobába. Egy jólirányzott lövés leszedte Evazan támadóját, megmentve a doktort a végzetes találattól.

A harmadik behatoló eldőlt. Evazan feltápáskodott, és leporolta magát.

- Ideje volt - mondta az érkezőnek, és az asztalhoz lépett, hogy visszakapcsolja a fényeket.

A füstölgő fegyvert szorongató aquali hím, Ponda Baba bal keze az alsóbbrendű faj szőrös, hártyás keze volt. A jobb kéz és az alkar mesterséges, eléggé durva mechanikus protézisnek bizonyult: a fémvázat nem is fedte biohús.

- Szerencséd volt - morogta Ponda, és eltette a fegyverét. -

Majdnem rád hagytam az egészséget.

Ezzel megfordult, és kicsörtetett.

A szenátor csak ekkor kezdett kimászni az asztal alól. Evazan eltette a pisztolyát, és bocsánatkérő pillantást vetett vendégére.

Elnézést. A régi szép időkben Ponda Baba azonnal itt termett volna. Akkor még igazi csapat voltunk.

- Ő... magának dolgozik? - kérdezte a szenátor, kissé még sokkos állapotban.

- Társak vagyunk - magyarázta a doktor.

A szenátor kissé elborzadt ezen.

- Tudja, ő a legalsó kasztba tartozik itt az Andón. Népének kétes erkölcsi és durva szokásai vannak. Olyan megvetés övezi őket, hogy nem is igen maradnak itt. Elmennek, és gyakorta galaktikus bűnözőkké válnak.

- Nos, Pondánál keresve sem találhattam volna jobb cimborát - felelte Evazan, és töltött mindkettejük poharába. - Legalábbis addig, amíg nem történt az a dolog a Tatuinon. Éppen a mos eisley-i kávéházban voltunk; egy öreg Jedi fénykarddal levágta Ponda jobb karját, amiért segített nekem. Ezután némiképp elhidegültünk egymástól.

- Mégis itt van - mutatott rá a szenátor. - És mintha épp megmentette volna az életét.

- Hát, még tartozom neki egy karral - magyarázta a doktor. -

Nincs elég pénze, hogy megfelelő bionikus pótlást szerezzen.

Úgyhogy kényszerű megállapodást kötöttünk, amíg nem tudom kiegészíteni. En szerzek neki egy kart, ő meg testőrködik mellettem... elvileg. - Nagyon húzott a söréből.

- És ezek kik voltak? - pillantott a szenátor az elhullott támadókra.

- Ezek? - vont vállat Evazan. - Újabb fejvadászok. A falon másztak fel.

Letette a poharát, és odament az egyik testhez. A fickó szürke overallt és sisakot viselt, akárcsak a másik kettő, zsebes övvel. Evazan a lábával átfordította a hullát: egy tágranyílt szemű, sápadt, éles vonású ember volt. Evazan szemügyre vette az övére kapcsolt kis szerkezetet.

- Személyi pajzs-semlegesítőjük volt, azzal jöttek át - mondta elgondolkodva. - Új típusnak tűnik. Növelnem kell a pajzsenergiát. - Az aquali felé fordult, és azt mondta: - De hát egyáltalán nem is kéne aggodnom ilyen dolgok miatt. Önök

elvileg megvédenek engem, és gondoskodnak róla, hogy senki se jöhessen a közelembe ilyen felszereléssel.

- Nem kutathatunk át mindenkit, aki a bolygóra érkezik - mondta védekezően a szenátor. - Az a védelem, amit önnek biztosítunk, így is nagyon komoly és költséges.

Evazan a fejét csóválta.

- De hát akkor is! Ez a harmadik itteni merénylet ellenem. És minden alkalommal egyre jobbak jönnek.

- Mi joggal feltételeztük, hogy egy ilyen eldugott szigeten, egy erődben biztonságban lesz - szólt ingerülten a szenátor. -

Persze azt nem tudhattuk, hogy a fél galaxis magára vadászik. Evazan odalépett hozzá.

- Azt akarja mondani, hogy nem érem meg a fáradságot? - kérdezte.

- Pontosan ezért vagyok itt - érkezett a higgadt válasz.

- Hát jó - adta meg magát a doktor. - Beszéljük meg. - Az asztal felé intett. - Nem fejezzük be előbb az evést? A szenátor a teli tányérokra nézett.

- Együnk? - A testekre pillantott. - Ezekkel mi lesz?

- Ó, Rover majd elintézi - felelte Evazan.

A massa már kúszott is az egyik halott felé. Remegett izgalmában, és szürcsögő hangot hallatott.

- Mindig ő takarítja el a maradékot - folytatta a doktor. - Ezért is tudom ilyen könnyen idomítani - tudja, hogy lesz elég tápláléka.

- Hát... már nem is vagyok olyan éhes - szólt az aquali. Leült, és nagyot kortyolt a sörből. - Inkább térjünk a tárgyra. Nem szeretnék... úgy értem, nem érek rá túl sokat időzni itt.

- Kérem - ült le doktor is. - Mi a probléma?

- A pénz - bökte ki a szenátor. - Ez az egész projekt kezelhetetlenné vált. Rettentő drága fenntartani ezt a helyet meg a maga laboratóriumát. És itt van még a biztonság kérdése is. Ez az incidens pontosan jelzi a problémát. Maga egy vagyona kerül a kormányzatnak!

- De megérem a pénzem - vágott vissza Evazan, és előredőlt az asztal felett. - Maguk már évtizedek óta a Birodalom rabszolgái, akik parancsra élnek. Elvesztették a büszkeségüket és az öntudatukat a túlélés érdekében.

Mennyit hajlandóak áldozni azért, hogy lehulljanak rabláncaik? Rover elfogyasztotta az első testet: a padlón csak egy ember alakú, nedves folt maradt.

- Semmi sem túl sok azért, hogy megszabaduljunk a Birodalomtól - felelte a szenátor, és igyekezett nem nézni a medúza felé. - De a költségvetési albizottságnak biztosítékokra van szüksége az ön finanszírozásához. A költségvetés pillanatnyi szorult helyzetében...

- A fenébe a költségvetésükkel! - ordította Evazan. - Ha végzek a kutatásaimmal, olyan értékes titoknak kerülnek a birtokába, amiért a Birodalom mindent meg fog adni maguknak, amit csak akarnak!

- Igen, ezt mondja maga - felelte a szenátor. - De mostanában kevés jel mutat arra, hogy döntő orvostudományi áttörésre készül. Talán ha alátámasztja valamivel az álláspontját, ha kézzelfogható bizonyítékot ad, amit magammal vihetek, meg tudom győzni őket a folytatás szükségességéről.

- Rendben - szöjt a doktor. - Megmutatom önnek, milyen közel járok a végső sikerhez. Mindent leteszteltem. Tulajdonképpen már csak egy dolog hiányzik az áttöréshez. Kell találnom egy megfelelő példányt, egy hímnemű embert - egy fiatal, erős, egészséges, tökéletes egyed.

A szenátor kíváncsian összehúzta a szemét.

- Miért?

- Majd meglátja - állt fel Evazan. - Most azonnal leviszem a laboratóriumba.

A szenátor felpillantott Evazanra.

- A... laboratóriumba? - kérdezte látható kételyekkel. - Valóban szükség van erre, doktor? Valami bizonyíték is elegendő.

Kutatási adatok, vagy...

- Ragaszkodom hozzá - vágott közbe Evazan. - Látnia kell, mit vittem véghez, egy szál magamban.

Az aquali felsóhajtott, és vonakodva felállt.

- Erre, szenátor - kísérte ki a doktor.

Mögöttük a medúza a második áldozattal is végzett, és tovább indult a harmadik felé. A harmadik halott félig összegömbölyödve, az oldalán feküdt. Valamennyire kilátszott az övére csatolt adóvevő. Égett a kis zöld fény, ami a bekapcsolt állapotot jelezte.

A kastélyon kívül, nem messze az ablakok felett magányos alak csüggeszkedett a pusztá falon - egy karcsú, sötétbőrű, sólyomarcú férfi nagy barna szemekkel és fekete bajusszal. Ugyanúgy volt öltözve, mint bent a három halott.

A kezét és lábait hasadékokba vágta, és szorosan a falhoz lapult, hogy le ne sodorja a tomboló szél. Egyik szabad kezével adóvevőt szorított a füléhez.

Végig hallotta a szenátor és Evazan beszélgetését. Hallotta, ahogy elmennek, és hallotta a cuppogó hangokat, ahogy a masszalény befolyta a társát.

Aztán az adóvevő reccsent egyet, és végleg elhallgatott. A férfi arca komor grimaszba rándult.

Visszaakasztotta az adóvevőt az övére, és mókusügyességgel felmászott a falon a rézsútos tetőre. A palára hátzsidákba csomagolt hosszú hatótávú adóvevő volt erősítve tapadókorongos hálóval. A férfi bepréselte magát a tető és az egyik torony közti részbe, hogy védve legyen a széltől, aztán elővette az adóvevő mikrofonos fejhallgatóját a zsákból, és sietve beleszólt:

- Halló, Anya, itt Gurion. Hallasz engem? - Némi aggodalommal meredt fel a felhős égboltra. - Odafönt vagy még?

- Itt keringek, Gur - érkezett a válasz. - Mi a helyzet?

- Mindenki halott - felelte sötéten Gurion. - Rajtam kívül.

Evazannak jó kis védelme lehet odabenn. Pedig ők voltak a legjobbak.

Súlyos csend támadt, majd ismét megszólalt a hang, alig leplezett keserűséggel:

- Most már nem tehetünk semmit. Gyere le onnan, Gur, most azonnal! Felszedünk.

- Nem! Én ugyan nem! - felelte a férfi. - Bemegyek, és a közelébe kerülök. Csak így lehetek biztos a dolgomban.

- Egyedül? - kérdezte a hang meglepetten. - De hisz ez öngyilkosság!

- Így kell lennie. Nem érdekel - mondta Gurion hevesen. - El kell kapnom, és azt hiszem, már tudom is, hogyan fogom.

A kastélyban Evazanék épp egy hosszú csigalépcsőn tartottak lefelé. Minél mélyebbre kerültek a doktor szentélyének alsó kazamatáiba, annál inkább meghúzta magát a szenátor.

- A magam részéről sosem kérdőjeleztem meg az ön személyét - magyarázta aggodalmasan. - A szenátusi kollégáim hallottak önről mindenféle pletykákat. Állítólag magát tíz rendszerben ítélték halálra.

- Tizenkettőben - felelte Evazan nyugodtan. - Vagy talán már többen is. Nem tartom számon.

- Valóban? - emelkedett meg az aquali hangja. - Vannak szöbeszédék az ön... orvosi praxisával kapcsolatban is.
- Nem tagadom, ebben is van némi igazság - ismerte be a doktor. - De nem bántam meg semmit: amit tettem, nemes célért tettem.

Elérték a lépcső alját. Evazan kinyitott egy erős fémajtót. Az ajtó csikorogva kitért, ők ketten bementek.

A kastély teljes alagsora egyetlen hatalmas helyiségnek bizonyult. Zömök pillérek és súlyos kőívek tartották a magas mennyezetet. Távolabb, a homályban aranyszín folyadékkal teli hengerek sorakoztak derengve. A szenátor döbbenten előrelépett.

Minden tartályban egy-egy lény lebegett.

Elindult a hengersor mentén, és szemügyre vette a folyadékban ázó teremtményeket. Voltak hatalmas vukik, apró javák, csontvázszerű givinek, egyszerű abysziak. Akadtak szarvas devaroni humanoidok, rovarforma kibnonok, és még tucatnyi más faj képviselői.

- Ezek itt... halottak? - érdeklődött idegesen a szenátor, miközben egy üres tekintetű arcona arcába meredt.

- Sajnos igen - felelte Evazan. - De elállnak a speciális balzsamfolyadékomban. A pácienseim voltak, akik sajnos nem éltek túl az életmentő sebészeti beavatkozást. De attól még nagyon értékes az az orvosi munka, amit rajtuk végeztem.

A szenátor közelebbről is szemügyre vette a hullákat.

Mindegyiken látszott annak a nyoma, amit jóindulatúan sebész, valójában azonban inkább mészáros működésének lehetett betudni. A legtöbb meg volt csonkítva, fel volt vágva.

Végtagok, szervek hiányoztak róluk. Egyes esetekben a hiányzó részeket szemlátomást idegen szövetrel pótolták.

- Sokat segítettek nekem - folytatta Evazan "betegei" közt járkálva. - Főleg azzal, hogy jelezték, mikor jutnak holtpontra a kutatásaim... - villantott hátborzongató mosolyt a szenátorra - ...ha élhetek ezzel a kifejezéssel.

- Kísérletezett rajtuk? - firtatta a szenátor iszonyodva.

Evazan legyintett.

- Dehogy. Én csak kreatív technikákat alkalmaztam. Jobb egészséget és hosszabb életet akartam adni nekik. Legalábbis elméletben. - Megpaskolt egy hengert, amiben egy ranat kibevezett teteme lebegett. - Egész életemet arra tettem fel, hogy segítsek másokon. Jutalmul fáradozásomért örültnek,

bűnözőnek kiáltottak ki. Nem értettek meg. Én csak az élet átalakításán munkálkodtam, hogy valami újat, valami jobbat kutassak fel. - Sóhajtott, és az aqualira nézett. - De hát ez nem volt elég.

A szenátor végignézett a doktor áldozatain.

- Nem volt elég?

- A testi változtatás nem elég. - A doktor továbbment a következő tartályhoz. Ebben egy különösen csúf példány úszkált. Tucatnyi lény részeiből, szerveiből volt összetákolva. - Mint látja, még a galaxis legjobb testrészeinek összepárosítása sem eredményezte a kívánt hatást. - Megérintette saját forradásos koponyáját. - Nem. Az elme a kulcs. Ezért vettem kutatásaim új irányt. Jöjjön csak ide! Végigment a tartályok között, a terem közepéhez. Itt bonyolult elektronikus szerkezetek álltak egymás hegyén-hátán, szinte a mennyezetig. A kusza drótkötegekkel összekapcsolt szerkezetek még ilyen kis energián is nyugtalanul zümmögtek és sisteregtek.

A csúcstechnikai összevisszaság lényege két műtőasztal volt. A páciensek lekötésére szolgáló szíjak csak fokozták a baljós benyomást. Az asztalok fölött egy-egy furcsa, szitaforma szerkezet csüggött tucatnyi drótszálon egy forgatható keresztúrdról. Ezt újabb drótok kapcsolták a központi berendezésekhez.

- Ez az átvívószerkezetem - mondta Evazan büszkén. - A fő alkatrészeket egy modern birodalmi transmográló egységből alakítottam át, amit eredetileg robotok újraprogramozására használtak. Pondával egy birodalmi kutatótelepről szereztük. De én átalakítottam úgy, hogy élő egyedekre is alkalmazható legyen.

A szenátor áhítatos félelemmel, mégis kételkedve vette szemügyre a különös műszertömeget. Hitetlenkedve meredt Evazanra.

- Élőkre?

- Az élő agy elektromosan tárolja a megszerzett tudást, akár egy felvételt. És ezt a felvételt meg lehet változtatni, ki lehet törölni... vagy át lehet vinni. Az a készülék, amivel ez megoldható, itt áll ön előtt.

- És mire jó ez?

- Ilyen még sosem volt - mondta a doktor öntudatosan. - Végre eljutottam a halhatatlanság gyakorlati megvalósításának

küszöbéig!

A szenátor hitetlenkedése csak fokozódott.

- Ön tréfál, doktor.

- Korántsem - felelte a másik. - Gondoljon csak bele! Még a legnagyobb Jedi Mesterek sem érték el a halhatatlanságot, bármekkora erőknél parancsoltak. Bizonyos mértékig képesek meghosszabbítani az életet, de végül ők is meghalnak. Az én módszerem új testbe tudja átvinni az egyén intelligenciájának felsőbb szintjeit, amikor csak kell, egyetlen mozdulatra. Gondolja meg, mit adna ezért a Birodalom! Legnagyobb-uralkodóik, legjobb katonai elméik örökké élnének, és minden egyes élettel több és több tudást halmoznának fel.

- Hát, ezért tényleg bármit megadna a Birodalom - felelte az aquali kételkedve. - Feltéve, ha működik.

- Működni fog - felelte Evazan magabiztosan. - És hamarosan be is bizonyítom - vigyorodott el gonoszul. - Különös, nem? Éppen Evazan, akit valamikor Doktor Halálnak hívtak, éppen ő ajándékozta meg a világot az örök élettel!

Egy közeli konzol felzúmmögött: adás érkezését jelezte.

Evazan odafordult, és Ponda Baba képe jelent meg az apró képernyőn. A hangja némi izgalomról árulkodott:

- Evazan, van valaki az ajtónál!

- Az ajtónál?

- A tengeri kapunál, a kastély alatt. Azt mondja, hogy lerobbant a tengersiklója. Szeretne innen segítséget hívni.

- Mondja ő - dűnnyögte Evazan. - Hadd lássam!

Ponda megnyomott valamit a saját konzolján, mire a kép átváltott a tengeri kapu környékére. Egy kis tengerjáró repulzorjármű lapult a kastély egyetlen mólójánál - a kapuban pedig egy pompás emberhím állt. Magas volt és jókötésű; termetét pontosan fel lehetett mérni szűk overalljában.

Szabályos vonásait szőke haj keretezte.

Evazan újonnan támadt érdeklődéssel szemlélte az embert, aztán visszakapcsolt Pondához.

- Engedd be! - rendelkezett. - De csak az előcsarnokba. És tartsd szemmel!

- Biztos, hogy ez okos dolog, doki? - kérdezte Ponda.

- Csináld, amit mondtam! - reccsent rá Evazan, és kikapcsolta a készüléket. A szenátorhoz fordult. - Lehet, hogy többet fog látni, mint remélte - mondta izgatottan: - Ma fordulóponthoz

érhet a kutatás.

Felrohant a laboratóriumból, nyomában az elképedt szenátorral. Beléptek a kastély hatalmas előcsarnokába. A főajtó mellett a falon megfigyelőképernyő villogott. Ponda már ott állt, és az ajtón túli helyiséget figyelte.

A bejárat csarnok előtti kicsiny, kopár előszobában a szőke látogató várakozott türelmesen.

Evazan megbámulta Ponda válla fölött, szemében mohó láng csapott fel.

- Tökéletes - mondta. - Milyen hihetetlen szerencse!

Átnyúlt Ponda mellett, és megnyomott valamit a panelen. Az előszoba mennyezeti világítótestjéből vörös sugár csapott le, és fejbe találta a szőke férfit, aki azonnal a földre rogyott.

- Megölte? - hűledezett a szenátor.

- Csak elkábítottam - felelte a doktor, és Pondára pillantott. - Segítség levinni!

Már nyúlt a kilincs után, de szőrös mancs nehezedett a vállára.

- Megállj, doki - szólt Ponda durva hangja. - Vele akarod megcsinálni a transzfert?

- Ennél jobb példányt még sosem láttam - felelte Evazan. - Miért is ne?

- Nem, doki - vakkantotta Ponda. - Előbb én jövök!

Evazan végigmérte hajdani társát.

- Ezt hogy érted?

- Azt ígérted, hogy előbb én jövök. Hogy kapok egy testet, aminek jó a karja. Idehoztalak a bolygómra, segítettem neked, megvédtelek, egy dologért cserébe. Tartozol egy karral a Tatuinról. Ideje, hogy törlessz.

- Hogy tehetném, Ponda? - érvelt Evazan. - Épp most bukkant fel a tökéletes alany.

- Akkor mind a kettőnknek szerencséje van, doki - felelte Ponda. - Neked is jut egy, meg nekem is.

A doktor arcán felvillant a megértés fénye. Egyszerre fordultak a szenátor felé.

Az aquali előljáró növekvő riadalommal hallgatta beszélgetésüket. Amikor rámeredtek, arca eltorzult a rettegéstől.

- Nem elég fiatal jegyezte meg Evazan lekicsinylően.

- De az uralkodó osztályból való - felelte Ponda. - Nem csak karom lesz, de hatalmam is.

- Ezt... ezt nem gondolhatják komolyan - hebegte a szenátor.

- De igen - rántott fegyvert a doktor. - Gratulálok! A maga segítségével hatalmas lépést tehet előre a tudomány. - Intett a fegyverrel. - Induljon, kérem!

- Ezt nem teheti! - rikoltotta a szenátor, ahogy elindultak a labor felé. - Mi lesz a finanszírozásával? A védelmével?

- Már nincs szükségem rá - felelte a doktor. - Végre teljesen új személyazonosságom lesz. Megszabadulok ettől a forradásos ábrázattól. Nyugodtan kísérelhetek innen, a titokkal együtt, ami megváltoztathatja az egész galaxist.

- Kezdetből fogva ez volt a terve, ugye? - szölt a másik. - Hogy kihúzza magát a bajból!

- Mi más lett volna? - nevetett fel gonoszul Evazan, és betaszígalta a szenátort a laborba. - Most pedig gyérünk a bal oldali asztalra, de gyorsan!

Ponda segítségével az ágyra szíjazta a szerencsétlen szenátort, aztán a fogoly fejére illesztette az egyik lecsüngő sisakszerűséget.

Ponda gyorsan felfeküdt a másik asztalra. Evazan őt is lekötözte, és az ő fejére is rákerült a fura kupola. A doktor ezután a vezérlőpulthoz lépett. Karokat húzott meg, társkákat forgatott el, és az energia fokozódását jelző képernyőket figyelte. A szerkezet most már hangosan zúgott, sistergett a hatalmas energiától. Az egymásra halmozott modulok ledőléssel fenyegetve remegtek.

Amikor a kijelzők maximális energiát mutattak, Evazan meghúzott egy kétkezes, vörös fogantyút. Kékesfehér szikrák futottak végig a drótokon, bele a két sisakba. A lekötözött testek görcsös rángatózásba kezdtek.

Evazan a vörös fogantyú alatti mutatókat figyelte. Amikor a baloldali mutató kitért, a bal oldali az ellenkező irányba mozdult el. Másodpercek alatt elérték a legszélső pozíciót. A doktor diadalmas hördüléssel lekapcsolta az energiát. A cikázó szikrák elhaltak, a sistergés megszűnt.

- Megvan! Sikerült! - csikorogta Evazan, és az asztalokhoz rohant. - Ponda! Sikerült! - bontogatta a szíjakat. - Hogy érzed magad?

A néhai szenátor teste azonban mozdulatlanul hevert: szemlátomást nem volt magánál.

- Semmi gond - veregette meg Evazan a rozmárpofát. - Nemsokára magadhoz térsz. Most csak pihenj! El kell mennem az új testemért.

Kiment a laborból, és épp csak nem futva sietett az előszobába. A szemében már-már elviselhetetlen várakozás izgalma lángolt. Feltépte az előszoba ajtaját, és berontott. Csodálatos példánya mozdulatlanul hevert. Letérdelt mellé, és kéjesen elgyönyörködött a tökéletes testben.

- Éppen ezt akartam - motyogta. - Fiatalság, erő... és makulátlan arc! Remélhetőleg nem esett baja.

Kinyújtotta a kezét, hogy kitapintsa a szívverést.

Ujjai azonban belemerültek a mellkasba, mintha a hús elnyelné őket.

Visszarántotta a kezét, és döbbenten meredt a fekvő alakra.

- Holoálca! - hörögte.

A keze a fegyvere felé mozdult, de a másik ember hirtelen felült, és felé csapott. Kemény ököl vágott Evazan arcába. A doktor hátraesett, és kábán terült el. Mielőtt magához térhetett volna, a szőke férfi már talpon volt. A körvonalai remegni kezdtek, majd elenyésztek, és egy sovány, sólyomarcú, sötétbőrű, bajuszos ember bukkant elő. Egyik keze a holografikus álcaberendezés gombján nyugodott, a másikban hődetonátort tartott. A bomba már ki volt élesítve, a férfi ujjá a gyújtógombon babrált.

- Dobja el a fegyvert, Evazan - csikorogta. - Vagy mind a ketten felrobbanunk.

Evazan óvatosan előhúzta a pisztolyát, és messzire hajította.

- Ki maga? - kérdezte.

- Gurion a nevem. Már nagyon rég próbálom elkapni magát.

Álljon fel!

- Ügyes volt az az álca - tápázkodott fel Evazan. - Máshogy nem jutott volna be.

- Én is épp így gondoltam. Most pedig mozogjon, maga szörnyeteg! Fölmegyünk a tetőre, ott majd felvesznek a barátaim. - Gurion jelentőségteljesen intett a bombával.

Mozogjon!

Evazan készségesen engedelmeskedett. Bementek az előcsarnokba, aztán föl egy széles lépcsőn.

Amikor a fordulóhoz értek, Evazan lepillantott, és csillámló valamit pillantott meg: Rover kúszott be az előcsarnokba.

Evazan elmosolyodott magában.

- Nézze - mondta foglyulejtőjének. - Ez örültség. Én gazdag ember leszek. Nem tudom, mekkora fejpénzért csinálja, de én sokkal többet adok.

- Nem fejpénzért csinálom - felelte Gurion. Silizzar a családi nevem. Nem ismerős magának?

Evazan elsápadt a név hallatán.

- Lehet... lehet, hogy volt egy páciensem, aki... - hebegte.

Gurion közbevágott:

- Maga kezelte az egész családomat. A gyomorpanaszok miatt, amiket a maga orvosságként adott mérge okozott! És kibelezte őket, mint a halakat! Hét embert! Egyikük sem maradt életben. Nem, nekem nem kell a maga pénze. Nekem csak a bosszú kell.

Elértek a kis ajtóhoz, ami a tető lapos részére vezetett. Amikor kiléptek, heves szél kapott a ruhájukba. Távoli villámfény derengte be a kísérteties jelenetet. Vihar mély moraja zúgott a levegőben. Gurion egyenesen a tető széléhez terelte Evazant, közel ahhoz a helyhez, ahová a hátizsákos adóvevő volt erősítve.

- Meg ne merjen mozdulni! - figyelmeztette a doktort, és felemelte a bombát. - Ne feledje, há megnyomom ezt a gombot, mindkettőnknek vége. Szívesebben viszem vissza, hogy bíróság elé álljon azért, amit elkövetett, de ha úgy alakul, nem habozok!

- Nem mozdulok - készségeskedett Evazan.

Gurion odament a zsákjához, előszedte a fejhallgatót. Fél szemmel a doktort figyelte, miközben beleszólt a kommunikátorba:

- Anya, itt Gurion. Hallasz még?

- Itt vagyok, barátom. Mi történt?

- Itt van a madárka, élve. Fent vagyok a tetőn. Értünk tudsz jönni?

- Már megyek is! - felelte örömmel a hang. - Vége.

Evazan a szeme sarkából látta, hogy a tetőre nyíló ajtó lassan megmozdul. Gumós csáp nyúlt ki mögüle óvatosan, és a levegőbe szimatolt.

- Pár perc múlva itt lesz értünk egy hajó - tette el a fejhallgatót Gurion.

A doktort lépett párat, hogy Gurion, miközben szemmel tartja őt, háttal forduljon az ajtónak.

- Hallgasson meg - könyörgött. - Van egy titkom. Egy találmányom. Nagyon nagy dolog. Olyan nagy, amit senki sem dobhat el csak úgy.

- Nem érdekel - felelte a másik tompán, és kemény tekintetét

továbbra is Evazanra szegezte.

Rover csillogó tömege átnyomakodott az ajtón. A lény lassan, zajtalanul kúszni kezdett előre. Villámfény vetült kocsonyás alakjára.

- De hisz ezzel örökké élhet - folytatta az érvelést a doktor. - Halhatatlan lehet. Mindenki ezt akarja.

- Tényleg azt hiszi, hogy akár több élet is kárpótolhat azokért, amiket elvett? - mondta Gurion. - Maga örültebb, mint gondoltam.

Rover most már csak méterekre volt a guggoló embertől.

Kezdett felágaskodni, csápjai támadásra készültek.

Evazan szemének tükrében azonban Gurion megpillantotta a medúza kettős képét, amikor a következő villám megcsillant a nyálkás masszán. Felpattant és villámgyorsan megfordult: a lény éppen lecsapni készült rá.

Rover akkor támadott, amikor Gurion elugrott. Csak egy gubónak sikerült megtapadnia Gurion térdén éles energiaszisszenéssel.

A férfi felkiáltott a fájdalomtól, megtántorodott. A bombát tartó kéz lehanyatlott. Evazan azonnal utánakapott. Ujjai erősen fonódtak Gurion csuklójára. A kiélesített bomba leesett, és pattogva gurulni kezdett a lapos tetőn, majd megállt az ajtó előtt.

Miután fogvatartóját lefegyverezte, Evazan szabadulni akart, hogy Roverre hagyja a befejezést. De Gurion megragadta, és a doktor nyaka után kapott.

- A puszta kezemmel öllek meg! - vicsorogta.

Evazan hátratántorodott, miközben vergődve szabadulni próbált. Gurion makacs dühvel szorította. A doktor sarka nekiütközött a tető szélének. Kétségbeesetten fordult egyet, amivel kibillentette egyensúlyából Guriont. A férfi leesett. Gurion keze az esés lendületében leszakadt Evazan torkáról, de a rándulás Evazant is megbillentette.

A doktor egy pillanatig a peremen csapkodott, hogy visszanyerje egyensúlyát. Mégis zuhanni kezdett, az utolsó pillanatban azonban egy fordulattal elkapta a tető szélét. Az ügyessége mentette meg. Kétségbeesetten kapaszkodott a sziklafal előtt. Gurion teste a köveknek verődve hullt a mélybe. Evazan lepillantott, és látta, ahogy a testet elnyelik a hullámok. Most már törődhetett a saját biztonságával, de hamar rájött, hogy nem is lesz olyan könnyű dolga. A karja

gyenge volt ahhoz, hogy felhúzza magát, lába pedig nem talált támaszt a falon.

Zajt hallott a feje fölül. Két csizmaorr jelent meg a keze mellett. Feljebb pillantott, és Ponda Babát látta a peremen állni.

- Ponda...! - nyögte ki először megkönnyebbülten, de aztán a megkönnyebbülés meglepetéssé változott. - Hogy... hogyhogy? Te itt? Az... átvitel! Nem sikerült?

- Dehogynem, doktor - felelt a hang, de nem hajdani barátjáé. - Csak épp visszafelé sült el.

- Visszafelé? - visszhangozta Evazan.

- Igen. És ezzel arra kárhoztatott, hogy a legaljasabb csőcselék alakjában kelljen élnem. - Az aquali feltartotta szőrös kezét. - Tönkretette szenátori pályafutásomat, az egész életemet, doktor. Úgyhogy én is tönkreteszem a magáét.

A gépkar felemelkedett: a gépujjak közt ott volt a hődetonátor.

- Ne! - rikoltotta Evazan. - Ne, várjon! Ezt nem teheti!

- Viszlát, doki - felelte az új Ponda Baba.

Megnyomta a gombot, letette a bombát, és elment.

- Nem! - ordította Evazan a ketyegő bomba mellett.

A kétségbeesés erőt adott neki, hogy felhúzza magát. A szeme a perem fölé emelkedett. Meglátta a bombát, és mögötte a medúza alakját.

- Rover! ordította. - Segíts!

Fentről kis hajó ereszkedett feléjük. A pilótafülkében két ember ült: épp olyan vékony termetűek és sötét bőrűek voltak, mint Gurion.

- Ott van - mondta az egyik a társára pillantva. - Lógj ki a tető fölé, amíg én...

Éles villanás támadt előttük. Az egész kastélytetőt robbanás tüze nyelte el.

A két ember döbbenten nézte, ahogy az épület egész felső része semmivé válik a detonációban. Finom törmelékpor felhője szállt fel, a nagyobb darabok oldalra vagy lefelé repültek. Aztán a kastély alja is beomlott. Egy pillanat alatt hatalmas romhalmazzá vált az egész.

- Szegény Gurion - mondta az egyik férfi, lepillantva a pusztulásra.

- A robbanásra biztosan idejön az andói biztonsági szolgálat - szólt a másik. - Jobb, ha megyünk.

Megfordult a hajóval, és emelkedni kezdett.

- Legalább sikerült bosszút állnia azon az eszelős Evazanon - mondta az egyik, miközben maguk mögött hagyták a romokat. Mélyen alattuk, a kastély alatti sziklafal közepén hatalmas epezöld folt lapult mozdulatlanul az egyik párkányon. Foszlányos széleiből olajos sárga folyadék szivárgott. Aztán a kocsonyás massa felpúposodott és megremegett. A púpból először egy kéz, majd még egy, végül pedig Dr. Evazan feje került elő. A doktor nagy levegőt vett, ahogy a felszínre bukkant, mint az úszó, aki sokáig volt víz alatt. Némi nehézség árán kihámozta magát a ragacsból, ami valaha kedves ölebe volt. Bár a hű pára megmentette őt azzal, hogy kipárnázta zuhanását, maga a medúza halálra zúzódott.

- Kösz, Rover - választott le ingeről egy utolsó kocsonyacsíkot a doktor. Megpaskolta a halott masszát. - Sajnálom. - Felpillantott a rombadőlt kastélyra. - A fene egye meg! - Aztán vállat vont. - Talán majd legközelebb sikerül. Azzal mászni kezdett a mélységbe, a tenger felé.

M. SHAYNE BELL

A BÉKESSÉG TÉRKÉPEI

A nedvesség-farmer meséje

Első nap:

Új naptár

Azt gondoltam: így alakult. Nem szállok ki belőle. Átmentem egy dűnén a siklómmal - gyorsan, mint mindig -, és nyolc homoklakót pillantottam meg a páraszedő körül, amit éppen megjavítani jöttem. Csak másodperceim voltak, hogy eldöntsem, mit tegyek: rohanjak oda a siklóval, hogy megmentsek egy ócska páraszedőt, aminek a munkájára szükségem van, vagy forduljak vissza a házam biztonsága, a két droidom felé. Inkább mentem tovább.

A homoklakók szétrebbentek és elszaladtak. Én figyeltem, merre futnak, hogy tudjam, merről fognak majd támadni. Mindezt egy fél liter vízért, gondoltam. Az életemet kockáztatom fél literért. A páraszedő teljesítménye harminc százalékra csökkent, nekem pedig muszáj volt kiszorítanom

belőle a másfél litert ahhoz, hogy megmaradjon a farm. Pillanatok alatt odaértem, porfelhőt verve megálltam. Sehol sem láttam a homoklakókat, bár a szaguk még mindig ott lebegett a páraszedő körül a napvégi forróságban. A kanyon falainak árnya már nyúlni kezdett a völgy dúnéin. Nemsokára besötétedik, én pedig itt vagyok egyedül a homoklakókkal, távol az otthonomtól.

Az emberi technológiától féltek a homoklakók - így a silótól is -, de általában nem sokáig tartott az ijedelmük. Kézbe vettem a sugárvetőmet, és kiugrottam a siklóból, hogy lássam, mit műveltek a páraszedőmmel. Az energiaszint-jelző betört. Az egyik napelem megrepedt. Karcolások a víztartálynál, mintha a vizet akarták volna kiszedni. Minimális kár.

De mit tehettem? Nem állhattam őrt minden páraszedő mellett. Tíz volt belőlük, fél kilométeres hatókörrel a szokásos negyed kilométer helyett. Olyan közel voltam a Dűnetengerhez, hogy kétszer annyi területről tudtam csak begyűjteni a másfél litert a levegőből. Ha a homoklakók rájöttek, hogy a szerkezetben víz van, és ha eltökélték, hogy megszerzik, akkor a farmomnak vége. A kijelzőket és napelemeket tudom cserélni, de nem vigyázhatok kilométereken elszórt páraszedőkre a szomszédos homoklakókkal szemben.

Mélyhangú morgás hallatszott az északi dúnék felől.

Lekuporodtam a páraszedő mögé, és fürkésznél kezdtem a tájat. A mordulás olyan volt, mintha valami vad bantha ébredt volna fel a meleg nap végén, de tudtam, hogy nem bantha volt. A homoklakók jönnek.

És el vannak szánva rá, hogy megszerzik a vizet.

Miért is ne lennének elszánva? gondoltam hirtelen. Mielőtt én idejöttem, a páraszedőben rekedt víz az övék volt, reggeli harmat formájában csapódott le a kövekre, most pedig egy gép szívja el előlük. Eléggé kétségbe lehetnek esve, hogy odamerészkednek egy emberi gépezethez, hozzá mernek érni, ki próbálja nyitni. Mennyit szenvedhettek, amíg eljutottak ideig?

Újabb "bantha"-mordulások ütötték meg a fületem a dúnéken túlról, aztán keletről és nyugatról is, majd megint északról. Körül voltam véve, és pillanatokon belül számíthattam a támadásra.

Hirtelen rádöbbsentem, mit kell tennem. "Pazarold csak a

profitodat", mondaná Eyvind, akié a szomszéd farm három völgyel errébb. "Pazarold csak el, hogy olcsón megvehessem a farmodat a hitelezőidtől, ha dobra kerül". Én azonban nem hallgattam Eyvind képzeletbeli hangjára. Igaz, akkor se hallgattam volna rá, ha velem van. Mondtam valamit a páraszedőnek, mire egy panel csúszott félre, és láthatóvá vált az irányítószerkezet. Benyomtam a beprogramozott kódot, és hallottam, hogy a páraszedő lezárja a vízzsebet, majd a tároló elülső ajtaja kinyílt. Kiszedtem a zsebet, és letettem a páraszedő mellé, a lenyugvó napok árnyékába. Elővettem a késem, és kicsiny hasítékot ejtettem az edény tetején, a levegős részen, hogy a homoklakók megérezzék a vízszagot, és idejöjjenek.

Beütöttem a tartály zárókódját, aztán egy szóval lecsuktam a panelt, odarohantam a siklóhoz, és felmentem vele egy dűnére, délnyugatra a páraszedőtől. Egy homoklakót se láttam, de tudtam, hogy mesterien képesek beleolvadni a tájba, és lecsapni az óvatlanokra. Épp elég történetet hallottam már arról, hogy milyen gyorsak és halálosak tudnak lenni a gaderffijeikkel, ezekkel a kétkezes, fejszeforma fegyverekkel, amiket a Tatuin fémhulladékából tákolnak össze. Összehúztam magam a siklóban, figyeltem nem mertem továbbrepülni, hisz ott voltak körülöttem, és biztosan rám dobják a fejszéiket, ha menekülni próbálok. Nem szerettem volna, ha a saját siklóban fejeznek le. Különben is reméltem, hogy megértik a gesztusomat: hogy vizet adtam nekik. Nem tudtam, ez elég lesz-e ahhoz, hogy megmaradjon az életem - és a farmom.

Mozgást láttam: egy homoklakó indult el észak felől a víz felé. Amikor odaért a vízzsebhez a páraszedő árnyékában, letérdelt mellé, és beleszagolt: megérezte a vizet. Lassan felemelte a fejét, és átható, visszhangost kiáltást hallatott. Hamarosan nyolc - nem is, tíz - homoklakót számolhattam meg, amint minden irányból a víz felé siettek, nagy ívben elkerülve a siklómat.

Csak ez egyik, egy kisebb - talán fiatal? - ivott. Két másik egy vékony állatbőr tömlőbe öntötte át a folyadékot: egy csepp se ment mellé. Amikor végeztek, az elsőként felbukkanó rám nézett, aztán mindegyik felém fordult. Nem szóltak, nem csaptak semmi zajt, de nem is futottak el. Aztán az első hirtelen felemelte ökölbe szorított jobb kezét.

Kimásztam a siklóból, néhány méterre eltávolodtam tőle, és én is felemeltem a jobb öklömet. Egy ideig így álltunk, és néztük egymást. Még sosem voltam ilyen közel hozzájuk. Szerintem ők sem közelítettek még soha meg így embert. Kelet felől hűs fuvallat érkezett felénk a kanyonból. A homoklakók hirtelen megfordultak, és eltűntek a dűnék között.

Nem rombolták szét a páraszedőt. Nem próbáltak megölni. Miután megkapták a vizüket, békén hagyták a gépet, és engem is. Elfogadták az ajándékomat.

Ekkor határoztam el, hogy ennek a páraszedőnek a vizét meghagyom nekik. Tudtam, hogy ennyivel kevesebbet tudok majd eladni, és ez komoly veszteséget jelent de nem akkorát, mintha tönkretennék az összes páraszedőmet. Egy darabig majd elleszek a többi gép termelésével - és megveszem Eyvind két vén, második generációs páraszedőjét, hogy megjavítsam. Ha majd azok is beindulnak, megint meglesz a fennmaradásomhoz szükséges minimum termelés.

Mindez az erőfeszítés nem tűnt túl soknak azért, hogy békében élhessek a homoklakók mellett.

Ettől kezdve számoltam a napokat a farmomon.

Második nap:

Farm a peremen

Eyvind szerint örült vagyok, hogy ilyen messzire kijöttem.

"Ilyen messzire senki se megy ki", mondogatja. "Nem hiszem el, hogy a nedvességmintázat folyamatosan jelen van azokban a kanyonokban - hisz csak egy pár kilométerre vannak a Dűne-tengertől!"

De én ellenőriztem a nedvességmintázatot: van itt víz. Ha nem is sok. Ez nem lesz gazdag lelőhely, mint a Bestine melletti, de amikor reggel felébredtem a kiválasztott kanyonban, ahol letáboroztam, a takaróm nedves volt a harmattól. A ruháim is nyirkosak lettek. A hajam is. Előszedtem a műszereket a siklóból, és mindegyik ugyanazt mutatta: vizet. Begyűjthető vizet. A nedvesség valahogy áttemelkedett a hegyeken, és itt telepedett meg, mielőtt elenyészett volna a nyugatabbra fekvő Dűne-tenger poklában, és ez így volt végig a két hétben, amíg teszteltem a kanyont. Egy év alatt még huszonkilencszer

végeztem próbákat ebben a kanyonban meg a környezőkből - részletes adatokat kellett összeszednem ahhoz, hogy bizonyítsam a farm működőképességét, és kölcsönt szerezzek a kezdéshez. De már akkor reggel, amikor nedves hajjal ébredtem fel, pontosan tudtam, hogy nekem itt farmom lesz. Egy hónapig töltöttem ki birtok-úrlapokat, és vártam a földengedélyt, aztán további hónapokig töltöttem kölcsönkérelmeket, és vártam a válaszra, miközben az összes farmer bolondnak tartott. De nekem ott voltak a tagadhatatlan tényadatok, amit megnézhetett bárki, aki hajlandó lett volna kölcsönt, vagy földet adni, és végül a Zygiai bank-lerakat igazgatója meg is hallgatott - elolvasta a jelentéseket, lenyomozta a múltamat, hogy lássa, érték-e a víztermeléshez - értettem -, hogy tartom-e a szavam - szándékomban állt. Megkaptam a kölcsönt.

Tízezer napot kaptam a visszafizetésére.

Tízezer nap alatt bármilyen álmot valóra lehet váltani.

Feküdtem az ágyamban egy nehéz nap végén, miután kivettem a homoklakóknak a vizet, ahogy megfogadtam, és eszembe jutott ez az egész, meg hogy mennyire ki akartam ide jönni, és mennyit kínlódtam, mire megkaptam a földet és a kölcsönt, és felállíthattam a farmot. Nem egyszer gondoltam arra, hogy kik élnek még ezen a földön, amit én a farmomnak hívok.

Fölkeltem, és szóltam a számítógépnek, hogy mutassa meg azt a holotérképet, amit a farmról és a környékről készítettem.

- Az ön által kért állományok csak biztonsági ellenőrzés után adhatók ki - felelte a gép: - Kérem, készüljön fel a retina-vizsgálatra!

Pár másodpercig bámultam a monitorból hirtelen előtörő, éles fénybe. Muszáj volt vigyázni a térképemre. Magam készítettem - egy év kutatás, fotózás, jegyzetelés után -, és nagyon veszélyes lett volna, ha illetéktelen kezekbe kerül. Úgy programoztam a gépet, hogy csak nekem mutassa meg, és sose hivatkozzon a térkép állományaira más állományok kezelésekor. Ha nem az én hangom kérdezi, a gép azt feleli, hogy ilyen állományok nem léteznek. Ha pedig valaki meg akarja nézni őket, a gép csak az én hangomra kezdi meg a biztonsági ellenőrzést.

- Retinavizsgálat kész - mondta a gép. - Helló, Ariq Joanson. Mutatom a kért állományokat.

A fal egy részét direkt e célra szabadon hagytam: hirtelen

megjelent farmom kanyonjainak felülnézeti képe, a házam, késsel jelezve, a páraszédők, zöldben, egymástól távol, a dúnék és hegyek pedig természetes színeikkel. A vörös pont Bildor kanyonjában, északkeletre a farmomtól java erődöt jelzett. A fehér pöttyök a legközelebbi farmok házai - de ezek sem voltak igazán közel. "Három kanyonra és kilométerekre leszel tőlem - pedig két éve én vagyok a legkijebbi!" figyelmeztetett Eyvind. A hegyeken és dúnéken keresztül fekete csíkkal húztam meg a farmok határait. A táj színesen vibrált előttem a falon. A házak, a páraszédők pöttyei megannyi drágakőként ragyogtak fekete vonalaik mögött. A vörös java-pontok kivételével mind emberi létesítményeket jeleztek. Arra sosem gondoltam, hogy a nomád homoklakóknak is pontokat rendszeresítsek, vagy határvonalat húzzak köztük és a javák közt.

- Számítógép - mondtam. - Húzz egy határvonalat a farmom északkeleti határától, a Bildor kanyontól a gerincek mentén, a kanyon mindkét oldalán egy kilométerrel a java erőd fölött!

- Rajzoló - felelte a gép, és a vonalak megjelentek.

- Az új vonalak közti területet jelöld "java terület" névvel!

- Jelölés megtörtént.

A kért szavak megjelentek, de nem igazán tetszettek.

- Jelöld át a java területet "java..." - Mire? Földre?

Rezervátumra? Protektorátusra? - Egyszerűen csak "javára!"

- Jelölés megtörtént.

A "terület" szó lekerült a térképről, a "java" felirat a piros pont fölé került.

- Most húzz határokat nyugat felé a farmom északnyugati határától a Dűne-tenger irányába úgy, hogy a vonal érintse a java terület legészakibb határá!

- Rajzoló.

- Ezt jelöld "homoklakók" névvel!

A szavak megjelentek a kijelölt területen.

- A javák és homoklakók megszerezték ezeknek a területeknek a jogát? - kérdezte a számítógép.

- Nem - feleltem. - Csak álmodozom.

- Elmentsem a változtatásokat?

Elgondolkodtam.

- Ne - mondtam végül. Ez csak játék. Töröld a változtatásokat, és kapcsolj ki!

Megtörtént.

Visszafeküdtem. Amit a számítógéppel rajzoltattam, az szintiszta képzelgés volt. Két egymást követő birodalmi kormányzót is megkértem, hogy adjon megbízást a terület feltérképezésére, de mindig ugyanazt a választ kaptam: "Nincs rá pénz". Értsd: "Túl sok olyan ember van itt, akinek nem érdeke, hogy pontos térkép legyen arról, ami az ismert településeken és farmokon túl van, és ha továbbra is szeretnéd a víztermésedet Mos Eisleyban eladni, jobb lesz, ha nem kérsz ilyeneket."

Nem is kértem többet. De nem bűnözők akarták így rejtegetni titkos üzelmeik helyét, nem ők fenyegették a megélhetésemet és az életemet, hanem a homoklakók erőszakos tettei és a javák becsstelen manipulációi, amelyeket - legalábbis részben, ahogy kezdtem megérteni a dolgot - az okozott, hogy mi, emberek behatoltunk e két faj területére. A térképek lettek volna az első lépések afelé, hogy a farmerek, javák és homoklakók közti állapotok normalizálódjanak - ha össze lehetett volna őket hozni a határok megállapítására és betartására. Ilyen megegyezések hiányában a farmerek mintegy sötétben tapogatóztak - olyan helyeken hoztak létre farmokat, ahová talán a lábukat sem lett volna szabad betenniük, olyan helyeken éltek, ahol könnyen gyilkosság áldozatává válhattak - és sokszor váltak is. Véget akartam vetni ennek.

De ehhez térkép kellett. És a kormányzat nem volt hajlandó megrajzolni.

Ezért készítettem el én.

Aznap éjjel elhatároztam, hogy elviszem a térképet a közelben lakó javáknak, és beszélek velük arról, hogyan lehetne eljuttatni a homoklakókhoz is. Ha magunk közt meg tudunk egyezni abban, hogyan élünk együtt a hegyek és kanyonok között, egy nap talán a kormányzat is szentesíti megállapodásunkat.

A monitorba néztem: újabb retinavizsgálat.

- Számítógép - mondtam. - Hozd vissza azt a térképet, amit az előbb néztünk, és rajzold újra a határokat, amiket letöröltettem veled! Aztán másold ki az állományt a hordozható holovetítőre!

Harmadik nap:

A java erődben

Ismertem ezeket a javakat. Már sokszor álltam az erődjük kapujában, főleg abban az évben, amikor a kanyonok nedvességviszonyait vizsgáltam. Ilyenkor kijöttek, és vizet adtak azokért a vacakokért, amiket a sivatagban találtam, meg némi információért a Birodalomról, a városairól, az őket működtető rendszerekről, az idegen fajokról és a velük való bánásmódról. Próbáltam tisztességes lenni velük. Ha egy párszor becsaptak, még akkor is jól jöttem ki. Némelyik java majdhogynem barátom lett - az öregek, akiktől tanulhattam, akiknek volt türelmük megtanítani a nyelvükre, a helyi növények, a terep ismeretére.

Vastagfalú erődjük beleolvadt a kanyon oldalaiba, de én tudtam az utat a zárt, rejtett kapuhoz. Kiszálltam a siklóból, és feltartottam a holoegységet.

- Ó, javák! - kiáltottam. - Információt hoztam nektek cserére! A kapu azonnal kitérült - a "csere" valóságos varázsszó volt -, nyolc java sietett ki rajta. Megint próbáltam belesni, de nem láttam semmit a sötétségben. Be sosem hívtak. Ez új családi erőd volt, talán száz éves, tizenöt klánnal - jó négyszáz javával. Féltékenyen őrizték a titkaikat, rettegtek minden idegentől, de velem hajlandóak voltak szóba állni: órákig csereberéltünk a kapu előtt.

Az első java régi barátom volt: Wimateeka. Karattyolni kezdett nekem javául, lassan, hogy megértsem.

- Még mindig vízért jössz ide, most hogy a farmod már megvan? - csicseregte, és mindenki nevetett.

- Nem - feleltem. - Én hoztam nektek vízajándékot azért, mert olyan nagylelkűek voltatok velem eddig.

Wimateeka kezébe nyomtam egy teli vízzsebet: alig bírta el egyedül. A többiek köréje sereglettek, lerakták a tömlőt a homokra, és tapogatták, hogy érezzék a víz mozgását odabent.

- Mit hoztál még nekünk? - kérdezte Wimateeka.

- A térképek tudását - feleltem -, és azt, hogyan használja őket a császár a föld kérdéseinek eldöntésére. Mi is csinálhatjuk ugyanezt.

Leállítottam a letaposott homokra a vetítőt, és szóltam neki, hogy vetítse ki a térképet a talaj fölé. A javák sivítózva ugrottak hátra, Wimateeka kivételével. Ő nem hagyta ott a

vizet: végig rajta tartotta a kezét.

- Mi ez, amit hoztál, Ariq? - kérdezte.

Térkép, magyaráztam. Elmondtam nekik, mi a térkép, mire jó, hogyan mutatják ezek a kis jelek a síkságokat és hegyeket körülöttünk. Lassan kezdték megérteni, és mutogatni kezdték az ismerős helyeket. Elcsodálóztak, hogy az erődjük milyen kicsi ebben a méretarányban.

Elmagyaráztam nekik a határokat, és azt, miért segítene nekünk, ha hajlandóak lennének tiszteletben tartani a földet, amit a kormányzattól kaptam, mert akkor én sem igényelnék további földeket az erődjük felé - sőt, segítenék nekik kitölteni az űrlapokat, hogy maguknak kérjék. Javasoltam nekik, hogy vegyenek és helyezzenek ki ők is páraszédőket a völgyben, a farmom határáig. De még ha nem is teszik meg ezt, a képzeletbeli vonal a területeink között védelmet nyújt nekik, és azt is elmondtam, hogy reményeim szerint a Birodalom is elfogadja majd ezeket a vonalakat, és nem engedélyezi, hogy más emberek telepedjenek meg a völgyben.

Amikor befejeztem, a javák berohantak az erődbe, hogy megbeszéljék a többiekkel a információimat és a javaslataimat. Megkértem Wimateekát, hogy egy kicsit maradjon kinn velem. Leültünk a siklóm árnyékába, néztük a naplementét, és beszélgettünk.

- Meg tudnád tanítani nekem a homoklakók üdvözlését? - kérdeztem tőle.

Meglepetten pillantott rám, aztán azt mondta:

- Korogh gagh takt. "Áldott legyen távozásod tőlünk."

- Nem, én köszöntést kértem, nem búcsúzást - ellenkeztem.

Azt hittem, rosszul ejtettem ki a az "üdvözlés" szót, amikor a kérdést feltettem.

- Ez üdvözlés - mondta. - A legudvariasabb. Azért köszöntik egymást így, mert mindig úton vannak. Ritkán maradnak sokáig egy helyen.

Még normális köszönést sem volt idejük kifundálni, gondoltam. Csak sietősáldást, mert mindig otthagyják egymást.

- Mondd még egyszer - kértem.

Wimateeka mondta, én pedig addig ismételtettem, amíg nem ment.

- Miért akarod tudni ezt a köszöntést? - kérdezte Wimateeka. Meséltem neki a homoklakókról, a vízről, a földemről - vagyis az ő földjükről.

Wimateeka egy darabig csak nézett.

- A fiatal homoklakók most egy ideig veszélyesek lesznek - mondta. Elmagyarázta, hogy a kamaszoknak ilyentájt kell végrehajtaniuk valami hőstettet, hogy kiérdemeljék a felnőttiséget, és ez gyakorta erőszakcselekményeket jelent más fajok tagjaival szemben.

- Ilyenkor minden homokkúszónk hazajön - folytatta, - Ti emberek is jobban teszitek, ha Mos Eisleyba mentek. Elmondta, a fiatal homoklakók serege hogyan támadott meg egyszer egy déli java erődöt, hogyan mészárolta le az ottaniakat. Ez az erőd azóta üres, kiégett rom, amit Wimateeka egyszer felkeresett. Szerencsém volt, hogy a pára szedőmmel babráló homoklakók nem vaduló kamaszok voltak.

Wimateeka megkérdezte, hogyan kell kezelni a holoegységet. Szóltam a gépnek, hogy engedelmeskedjen Wimateeka hangjának is, aztán a java bekérte a térképet. Háromszor hívta elő és tüntette el az ábrát, aztán megkérdezte, beviheti-e a vetítőt az erődbe, hogy megmutassa társainak.

- Ez nem csere - figyelmeztettem. - Sértetlenül akarom visszakapni ezt a holoegységet.

- Személyesen fogom kihozni neked - felelte. Felkapta az egységet, és besietett az erődbe.

Megettem a magammal hozott elemózsiát. Mikor a második nap is lenyugodott, kiterítettem pokrócomat a homokra. Úgy terveztem, itt alszom, fejem alatta pisztolyommal - főleg Wimateeka rémtörténete után a homoklakó kamaszokról -, a java erőd szomszédságának viszonylagos biztonságában. De éjszaka fáklyákkal jöttek ki értem a javák. Wimateeka vezette őket.

- Megtiszteltél minket - tette le elém a holoegységet. - Szélesítsd ki határainkat a tőlünk nyugatra eső völgygel a Dúne-tengerig, és elfogadjuk a javaslatodat.

Kivetítettem a térképet, és a holoegységgel berajzoltattam a kért változtatást. A javák karattyolni kezdtek, amikor a fekete vonal átkerült a következő völgy másik oldalára. Kúszóik ezen a völgyön keresztül jártak a Dúne-tengerre gyűjtögetni; valamennyien egyetértettek abban, hogy ez a völgy feltétlenül kell nekik.

- Nem biztonságos itt kinn a homokon - mondta Wimateeka. - Hozd be a takaródat, a siklódat, a holoegységedet, és töltsd nálunk az éjszakát!

Erre nem számítottam. Felálltam, összehajtottam a takarót, a vetítővel együtt a siklóba raktam, és lassan berepültem a kapun.

Semmit nem aludtunk. A javák egy nagy terembe vittek, és erődjük mélyén fáklyafénynél beszélgettünk térképekről, vízről, homoklakókról, meg arról, hogy hogyan lehetne velük térképekről beszélni.

**Ötödik nap:
üdvözlés**

Eyvind meg én a siklónkban ültünk a páraszedőtől és a szokásos vízajándékomtól délnyugatra eső dűnén.

- Eljönnek a vízért? - kérdezte Eyvind.

- Minden áldott nap.

- És nem törik fel a többi páraszedődet?

- Nem.

- Nekem akkor se tetszik ez az egész. A te farmod van a legkijebb, és el vagy szigetelve tőlünk, többiektől - tehát lehet, hogy muszáj érintkezned a homoklakókkal -, de az én farmom a következő, és én nem akarom, hogy a homoklakók ott mászkáljanak. Én ugyan nem adok nekik vizet, de mi lesz, ha odajönnek, mert várják?

- Ott! Ott van az egyik! Figyeld a dűnéket északnyugatra; a legtöbbször onnan jönnek. Valahol arrafelé táborozhatnak.

- Te meg lecsalod őket ide.

Nem feleltem. Sokat vitatkoztunk erről az utóbbi napokban.

Nem volt kedvem marakodni, amikor a homoklakók ilyen közel jártak. Eyvind javára legyen mondva, hogy ő is abbahagyta a kötözködést. Teljesen csendes volt a kanyon, szél se rezdült.

Nem hallottam a homoklakók mozgását. Most először hoztam valaki mást magammal a vízajándék átvételére.

Felálltam, és Eyvind javára tettem a kezem. Nem hittem, hogy a homoklakók bánthanának. Reméltem, ha látják Eyvindet mellettem, rájönnek, hogy őt sem szabad bántaniuk.

Meghoztam a döntéseket, és tartani akartam magam hozzájuk, de rádöbbsentem, hogy ezek a döntések eltolták a faji érintkezés határait minden itt élő számára - remélhetőleg a jó irányba.

Hirtelen egy homoklakó jelent meg a páraszedő árnyékában, a vízzseb mellett. Észre sem vettem, ahogy jött: egyszerűen csak ott termett. Üdvözlő mozdulattal felemeltem az öklömet, de ő nem viszonzta.

- Talán mégsem volt olyan jó ötlet ez - suttogta Eyvind. - Elmenjek?

- Még ne - feleltem. Megint felemeltem az öklöm. - Koroggh gahgt takt! - kiáltottam.

A homoklakó hátrálni kezdett, ki az árnyékból, és mintha menekülni akart volna.

- Koroggh gahgt takt! - ismételtem. Reméltem, hogy jól ejtem ki a szavakat, és hogy Wimateeka tanítása valóban üdvözlés, nem pedig kihívás vagy halálos sértés.

A homoklakó lassan felemelte karját, és ökölbe szorította a kezét.

- Koroggh gahgt takt! - kiáltotta vissza.

Akkor mégis jól tudtam, gondoltam. Eddig megy a dolog. Valahonnan kellett felől is felhangzott az üdvözlés, aztán a többi irányból is, és megsokszorozódva verődött vissza a kanyon falairól: "Koroggh gahgt takt."

Eyvind felállt.

- Teljesen körbevettek minket - mondta.

Mégis csak egyet láttunk közülük. Az az egy fogta a tömlőt, és eltűnt a dűnék közt. Eyvinddel együtt siklóba szálltunk, és elmentünk. Egyetlen más homoklakót sem láttunk aznap.

Hozzám mentünk, és késő éjszakáig beszélgettünk.

Átadtam Wimateeka figyelmeztető üzenetét a homoklakók rítusáról az összes-többi farmernek a környéken, és mindenki egyetértett abban, hogy nem mehetünk Mos Eisleyba. Ha most elmegyünk, nem számíthatunk rá, hogy valaha is itt maradhatunk. De ahhoz, hogy maradjunk, béke kell, és a legtöbb farmer úgy érezte, hogy ezt csak fegyverrel vagy birodalmi védelemmel lehet elérni. Kevesen támogatták ötletemet a térképekről és a jó szomszédságról. Eyvind sem állt mellém.

Még a házassági terveiről se szólt.

Tizenötödik nap:

Eyvind és Ariela

Átmentem a siklómmal Eyvindhez, hogy elhozzam az egyik lerobbant páraszedőjét, és mit látnak szemeim: egy gyönyörű lánnyal jött ki a házából.

- Ez itt Ariela, a menyasszonyom - mondta. - öt hét múlva lesz az esküvőnk.

Csak így, ilyen szimplán. Eyvind erről senkinek sem beszélt, még nekem sem. Nem tudtam, hogy ilyen korlátokat tart a barátságban.

- Örülök, hogy talákoztunk - mondtam Arielának. - És gratulálok mindkettőtöknek.

- Szóval te vagy az a farmer a nagy tervekkel - szólt Ariela. Eyvind szemügyre vett.

- Most már érted, miért nem akarom, hogy a homoklakók itt settenkedjenek? - kérdezte.

Megint a vita. Még alig ismertem meg Arielát - alig hallottam az esküvő hírét -, s máris hárman vitatkoztunk.

- Nézd - mondtam. - Én egyszerűen csak úgy gondolom, hogy egyikünk se maradhat meg itt, ha nem tudunk békésen kijönni a homoklakókkal és a javakkal. De szerintem esküvő előtt nem illik ennyit veszekedni. Hozd azt a páraszedőt, Eyvind, és már itt sem vagyok!

- Szerintem nagyon is jó, amit csinálsz, Miq - szólt Ariela. Elállt a szavam. - Azt hiszem, segítenünk kéne neked, és azt hiszem, azt is tudom, hol kezdjük. Eljönnének a java barátaid az esküvőnkre? Meghívnád őket a nevünkben? Mint szomszédok, igazán résztvehetnének életünk fontos eseményeiben.

- Még sosem szagolta őket közelről jegyezte meg Eyvind.

- El fognak jönni - feleltem. - Még ma szólok nekik.

Így is tettem. Letettem a vén páraszedőt otthon, felpakoltam éjszakára, és még napnyugta előtt a java erődnél voltam.

- Hát ismét megtisztelsz minket! - sipákkolt Wimateeka, amikor átadtam a meghívást. - De mi lesz az ajándékkal? Vihetünk valamit, de hát oly keveset tudunk nélkülözni! Ajándékunk olcsó lesz és silány.

- Mindent megtiszteltetésnek vesznek, amit tőletek kapnak - nyugtattam meg.

Megint bevíttek az erődbe, a tanácsterembe. Éjszakáig beszélgettünk az esküvői ajándékról - a kősót jónak tartották, vizet nem tudtak adni, ruhájuk kevés volt, a helyrehozott droidok pedig elegáns, de túlzottan drága ajándékok lettek

volna.

- Ajánljátok fel, hogy megtaníttjátok nekik a nyelveteket -
mondtam. - Az remek ajándék lenne.

De ők ragaszkodtak a kósóhoz - nem sikerült megegyezésre
jutnunk.

Harminckettedik nap:

Szomszédok látogatása

Éppen kitettem a második páraszedőt is, amit Eyvindtól
vettem, és ami a javítások után egész jónak tűnt - akár
egyharmad litert is hozhatott naponta. A farmom két literrel a
régi átlag fölött fog hozni - nem hiányzik majd a víz, amit a
homoklakók kapnak.

Beraktam a szerszámokat a silóba, és lassan elindultam
hazafelé. Azért mentem lassan, mert sötét volt, és lehetett
mitől tartani. De legalább a homoklakóktól nem kellett félnem
úgy, mint régen.

Befordultam a kanyonba, ahol a házam állt, és fényeket láttam
sok fényt. Gyorsítottam.

- Ő az! - kiáltozták emberi hangok, amikor megálltam.

Mi történt?

Eyvind volt, meg Ariela, és Jensenék, akik Eyvindék mellett
laktak, meg Clay-ék, Bjornsonék - és még hatan-nyolcan a
többiek közül.

- Mi a baj? - kérdeztem.

Eyvind előlépett.

- Azért jöttünk, hogy mint szomszédaid, megkérjünk: ne adj
vizet a homoklakóknak. Nem tudod, mit cselekszel. Valami
birodalmi galibára gondoltam, ami akkora horderejű, hogy a
szomszédok átjönnek miatta; hogy talán egész Mos Eisleyt
eltörölték a föld színéről, vagy ilyesmi - nem erre.

- Bántottak valakit a homoklakók azóta, hogy vizet adok
nekik? - kérdeztem.

- Öt évvel ezelőtt ők ölték meg a fiamat - mondta Bjornsoné.

- Ezt nem tudhatja biztosan - szólt halkán Ariela.

- Holtan találtam a kanyonban, északra a birtokunktól! Ki más
vagdosna ott szét embereket fejszével? A birodalmi nyomozók
azt mondták, a homoklakók ölték meg a fiamat.

Egy darabig mindenki hallgatott. Senki sem akarta kimondani, hogy nagyon sokan járhattak még odakint a homoklakókon kívül. Senki sem akarta kimondani, hogy a birodalmi nyomozók talán csak olyan gyanúsítottakra akarták kenni a dolgot, akiket úgysem állítanak soha bíróság elé.

- Tönkretették öt páraszédőmet - mondta Jensen.

- Betörték a raktáramba, és szétszedték - szólt Clay asszony.

- Az egyik beledobta a gardeffijét a hátsó stabilizátoromba, amikor Mos Eisleyba tartottam a siklómmal - jelentette ki Sigurdné. - Alig jutottam el a városig.

Ariela beléjük fojtotta a szót.

- Rengeteg rossz dolog történik idekint, és önök mind azonnal a homoklakókat hibáztatják.

Olafsen úr közbevágott:

- A magafajta kívülállók - Honnan is jött? Az Alderaanról? - meg az ilyen Ariq-félék okozzák itt a legtöbb bajt!

- Én nem vagyok kívülálló - szóltam közbe, de nem ez volt a lényeg. Nagyon újak voltak az elképzeléseim, és eleinte lehettek még bajok, mielőtt beköszönt a béke. Minden gondnak nem lehettek a homoklakók az okozói.

- Tudom, gyerekkorodban nedvességfarmon dolgoztál - mondta nekem Eyvind. - Aztán te is csináltál egy farmot, hogy megélj belőle. Szerinted ez elég ahhoz, hogy kinevezd magad mindenki képviselőjének, és tárgyalj a homoklakókkal meg a javákkal a nevünkben?

- A homoklakók tönkretették volna a farmomat, Eyvind, ezt te is tudod. Valahogy együtt kell élnem velük. Ezt-is tudod.

- Itt a legtöbb ember ellene van annak, amit csinálsz, Ariq.

- Valóban? McPhersonék, Jonsonék és Jacquesék támogatnak engem: ők nincsenek is itt. És mi van Owennel meg Beruval? Velük beszéltetek? Hát Darklighterékkal? Ők ki mellett állnak?

- Két nap múlva saját szemükkel láthatják majd, mit érnek Ariq tervei - szólt Ariela. - Eyvinddel megkértük, hívja el a javákat az esküvőnkre. El is jönnek.

Ez a bejelentés aztán tényleg soha nem látott vitát robbantott ki. Eyvind nem volt túl boldog a menyasszonya szereplésétől.

- A javák megtiszteltetésnek veszik a meghívást - mondtam. - Együtt lehet élni velük, majd meglátják. Talán a homoklakókkal is kijövünk valahogy.

De senki sem hallgatott rám. Ariela aggodalmasan pillantott rám. Elég jól el tudtam képzelni, miért aggódhat. Világos volt,

hogy nem Eyvind mellett áll az én ügyemet illetően. Sajnáltam, hogy épp én vagyok az oka első összezördülésüknek.

- Elmegyek ezzel az üggyel Mos Eisleyig, de akár Bestineig is - mondta Eyvind, amikor mindenki szedelőzködni kezdett.

Letettem a siklót éjszakára, és bezártam mindent. Amikor kimentem, Ariela még mindig ott volt.

- Mi akarsz tenni? - kérdezte.

Én is ugyanezt a kérdést akartam föltenni neki.

- Nem tudom - feleltem. Csak ültünk a homokban a ház előtt, és nagyokat hallgattunk.

- Tényleg az Alderaanról jöttél? - kérdeztem aztán.

- Igen.

- Nem hiányzik?

- Nem igazán. Szerelmes vagyok, és ez mindenért kárpótol. De a víz, az hiányzik. Otthon bőven volt.

- El sem tudom képzelni. Én ahhoz vagyok szokva, hogy minden cseppre vigyázzak.

- Pedig ott nem kell. Ha egyszer elvinnélek titeket az Alderaanra, meglátnátok.

- Úszkálnék egész nap.

- Órákig zuhanyozhatnál, és senkit se érdekelne.

- Növényeket tartanék a lakásomban, és locsolnám őket. Rámnézett és elmosolyodott. Aztán felállt.

- Nem fogom engedni, hogy Eyvind keresztbe tegyen neked Mos Eisleyban vagy Bestine-ben. A többi nem rajtam múlik.

- Köszönöm - feleltem. Elment a többiek után, és meg bementem. Nem kívántam enni. Meleg volt a házban, úgyhogy fogtam a holovetítőt, és kimentem a gerincre, ahonnan le lehet látni az udvaromra. Minden fényt lekapcsoltam, sötét volt minden. Kivetítettem a térképet: csak úgy sugárzott. A kövek a földön olyanok voltak, mint a hegyek a farmom körül. A csillagok fényesen ragyogtak, úgyhogy hanyatt fekvé nézni kezdtem őket.

Nem nézek fel elégszer. Annyira elfoglalt vagyok nappal, és olyan fáradt éjszaka, hogy nem nézek fel elégszer a csillagokra.

Kíváncsi voltam, mi fog kisülni az egészből.

Ötvenedik nap:

Java ajándékok, esküvő

Harmincegy java jött el az esküvőre, és kősót hoztak zsákban, egy liter vizet, egy darab barna anyagot - meg egy olyan kicsi diagnosztikai droidot, ami elfért az ember tenyerében. Nem tudták elhatározni magukat egyetlen ajándék mellett sem, úgyszólván elhoztak mindent, amiről beszéltünk.

A diagnosztikai droid beszélt a páraszedők bináris nyelvén. A javák olyan szépen kifényesítették, hogy a csillogása szinte bántotta a szemet.

Az emberek csak álltak, nézték a gazdag ajándékhalmozatot, és eltűnődtek rajta, hogy mennyire örülhetnek a javák a meghívásnak.

Eyvind odajött hozzám, és kért, hogy tolmácsoljak neki meg Arielának. Szerettek volna köszönetet mondani a javaknak. A puncsostól mellett álltam Jansenékkal és Ariela nővérével meg anyjával, akik az Alderaanról jöttek át, az esküvő kedvéért. Jansenné elém állt, mielőtt elmehettem volna.

- Talán mégis igaza volt - mondta. - Talán.

Rámosolyogtam, és rohantam tolmácsolni. A javák meghajoltak előttem, én is meghajoltam előttük. Elmondtam nekik Eyvindék üzenetét, aztán felelgettem a kérdéseikre a szertartással kapcsolatban: igen, ezek az emberek itt mind számbajöhető vevők, igen, a kis diagnosztikai droid mindenkinek nagyon tetszett, nem, Eyvind és Ariela nem mindenki szeme láttára hálják el a házasságukat, igen, mindenki reméli, hogy gyerekeik lesznek, igen, az emberek különleges ételeket hoznak ilyenkor, hogy emlékezetessé tegyék a napot.

- Kóstoljátok meg a fűszeritalt - mondtam nekik. - Imádni fogjátok. Jobb, mint a tiszta víz.

Nem tudtam, mit fognak szólni a fűszerhez. Követtek a puncsosasztalhoz, töltöttem Wimateekának egy pohár fűszeritalt, és a kezébe nyomtam a poharat. Ő csak felemelte a poharat, és belenézett.

- Milyen hideg!

- Mi általában hideg italokat iszunk fontos alkalmakkor - feleltem.

- És miért piros? Vér van benne?

- Nem. Mi nem iszunk vért.

Wimateeka furcsa pillantást vetett rám, és hirtelen belém

hasított a gondolat, hogy a javak talán vért isznak az esküvőjükön. Hamarosan úgyis megtudom. Wimateeka még mindig nem kóstolta meg az italt.

- Egész jó - biztattam. - Legalábbis szerintünk.

- Mennyibe kerül? - kérdezte végül.

Szóval azt hiszi, hogy fizetnie kell érte. Nyilván egész addig azon kínlódtak, hogyan fognak fizetni az ételért és italért - főleg ha még muszáj is megkóstolniuk.

- Itt minden ajándék a vendégeknek - mondtam.

Wimateeka ekkor elmosolyodott, és ajkához emelte a poharat. Amikor megízlelte a folyadékot, elkerekedett a szeme - azt hittem, menten kiköpi, de nem tette, sőt, nemsokára ivott még egy pohárral. Kiszolgáltam a többi javát is. Mindenkinek ízlett, kértek még: tizenöt percig mással se foglalkoztam.

Eyvind idegesen, aggodalmasan jött oda:

- Kezdenénk már - mondta - de Owen és Bem még nincsenek itt, pedig biztosra ígérték.

- Ki tudja, mi tartja fel őket? - feleltem. - De jobb lesz, ha hamar elkezdek, mielőtt a javák berúgnak.

Eyvind nevetett.

És kitört a lövöldözés.

A siklók mögött. Mindenki Eyvind házából nyugatra parkolt le, onnan hallatszott a zaj: két-három ember lövöldözött a siklókra. Nem tudtam, miért műveinek ilyen ostobaságot-aztán megláttam a homoklakókat.

A kamaszok, gondoltam. Fejükbe vették, hogy elkötnék pár siklót, amíg mi az esküvővel vagyunk elfoglalva!

A homoklakók visszavágtak gardeffijükkel. Az emberek ordítva menekültek fedezékbe, Eyvind pedig odarohant, vagy lövöldözni, vagy véget vetni a lövöldözésnek. Utánaszaladtam, de elvesztettem a sokadalomban, és mire áttörtem, majdnem keresztülestem Arielán, aki a földön kuporgott, és valamit fogott a földön.

Eyvindet. Letérdeltem Ariela mellé. Eyvind tiszta vér volt, és tombolt a lövöldözés. Felálltam Ariela mellett, hátha felismernek, és nem bántanak minket, és némelyik hátra is lépett, amikor meglátott... aztán valami hátba talált, hogy felbuktam - egy gardeffi széles lapja volt -, majd percekig nem kaptam levegőt, de nem ájultam el. Sikolyokat hallottam, Ariela sikolyait, de mozdulni sem bírtam, és csak lábakat láttam, emberekét, homoklakókét, aztán egy ember felrántott,

és az arcomba ordította:

- Ez a maga hibája! Azért van, mert vizet adott nekik!

Visszalökött a földre, de most már tudtam lélegezni, és magamtól is felálltam. Eyvindet elvitték.

- Meghalt - ordított rám valaki, és a szavak legalább olyan erősen mellbevágtak, mint az előbb a gardeffi. Megint elállt a lélegzetem.

- Elvitték Arielát - kiabálta valaki más. - Elvonszolták Eyvind mellől, és elvitték!

Ariela anyja a karomba csimpaszkodott.

- Meg kell mentenie őt - mondta. - A többiek a homoklakók után akarnak menni, hogy lelőjék őket, de a homoklakók biztos megölik a lányomat, mielőtt kiszabadíthatnák. Mentse meg őt!

- Viszem Wimateekát - feleltem. - Ő majd tolmácsol.

Erre épült fel a terv: tizenkét órám volt, hogy megtaláljam a homoklakókat, és rávegyem őket, hogy adják vissza Arielát. Mindenki más javában fegyverkezett. Ha nem jövök vissza tizenkét órán belül, utánam jönnek.

És legyilkolják a homoklakókat.

Wimateekát és a javákat a homokkúszójukban lapulva találtam. Elmondtam, hogy mit kell tennem, és kértem Wimateekát, jöjjön velem. Egész testében remegni kezdett, de felállt, és eljött velem a siklómhoz. Amikor beültettem, még mindig reszketett.

Mikor elindultam, arra gondoltam, hogy vajon én miért nem remegek.

Ötvenedik nap, kora délután:

A páraszedőnél várok egy utolsó vízajándékkal

Azért vártam a páraszedőnél, mert úgy gondoltam, hogy a homoklakók a táborukba viszik Arielát, az pedig északnyugatra van. Én gyorsabb vagyok a siklómmal, mint a kamaszok, úgyhogy meg tudom előzni őket. Lehet, hogy megállnak itt megnézni, nincs-e egy kis víz.

Kigondoltam, mit fogok nekik mondani. Ezek kamaszok, akiknek be kell bizonyítaniuk, hogy méltók a felnőttiségre. Én majd ajánlok nekik valamit, ami örökre emlékezetes lesz, és

hírnevet szerez nekik: tárgyaljanak a javákkal és velem földjeik határa és nomád életmódjuk biztosítására. Tudtam, hogy úgyis a felnőttekkel kell majd megegyezni, de a kamaszok elindíthatják a folyamatot, és meggyőzhetik a többieket a dolog szükségességéről.

Reméltem, hogy elfogadják. Reméltem, nem fejeznek le előbb. Reméltem, hogy belátják: Ariela semmiség ehhez képest, meg ahhoz képest, hogy vizet és anyagot hoztunk érte.

Így hát vártunk a homokon, a vízzel és az anyaggal, a holovetítővel meg a térképpel.

És el is jöttek, egész hirtelen. Egyszerre rengeteg fiatal homoklakó vett körül minket, mind csillogó pengéjű, éles gardeffivel. A dűnéket ellepték a homoklakók. Keresni kezdtem Arielát, de először nem vettem észre.

Felálltam, felemeltem ökölbe szorított kezem, és elkiáltottam magam:

- Koroghgh gahgt takt!

Csend volt. Egyikük sem szólt vagy emelte fel a karját. Ekkor láttam meg Arielát: össze volt kötözve, felpeckelték a száját, és őrizték. Dél felé kuporgott tőlünk egy dűnén.

- Mondd el a homoklakóknak, amit most én mondok - kértem Wimateekát. Tudtam, hogy gyorsan és jól kell beszélnem, ha meg akarom menteni Arielát, meg talán magamat és Wimateekát is.

Elmondtam nekik, hogy elejét vehetnénk az olyan incidenseknek, mint a mai. Hogy én tudok egy módszert.

Elmondtam a tervemet, és azt a reményemet, hogy a Birodalom is el fogja ismerni, amit csinálunk, és azt, mit jelent ez nekik és nekünk.

Wimateekának okozott egy kis gondot a térkép ismertetése. Nem tudom, megértették-e, mi ez egyáltalán. Wimateekával simára söpörtünk egy kis helyet, felállítottam a vetítőt, és kivetítettem a térképet. Némelyik homoklakó rémülten elhátrált, de a többiek előrejöttek, és mintha kezdték volna felfogni.

De addig nem akartam tárgyalni, amíg szabadon nem engedték Arielát.

- Amire most készülünk, az jobb, mint a gyilkolás - mondtam. - Engedjétek szabadon a foglyotokat, és adjátok át nekem, mert ő a barátom. Fogadjátok ezt a vizet és ezt a szövetet kárpótlásul azért, hogy eddig a gondját viseltétek.

Egy kicsit vitatkoztak, de aztán elvették a vizet meg az anyagot, hátraadták, aztán elvágták Ariela kötelékeit, aki odajöhetett hozzám.

Lassan vágott át a homoklakók között. Azok nem nagyon álltak félre az útjából. Ariela azonban magasabb volt náluk, úgyhogy rajtam meg Wimateekán tartotta a szemét, és végül megérkezett hozzánk. Megöleltem, és ő is minket.

Aztán elkezdünk alkudozni és vonalakat rajzolgatni a térképre.

Működött a dolog.

Arra a rengeteg antropológusra gondoltam, aki most szívesen itt lenne a homoklakókkal. Szép fényes nap volt, és éreztem, hogy a feszültség lassan enyhül közöttünk. A térképem még sosem volt ilyen gyönyörű, mint most, ahogy ott derengett a homok felett a fekete határvonalakkal.

Hat órával a határidőm lejárta előtt végeztünk a tárgyalással. Felpakoltunk Arielával és Wimateekával.

A homoklakók felálltak és néztek minket, aztán elindultak a táboruk felé.

Ariela bemászott a siklóba.

Beültettem Wimateekát, és én is beszálltam.

A tőlünk nyugatra fekvő dűne lángba borult. A páraszedőm robbant szét, és gőz tört elő belőle. Robbanások rázták meg a homokot - a fiatal taszkcenk rikoitozva szaladtak szét. Hat órával a határidő lejárta előtt - mikor már mindent megbeszéltünk. Véget kellett vetnem a lövöldözésnek.

Egyenesen oda repültem, ahonnan a lövések jöttek, délnek, egy sziklás emelkedő felé - de nem ért minket találat. A tűzvonal szétnyílt előttünk. Rohamosztagosok. Birodalmi rohamosztagosok voltak a sziklák közt. A velem szembenálló farmerek hívták ide őket: csak erre tudtam gondolni.

Megálltam a siklóval, és felrohantam a sziklára.

- Hagyják abba! - kiabáltam. - Még csak nem is felnőtteket ölnek!

De ügyet sem vetettek rám. Lökdösni kezdtem őket, rángattam a karjukat, hogy hagyják már abba - aztán valami elkapott hátulról, és a sziklának vágott.

- Fejezze be! - ordított rám valaki.

A többi farmer volt az: nyolcan-tízen lehettek.

- Megölik magát a rohamosztagosok - sziszegte valaki a fülemben. - Élje csak túl ezt a napot, és még elővesszük azért,

ami történt!

Próbáltam kiszabadulni, de visszalöktek.

**- A Birodalom sosem fogja hagyni, hogy megvalósuljon a terve
- sziszegte egy másik hang, aztán Ariela jelent meg előttem,
sápadtan, kisírt szemmel.**

**- Hát nem látod? - mondta. - Ezek bajt akarnak minden világon,
hogy a többség örüljön, amiért ők ott vannak, és fenntartják a
békét. Ha békét csinálnál itt, világossá válna, ki az igazi
ellenség - és akkor mi lenne?**

**Láthattam volna mindezt előre. Már akkor rájöhöttem volna,
amikor a birodalmi kormányzók visszautasították a térkép
gondolatát.**

**A tüzelés abbamaradt. A farmerek köszönetet mondtak a
rohamosztagosoknak, amiért "megmentették" Arielát, meg
engem és Wimateekát.**

- Egy időre el kell hagynia a farmját - mondta a rohamosztagos.

- Nem biztonságos az az elszigetelt ház.

**Ez nem ideiglenes evakuáció lett volna: azt jelentette, hogy
vége a farmomnak. A homoklakók most már biztosan meg
akarnak ölni - hacsak meg nem győzöm őket arról, hogy nem
én árultam el őket, hanem valaki más.**

- Hazakísérjük a javát - mondta egy másik katona.

- Ne - szóltam. - Majd én hazaviszem.

**És így is tettem. Nem akartam egyedül hagyni Wimateekát a
rohamosztagosokkal. Szerintem megölték volna, csak hogy
felhergeljék a javákat a farmerek ellen. Így is egy
rohamosztagos csapat kísért minket a java erődig: Kitettem
Wimateekát a kapunál, ő pedig szó nélkül besietett.**

Ötvenedik nap, éjszaka:

Lázadó leszek

**A birodalmi parancsnok berendelt Mos Eisleyba
vallomástételre: mennem kellett. Ariela megkért, vigyem ki az
anyját meg a nővérét az úrkikötőbe. Ő a farmerekkel maradt,
hogy előkészítse a védelmet a homoklakók bosszúja ellen.**

**- Eyvind rám hagyta a farmját - mondta Ariela. - Szeretném, ha
segítenél vezetni, ha ennek vége lesz, és végredolgozhatunk:
Volt min gondolkodnom Mos Eisleyba menet.**

Ariela nőrokonait az űrkikötőben hagytam. Ők hamarosan biztonságban lesznek az Alderaanon. Megtettem a vallomásomat, a birodalmiak elkobozták a térképet, aztán elengedtek. Vajon mennyi időre?

A farmom elhagyatottan állt. Rombadőltek reményeim a békéiről a javákkal és a homoklakókkal. A homoklakók nyilván becsapva érzik magukat, és gyilkolni fognak. A térképeim, az álmaim, a sikeres tárgyalások a Birodalomnak semmit sem jelentettek.

És mindez azért, mert a Birodalom nem akarja, hogy békében éljünk. Mert a Birodalmat nem érdekli a polgárok élete és munkája. Tologatható, feláldozható gyalogok vagyunk csupán - erőfeszítéseink csak addig érdekesek, amíg a "jövőhagyott" irányba mutatnak.

Betértem a kantinba egy italra. Képtelen lettem volna egyenesen visszamenni. Beültem egy sötét sarokba, figyeltem a tömeget - lények a Birodalom minden sarkából. Olyan népek képviselői, amiket a maguk módján mind elnyomva tart a Birodalom. És mi mind túrunk.

Pedig van más megoldás is. Tudtam, hegy van.

A lázadás.

A Birodalom engem is belekergetett a lázadásba.

Ittam még egy pohárral, és körülnéztem. Nem tudtam, hogyan vehetném fel a kapcsolatot a lázadással, nem tudtam, hogyan csatlakozzak hozzájuk. De itt biztosan megtudom. Ha felteszek néhány óvatos kérdést, talán megtudom. Úgy döntöttem, azt az ithorit szólítom meg, aki néhány asztalnyira ül.

Ittam még egy pohárral, hogy bátorságot öntsek magamba, de mielőtt a tettek mezejére léphettem volna, Owenék unokaöccsét, Luke-ot pillantottam meg, aki egy általam ismeretlen emberrel és két robottal érkezett.

Hol van Luke nagybátyja és néne? A kérdés elgondolkodtatott. Owenék farmja eléggé messze esett az enyémtől. Talán náluk ellehetnének Arielával, amíg visszamehetünk a farmjainkra.

És akkor elkezdhetünk dolgozni a lázadásnak.

Ariela velem fog tartani. Azután, ami ma történt, valószínűleg a farmerek többsége is. A javák segítenek. Idővel talán a homoklakók is megértenék a helyzetet - és azt, hogy a Köztársaság visszaállítása véget vetne a birodalmi önkénynek. A hozzám hasonló farmereknek, különös szövetségben a

javákkal és talán a homoklakókkal, harcolniuk kell azért, hogy békében élhessenek azon a bolygón, amit az otthonuknak neveznek.

Miután mindezt végiggondoltam, valami azt súgta, meg fogom találnia lázadást kint a hegyekben és a Tatuin vízfarmjain is. Valami azt súgta, hogy a dolgok meg fognak változni a Tatuinon, méghozzá úgy, ahogy a birodalmiak sosem képzeltek - és szerették - volna. Valami azt súgta, végül - valamikor, valahogy - nyugalom lesz itt. És megrajzolhatjuk végre a béke térképeit.

JUDITH ÉS GARFIELD REEVES-STEVENS

AZ UTOLSÓ ÉJSZAKA MOS EISLEYBAN

A farkasember és a lamproid meséje

Néhány pillanattal a hiperugrás után a helyzet éppoly egyszerűvé vált, mint a ragadozó és zsákmány viszonya. A bothai véren vett titkok ellenére a félig kész Halálcsillag Endor dzsungelvilága fölött készen várt arra, amit a támadók váratlan rajtaütésnek szántak: a felkelők flottája pusztulásra volt ítélve.

Sivrak X-szárnyú vadásza műszereit figyelte, miközben Ackbar admirális kitérő manőverre szólított fel. Ez azonban csak pár pillanatnyi haladékot jelenthetett: a birodalmi flotta már közeledett a 47. szektor felől - csillagrombolók, cirkálók, TIE kötelékek -, és Sivrak tudta, hogy csapdába kerültek. Mindig is csapda volt az egész.

A szőr felmeredt sötét ábrázatán, agyari kivillantak a támadás ösztönös grimaszában. Sivrak shistavani farkasember volt, és azzal az ősi dühvel szállt szembe a halállal, amit az evolúció és az ismeretlen genetikai tervezők a sejtjeibe kódoltak.

A TIE vadászok a birodalmi flotta élére törtek, mintha a csillagrombolókra már nem is lenne szükség a végső összecsapásban. Az új felrobbanó hajók tűzvirágaiba borult. Sivrak a zavaráson keresztül, a haldoklók sikolyain át is hallotta parancsait: védelmezni a flottát, bármi áron. Sivrak elbődült. Neki aztán nincs mit kockáztatnia. Minden,

ami értelmet adott az életének, szétszórt hamuként kavarog Hoth jégbolygóján.

Fogsora megcsillant a vadászat izgalmában. Kézi vezérlésre állította a fegyvereket, és ütközőpályára állt egy TIE vadász felé. Sisakrádiójából hallotta, hogy az egészségügyi fregatt támadás alatt van, de már késő volt változtatni menetirányán. Pályája éppúgy ki volt jelölve, mint azon a napon, amikor először találkozón vele.

Az Endor holdja bekúszott Sivrak elé. A három TIE vadász irányt váltott, és közeledni kezdett. Sivrak fegyverei úgy martak az űrbe, mint amikor vér fröccsen a csillámló agyarak alatt. A birodalmi hajók visszalóttek, és olyan gyorsan közeledtek, hogy még egy tökéletes vadász sem volt képes szemmel követni őket.

Sivrak nekilódult, az X-szárnyú hajtóművei felsivítottak. Pilótájának mély torokhangja csatlakozott a többiekéhez, amikor az ő nevét kiáltotta a harc hevében. A mindent elsöprő ordítás viharos crescendóba csapott, ahogy a birodalmi vadászok lövései megremegtették a pilótafülkét. Az űr hirtelen megcsavarodott, és vöröslő pusztulásba burkolta. Sivrak belekapaszkodott létének utolsó pillanatába, a semmi kezdetébe. Valahol az érzéketlen tombolásban azonban halk dallamfoszlányokat hallott. Zenét, amit már hallott valahol. Nagyon régen. Azon a napon, amikor először...

...belépett a mos eisley-i kantinba, a Tatuin porától nehéz csizmában, forrón az ikernapok hevétől. Megtörölte a száját, mert érezte a homok csikorgását a fogai közt, és hagyta, hogy szemei alkalmazkodjanak a benti homályhoz.

Egy pillanatra enyhe szédülés fogta el, mintha a teste még nem szokott volna hozzá, hogy normális gravitációs térben van, olyan hamar a... már nem emlékezett, mi után. Lehunyta a szemét, és zöld világ villant fel a szeme előtt. Valami egy bizonyos... Halálcsillagról? Megrázta a fejét, hogy eloszlassa a zűrzavart, aztán lement a lépcsőn, és a pult felé indult.

A csapos kérés nélkül is adta Sivraknak a szokásost - szétnyomott gildent, pohárban, aminek a csápjai még remegtek, bizonyítandó frissességét. Sivrak megfogta a poharát, és próbált visszaemlékezni, hogyan is lehet ez a szokásos itala, amikor még sosem járt ebben a kantinban. Peremcserkész, illetve csak az volt, amíg a Birodalom le nem

zárta a Külső Peremterületeket a felfedezők elől. Most ő is csak egy volt a talajvesztettek közül, akik menekülnek a Birodalomtól és a politikai elkötelezettségtől. És Mos Eisleyban éppen túl sok volt a rohamosztagos. Tudta, hogy mennie kell, ahogy szert tesz a szükséges pénzre. Az utolsó pillanatban lépett félre egy java elől, akik elcsörtetett mellette, a kijárat felé.

Sivrak megdöbbsent. Számított rá, hogy a java el fog rohanni mellette. Tudta, mit fog tenni a sivataglakó: éppen azt, amit akkor, amikor ő először lépett be ide, és először találkozott... Elhaladt a pult mellett, besétált a zenekarral szemközi homályos részbe.

És újra megpillantott őt. Épp úgy, ahogy először.

Megállta lény asztalánál, mélyen beszívta az egyértelműen nőnemű egyedre utaló feromonok illatát, megcsodálta a székre kulcsolt izmos orsókat, melyek csak még érzékibbé váltak szemében hatalmas erejüktől. A nő feléje fordult, laza korall-. ajkai mögül csillogó fogsor villant elő, a legszárazabb akkora agyarral, mint Sivrak karma. A teremtés fényérzékelői felborzolódtak, ahogy feléje fordultak, és olyan hullámhosszokon is végigmérték a farkasembert, amit még maga Sivrak sem tudott volna érzékelni.

Sivrak hallott már ezekről lényekről - a flori lamproidokról -, akik az egyetlen értelmes fajt jelentették egy olyan veszedelmes világon, melyre hipergyors idegimplantok nélkül lépni maga az öngyilkosság.

- Meghívhatlak egy italra? - sziszegte csábítón a lamproid. Olyan személyességgel szólalt meg a vérfarkas nyelvén, mintha már ezerszer vadásztak és osztottak volna a véren együtt.

Sivrak úgy érezte, hirtelen meleg lett a kávéházban. Levette a dzsekijét, és leült a lamproiddal szemben, csakúgy, mint akkor először.

De hát most van az először, nem? Hogy találkozhat két lény először, két alkalommal?

- Lak Sivrak - lehelte a nő, Sivrak pedig egy mordulással vette tudomásul, hogy a lamproid valahonnan még a csúfnevét is tudja.

- Dice Ibegon - felelte, zavartan, amiért ő is tudja a nő nevét, ahogy kimondta, mintha mindig is tudta volna.

- Zavart vagy - szólt Dice.

- Mi már találkoztunk. - Sivrak ezerszer mondta ugyanezt tucatnyi világ kantinjában, de ez egyszer komolyan gondolta. Hogy is felejtkezhetett volna el ő, a tökéletes vadász egy ilyen tökéletes gyilkosról?

- Biztos vagy benne? - kérdezte a lamproid. Gyilkos farkának végét az előtte álló pohárnyi tisztított banthavérbe mártotta. A folyadék felületének tükröződése az erőmezőkre emlékeztette Sivrakot. A lamproidnak nem valahol máshol lenne dolga? És neki magának nem valahol máshol kéne lennie?

- Ott a pultnál előre tudtam, hogy az a java nekem jön - mondta Sivrak.

- A javák gyakran tesznek ilyet.

Sivrak koncentrált. Új emlék bukkant fel benne.

- Nemsokára bejön egy aranyszínű droid.

Dice egy csepp banthavért emelt Sivrak orrához. A csepp rezegve ült farka végén.

- Az ő fajtájukat itt nem szolgálják ki - mondta. Hívogató, figyelemelterelő volt a hangja. Sivrak egyetlen pengeéles karmával megérintette Dice farkának hús, rózsaszín húsát. Lenyűgözték a fényérzékelők, a skarlátvörös száj, a fogak végtelen sora.

- Lesz vele egy farmerfiú, és beszél vele.

Dice halkabbra fogta a hangját, mintha titkot árulna el:

- És a robot ki fog menni.

Sivrak érdes nyelve kinyúlt, és lekapta a vércseppet a lamproid farka hegyéről. Karmai az édes, csonttalan hús köré fonódtak, és érezte, hogy a nő acélos izmai megfeszülnek.

- Mondd, mi történik itt? - kérdezte Sivrak.

- Csak az, ami már megtörtént - felelte a lamproid. Egyik fényérzékelője bal felé fordult. Sivrak is arra pillantott, és egy szarvas devaronit látott a falnál ülve, aki álmatagon bólogatott a zene ütemére, és a bejáratot figyelte. Sivrak követte a tekintetét, és meglátta, amit a devaroni látott - a sivatagi köpönyeges öregembert, a farmerfiút és az Erkettes egységet. Meg az aranyrobotot.

Az öreg a pulthoz lépett. Sivrak valahogy tudta, mi rejtőzik a köpenye alatt - egy ősrégi fénykard. Egy aquali kalóz itt a bárban hamarosan elveszíti a fél karját.

Sivrak eleresztette a lamproid farkát, fel akart állni a helyéről. De Dice orsói kinyúltak és lekötözték, nem engedték elmenni.

- Hé! Ilyeneket itt nem szolgálunk ki! - kiabálta a csapos.

- Mesélj - kérte Sivrak.

- Mi az, amit már tudsz? - kérdezte Dice.

A farmerfiú mondott valamit az aranyrobotnak, az pedig az Erkettessel együtt kiment. A fiú csatlakozott az öreghez a pultnál. Sivrak küszködött - nem a lamproid szorítása ellen, hanem a benne rejtőző titokzatos tudás ellen.

Csak egy lehetséges válasz létezett, de annak nem volt értelme.

- Az Erő köt minket ehhez a helyhez?

- Az Erő köt mindent mindenhez... már ha hiszel benne.

- Én csak a vadászatban hiszek.

A lamproid fogsora megvillant - ez volt nála a mosoly megfelelője.

- Amikor először találkoztunk, nem ezt mondtad. Akkor nagyon is ékesszóló voltál, romantikus kis farkasemberem.

Sivrak szeme összeszűkült. Játszik vele ez a nő?

- Mi az ára ennek? - kérdezte mereven. A pultnál csetepaté kezdődött. - Hogy megértsem, miért ismerős minden, és egyben miért új is?

- Szegény farkasember - szólt Dice. - Még mindig nem érted, mit ígértem neked. A megértés ára épp ugyanaz, mint akkor, amikor először találkoztunk.

Sivrak kutatni kezdett emlékezetében a megtörténni készülő események között. Visszanyúlt, hogy meg tudja jósolni, amit egyszer látott már. A pult másik végében a farmerfiú nekirepült egy asztalnak. Dice ugyan erősen tartotta, Sivrak mégis fenyegetően előrehajolt.

- Te lázadó vagy, ugye?

Fénykard búgott fel. Az aquali kalóz felhördült. Sivrak orra felfogta a füstös levegőbe fröccsenő vér szagát. A lamproid farka is megremegett. Levágott kar hullt a kábel padlójára.

- Az vagyok - felelte a nő. - Ahogy te is az lettél, amikor először találkoztunk.

A vér bódító szaga teljesen úrrá lett Sivrak érzésein, és Dice gyorsan kibocsátotta azokat a feromonokat, amelyek majd eljuttatják a farkasembert abba az egy állapotba, amikor nem veszélyeztet másokat.

Sivrak megfeszült halálos szorításában; Dice egy erőteljes mozdulattal kibogozta a teste többi részét is, befonta a farkasembert. A tökéletes gyilkos találkozott a tökéletes vadással, a két fogsor ragadozó csókban forrt össze. Sivrak

felett átcsaptak az érzések. Úgy érezte, mintha a kantine padlója megmozdulna alatta, és egyre gyorsulva pörögni kezdene, mintha egy...

...pörgő X-szárnyúban ülne. Törmelék verődött a vadász oldalának, és Sivrak vadul küzdött, hogy stabilizálja a hajót. A taktikai kijelző azt mutatta, hogy két TIE túlélte az előbbi rohamot. A harmadik izzó részecskefelhővé robbant. Sivrak Dice felé fordult, hogy lássa, biztonságban van-e a nő, és felmordult, amikor csak saját képe tükröződött vissza a pilótafülke ablakáról. A kantine hallucináció volt, a múlt álma... azé, ami lehetett volna... vagy ki tudja?

Egy második nap ragyogott fel az Endor holdja mögött, és Sivrak kizökkent emlékei közül: elképzeltetlen erejű energiasugár lövellt ki a Halálcsillagból egy lázadó fregatt felé. A komm-csatornákon eluralkodott a sokkos zűrzavar. A Halálcsillag működőképes.

Ackbar admirális visszavonulást rendelt el: minden vadásza térjen vissza a bázisra. Calrissian tábornok ellenkező parancsot adott: minden vadász forduljon a csillagrombolók ellen. A többi lázadó hang Solo tábornok különítményéről kérdezősködött, a kommandóról a hold felszínén. Vajon sikerül elpusztítaniuk az erőpajzs-generátort? Vagy már meg is próbálták, de kudarcot vallottak?

Sivrak a legközelebbi csillagromboló felé szándékozott fordulni. Az űrben sokféleképpen meg lehet halni. Tudta, hogy hamarosan neki is választania kell.

Az X-szárnyú nem reagált.

Sivrak lefuttatott egy diagnosztikai programot, felkapcsolta a tartalék energiát, és összecsukta a szárnyait a fokozott stabilitás érdekében.

Az X-szárnyú azonban tovább zuhant a dzsungelhold felé: Sivrak tehetetlen volt; semmit sem tehetett, hogy megállítsa. Egy gondolat, egyetlenegy gondolat suhant át rajta: életben marad. Tudta, hogy a légkörbe érve használhatja majd a hajó manőverezőfelületeit - ezek az űrben használhatatlanok voltak -, és simán leszállhat. Egy egész erdővilág várta. A Felkelők Szövetsége és a Birodalom teljesen kiesik majd emlékezetéből, ahogy visszatér ahhoz, amit ismer és ért - a vadászathoz. Idővel talán elfelejti Dice lbegont is, és a dolgok olyanok lesznek, amilyenek mindig is voltak. Egyszerűek.

Kiegyensúlyozottak. Az élet és halál tiszta egyenlete, a szerelem és kötelesség fájdalma nélkül.

Maga mögött hagyta a tomboló úrcsatát, ami lassan csillapulni kezdett. Úgy tűnt, sérült X-szárnyúja már nem érdekli a Birodalmat.

A gyorsan közeledő dzsungelholdat nézte, ami új életet hoz neki. Egy másik életet.

Mintha bármilyen életnek is lenne értelme nélküle.

Lázadó hajó robbant szét a tatképernyőn. Sivrak tudta, mit jelent ez: a pajzsgenerátor még mindig védi a Halálcsillagot.

Talán még számára sincs vége a harcnak.

Átkapcsolt atmoszférikus vezérlésre, és figyelte, mikor hallja meg a hajó körül a levegő süvítését. Az egyik megoldás az volt, hogy pályát módosít, és biztonságban leszáll. A másik - aminek siker-esélyét a lázadók taktikusai egy a millióra tették - a generátor elleni atmoszférikus támadás lett volna. Túl erős a birodalmi légvédelem.

Sivrak karmai kopogtak a műszerfalon: gondolkodott. Vagy az egyik, vagy a másik. Aztán a gép felsikoltott: birodalmi lézer találta el a hátsó stabilizátort. Sivrak taktikai kijelzője két TIE vadászt mutatott hátulról, a farvizében elrejtőzve - ugyanaz a kettő volt, mint az előbb. Tehát Sivrak még mindig megérte a fáradságot.

A farkasember megkönnyebbült, hogy elvették tőle a döntés terhét. Most már nem volt szükség tervre, nem volt szükség választásra. Most már csak harcolni kellett. Az egyensúly. A most megnyugtató hatalmassága.

Mivel az űrben képtelen volt pályát változtatni, spirális zuhanásba kezdett, minden aknaját és csaliját kidobva, hogy zavaró felhőbe rejtse magát. Aztán a felhő sötét központjára állította a hátsó kamerákat, felkészülve arra, ha az egyik - vagy mindkét - vadász túléli a veszedelmeket. Úgy számolta, legalább két lövésre lesz ideje, mielőtt a birodalmi pilóták célba tudják venni. Az a két lövés talán elég lesz. Vagy nem. Sivrak már nem is törődött vele.

A hold pörgő, összemosódó színeit nézte. Végre megérezte a légkör ellenállása által keltett első remegéseket a hajóban. Komor elégedettséggel képzelte maga elé, ahogy X-szárnyúja darabokra esik szét, és meteoresőként a felszínre zuhog. Jó kép volt ez, tetszetős kép: vadászhoz méltó halál.

A taktikai képernyő felvillant; a kidobott aknák felrobbantak

mögötte. Legalább az egyik vadász elpusztult. De aztán a képernyő felizzott a védőfelhőből előtörő ragyogó energianyalábtól, és a hátsó érzékelők statikus fehér zaja kavargó hóésésbe burkolta Sivrakot...

...a Hoth jeges fürgetegében.

Sivrak a lövészárkokba vetette magát, ahogy a birodalmi lépegető lövése nyomán megsemmisült a lövegállás. Az Echo állomás - a lázadó bázis magányos északi helyőrsége a gerincen - fagyos kriptává változott. Sivrak körül mindenhol halottak heverték, ahogy talpra állt, és lerázta a jeges havat összetapadt bundájáról. Olyan maró hideg volt, hogy még a haldoklók vérének szagát sem érezte. De aztán megérezte az ő illatát.

A föld beleremegett a közeledő gépszörnyetegek lépteibe és az ionágyú állandó robajába, amivel a lázadók a visszavonuló hajók útját próbálták biztosítani. Sivrak azonban csak egyvalamit érzett - az ő közelségét.

Odarohant hozzá a többi katonát kerülgetve a síkos, jeges árokban. Élénknarancs pilótaruhája kirítt a fehér terepruhák közül. A fő kommunikációs csatorna folyamatosan azt recsegte, hogy minden földi erő evakuáljon. A parancsközpontot találat érte. A 12. szektor minden csapata jelentkezzen a déli ellenőrzőpontnál, a vadászok védelmére. Sivrakhoz azonban már nem értek el a parancsok. Lerogyott a hóba Dice mellé.

A fehér havon Dice vére vöröslött.

Sivrak a nevéen szolongatta, és megsimogatta az arcát, vigyázva, hogy ne bolygassa meg a szilánkdarabot, ami átvágta a szigetelt ruhát, és a mellkasba fúródott. A vörös vércseppek dermedten csillogtak, mintha Dice számára megállt volna az idő.

Szem-szenzorai megrebbentek, aztán megmerevedtek: Sivrakra nézett.

- Menj - mondta.

- Hogy mehetnék? - felelte Sivrak. - Hűséget fogadtam a hercegnőnek és az eljövendő Köztársaságnak.

A lamproid elmosolyodott, de fájdalom is átsuhant az arcán.

- Sosem akartál igazán a lázadókkal tartani. Aznap ott a kantinban, amikor először találkoztunk, csak miattam ajánlottad fel, hogy megteszed.

Dice-nak természetesen igaza volt. Akkor, az első alkalommal - az igazi első alkalommal - azért csiholta ki magából a lázadóbarát érzelmeket, mert érezte, hogy ezzel elfogadhatóbb társ lesz Dice szemében. Idővel azonban valóban hinni kezdett a lázadás céljában. Az ügy büszke és elszánt harcosa lett belőle. Most viszont Dice a halálán van, és a múlt nem számít többé.

- Mi a múlt? - kérdezte Dice, mintha olvasna a gondolataiban. Sivrak elővette elsősegély-felszerelését. Valahogy tudta, hogy egy másik harc is dúl, egy erdős világ felett. Üres tekintettel meredt a csomagra. A kenőcsök, orvosságok zömmel a saját fájának valók; fogalma sem volt, hogyan reagálna rájuk a flori szervezet. De valamit tennie kellett.

- Tettél valamit - mondta csillapítóan Dice. Nyugodt, majdhogynem békés volt a hangja. Szenzorait a tiszta kék égre függesztette. - Mi hasonlítunk egymásra - folytatta. - Ahogy mindig is sejtetted. A vadász és a gyilkos tudja, hogy a betegeket és gyengéket ki kell lökni a falkából - a Birodalmat pedig a korrupció kórja rágja. Ezért kell most itthagynod. Hogy végigharcold ezt a harcot.

A csomag fiolái, tubusai a hóra hulltak Sivrak elgémberedett mancsából.

- Dice, ne! Képtelen vagyok rá.

- Tudom, hogy képes vagy rá, és tudom, hogy idővel már nem leszel az. De most, szerelmem, meg kell tenned. Szövetség és Birodalom. Ragadozó és zsákmány.

Sivrak adóvevőjében megisméltődött az evakuációs felszólítás. Egy reszelős hang bejelentette, hogy birodalmiak hatoltak a bázisra.

- Itt fogok meghalni, veled együtt - mondta Sivrak, és meleg testéhez húzta Dice fejét.

- Mi a halál a szerelemhez képest? - kérdezte Dice.

Sivrak nem tudott mozdulni. Elveszíti Dice-t.

- Hinned kell... az Erőben - suttogta a nő.

- Ha te akarod, hinni fogok - felelte Sivrak. Nem akart vitatkozni a régi vallással; most csak Dice lelki békéje volt fontos. Érezte, hogy gyászos vonyítás feszíti a mellkasát.

- Ne azért tedd, mert én akarom, hanem mert nem tehetsz mást.

Mielőtt Sivrak felelhetett volna, a lamproid teste megrándult, aztán elernyed. Sivrak lenézett, és látta, hogy Dice szenzorai

élettelenül kókadnak le. És ekkor, a csata közepén - ami mégis mintha fényévekre lett volna tőlük - Dice megáldotta őt az Erővel, hogy az örökre vele maradjon.

Sivrak addig tartotta Dice testét, amíg egy lépegető el nem pusztította a központi generátort, és hátsó sorok vissza nem vonultak. Sivrak adóvevőjében felhangzott a végső evakuációs riadó. Folyamatosan dübörögtek a kettésével felszálló hajók - Sivrak azonban mintha egy másik világban lett volna, ahol nincs háború, nincs veszedelem. Felállt, és valami olyan bizonyossággal, lassúsággal indult el, ami elválasztotta őt a környező káosztól.

Nem hallotta a robbanásokat, ahogy a hóra fektette Dice-t, egy árok védelmébe. Nem érezte a lépegetők dobogását, ahogy elrendezte a prémes csuklya széleit a komoly, mozdulatlan arc körül, és megsimogatta a gyönyörű fogakat, amelyek soha többé nem ízlelnek szétszagotott húst. Egy emberi lázadó torpant meg az ároknál, megrángatta Sivrak karját, hogy jöjjön - Sivrak mordulására azonban továbbment.

Sivrak megállt szerelmese fölött, és elővette lézervetőjét. Hallott már történeteket arról, mit művelnek a birodalmi biogenetikusok a lázadó holttestekkel. Arról, hogyan klórozzák és tartják életben az egyes részeit kimondhatatlan kutatások céljára, vagy szórakozásból. Teljes energiára állította a sugarat.

- Az Erő legyen veled - mondta a ragadózónyelv legbensőségesebb tónusában; lehelete párát vetett a levegőben.

Vagy eléri az evakuációs pontot, vagy nem - nincs értelme sietnie.

Meghúzta a ravaszt. Dice teste felizzott a sugár széteszló energiájától. Tűnékeny tűzbe burkolózott, és Sivrak úgy érezte, örülne ennek az átalakulásnak. Aztán a pusztító tűz Sivrak felé csapott, és elnyelte őt is, ahogy...

...egy magányos TIE vadász bukkant elő a zavarófelhőből vad lövöldözéssel. Sivrak meglepetten pislogott. Még mindig csontjaiban érezte a Hoth fagyát, de ösztönösen a műszerekhez kapott, elkerülte a gyilkos sugarakat, aztán amikor a cél beállt a hátsó képernyőn, tüzet nyitott. A TIE vadász széthullott a testébe csapó sugártól, az Endor légköre pedig azonnal szilánkokra tépte. A vadászat véget ért.

A pilótafülkét betöltötte az Endor. Sivrak próbálta megszüntetni az X-szárnyú pörgését. A navigációs képernyőn megjelent a két lehetséges pálya. Az egyik a biztonságba vezetett, a másik a generátorhoz. A hátsó képernyőn a harcoló Halálcsillag látszott. Sivrak keze ökölbe szorult. Harminc másodpercnyire volt onnan, ahonnan már nincs visszaút. Megint döntenie kellett. De nem tudott. A légkör sivítva dalolt mellette. Valóságos zene. Olyan zene, mint...

...a kantinban. Sivrak a bejárat melletti falnak támaszkodott, és próbálta kivenni az utcai hangokat. Tűzharc. Ordítózás. Siklózúgás. Robbanás az úrkikötő felől. Lebotorkált a pulthoz. Alig kapott levegőt. Pánikba esett, hogy kifut az időből. Éjszaka volt. A kantin elhagyatott. A zene nem élőben megy. Valami baj van. Sivrak a pultra roskadt, és érezte, hogy pult megremeg alatta, mintha atmoszférába lépne.

- Jabba halott - mondta Dice.

Sivrak felpillantott, és a lamproid ott állt mellette, a banthavér felszínének tükröződését tanulmányozva.

- Hogy...? - hördült Sivrak. A kérdésében benn volt minden, ami történt, de Dice csak egyféleképpen hallotta.

- Megfojtották a saját homoksikló hajóján - felelte Dice. - Egy emberfajú rabszolgalány tette. A saját láncával. Valahonnan kintről robbanás hallatszott, de közelebről, mint az úrkikötő. A polcon összecsörrentek a poharak.

Dice felemelte a poharát.

- Mos Eisley lángokban áll. Senki sem tudja, ki a főnök. -

Belenyújtotta ivónyelvét a lébe, és felszívta.

Sivrak izgatottan simította meg a szőrt az orra körül. Tudta, hogy valamit tennie kell, de nem jutott eszébe, mit. Rá kell jönnie, mi nem stimmel itt.

- Ha Jabba halott... - kezdte bizonytalanul - ...akkor a Hoth-t... a Hoth-t már kiürítették.

Dice letette a poharát.

- Így van - felelte.

Sivrak érezte, hogy felmerednek a szőrszálak a gerincén.

- De hát akkor te... halott vagy!

Dice Sivrak karjához érintette a farka hegyét.

- Úgy nézek ki, mint aki halott?

A farkasember megfogta az izmos farokvéget. Elbűvölte Dice jelenlétének valószínűtlensége. Aztán más hangokat is hallani

kezdett. Mozgolódás. Beszéd. Csizmacsikorgás. Felpillantott Dice-ra. Egy sarokasztalnál ültek, mögöttük a szarvas devaroni bólogatott a zene ütemére. A kantin tele volt, élet nyüzsgött benne. Ahogy akkor, régen.

- Nemsokára bejön az aranydroid - mondta Sivrak. Nem tudta, hogyan, de kezdte érteni, mi történik, mit kell eldöntenie. - És aztán megint elmegy.

Dice érzékelői kifürkészhetetlenek voltak, mélyek, mint a gravitáció kútjai.

- És veled most mi lesz? - kérdezte, mintha olvasna Sivrak gondolataiban. - Te is úgy döntesz, hogy elmegy?

- Az Erő - mondta csodálkozva Sivrak, ahogy átjárta a felismerés. - Az Erő van velem, ugye?

Dice elmosolyodott; bosszantó szokás valakinél, aki oly jól ismeri az Erőt.

- Az Erő mindenben ott van - felelte.

- De itt és most, ebben a kantinban... - Sivrak hangja megemelkedett, ahogy minden, ami történt, ami történni fog, ami történhetett, egyszerre csapott le rá - ...a Hoth jégárkaiban, vagy az Endor felé zuhanva... az Erő köt össze mindent.

Szíve vadul vert, tüdeje levegőért sajgott. A bejáratnál világosság támadt: valaki bejött. A devaroni odapillantott.

- Hát persze - mondta Dice, mintha már számtalanszor hallotta volna ezeket a szavakat.

A farmerfiú jelent meg a lépcső tetején, az öreg pedig előresietett. Az Erkettes és az aranyrobot utána jöttek.

- Most, ha az aranyrobot elmegy, én is elmehetek, ugye? - kérdezte Sivrak.

- A döntés már akkor is a tiéd volt, amikor először találkoztunk - felelte Dice. - Semmi sem változott.

Sivrak érezte, hogy a világvonalak összetartanak, aztán ismét szétválnak, nem ezen a helyen és ebben az időben, de ebben az érzésben, ebben a tapasztalásban, ami felülmúl minden egyebet. Most már tudta, hogy az Erő valamilyen trükkjével követhetné az aranyrobotot ki az utcára, és minden olyan lenne, mint azelőtt, hogy Dice Ibegonnal találkozott.

Ugyanaz a döntés, de egy második lehetőség.

A szerelemben Dice megadta neki ezt a kibúvót.

- Hé - mordult fel a csapos. - Ilyeneket itt nem szolgálunk ki.

Sivrak figyelt. A farmerfiú mondott valamit a robotjainak. Már

csak néhány pillanat volt hátra. Az idő az egyik döntés és a másik közt. Az egyik irány, vagy a másik.

- Nem akarok elhagyni - mondta Sivrak Dice-nak.

- Mindannak tudatában, amit tudsz? - kérdezte a nő. - Annak a bizonyosságával, ami jönni fog?

Sivrak nem felelt, csak magához húzta Dice orsóit, és maga köré fonta őket egy időtlen pillanatra, ami örökké tart, örökké tartott. Az aranydroid kiment. A zene szólt. Sivrak várta az öreg fénykardjának zúgását.

- A döntés néha illúzió - mondta Sivrak, végre felfogva, hogy minden választás ugyanaz a választás, és ez már akkor is így volt, amikor belépett ide, és meglátta Dice Ibegont, aki már várta - mindig is várta.

Lehuntya a szemét. Tudta" mi fog történni. Az öreg a köpenye alá nyúlt, előhúzta ősrégi fénykardját. A sugárnyaláb izzása megcsillant a bárpult üvegein. Az aquali kalóz felhördült. A kázinó megremegett...

...az Endor légkörének kalapácsütései alatt. Sivrak felrántotta az X-szárnyú orrát, hogy átcsússzon a turbulencián a saját összesűrűsödött hanghulláma hátán, épp csak a kritikus terhelési sebesség alá lassítva. Most már elérte a pontot, ahonnan nincs visszatérés, és azonnal tudta, hogy mindig is ebben a pillanatban élt. A most hatalmassága. Ösztönök voltak a mozdulatai, nem kellett gondolkodnia, nem volt lehetősége döntésre. A generátor felé vezető pályára állt. Az X-szárnyú sívítva szelte a légkört, az elülső pajzsok egy halódó csillag vörösében izzottak. A taktikai kijelző néma volt: a birodalmi légvédelem nem fogta be a hajót. A szabvány védelmek áttörhetetlenek, de az odafent dúló űrcsata talán megbontja a szabványt.

A navigációs képernyő visszaigazolta a pályáivét. A horizont-pásztázók ráálltak a generátor adóantennájára. A X-szárnyú úgy ugrált, mint egy veszett tauntaun. Sivrak előtt összefolyt a világ, a fülében statikus zaj recsegett, majd Ackbar diadalmas hangja csendült fel:

- A pajzs megszűnt! Támadás indul a Halálcsillag reaktora ellen!

Sivrak füstfelhőt látott, tüzet; az adóantenna maradványai már elpusztultak. Solo csapata végül mégis sikerrel járt.

Calrissian hangja törte meg a sistergést:

- Úton vagyunk!

Vadul ujjongó hangok. Emberek, bothaiak. Kamalárik és bithek. Még egy droid is közbeszólt, hogy mindig is erre vágyott.

Sivrak tudta, hogy ez a sikeres vadászat mámore, de azt is tudta, hogy az ő gépét már semmiféle hatalom nem állíthatja meg - azt az univerzum legnagyobb ereje indította el. A birodalmi bázis lángoló romjai a végzet gyorsaságával rohantak felé. Sivrak levette a kezét a műszerekről...

...és egyszerre ott sétált az Endor erdejében. Éjszaka volt. Hűs szellő lengedezett. Sivrak orrát ezernyi préda illata, fafüst szaga ingerelte. A tüzek távoli pattogását ritmikus dobhang kísérte. Izgatott hangok fakadtak diadalmas dalra.

Sivrak beszívta a tiszta levegőt, s a visszaforgatott oxigén nyomait is kiszellőztette tüdejéből. Ezúttal nem próbált visszaemlékezni arra, mi történt. Tudta, hogy idővel úgymint megkapja a válaszokat.

- Az evokok énekelnek - szólt mögötte Dice.

Sivrak tudta, hogy csakis ő lehet. Hátrafordult a lamproidhoz, és elgyönyörködött a ragadozótestben, a sosem szűnő belső ragyogásban. Az erdő sötét fáin boldogan sütkéreztek Dice kisugárzásában.

- A császár halálát ünneplik - folytatta a nő.

- Akkor az Endor csatája...? - kezdte Sivrak.

- Megnyertük. A harc véget ért.

Sivrak felemelte mancsát, hogy megérintse Dice-t, és nem volt meglepve, amikor az ő karja éppúgy fénylett, ahogy a lamproid teste.

Dice a farkasember mancsa köré fonta a farka végét.

- Fénylények vagyunk - mondta. - Mindig is azok voltunk. Az igazi szerelmet sosem lehet megtagadni.

Sivrak hosszú pillanatokig némán állt az erdőben. Végre úgy egybeforrtak, hogy sosem kell többé egyedül lennie - ez az egyensúly még a ragadozó és préda viszonyánál is egyszerűbb: minden dolgok összefonódása az Erőben. De az evokok kórusa mögött egy másfajta zenét is hallott, egy másik időből.

- A kápolna - magyarázta Dice kérdés nélkül.

- Tudom - felelte Sivrak. - De már nem kell visszamennünk oda.

- Soha nem is kellett - felelte Dice.

Aztán farok a mancsban, örökre összefort lélekkel Dice

vezetni kezdte Sivrakot az Endor erdejében egy különleges helyre, egy evok falu mellé, ahol három barát várt, ahogy mindig is várt, és mindig is várni fog, mindenkire, aki csatlakozni akar hozzájuk az Erő kötelékében. Mögöttük lassan elhalt a kantin zenéje, és soha többé nem csendült fel újra.

VÉGE